

UDLÆNDINGENÆVNET

FORMANDSKABET

3. BERETNING – 2015

Forord

Ved formanden

Forretningsordenen for Udlændingenævnet § 17 bestemmer, at Udlændingenævnets formandskab skal afgive en årlig beretning om nævnets virksomhed. Hermed foreligger Udlændingenævnets tredje årsberetning.

Efter valget i sommeren 2015 blev udlændingeområdet samlet under det nye Udlændinge-, Integrations- og Boligministerium. Dette betød, at udlændingesagerne, der indtil da havde hørt under Justitsministeriet og Beskæftigelsesministeriet, blev overført til det nye ministerium. Således blev Udlændingestyrelsen flyttet, og Styrelsen for International Rekruttering og Integration blev ligeledes lagt under det nye ministeriums ressort.

En konsekvens heraf blev, at de af Udlændingenævnets medlemmer, der repræsenterede henholdsvis Justitsministeriet og Beskæftigelsesministeriet, blev afbeskikket og erstattet af medlemmer, der er ansat i Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet. Disse medlemmer skal herefter tage stilling til klager over afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen og Styrelsen for International Rekruttering og Integration ligesom nævnets øvrige medlemmer. På samme nævnsmøde kan der således behandles klager fra såvel Udlændingestyrelsen som fra Styrelsen for International Rekruttering og Integration, og sagerne skal således ikke længere deles op og afgøres hver for sig i adskilte nævn.

Beretningen behandler ligesom tidligere årsberetninger Udlændingenævnets almindelige forhold og grundlaget for nævnets behandling af sagerne. Endvidere indeholder beretningen udvalgte udlændingeretlige problemstillinger og statistik.

Beretningen indeholder en gennemgang af praksis. Det er tilstræbt, at der er gengivet praksis på alle de områder, hvor nævnet har truffet afgørelse i 2015. Der vil derfor være områder, der ikke behandles.

God læselyst.

Michael Kistrup

Indhold

Forord	2
Indhold	3
Kapitel 1 – Udlændingenævnets almindelige forhold.....	8
1.1. Udlændingenævnets kompetence og uafhængighed	8
1.1.1. Kompetence	8
1.1.2. Uafhængighed og beskikkelse	8
1.2. Udlændingenævnets medlemmer i beretningsperioden	10
1.3. Sekretariatets medarbejdere i beretningsperioden	12
1.4. Formandskabet	13
1.5. Koordinationsudvalget	15
1.6. Udlændingenævnets sekretariat	16
1.7. Udlændingenævnets hjemmeside.....	18
1.8. Udlændingenævnets temadag	19
Kapitel 2 – Grundlaget for og behandlingen af Udlændingenævnets afgørelser	20
2.1. Klager over afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen.....	24
2.2. Klager over afgørelser truffet af Styrelsen for International Rekruttering og Integration	26
2.3. Sagens behandling.....	27
2.3.1. Klagefrist.....	28
2.3.1.1. Afvisning af klager, der er for sent indgivet	28
2.3.2. Klagegebyr	32
2.3.2.1. Retsgrundlag	32
2.3.2.2. Gebyrundtagne sager.....	33
2.3.2.3. Tidspunktet for gebyrets indbetaling og eventuel tilbagebetaling	34
2.3.3. Samtidighedskravet.....	35
2.3.4. Opsættende virkning	36
2.3.4.1. Muligheden for forlængelse af en udrejsefrist	37
2.3.5. Sagens oplysning	39
2.3.6. Sagsbehandlingstid	39
2.4. Afgørelsesformer	40
2.4.1. Skriftligt nævn	41
2.4.2. Mundtligt nævn	41
2.4.3. Formandskompetence	43
2.4.4. Sekretariatskompetence	44

Kapitel 3 – Udvalgte udlændingeretlige problemstillinger	46
3.1. Familiesammenføring	46
3.1.1. Ægtefællesammenføring	46
3.1.1.1. Grundlæggende betingelser for ægtefællesammenføring	48
3.1.1.1.1. 24-årskravet.....	48
3.1.1.1.2. Retsgyldigt ægteskab eller fast samliv af længere varighed	51
3.1.1.1.3. Samliv på fælles bopæl	55
3.1.1.1.4. Krav om at den herboende har haft tidsubegrænset opholdstilladelse i tre år ...	56
3.1.1.2. Familiesammenføring med herboende personer med midlertidig opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3	58
3.1.1.3. Sikkerhedsstillelse.....	60
3.1.1.4. Selvforsørgelseskravet	65
3.1.1.5. Boligkravet.....	73
3.1.1.6. Tilknyningskravet	75
3.1.1.7. Tvangsægteskab samt ægteskab indgået mellem nærtbeslægtede.....	83
3.1.1.8. Proformaægteskab.....	89
3.1.1.9. Karenstid for kriminelle forhold begået mod ægtefælle/samlever.....	93
3.1.1.10. Overførte krav fra tidsubegrænset opholdstilladelse	94
3.1.2. Børn.....	101
3.1.2.1. Familiesammenføring med børn under 15 år	101
3.1.2.1.1. Grundlæggende betingelser for familiesammenføring med børn under 15 år .	101
3.1.2.1.2. Grundlaget for vellykket integration.....	105
3.1.2.2. Børn mellem 15 og 18 år.....	110
3.1.2.3. Mulighed for genoptagelse af visse sager om familiesammenføring med børn	114
3.1.2.4. Genopdragelsesrejser samt bortfald af opholdstilladelse under henvisning hertil..	117
3.1.2.5. Voksne børn (børn over 18 år)	123
3.1.3. Anden familie.....	127
3.1.3.1. Forældre	130
3.1.3.1.1. Forældre til herboende mindreårige børn.....	130
3.1.3.1.2. Forældre til herboende voksne børn.....	136
3.1.3.2. Søskende og andre nærtstående familiemedlemmer	141
3.1.4. Immigrationsafslag	148
3.2. Erhverv og beskæftigelse	159
3.2.1. Greencard.....	159

3.2.1.1. Betingelser for meddelelse af opholdstilladelse i medfør af greencardordningen for ansøgninger indgivet før den 1. januar 2015.....	160
3.2.1.2. Greencardordningens pointsystem og de enkelte kriterier.....	161
3.2.1.2.1. Uddannelse.....	162
3.2.1.2.1.1. Bonuspoint for uddannelse.....	165
3.2.1.2.2. Sprog	169
3.2.1.2.3. Arbejdserfaring	173
3.2.1.2.4. Tilpasningsevne	177
3.2.1.3. Betingelser for meddelelse af opholdstilladelse i medfør af greencardordningen for ansøgninger indgivet efter den 1. januar 2015	180
3.2.1.3.1. Greencardordningens pointsystem og de enkelte kriterier.....	181
3.2.1.3.1.1. Uddannelse.....	181
3.2.1.3.1.2. Bonuspoint for uddannelse.....	182
3.2.1.3.1.3. Sprog	183
3.2.1.3.4. Urigtige oplysninger og oplysningspligt.....	185
3.2.2. Beløbsordning	190
3.2.3. Konkret ansættelsestilbud	193
3.2.4. Særlige individuelle kvalifikationer.....	195
3.2.5. Arbejdsmarkedstilknytning	200
3.3. Studie	201
3.3.1. Formodningsafslag.....	203
3.4. Medfølgende familie	211
3.4.1. Medfølgende familie til en udlænding med opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse.....	211
3.4.2. Medfølgende familie til en studerende.....	213
3.5. Au pair.....	215
3.5.1. Krav og vilkår til meddelelse af opholdstilladelse som au pair	219
3.5.2. Varighed og opsigelse af en au pair kontrakt.....	225
3.6. Praktikanter	226
3.7. Religiøse forkyndere	230
3.8. Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse	233
3.8.1. Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse for børn/ægtefæller	233
3.8.2. Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse på erhvervs- og studieområdet m.v.....	240
3.8.2.1. Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse som au pair.....	240
3.9. Tidsubegrænset opholdstilladelse	243

3.9.1. Lovligt ophold – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1.....	244
3.9.2. Forfalden gæld til offentlige myndigheder – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 4	251
3.9.3. Offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5	252
3.9.4. Erklæring om integration og aktiv medborgerskab – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 6	255
3.9.5. Danskundskaber – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7	256
3.9.6. Beskæftigelses- og uddannelsesmæssige krav – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8..	260
3.9.7. Aktuel beskæftigelse eller uddannelse – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9.....	268
3.9.8. Generel dispensationsadgang – udlændingelovens § 11, stk. 14	272
3.9.9. Særligt vedrørende flygtninge – udlændingelovens § 11, stk. 15.....	279
3.10. Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse	282
3.10.1. Familiesammenføring	282
3.10.1.1. Inddragelse og nægtelse af forlængelse grundet samlivsophævelse	282
3.10.1.2. Inddragelse og nægtelse af forlængelse grundet samlivsophævelse, hvor samlivsophævelsen skyldes vold	285
3.10.1.3. Inddragelse og nægtelse af forlængelse grundet manglende opfyldelse af løbende vilkår for opholdstilladelse – selvforsørgelse	289
3.10.1.4. Inddragelse og nægtelse af forlængelse grundet ej bestået danskprøve.....	293
3.10.2. Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse meddelt med henblik på beskæftigelse og studier	296
3.10.2.1. Forlængelse af opholdstilladelse meddelt efter greencardordningen.....	297
3.10.2.2. Beskæftigelse m.v.	301
3.10.2.3. Forlængelse af studieopholdstilladelse	303
3.10.2.4. Inddragelse af en studieopholdstilladelse	304
3.10.2.5. Studerendes ulovlige arbejde	305
3.10.2.6. Studieaktivitet	308
3.11. Bortfald	311
3.11.1. Familiesammenføring	311
3.11.1.1. Bortfald ved genopdragelsesrejser	314
3.11.2. Erhverv, studier m.v.....	315
3.12. Hjemsendelse af nordiske statsborgere	318
3.13. Administrativ udvisning med indrejseforbud	323
3.13.1. Kriminalitet	325
3.13.2. Ulovligt arbejde	328
3.13.3. Subsistensløshed	333

3.13.4. Ulovligt ophold	335
3.14. Fremmedpas	338
3.15. Om Danmarks internationale forpligtelser	341
3.15.1. Den Europæiske Menneskerettighedskonvention	341
3.15.1.1. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8	342
3.15.1.2 Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 14	343
3.15.2. FN's Konvention om Borgerlige og Politiske Rettigheder	344
3.15.3. FN's Børnekonvention	344
3.15.4. FN's Handicapkonvention	346
3.15.5. FN's Kvindekonvention	347
Kapitel 4 – Prøvelse af Udlændingenævnets afgørelser	349
4.1. Domme fra 2015 vedrørende afgørelser truffet af Udlændingenævnet	350
Kapitel 5 – Statistik	357
5.1. Udlændingenævnets afgørelser i 2015	357
5.2. Sagernes behandlingsform	358
5.3. Indkomne sager i 2015	359
5.4. Sagernes udfald	361
5.5. Nationalitetsfordelingen i afgjorte sager	362
5.6. Sagsbehandlingstider	369
Bilag 1-5	370

Kapitel 1 – Udlændingenævnets almindelige forhold

1.1. Udlændingenævnets kompetence og uafhængighed

1.1.1. Kompetence

Ved lov nr. 571 af 18. juni 2012 om ændring af blandt andet udlændingeloven blev Udlændingenævnet oprettet med virkning fra den 1. januar 2013. I den forbindelse blev en række klagesager på opholdsområdet overført fra henholdsvis Justitsministeriet og Beskæftigelsesministeriet til Udlændingenævnet.

I Udlændingelovens § 52 b, er udtømmende opregnet de typer af klagesager, som Udlændingenævnet har kompetence til at behandle.

Ved kongelig resolution af 28. juni 2015 blev ressortansvaret for udlændingområdet, herunder Udlændingenævnet, overført fra Justitsministeriet til det nyoprettede Udlændinge-, Integrations- og Boligministerium. Udlændingenævnets kompetence blev ikke ændret i forbindelse med ressortomlægningen.

1.1.2. Uafhængighed og beskikkelse

Reglerne om Udlændingenævnets sammensætning og uafhængighed samt om beskikkelse af medlemmer og ophør af hvervet som medlem af Udlændingenævnet fremgår af udlændingelovens § 52 a.

Det fremgår af udlændingelovens § 52 a, stk. 10, at Udlændingenævnet selv fastsætter sin forretningsorden. Udlændingenævnets forretningsorden, som den var gældende ved udgangen af 2015, fremgår af bekendtgørelse nr. 207 af 26. februar 2015 om forretningsorden for Udlændingenævnet, der er bilag 2 til denne årsberetning.

Udlændingenævnet er et uafhængigt kollegialt domstolslignende forvaltningsorgan.

Udlændingenævnet består af en formand, et antal næstformænd og andre medlemmer, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 1.

Ved Udlændingenævnets behandling af en klage medvirker formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet, og Udlændingenævnets afgørelser træffes ved stemmeflerhed, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 6.

Møderne ledes af Udlændingenævnets formand eller en af næstformændene. Nævnets medlemmer er uafhængige og kan ikke modtage eller søge instruktion fra den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation.

Dette indebærer, at nævnsmedlemmerne er funktionelt uafhængige af den beskikkende eller indstillende myndighed. Medlemmerne bedømmer den enkelte sag i Udlændingenævnet på grundlag af sagens faktiske omstændigheder og det relevante retsgrundlag ud fra deres personlige vurdering og faglige indsigt og kan ikke drøfte konkrete sager med den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation forud for sagens behandling i nævnet.

Udlændingenævnets formand skal være landsdommer eller højesteretsdommer, og næstformændene skal være dommere. De andre medlemmer skal være advokater eller gøre tjeneste i Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 2.

Kompetencen til at beskikke formand, næstformænd og andre nævnsmedlemmer er tillagt Udlændingenævnets formandskab (formand og næstformænd), jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 3. Dommerne beskikkes efter udpegning af vedkommende retspræsident, advokaterne beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet, og de medlemmer, der gør tjeneste i Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet, beskikkes efter indstilling fra udlændinge-, integrations- og boligministeren.

Udlændingenævnets formand vælges af formandskabet, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 5.

Ved førstegangsbekikkelser anmoder formandskabet Domstolsstyrelsen, Advokatrådet og udlændinge-, integrations- og boligministeren om at afgive indstilling om forslag til medlemmer, hvorefter medlemmerne beskikkes af formandskabet.

Efter bestemmelsen i udlændingelovens § 52 a, stk. 4, bliver nævnsmedlemmerne beskikket for en periode på fire år med ret til genbeskikkelse for yderligere fire år, hvorefter genbeskikkelse ikke kan finde sted. Den nuværende beskikkelsesperiode udløber den 31. december 2016.

Genbeskikkes formanden, fortsætter den pågældende automatisk som formand.

Et medlem udtræder af Udlændingenævnet, når betingelserne for medlemmets beskikkelse ikke længere er opfyldt. Hvervet kan endvidere ophøre ved, at medlemmet fratræder efter eget ønske, jf. § 6, stk. 1, i Udlændingenævnets forretningsorden.

Såfremt et medlem af Udlændingenævnet for en periode meddeles tjenestefrihed fra den stilling, som var en forudsætning for beskikkelsen, meddeler Udlændingenævnets formand tilsvarende medlemmet tjenestefrihed fra hvervet som medlem af Udlændingenævnet i den pågældende periode, jf. § 6, stk. 2, i Udlændingenævnets forretningsorden.

1.2. Udlændingenævnets medlemmer i beretningsperioden

Udlændingenævnets sammensætning fremgår af udlændingelovens § 52 a.

Som anført ovenfor i afsnit 1.1.2. beskikkes Udlændingenævnets medlemmer for en periode på fire år.

Da Udlændingenævnet er oprettet pr. 1. januar 2013, er alle de pr. 1. januar 2013 og herefter beskikkede medlemmer beskikket til den 31. december 2016.

Udlændingenævnet bestod ved udgangen af 2015 af en formand, ti næstformænd og 17 øvrige medlemmer.

Formand:

Landsdommer Michael Kistrup

Næstformænd:

Retspræsident Torben Goldin

Dommer Karsten Tougaard Kristensen

Dommer Lene Sigvardt

Dommer Helle Korsgaard Lund-Andersen

Dommer Charlotte Bliss Elmquist

Dommer Michael Toftager

Dommer Tove Horsager

Dommer Jan Strange

Dommer Henrik Munkholm

Dommer Jens Bech Stausbøll

Beskikket efter indstilling fra Advokatrådet:

Advokat Peter Trudsø

Advokat Hans Mogensen

Advokat Michael Egholm

Advokat Gitte Espensen

Advokat Mogens Bjerggaard
Advokat Mikael Bernhoft
Advokat Margrete Steen
Advokat Jess Lykke Gregersen
Advokat Henriette K. B. Andersen
Advokat Charlotte Cantor

Beskikket efter indstilling fra udlændinge-, integrations- og boligministeren (tjenstgørende i Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet):

Kontorchef Jesper Gori
Chefkonsulent Lars Lichtenstein
Fuldmægtig Anne Mette Riis Steinø
Fuldmægtig Carina Verup Simonsen
Fuldmægtig Line Elena Laustsen
Fuldmægtig Thomas Kyhl Winther
Fuldmægtig Maria Caroline Lyck Larsen

Fratrådte:

Fg. kontorchef Anders Herping Nielsen
Fuldmægtig Mie Schjøtt-Kristensen
Fuldmægtig Carina Myllerup Nielsen

Beskikket efter indstilling fra justitsministeren (tjenstgørende i Justitsministeriet):

Fratrådte:

Fuldmægtig Thomas Rasmussen
Fuldmægtig Jenny Lyngsø Østergaard
Fuldmægtig Marie-Louise Vindahl Andersen
Fuldmægtig Rasmus Nexø Jensen
Fuldmægtig Morten Schaumburg-Müller
Fuldmægtig Nicholas Rahui Webster Rømer
Fuldmægtig Sidse Lund Højgaard
Fuldmægtig Kristoffer Aagren
Fuldmægtig Anders Forman
Fuldmægtig Thomas Højgaard
Fuldmægtig Christian Lund Hansen
Fuldmægtig Marie Louise Skibsted Als
Fuldmægtig Matilde Pedersen Blak

Fuldmægtig Adam Ahmed Fathi Ahmed Abdel Khalik

Beskikket efter indstilling fra beskæftigelsesministeren (tjenstgørende i Beskæftigelsesministeriet):

Fratrådte:

Chefkonsulent Helle Klostergaard Christensen

Specialkonsulent Christina Caddy

Specialkonsulent Klaus Vestskov-Møller

Fuldmægtig Trine Bak Habersaat

Centerjurist Joan Jørgensen

1.3. Sekretariatets medarbejdere i beretningsperioden

Udlændingenævnets sekretariat har i 2015 haft ca. 24 medarbejdere ansat. Pr. 1. januar 2016 var medarbejderstaben følgende:

Ledelse:

Sekretariatschef Michael Lohmann Kjærgaard

Chefkonsulent Lisbeth A. Kunnerup

Chefkonsulent Susanne Topgaard

Specialkonsulent Jasmina Jankovic

Specialkonsulent Julia Jensen

Fuldmægtige:

Irina Dorn

Caroline Krogh

Katrine Westerdahl Skagen

Mai Enø Andersen

Katarina Birch Hartmann (orlov)

Michelle Palmann

Thomas Rasmussen

Maria Gjedde Nielsen

Iren Mirmojtahedi

Helle Riber

Louise Kruckow

Freja Florentz

Signe Adler-Nissen

Niels Rune Brandt

Naida Karamehmedovic

Fratrådte:

Mia Enghardt Korsholm

Anne Overgaard

Freja Doctor Hansen

Tine Sauer Bengtsson

Johan Næser

Jesper Münther

Jonathan Gasseholm

Katrine Johnsen

Anna Sofie Silberbrandt

Kontorfunktionærer:

Ekspeditionssekretær Anne Kramer

Overassistent Christina Gjermandsen Jensen

Studenter:

Stud.jur. Stine Eriksen

Stud.jur. Laura Mouritsen Jensen

Stud.jur. Nanna Bondorph Petersen

Fratrådte:

Stud.jur. Andrea Jessen Vang

Stud.jur. Victor Christopher Olsen

1.4. Formandskabet

Udlændingenævnets formandskab består af formanden og næstformændene.

Det fremgår af § 10 i Udlændingenævnets forretningsorden, at formanden repræsenterer Udlændingenævnet, og at formanden på Udlændingenævnets vegne underskriver blandt andet bidrag til besvarelser af spørgsmål fra Folketinget, besvarelser af henvendelser fra mellemstatslige organer mv. samt udtalelser til Folketingets Ombudsmand.

Herudover tilrettelægger formanden med bistand fra sekretariatet nævnets arbejde og fastlægger mødedagene, jf. § 11 i Udlændingenævnets forretningsorden. Endvidere har formanden det overordnede ansvar for visiteringen – det vil sige afgørelsen af, om en sag skal undergives mundtlig

eller skriftlig behandling, om sagen skal behandles af formanden eller en af næstformændene alene, eller om sagen kan afgøres af sekretariatet, jf. § 13 i Udlændingenævnets forretningsorden.

Ad hoc-beskikkelser og substitution af nævnsmedlemmer foretages efter formandens nærmere bestemmelse, jf. § 12 i Udlændingenævnets forretningsorden.

Det er formanden eller en af næstformændene, der leder de enkelte nævnsmøder.

Herudover er nævnets formand tillige formand for nævnets koordinationsudvalg, som beskrives nærmere i afsnit 1.5. nedenfor.

Udlændingenævnets formand vælges som beskrevet i afsnit 1.1.2. af formandskabet. Formandskabet beskikker endvidere nævnets medlemmer, jf. § 15 i Udlændingenævnets forretningsorden. Formandskabet drøfter løbende spørgsmål af betydning for arbejdet i Udlændingenævnet, jf. § 16 i Udlændingenævnets forretningsorden. I 2015 afholdt formandskabet fire formandskabsmøder.

Formandskabet afgiver en årlig beretning om Udlændingenævnets virksomhed, og beretningen offentliggøres, jf. § 17 i Udlændingenævnets forretningsorden.

Efter udlændingelovens § 52 c, stk. 5, kan klager, der ikke indeholder spørgsmål af større eller principiel betydning, behandles af formanden alene eller af den, som formanden bemyndiger dertil.

Udlændingenævnets formandskab har besluttet, at blandt andet følgende sagstyper kan afgøres på formandskompetence, således at afgørelsen træffes af formanden eller en næstformand alene:

- Åbenbare afslag på greencardområdet.
- Sager vedrørende ufaglært arbejde.
- Sager vedrørende faglært arbejde, hvor det er åbenbart, at den tilbudte ansættelse eller udlændingens kvalifikationer ikke er særlige.
- Åbenbare inddragelser/afslag på forlængelser af opholdstilladelse på baggrund af studier, f.eks. på grund af manglende studieaktivitet.
- Åbenbare formodningsafslag vedrørende studier, f.eks. når en ansøger gentagne gange søger om opholdstilladelse på baggrund af et nyt studium.
- Åbenbare afslag til medfølgende familie til udlændinge med erhvervs- eller studieopholdstilladelse, når f.eks. grundlaget for hovedpersonens opholdstilladelse ikke er til stede, eller hvor der i forhold til den angivne ægtefælle ikke foreligger et retsgyldigt ægteskab efter dansk ret.
- Åbenbare sager vedrørende au pair, herunder afslag på grund af manglende opfyldelse af de allerede opstillede betingelser for en au pairs ophold i Danmark, eller i åbenbare sager vedrørende inddragelse/nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse af en au pair opholdstilladelse.
- Åbenbare afslag på fremmedpas.
- Åbenbare afgørelser vedrørende ud- og afvisning.

- Ukomplerede sager vedrørende tidsubegrænset opholdstilladelse.
- Sager vedrørende udlændingelovens § 9 c, stk. 1, hvor der ikke har været grundlag for at antage, at det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser at meddele afslag på opholdstilladelse.

Derudover kan sager, hvor der er anmodet om genoptagelse af en afgørelse truffet af Udlændingenævnet, behandles af formanden alene eller af den, som formanden bemyndiger dertil, når der ikke er grund til at antage, at Udlændingenævnet vil ændre sin afgørelse. Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan desuden afvise en klage, der ikke er omfattet af Udlændingenævnets kompetence.

Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger hertil, kan herudover efter § 13 i Udlændingenævnets forretningsorden på vegne af nævnet træffe afgørelse i en række sagstyper. Udlændingenævnets formand har i vidt omfang bemyndiget sekretariatet til at træffe afgørelse i de i § 13 i Udlændingenævnets forretningsorden opregnede sagstyper – se herom nedenfor i afsnit 1.6.

1.5. Koordinationsudvalget

Drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinjer for Udlændingenævnets arbejde m.v. sker i Udlændingenævnets koordinationsudvalg, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 7.

Udvalget består så vidt muligt af faste medlemmer, som udpeges af den indstillende myndighed eller organisation.

Udvalget er sammensat på samme måde som et nævn. Udover Udlændingenævnets formand, landsdommer Michael Kistrup, bestod udvalget i 2015 af advokat Peter Trudsø (Advokatrådet), fg. kontorchef Anders Herping Nielsen (Justitsministeriet) (pr. 28. juni 2015 overført til Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet), der pr. 18. november 2015 blev afløst af kontorchef Jesper Gori (Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet), samt (indtil den 28. juni 2015) chefkonsulent Hel-le Klostergaard Christensen (Beskæftigelsesministeriet).

Koordinationsudvalgets opgaver er nærmere beskrevet i §§ 18-20 i Udlændingenævnets forretningsorden. Udvalgets opgaver omfatter blandt andet drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinjer for Udlændingenævnets fremtidige behandling af sager, herunder retningslinjerne for, om en sagstype indeholder spørgsmål af større eller principiel betydning, samt forhold af generel betydning for Udlændingenævnets arbejde. Dette drejer sig navnlig om spørgsmål om

- Mulige kriterier og faktiske forhold, som kan indgå i det enkelte nævns afgørelse af bestemte typer af sager, herunder spørgsmål om indhentelse af generelt baggrundsmateriale og spørgsmål om udsættelse eller iværksættelse af andre sagsbehandlingsskridt som følge heraf.

- Betydningen af nye domme og lovgivning på området.
- Besvarelse af høringer om ny lovgivning.
- Behov for opfølgning på opgørelser over sagsbehandlingstider i Udlændingenævnet.

Møder i koordinationsudvalget afholdes med passende mellemrum på formandens initiativ eller efter anmodning fra et andet medlem af koordinationsudvalget. Sekretariatet indkalder til møderne efter formandens bemyndigelse. Sekretariatet deltager i møderne og udarbejder et beslutningsreferat fra møderne, der efter deltagernes godkendelse sendes til Udlændingenævnets medlemmer. Koordinationsudvalgets afgørelser træffes ved stemmeflerhed.

Koordinationsudvalget har ikke beføjelser til at gribe ind i det enkelte nævns afgørelser, og et konkret nævn kan ikke udsætte en sag på koordinationsudvalgets drøftelser.

Der blev i 2015 afholdt fire møder i Udlændingenævnets koordinationsudvalg.

1.6. Udlændingenævnets sekretariat

Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet stiller sekretariatsbetjening til rådighed for Udlændingenævnet, jf. udlændingelovens § 52 c, stk. 1.

Nævnssekretariatets hovedopgave er at yde kvalificeret juridisk og praktisk servicering af Udlændingenævnets formandskab, koordinationsudvalget og nævnets øvrige medlemmer i form af hurtig og korrekt sagsbehandling, hurtig og sikker ekspedition af sagerne samt en hensigtsmæssig og effektiv tilrettelæggelse af nævnsmøderne.

Sekretariatet har efter udlændingelovens § 52 c, stk. 2, til opgave at forberede nævnssagerne, således at sagerne så vidt muligt kan behandles og afgøres under et og samme nævnsmøde. Sekretariatets opgaver og bemyndigelse fremgår i vidt omfang af Udlændingenævnets forretningsorden, jf. §§ 23, 24 og 26. Forberedelsen af sagerne indebærer – ud over en kontrol af sagens bilag – blandt andet indhentelse af akter i førsteinstanssagen fra Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration¹, stillingtagen til, hvorvidt fremmedsprogede bilag og dokumenter skal oversættes, og hvorvidt der bør indhentes akter fra andre sager, eksempelvis vedrørende familiemedlemmer til ansøgeren.

Sekretariatet anerkender modtagelsen af en klage og meddeler efter anmodning klageren, om klagen er tillagt opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen. Sekretariatet gennemgår sagen og vur-

¹ Tidligere Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering under Beskæftigelsesministeriet.

derer, om der skal indhentes en udtalelse fra Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration eller andre, og om udtalelsen giver anledning til partshøring.

Sekretariatet er af Udlændingenævnets formand tillagt bemyndigelse til at beslutte, om en sag skal behandles på et nævnsmøde eller behandles af formanden eller en af næstformændene alene eller behandles af sekretariatet.

Sekretariatet berammer det antal sager til det enkelte nævnsmøde, som det under hensyntagen til sagernes hurtige fremme, sagernes beskaffenhed og sagernes forsvarlige behandling er tidsmæssigt muligt at behandle. I 2015 har der som udgangspunkt været berammet 15 sager pr. skriftligt nævnsmøde.

I sager, der undergives mundtlig behandling, indkalder sekretariatet ansøgeren og øvrige personer, som Udlændingenævnet måtte bestemme at indkalde, til nævnsmødet med normalt 14 dages varsel. Sekretariatet kan i de tilfælde, hvor der er behov for det, tilsige en tolk til det mundtlige nævnsmøde, der kan tolke til og fra partens modersmål, eller – hvis dette ikke er muligt – til et andet sprog, som parten taler.

Sekretariatet sørger for, at nævnet i forbindelse med sagsbehandlingen er i besiddelse af relevante regler og eventuelle baggrundsoplysninger. Forud for nævnsmøderne udarbejdes der et kort resumé af sagens faktiske oplysninger samt et udkast til en afgørelse af sagen, der tilsammen danner grundlaget for den endelige afgørelse i sagen.

Sekretariatet har endvidere til opgave at bistå Udlændingenævnet med løbende ajourføring og offentliggørelse af nævnets baggrundsmateriale, undersøgelse af juridiske problemstillinger, udarbejdelse af udkast til høringstemaer og høringsbreve, udkast til bidrag til besvarelse af Folketings spørgsmål og henvendelser fra andre myndigheder eller institutioner samt udarbejdelse af udkast til formandskabets beretninger.

Herudover udarbejder sekretariatet udkast til afgørelser i sager, der i henhold til udlændingelovens § 52 c, stk. 5, behandles på formandskompetence.

Sekretariatet bistår endvidere formandskabet med udfærdigelse af udkast til afgørelser vedrørende spørgsmål om genoptagelse af sager, jf. udlændingelovens § 52 c, stk. 6.

Udlændingenævnets formand har efter udlændingelovens § 52 c, stk. 5-7, bemyndiget sekretariatet til at træffe afgørelse på Udlændingenævnets vegne i en række sagstyper. Det drejer sig især om de

sagstyper, der er nævnt i § 13 i Udlændingenævnets forretningsorden. Sekretariatet kan således på vegne af nævnet

- Afvise klager, som er indgivet efter udløb af klagefristen, eller beslutte at dispensere fra klagefristen.
- Afvise en klage, der ikke er omfattet af Udlændingenævnets kompetence.
- Træffe afgørelse om opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen.
- Behandle en klage, der ikke indeholder spørgsmål af større eller principiel betydning.
- Hjemvise en sag til Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration.
- Afslå en anmodning om genoptagelse af en afgørelse truffet af Udlændingenævnet, når der ikke er grund til at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse.

Endelig er det sekretariatet, der bistår nævnet med udvælgelse af relevant praksis til offentliggørelse på nævnets hjemmeside www.udln.dk og udarbejdelse af resuméer til offentliggørelse på hjemmesiden.

1.7. Udlændingenævnets hjemmeside

Et hovedformål med Udlændingenævnets hjemmeside er at styrke den eksterne kommunikation og bidrage til den størst mulige åbenhed omkring nævnets arbejde. Hjemmesiden bidrager således til kommunikationen med nævnets faste samarbejdspartnere – f.eks. advokater og andre udlændingemyndigheder. Dette sker ved at gøre informationen om nævnets løbende arbejde lettere tilgængelig. Et helt centralt element ved hjemmesiden har således været at sikre let adgang til nævnets omfattende baggrundsmateriale og praksis.

Udlændingenævnets hjemmeside bliver løbende opdateret med resuméer af en række de senest truffene afgørelser. Udover de sagsresuméer, der fremgår af denne årsberetning, kan der findes en række andre sagsresuméer fra 2015 på Udlændingenævnets hjemmeside.

Resuméerne er inddelt efter faglige emner, og der kan således søges direkte i resuméerne efter bestemte emner. Der kan herudover søges på tværs af alle resuméerne ved brug af et eller flere emneord. De afgørelser, der offentliggøres på hjemmesiden, er udvalgt under hensyntagen til afgørelsernes relevans, og der er tilsigtet en repræsentativ fordeling i relation til de enkelte emner.

Udlændingenævnets formandskab har besluttet, at Udlændingenævnets hjemmeside kun skal indeholde afgørelser, som er truffet af Udlændingenævnet, hvorfor der på hjemmesiden kun ligger afgørelser, der er truffet efter den 1. januar 2013. Hjemmesiden vil således løbende blive udbygget med flere afgørelser, herunder afgørelser der helt generelt belyser almindelig praksis indenfor et bestemt praksisområde.

På Udlændingenævnets hjemmeside offentliggøres endvidere årligt statistik over antallet af afgjorte og verserende sager i Udlændingenævnet samt statistik over nævnets sagsbehandlingstider.

En del af Udlændingenævnets baggrundsmateriale er tilgængeligt på nævnets hjemmeside, og materialet bliver løbende opdateret, når der er anledning hertil. Baggrundsmaterialet omfatter aktuelle faktaark for de enkelte sagstyper, som Udlændingenævnet behandler. Der er således for de fleste sagstyper et faktaark med en kort gengivelse af den relevante lovbestemmelses oprindelse samt aktuell praksis for den pågældende sagstype. Det er derfor enkelt for nævnets medlemmer, advokater, udlændingemyndigheder, borgere og andre interesserede at fremfinde relevant baggrundsmateriale.

På hjemmesiden er der tillige adgang til Udlændingenævnets beretninger.

1.8. Udlændingenævnets temadag

Udlændingenævnet holdt den 18. september 2015 en temadag for alle Udlændingenævnets medlemmer og Udlændingenævnets sekretariats medarbejdere. På temadagen var der indlæg fra Institut for Menneskerettigheder om henholdsvis instituttets forståelse af begrebet ”barnets tarv”, jf. FN’s Børnekonvention, og om FN’s Handicapkonvention i forhold til de danske familiesammenføringsregler. Derudover var der et indlæg fra Kammeradvokaten om nyere afgørelser fra internationale domstole, herunder bl.a. omkring ”barnets tarv” og FN’s Handicapkonvention. Styrelsen for International Rekruttering og Integration gav et oplæg om reformen for international rekruttering og internationale migrationsstrømme på beskæftigelsesområdet, og Udlændingestyrelsen fortalte om migrationsstrømme på asyl- og familiesammenføringsområdet. Endelig fortalte PET om, hvad der i politimæssig henseende lægges i radikaliseret adfærd, og hvordan en forebyggende indsats gribes an for at hindre (yderligere) radikalisering. Der var meget stor tilslutning til temadagen, og der var både blandt mødedeltagere og oplægsholdere enighed om, at det var en meget udbytterig dag med et rigtigt godt og vedkommende fagligt indhold og gode muligheder for at møde nævnsmedlemmer og medarbejdere i Udlændingenævnets sekretariat.

Kapitel 2 – Grundlaget for og behandlingen af Udlændingenævnets afgørelser

Når der i denne årsberetning henvises til retsregler, er det de retsregler, der var gældende i beretningsperioden 2015.

Det fremgår af udlændingelovens § 52 b hvilke konkrete typer af klagesager, som Udlændingenævnet kan behandle på baggrund af en afgørelse, som henholdsvis Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration har truffet.

Udlændingelovens § 52 b angiver en positiv liste over klagesager, som Udlændingenævnet kan behandle. Klager over typer af afgørelser, som ikke fremgår af udlændingelovens § 52 b, kan således ikke behandles af Udlændingenævnet.

Det fremgår af udlændingelovens § 46 a, stk. 1, hvilke af Udlændingestyrelsens afgørelser, der kan påklages til Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet, hvis en afgørelse ikke kan påklages til henholdsvis Udlændingenævnet, jf. udlændingelovens § 52 b, eller Flygtningenævnet. Ikke alle af Udlændingestyrelsens afgørelser kan påklages til en anden myndighed. Det drejer sig, f.eks. om afvisning af en ansøgning, hvor der ikke har været vedlagt tilstrækkelig dokumentation, eller hvor der ikke er indbetalt gebyr, hvis dette er påkrævet ved ansøgningens indgivelse.

Det fremgår af udlændingelovens § 46 a, stk. 2, at Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser ikke kan påklages til Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet. Det følger endvidere af bestemmelsen, at afgørelser truffet af Styrelsen for International Rekruttering og Integration kan påklages til Udlændingenævnet, medmindre der er truffet afgørelse om afvisning af en ansøgning på grund af manglende betaling af gebyr eller afgørelser vedrørende en fastsat udrejsefrist eller meddelelse af afslag på opsættende virkning – processuelt ophold – under sagens behandling i Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Som eksempel på praksis for, at udlændingelovens § 52 b udtømmende opregner de klagesager, som Udlændingenævnet kan behandle, kan nævnes:

Udlændingenævnet afviste i oktober 2015 at behandle en klage over Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om at forlænge en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, til en pakistansk statsborger. Det fremgik af oplysningerne i sagen, at ansøgeren i maj 2013 blev meddelt opholdstilladelse i Danmark på baggrund af greencardordningen gældende frem til februar 2015, og at tilladelsen var blevet meddelt for en kortere periode, end der var ansøgt om, idet ansøgerens pas udløb i maj 2015, og da en tilladelse i medfør af udlændingebe-

kendtgørelsens § 17 højst kan gives indtil tre måneder før passets udløb. Ansøgeren var i den forbindelse blevet vejledt af Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering om muligheden for at påklage afgørelsen til Udlændingenævnet inden otte uger fra modtagelsen af afgørelsen. Udlændingenævnet havde ikke modtaget en klage fra ansøgeren i den henseende. Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering forlængede i marts 2015 ansøgerens opholdstilladelse frem til maj 2016 på grund af udløbsdatoen på ansøgerens pas, jf. udlændingebekendtgørelsens § 17. Til støtte for klagen blev det af ansøgeren anført, at han ikke efter sin egen opfattelse burde være omfattet af de ændrede forlængelsesbetingelser ved en fremtidig ansøgning om forlængelse, da hans første opholdstilladelse var meddelt for en kortere periode grundet udløbsdatoen på hans dagældende pas.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens klage rettelig burde afvises under henvisning til, at ansøgeren ved Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse i marts 2015 fik fuldt ud medhold i sin ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Udlændingenævnet ikke havde kompetence til at behandle ansøgerens klage over styrelsens afgørelse. **Udlændingenævnet henviste til**, at udlændingelovens § 52 b, stk. 2, udtømmende opregner, hvilke afgørelser truffet i første instans af Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering som Udlændingenævnet har kompetence til at behandle. **Udlændingenævnet henviste endvidere til**, at det fremgår af udlændingelovens § 52 b, stk. 2, nr. 1, at Udlændingenævnet kan behandle sager om afslag på ansøgninger om opholdstilladelse meddelt efter § 9 a, herunder afslag på ansøgning om forlængelse efter greencardordningen, hvorfor Udlændingenævnet ikke kan behandle klager over sager, hvori der er givet fuldt ud medhold i første instans. ERH/2015/240.

Udlændingenævnet vil ud over de konkrete sagstyper, som fremgår af udlændingelovens § 46 a, kunne tage stilling til, om Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration i en konkret sag, der kan påklages til nævnet, har handlet i overensstemmelse med de almindelige forvaltningsretlige regler og principper (sagsbehandlingsklager).

Udlændingenævnet vil således kunne behandle sagsbehandlingsklager, hvis klagen knytter sig til en konkret sag, som er færdigbehandlet i 1. instansen, og hvis sagsbehandlingsklagen fremsættes i forbindelse med en klage over 1. instansens afgørelse. Hvis der klages over sagsbehandlingen i en verterende sag hos 1. instansen, vil Udlændingenævnet vejlede om, at dette vil kunne indgå i en konkret klage til nævnet, hvis sagen afgøres af 1. instansen med et afslag.

Som eksempel på en sag, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til en sagsbehandlingsklage, der knyttede sig til en sag, som Udlændingenævnet havde under behandling, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2015 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse som au pair i Danmark til en ansøger fra Filippinerne, jf.

udlændingelovens § 9 j, stk. 1. Ansøgeren havde afsluttet seks års grundskole, fire års gymnasium samt fire års erhvervsuddannelse, og hun havde endvidere gennemført en Bachelor of Science in Nursing i april 2007 i Filippinerne. Ansøgeren havde desuden i perioden fra juni 2011 til januar 2015 været beskæftiget som sygeplejerske på et ressort i Filippinerne. Partsrepræsentanten, som også var værtsfaderen, klagede endvidere over Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings sagsbehandling.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse som au pair i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9 j. **Udlændingenævnet fandt** efter en samlet vurdering, at det afgørende formål med ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse som au pair i Danmark ikke kunne anses at være, at ansøgeren ønskede at udvide sin kulturelle horisont samt at forbedre sine sproglige og faglige kundskaber. **Udlændingenævnet fandt således**, at der ikke forelå en naturlig sammenhæng mellem det ønskede au pair-ophold og ansøgerens hidtidige livsforløb. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren på ansøgningstidspunktet var 29 år, at hun havde gennemført en fireårig videregående uddannelse som Bachelor of Science in Nursing, og at hun i perioden fra juni 2011 til januar 2015 havde været beskæftiget som sygeplejerske på et ressort i Filippinerne. Det af partsrepræsentanten anførte om, at ansøgeren på intet tidspunkt, efter at hun havde færdiggjort sin bacheloruddannelse i sygepleje, havde opnået en fast stilling inden for sit fag, at hun var ansat som sygeplejerske på et hotel, og at ansøgerens ophold i Danmark som au pair havde det formål, at hun kunne erhverve sig færdigheder, der skulle muliggøre, at hun efterfølgende ville kunne opnå ansættelse inden for sit fag, kunne ikke føre til et ændret udfald. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren havde haft kontinuerlig beskæftigelse i sit hjemland fra september 2007 til juli 2009 og fra juni 2011 til ansøgningstidspunktet svarende til cirka fem år og seks måneder. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgerens uddannelsesmæssige baggrund sammenholdt med hendes samlede erhvervs erfaring medførte, at hun var så godt etableret i sit hjemland, at et au pair-forløb ikke kunne anses som en naturlig forlængelse af hendes hidtidige livsforløb, og at hun derfor ikke kunne formodes at have til hensigt at opnå en kulturel udveksling i tråd med au pair ordningens formål og hensigt. Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering havde ikke anset partsrepræsentanten i egenskab af værtsfader for part i ansøgningen om opholdstilladelse til ansøgeren, og styrelsen havde derfor fremsendt afgørelsen direkte til ansøgeren. **Udlændingenævnet bemærkede**, at udlændingeloven tildeler udlændinge en række rettigheder og pligter, og udgangspunktet er derfor, at en part i forbindelse med en sag om opholdstilladelse alene er den udlænding, som indgiver ansøgning om opholdstilladelse, den udlænding, som anmoder om dispensation fra bortfald af opholdstilladelsen, eller den udlænding, hvis tilladelse inddrages. Det anførte om, at partsrepræsentanten fandt det kritisabelt, at Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering ikke havde sendt en kopi af styrelsens afgørelse til ham og hans ægtefælle, da han og hans ægtefælle efter deres egen opfattelse havde en væsentlig, retlig interesse i afgørelsen, og at han som følge af manglende kendskab til afgørelsen kunne have ladet ansøgeren blive boende som gæst i sit hjem og der-

ved have optrådt retsstridigt med et eventuelt strafansvar til følge, kunne derfor ikke føre til, at Udlændingenævnet fandt anledning til at udtale kritik af styrelsens sagsbehandling. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det følger af fast praksis hos Styrelsen for International Rekruttering og Integration og Udlændingenævnet, at en værtsfamilie ikke har partsstatus i sager om opholdstilladelse som au pair hos den pågældende familie. Praksis er begrundet i, at der ikke er tungtvejende grunde til at fravige udgangspunktet om, at det alene er den ansøgende udlænding, der har partsstatus. Det forhold, at partsrepræsentanten i klagen havde anført, at afgørelsen burde meddeles på et sprog, som ansøgeren forstod, og at partsrepræsentanten i den forbindelse havde henvist til FOB 1990.240 og FOB 1991.150, kunne heller ikke føre til, at Udlændingenævnet udtalte kritik af styrelsens sagsbehandling. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerens sag ikke var direkte sammenlignelig med FOB 1990.240 og FOB 1991.150, da den foreliggende sag var en ansøgningssag. **Endvidere fandt Udlændingenævnet**, at der ikke af FOB 1990.240 og FOB 1991.150 kunne udledes en generel pligt til en fuldstændig oversættelse af afgørelsen til et sprog, som ansøgeren forstod. **Udlændingenævnet fandt endelig** på den baggrund ikke anledning til at udtale kritik over Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings manglende oversættelse af hele afgørelsen til et sprog, som ansøgeren forstod, da hovedbegrundelsen for afgørelsen var oversat til engelsk, som ansøgeren efter det oplyste talte. Desuden fremgik det udtrykkeligt på engelsk, at ansøgeren ved telefonisk henvendelse til Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering kunne få en forklaring på afgørelsen, ligesom det udtrykkeligt fremgik, at ansøgeren kunne finde en udførlig gennemgang af reglerne på udlændingemyndighedernes hjemmeside. **Udlændingenævnet fandt således ikke grundlag for at udtale kritik** af sagsbehandlingen i Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering. ERH/2015/252.

Udlændingenævnet har endvidere pligt til af egen drift at tage stilling til sagsbehandlingsfejl i forbindelse med Udlændingenævnets behandling af en klage over afslag på opholdstilladelse m.v.

Konstaterer Udlændingenævnet sagsbehandlingsfejl i forbindelse med behandlingen af en konkret sag, vil nævnet skulle hjemvise sagen til fornyet behandling i 1. instansen (med angivelse af retningslinjer for dens behandling) eller rette fejlen og derefter træffe afgørelse i sagen.

Som eksempel på en sag, hvor Udlændingenævnet har hjemvist en sag til fornyet behandling, kan nævnes:

Udlændingenævnet hjemviste i juli 2015 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på forlængelse af en ghanesisk statsborgers opholdstilladelse efter greencardordningen, og hans sønners forlængelse af deres opholdstilladelser som medfølgende familie, under henvisning til forvaltningslovens §§ 22-24. Ansøgeren havde haft opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen siden juli 2010, og tilladelsen blev senest forlænget i juni 2013 med gyldighed til juni

2014. Ansøgeren ansøgte i maj 2014 om forlængelse af sin opholdstilladelse, og i april 2015 meddelte Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering ansøgeren afslag på forlængelse af opholdstilladelse. Der var i afgørelsen under sagens omstændigheder henvist til, at Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering i juli 2014 modtog ansøgerens lønsedler fra 2013 samt januar og februar 2014, og et brev med forklaring på, hvorfor ansøgeren var blevet opsagt fra sin tidligere stilling. Ansøgeren oplyste endvidere, at han havde været vikaransat siden april 2014. Det fremgik endvidere af afgørelsen, at Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering ved opslag i eIndkomst i juli 2014 konstaterede, at ansøgeren havde modtaget arbejdsløshedsdagpenge på fuld tid fra april 2014 til datoen for Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse i april 2015.

Udlændingenævnet fandt, at sagens faktiske omstændigheder ikke var tilstrækkeligt gengivet i afgørelsen, og at begrundelsen for afgørelsen var mangelfuld, herunder at Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering ikke havde begrundet, hvorfor ansøgeren ikke kunne anses for at være blevet uforskyldt ledig, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 9, nr. 2. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det var uklart, om Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering baserede sin afgørelse på oplysninger fra eIndkomst i juli 2014 eller fra april 2015. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der i begrundelsen for afgørelsen var henvist til, at ansøgeren alene havde været i beskæftigelse i et vist omfang i månederne fra januar til marts 2014. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at eftersom afgørelsen blev truffet i april 2015, var perioden fra januar til marts 2014 uden betydning for vurderingen af, om ansøgeren opfyldte betingelsen i udlændingelovens § 9 a, stk. 9, nr. 1. Som konsekvens heraf blev også sønnernes ansøgninger om forlængelse af opholdstilladelse hjemvist til fornyet behandling i Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering. ÅB/2015/1.

Udlændingenævnet kan ikke tage stilling til hensigtsmæssigheden af sagsbehandlingen hos Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration. Udlændingenævnets kompetence omfatter således ikke spørgsmål om f.eks. sagsbehandlings tilrettelæggelse eller sagsbehandlingstiden. Klager over personalets optræden i Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration falder også uden for Udlændingenævnets kompetence. Sådanne klager over mere generelle forhold kan i stedet rettes til den pågældende styrelses ledelse eller til Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet.

2.1. Klager over afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen

Udlændingenævnet kan som nævnt træffe afgørelser i klagesager, der er truffet af Udlændingestyrelsen i 1. instans, og som vedrører de afgørelser, der fremgår af udlændingelovens § 52 b. For en udtømmende gennemgang henvises til selve bestemmelsen.

Udlændingenævnet kan herefter f.eks. behandle klager over afslag på familiesammenføring til ægtefæller, børn eller anden familie med tilknytning til et herboende familiemedlem. Udlændingenævnet kan dog ikke behandle sager om familiesammenføring, hvis afslaget på familiesammenføring er meddelt på baggrund af en EU-retlig vurdering.

Udlændingenævnet kan endvidere behandle klager over afvisning af en indgivelse af ansøgning om familiesammenføring, hvis ansøgningen ikke er afvist på grund af manglende betalt gebyr eller på grund af, at sagen er utilstrækkeligt oplyst. Udlændingenævnet kan ligeledes behandle sager om fastsættelse af alder, hvis personen har eller har ansøgt om at få opholdstilladelse som familiesammenført.

Tilsvarende kan Udlændingenævnet behandle klager over afslag på opholdstilladelse til religiøse forkyndere, eller til udlændinge som tidligere har haft dansk indfødsret, medmindre udlændingens danske indfødsret er frataget ved dom.

Udlændingenævnet kan ligeledes behandle klagesager vedrørende familiesammenførte udlændinge, religiøse forkyndere, eller udlændinge med tidligere dansk indfødsret, hvor Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om afslag på forlængelse eller inddragelse af udlændingens opholdstilladelse. Tilsvarende kan Udlændingenævnet behandle klagesager, hvor Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om bortfald af en opholdstilladelse til samme gruppe af udlændinge på baggrund af, at udlændingen anses for at have opgivet sin bopæl i Danmark eller efter at have haft et langvarigt udlandsophold.

Udlændingestyrelsens afgørelser vedrørende afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse (permanent opholdstilladelse) kan ligeledes behandles af Udlændingenævnet.

Herudover kan Udlændingenævnet behandle klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om administrativ afvisning af en udlænding eller administrativ udvisning af en udlænding med et fastsat indrejseforbud. En afgørelse om administrativ udvisning med indrejseforbud kan f.eks. være på baggrund af ulovligt ophold eller ulovligt arbejde. Udlændingenævnet kan tillige behandle klager, der vedrører administrativ udvisning af EU-borgere.

Udlændingenævnet behandler endvidere klagesager vedrørende Udlændingestyrelsens afgørelser om fremmedpas, jf. udlændingelovens § 39, stk. 5, 1. pkt., jf. udlændingebekendtgørelsens § 7, stk. 2-5, afgørelser om afvisning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 21, § 9 c, stk. 6, og § 9 f, stk. 8, jf. nr. 1 og 2, samt afgørelser om afvisning af en ansøgning om opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 47 b. Udlændingenævnet er også tillagt kompetence til at behandle klagesager vedrørende afgørelser om lovligt forfald, jf. udlændingelovens § 9, stk. 32, afgørelser om ophævelse

af indrejseforbud, jf. udlændingelovens § 32, stk. 7 og 9, og politiets afgørelser om afvisning, jf. udlændingelovens § 28, stk. 1-4.

Pr. 1. marts 2015 blev Udlændingenævnet ved lov nr. 176 af 24. februar 2015 om ændring af lov om pas til danske statsborgere m.v., udlændingeloven og retsplejeloven (styrket indsats mod væbnede konflikter i udlandet m.v.) tillagt kompetence til at behandle klagesager om Udlændingestyrelsens afgørelser om bortfald af opholdstilladelse for udlændinge, der ikke er anerkendt som flygtninge (det vil sige har opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8), hvis en udlænding opholder eller har opholdt sig uden for landet, og der er grund til at antage, at udlændingen under opholdet uden for landet deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, jf. udlændingelovens § 21 b. Udlændingenævnet har ikke truffet afgørelser i medfør af bestemmelsen i 2015.

2.2. Klager over afgørelser truffet af Styrelsen for International Rekruttering og Integration

Udlændingenævnet behandler klager over afgørelser truffet af Styrelsen for International Rekruttering og Integration vedrørende afslag på ansøgninger om opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse og studier m.v., jf. udlændingelovens § 9 a, §§ 9 i til 9 l samt § 9 p, samt afgørelser vedrørende medfølgende familiemedlemmer til tredjelandsstatsborgere, der søger om opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse, studier og praktik, jf. udlændingelovens § 9 m og § 9 n.

Udlændingenævnet behandler endvidere klager over afgørelser, hvor udlændingens indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse afvises, dog ikke når det skyldes manglende gebyrbetaling, og klager over afgørelser om inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelser på beskæftigelses- og studieområdet m.v. Endvidere behandler Udlændingenævnet klager over bortfald og dispensation fra bortfald på de områder, hvor Styrelsen for International Rekruttering og Integration træffer afgørelse i 1. instans.

Ved lov nr. 1488 af 23. december 2014 om ændring af udlændingeloven, integrationsloven og Lov om Det Centrale Personregister (reform af international rekruttering m.v.) blev der blandt andet indført en certificeringsordning af virksomheder, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 18-21. En udlænding, der ansættes i en virksomhed, der er blevet certificeret, jf. § 9 a, stk. 18, kan få opholdstilladelse efter en særlig smidig fast track-ordning, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 17. Afslag på certificering, afslag på forlængelse af en certificering og inddragelse af en certificering kan påklages til Udlændingenævnet, jf. udlændingelovens § 52 b, stk. 2, nr. 5 og 6. Udlændingenævnet har ikke truffet afgørelser herom i 2015.

Også som led i reformen af international rekruttering blev administrationen af meddelelse af opholdstilladelser til ansatte på ambassader m.v. pr. 1. januar 2015 samlet hos Udenrigsministeriet, jf. udlændingelovens § 47, stk. 1. Udlændingenævnet har ikke kompetence til at behandle klager over afslag på opholdstilladelse, inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse meddelt i medfør af § 47, stk. 1. Styrelsen for International Rekruttering og Integration vil fremadrettet kun skulle behandle ansøgninger om opholdstilladelse fra lokalt rekrutteret personale, herunder lokalt rekrutteret tjenestepersonale, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2. Udlændinge, der er ansat på ambassader og dermed omfattet af Wienerkonventionens artikel 1 h) eller af mellemfolkelige overenskomster indgået i medfør af lov om rettigheder og immuniteter for internationale organisationer, og som allerede har fået meddelt deres opholdstilladelse, vil få behandlet deres ansøgning om forlængelse efter de hidtil gældende regler. Denne gruppe vil fortsat skulle søge om forlængelse af deres opholdstilladelse i styrelsen, ligesom et eventuelt afslag vil kunne påklages til Udlændingenævnet.

Udlændingenævnet blev ved lov nr. 685 af 8. april 2015 om ændring af udlændingeloven og lov om ferie (udmøntning af aftalen om en bedre au pair-ordning m.v.) pr. 1. maj 2015 tillagt kompetence til at behandle klager over Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om, at der i en periode på to år ikke kan meddeles opholdstilladelse med henblik på au pair ophold hos en værtsperson (au pair karensregisteret), jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 1, jf. § 21 a. Udlændingenævnet har ikke truffet afgørelse herom i 2015.

2.3. Sagens behandling

Udlændingenævnet er en offentlig forvaltningsmyndighed og er i forbindelse med nævnets virke underlagt reglerne i bl.a. forvaltningsloven og dermed de retssikkerhedsgarantier, der følger af reglerne om partshøring, tavshedspligt, habilitet m.v. Udlændingenævnet er også underlagt reglerne i offentlighedsloven og persondataloven.

Ansøgeren kan selv klage over en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration. Der gælder ingen formelle krav til klagen. Den kan således fremsættes mundtligt, enten ved personligt fremmøde i Udlændingenævnets sekretariat eller ved telefonisk henvendelse, eller skriftligt ved brev eller pr. e-mail. Der gælder dog en klagefrist, jf. afsnit 2.3.1, og for visse sagstyper skal der betales et gebyr, jf. afsnit 2.3.2., før sagen kan tages under behandling.

Ansøgeren kan endvidere vælge at lade en advokat repræsentere sig. Såfremt ansøgeren ønsker en partsrepræsentant, der ikke er advokat, eller en retshjælp, der ikke har tegnet en ansvarsforsikring, skal klageren sammen med klagen indsende en skriftlig fuldmagt. Dette gælder dog ikke for ægte-

fæller eller forældre til mindreårige børn, der ikke behøver at indsende en fuldmagt. Udlændingen må selv afholde eventuelle udgifter til en partsrepræsentant.

Fuldmagten skal indsendes sammen med klagen, og den skal udtrykkelig gælde for Udlændingenævnets behandling af sagen. Fuldmagten skal endvidere være underskrevet af den person, som klagen vedrører. Fuldmagtsblanketterne findes både på dansk og engelsk på Udlændingenævnets hjemmeside, jf. http://udln.dk/Information_til/Ansoegere.aspx. Der kan kun være én partsrepræsentant, og al korrespondance under sagsbehandlingen samt fremsendelsen af afgørelsen vil således kun ske til partsrepræsentanten.

2.3.1. Klagefrist

Ved lov nr. 571 af 18. juni 2012 om ændring af blandt andet udlændingeloven blev der indført en klagefrist for de klager, der skal behandles af Udlændingenævnet. Ifølge udlændingelovens § 52 b, stk. 6, skal klage over de afgørelser, som Udlændingenævnet behandler, således være indgivet, inden otte uger efter at klageren har fået meddelelse om afgørelsen i 1. instans. Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan i særlige tilfælde beslutte, at en klage skal behandles, selv om klagen er indgivet efter udløb af otte ugers fristen.

I vurderingen af, om der kan ske dispensation fra klagefristens overholdelse, kan fristoverskridelsens længde, årsagen til fristoverskridelsen, afgørelsens betydning for sagens parter samt sandsynligheden for, at Udlændingenævnet giver klageren medhold, indgå, jf. § 27, stk. 3, i Udlændingenævnets forretningsorden.

I praksis betyder dette, at Udlændingenævnet som udgangspunkt afviser at behandle en klage, der er modtaget senere end otte uger efter, at klageren har fået meddelelse om afgørelsen i 1. instans. I afsnit 5.2., tabel 4 og tabel 5, er der en opgørelse over, hvor mange sager der er blevet afvist på grund af for sen indgivelse af klagen. Der henvises i øvrigt til afsnit 2.3.1.1. nedenfor om afvisning af klager, der er indgivet for sent, for en nærmere redegørelse for praksis.

2.3.1.1. Afvisning af klager, der er for sent indgivet

Ved lov nr. 571 af 18. juni 2012 om ændring af udlændingeloven mv., hvorved Udlændingenævnet blev oprettet, blev der indført en otte ugers klagefrist, således at en klage, der indgives til nævnet efter klagefristens udløb, skal afvises.

Klager over afgørelser, der kan indbringes for Udlændingenævnet, skal således være indgivet inden otte uger efter, at parten har fået meddelelse om afgørelsen, jf. § 27, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 207

af 26. februar 2015 om forretningsorden for Udlændingenævnet. Klagefristen løber fra den dag, hvor afgørelsen er kommet frem til udlændingen.

Ifølge § 27, stk. 3, kan formanden eller den, formanden bemyndiger hertil, efter § 13, nr. 1, i bekendtgørelsen beslutte at dispensere fra klagefristen. I vurderingen af, om der kan ske dispensation, kan fristoverskridelsens længde, årsagen til fristoverskridelsen, afgørelsens betydning for sagens parter samt sandsynligheden for, at Udlændingenævnet giver klageren medhold, indgå. Der er ikke tale om en udtømmende opregning af forhold, der kan indgå i vurderingen.

Pr. 1. november 2013 blev det obligatorisk at anvende digital post ved fremsendelse af breve til virksomheder, herunder advokatfirmaer, og pr. 1. november 2014 blev det obligatorisk at anvende digital post ved fremsendelse af breve til private borgere. I det omfang Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration har sendt afgørelser med digital post, lægges det til grund, at afgørelsen er kommet frem til modtageren den dag, afgørelsen er registreret modtaget i brevmodtagerens e-boks, og klagefristen regnes herefter fra denne dag.

For så vidt angår afgørelser sendt med almindelig brevpost, henvises til afsnit 2.3.1.1. i Udlændingenævnets årsberetning 2014.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til klager, der var indgivet til nævnet efter klagefristens udløb, kan nævnes:

Udlændingenævnet afviste i marts 2015 at behandle en klage over en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen i december 2014 til en filippinsk statsborger, da klagefristen var udløbet, jf. udlændingelovens § 52 b, stk. 6. Det fremgik af sagen, at Udlændingestyrelsen samme dag, hvor afgørelsen blev truffet, havde sendt afgørelsen digitalt til ansøgerens e-boks. Ansøgeren klagede over Udlændingestyrelsens afgørelse i marts 2015, hvorved ansøgeren anførte, at hun ønskede en forlængelse af klagefristen, da hun først modtog Udlændingestyrelsens afgørelse i marts 2015 ved personlig henvendelse i Udlændingestyrelsens borgerservice. Ansøgeren anførte endvidere, at hun ikke var klar over fremgangsmåden med e-boks, og at hun ikke havde kendskab til, hvordan hun fik adgang hertil.

Udlændingenævnet fandt, at klagen skulle afvises, idet klagen blev indgivet efter klagefristens udløb. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at Udlændingestyrelsen fremsendte afgørelsen ved digital post i december 2014, og at Udlændingenævnet først i marts 2015 modtog klagen. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det fremgik af Udlændingestyrelsens klagevejledning i afgørelsen, at der senest skulle klages otte uger efter modtagelsen af afgørelsen. **Udlændingenævnet fandt**, at det af ansøgeren anførte om, at hun først modtog Udlændingestyrelsens afgørelse i marts

2015, at hun ikke var klar over, at hun ville modtage post via e-boks, og at ansøgeren ikke havde kendskab til, hvordan hun fik adgang til e-boks, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at afgørelsen blev fremsendt til ansøgerens e-boks i december 2014, at den således kom frem samme dag, som den var truffet, og at det siden november 2014 havde været ansøgerens eget ansvar at gøre sig bekendt med indholdet af post i hendes digitale postkasse, da ansøgeren var bosat i Danmark. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren ikke havde dokumenteret, at hun var fritaget fra obligatorisk tilslutning til e-boks. **Udlændingenævnet fandt således**, at Udlændingestyrelsen med frigørende virkning havde kunnet fremsende afgørelsen til ansøgeren med digital post. FAM/2015/30.

Udlændingenævnet afviste i marts 2015 at behandle en klage over en afgørelse truffet af Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering i august 2014, da klagefristen var udløbet, jf. udlændingelovens § 52 b, stk. 6. En dansk ambassade havde videresendt Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse til den e-mailadresse, som ansøgeren havde anført i ansøgningsskemaet til Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering, da han søgte om opholdstilladelse. Ansøgeren klagede over afgørelsen i november 2014, hvori det var anført, at Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse først blev sendt til ansøgeren i oktober 2014. Den danske ambassade havde i oktober 2014 videresendt afgørelsen til en anden e-mailadresse end den, som ansøgeren havde angivet i ansøgningsskemaet, idet ansøgeren senest havde kontaktet ambassaden via den anden e-mailadresse.

Udlændingenævnet fandt, at klagen skulle afvises, da klagen var indgivet efter klagefristens udløb. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at det fremgik af Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings klagevejledning i afgørelsen, at der senest skulle klages otte uger efter, at ansøgeren havde modtaget afgørelsen. **Udlændingenævnet fandt**, at den danske ambassade videresendte Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse til ansøgeren i august 2014 til den e-mailadresse, som ansøgeren selv havde anført i ansøgningsskemaet, da han søgte om opholdstilladelse. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at det var ansøgerens ansvar at angive de korrekte kontaktoplysninger til Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering, og at ansøgeren efter ansøgningens indgivelse ikke havde berigtiget e-mailadressen over for de danske myndigheder. **Udlændingenævnet fandt**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgeren kontaktede ambassaden fra en anden e-mailadresse end den, som afgørelsen var sendt til i august 2014, da ansøgeren havde angivet den oprindelige e-mailadresse i ansøgningsskemaet. **Udlændingenævnet fandt**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at der var grundlag for at dispensere fra klagefristen. ERH/2015/39.

Udlændingenævnet afviste i maj 2015 at genoptage Udlændingenævnets afgørelse om afvisning af behandling af en klage på grund af, at klagen var modtaget efter klagefristens udløb, jf. almindelige retsgrundsætninger, hvorefter en sag kan genoptages, hvis der fremkommer nye oplysninger af så væsentlig betydning for sagen, at der er en vis sandsynlighed for, at sagen ville have fået et andet

resultat, hvis oplysningerne havde foreligget ved den oprindelige afgørelse i sagen. I december 2014 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse. Udlændingestyrelsen havde sendt afgørelsen til ansøgerens e-boks i december 2014, og ansøgerens partsrepræsentant påklagede afgørelsen i februar 2015, hvorefter Udlændingenævnet afviste at behandle klagen, da den var for sent indgivet. Partsrepræsentanten anmodede i marts 2015 Udlændingenævnet om at genoptage sagen.

Udlændingenævnet fandt, at partsrepræsentanten ikke havde anført nye, væsentlige oplysninger, som kunne føre til en ændret vurdering af sagen. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at partsrepræsentanten havde anført, at klagefristens overskridelse skyldtes en fejlopfattelse fra dennes side, idet partsrepræsentanten ikke var opmærksom på, at en måned ikke præcist svarer til fire uger. **Det indgik endvidere i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at partsrepræsentanten havde anført, at denne havde ventet på en aktindsigt fra Udlændingestyrelsen og først modtog aktindsigten i februar 2015, samt at afgørelsen havde stor betydning for ansøgeren. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til et andet udfald af sagen, da partsrepræsentanten ikke havde dokumenteret, at der forelå sådanne særlige omstændigheder, at der kunne dispenseres fra klagefristen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at partsrepræsentanten var ansvarlig for at overholde klagefristen. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at partsrepræsentanten havde mulighed for at anmode om aktindsigt på et tidligere tidspunkt, end partsrepræsentanten gjorde, samt at partsrepræsentanten kunne have indsendt en klage før modtagelsen af aktindsigten. Partsrepræsentanten kunne således have eftersendt eventuelle yderligere bemærkninger efter modtagelsen af aktindsigten. ÅB/2015/2.

Udlændingenævnet omgjorde i maj 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, til en kinesisk statsborger, selvom klagefristen på otte uger var overskredet, under henvisning til at der forelå ganske særlige omstændigheder. Udlændingestyrelsen meddelte ansøgeren afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i december 2014, og ansøgerens advokat påklagede afgørelsen i februar 2015, hvilket var to hverdage for sent.

Udlændingenævnet fandt på baggrund af en konkret og individuel vurdering, at der var grundlag for at realitetsbehandle ansøgerens klage, selvom klagefristen på otte uger var overskredet, under henvisning til at der forelå ganske særlige omstændigheder. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** sandsynligheden for, at Udlændingenævnet gav ansøgeren medhold i klagen sammenholdt med fristoverskridelsens længde, jf. udlændingelovens § 52 b, stk. 6, samt bemærkningerne hertil. **Udlændingenævnet fandt** herefter grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det ved opslag i det elektroniske indkomstregister eIndkomst i april 2015 fremgik, at ansøgeren havde arbejdet over 120 timer om måneden i 35 måneder,

at ansøgeren havde arbejdet mellem 60 og 120 timer i seks måneder, svarende til 3,6 måneders fuld-tidsbeskæftigelse, og at oplysningerne blev understøttet af indsendte ansættelseskontrakter og løn-sedler. **Udlændingenævnet lagde således til grund**, at ansøgeren samlet havde været i beskæfti-gelse i 38,6 måneder, og at ansøgeren herved havde været i ordinær beskæftigelse i mindst tre år inden for de sidste fem år. ÅB/2015/3.

Udlændingenævnet afslog i juni 2015 at genoptage Udlændingenævnets afgørelse fra februar 2015, hvorved Udlændingenævnet afviste at behandle en irakisk ansøgers klage over en afgørelse om tidsubegrænset opholdstilladelse truffet af Udlændingestyrelsen i januar 2014, da klagen via Folketingets Ombudsmand i januar 2015 var indgivet efter klagefristens udløb. Ansøgeren anmode-de i maj 2015 om genoptagelse af Udlændingenævnets afgørelse fra februar 2015. Anmodningen om genoptagelse var vedlagt e-mails fra marts 2014 og oktober 2014, hvoraf det fremgik, at ansøge-ren ønskede at klage over Udlændingestyrelsens afgørelse fra januar 2014. Disse e-mails var sendt til e-mailadressen udin@udin.dk.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke havde anført nye væsentlige oplysninger, som kunne føre til en ændret vurdering af sagen. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at ansøgeren til Udlændingenævnet havde indsendt sine e-mails fra marts 2014 og oktober 2014, men at dette ikke kunne føre til et andet udfald af sagen, da ansøgeren havde sendt sin klage til en forkert e-mailadresse udin@udin.dk, idet Udlændingenævnets korrekte e-mailadresse er udln@udln.dk. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det var ansøgerens ansvar som kla-ger at sørge for, at klagen var afsendt korrekt. FAM/2015/138.

2.3.2. Klagegebyr

2.3.2.1. Retsgrundlag

Efter udlændingelovens § 9 h, stk. 1-3, skal en udlænding senest samtidig med indgivelsen af en ansøgning om opholdstilladelse på studie- og erhvervsområdet betale et gebyr, medmindre Dan-marks internationale forpligtelser eller EU-reglerne tilsiger andet. Der skal desuden betales gebyr for en ansøgning om dispensation fra bortfald, hvis udlændingen har haft opholdstilladelse på bag-grund af greencardordningen. Der skal også betales gebyr for en ansøgning om opholdstilladelse som religiøs forkynder og for en ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse, hvor opholds-grundlaget er beskæftigelse, studie eller religiøs forkynder.

Efter udlændingelovens § 9 h, stk. 5, 2. pkt., skal klageren ved indgivelsen af en klage over en afgø-relse truffet af Styrelsen for International Rekruttering og Integration på baggrund af en ansøgning omfattet af stk. 1-3, samt afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen vedrørende opholdstilladelse til

religiøse forkyndere og tidsubegrænset opholdstilladelse, hvor opholdsgrundlaget er beskæftigelse, studie eller religiøs forkynder, senest samtidig med indgivelsen af klagen betale et gebyr på 805 kr. (i 2015-niveau), medmindre andet følger af EU-reglerne. Gebyrsatserne reguleres årligt, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 13.

Hvis der klages over eller anmodes om genoptagelse af flere forskellige afgørelser, skal der indbetales gebyr for hver enkelt klage/anmodning.

Efter udlændingelovens § 9 h, stk. 9, 2. pkt., afvises klagen, hvis betingelsen i stk. 5, 2. pkt., ikke er opfyldt.

2.3.2.2. Gebyrundtagne sager

Efter en konkret vurdering i den enkelte sag kan gebyrkravet fraviges, hvis Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne tilsiger det. Tyrkiske statsborgere, der er omfattet af associeringsaftalen mellem EF og Tyrkiet af 12. september 1963, er på den baggrund ikke omfattet af reglerne om gebyrbetaling. Dette gælder således tyrkiske statsborgere, der søger om opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse i Danmark. En klage vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af studier er derimod gebyrpålagt, uanset at ansøgeren er tyrkisk statsborger, da det primære formål med en ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af studier ikke er beskæftigelse, og den tyrkiske statsborger således ikke er omfattet af associeringsaftalen.

Som eksempel på en afgørelse, hvor en tyrkisk statsborger var undtaget fra gebyr, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2015 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 3.

Udlændingenævnet fandt, at klagen over Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på en ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse på baggrund af beløbsordningen ikke var gebyrpålagt, da ansøgeren var tyrkisk statsborger og søgte om opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse i Danmark. ÅB/2015/4.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet fandt, at klagen var gebyrpålagt, uagtet at ansøgeren påberåbte sig at være omfattet af EU-reglerne, kan nævnes:

Udlændingenævnet afviste i juli 2015 en klage over en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen i maj 2015 om afslag på opholds- og arbejdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9 f, til en

statsborger fra Nigeria. I forbindelse med klagen havde ansøgeren anført blandt andet, at han måtte anses for at være omfattet af EU-reglerne i kraft af ansøgerens ægteskab med en polsk statsborger, og da han efter det oplyste havde opholdstilladelse i Grækenland. Udlændingenævnet vejledte i juni 2015 telefonisk ansøgeren om, at der til klagen skulle betales et gebyr. Det fremgik endvidere af Det Centrale Personregister, at ansøgerens ægtefælle i november 2012 var udrejst af Danmark til Polen.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke havde indbetalt det for ansøgerens klage påkrævede gebyr, og betingelsen i udlændingelovens § 9 h, stk. 5, 2. pkt., var således ikke opfyldt. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at sagen ikke var omfattet af EU-retten, således at klagen var fritaget fra gebyr. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var statsborger i Nigeria, og at han således ikke var EU-borger trods hans opholdstilladelse i Grækenland. **Udlændingenævnet bemærkede**, for så vidt angik ansøgerens ægtefælle, at hun ikke havde bopæl i Danmark, og det sås ikke, at ansøgeren skulle have haft ret til ophold på baggrund af EU-reglerne under henvisning til sin ægtefælle. Udlændingenævnet afviste derfor ansøgerens klage, der således ikke blev behandlet. ÅB/2015/5.

2.3.2.3. Tidspunktet for gebyrets indbetaling og eventuel tilbagebetaling

Gebyret skal betales senest samtidig med indgivelsen af en klage eller anmodning om genoptagelse, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 5, 2. og 3. pkt. Sagsbehandlingen vil først blive påbegyndt, når det rettidigt indbetalte gebyr er registreret indbetalt på sagen. Se nærmere i afsnit 2.3.3. vedrørende samtidighedskravet i forhold til betaling af gebyr i forbindelse med sagens behandling i Udlændingenævnet.

Klagen eller anmodningen om genoptagelse skal være ledsaget af dokumentation for indbetalingen af gebyret, eksempelvis i form af kvittering fra overførsel via netbank eller kvittering fra bank eller posthus.

Klagen eller anmodningen om genoptagelse anses for indgivet den dato, hvor den modtages af udlændingemyndighederne.

Betalingen anses for rettidig, hvis indbetaling er sket senest samtidig med indgivelsen af klagen eller anmodningen om genoptagelse.

Hvis gebyret ikke er betalt eller betalt rettidigt, vil ansøgningen, klagen eller anmodningen om genoptagelse blive afvist, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 9 og 12.

Ved den indledende sagsbehandling i Udlændingenævnet vurderes det konkret, om der er indbetalt korrekt gebyr, og i tilfælde, hvor ansøgeren har indbetalt for meget, vil det overskydende beløb blive tilbagebetalt til ansøgeren.

Klagegebyret tilbagebetales endvidere, hvis klageren får helt eller delvist medhold i klagen, og genoptagelsesansøgningsgebyret tilbagebetales, hvis ansøgningen om genoptagelse imødekommes.

Der sker ikke tilbagebetaling af gebyret, hvis klagen frafaldes, eller klagen af anden grund ikke længere har betydning for klageren.

Som eksempel på en afgørelse vedrørende gebyrbetaling kan nævnes:

Udlændingenævnet afviste i december 2015 en klage over en afgørelse truffet af Styrelsen for International Rekruttering og Integration i oktober 2015 om afslag på opholdstilladelse efter greencardordningen til en nepalesisk statsborger. Der var i klagen henvist til et sagsbestillings-id, der var angivet i et forkert format, da det i klagen startede med et bogstav og et tal, og ikke som et korrekt sagsbestillings-id, som ville starte med to bogstaver. Udlændingenævnet havde i denne forbindelse en formodning om, at ansøgeren henviste til det samme sagsbestillings-id, som han anvendte ved behandlingen af hans sag i første instans i Styrelsen for International Rekruttering og Integration. Udlændingenævnet forsøgte ved henvendelser pr. e-mail i oktober 2015 og november 2015 forgæves at kontakte ansøgeren vedrørende det fejlbehæftede sagsbestillings-id.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke have indbetalt det for ansøgerens klage påkrævede gebyr, og betingelsen i udlændingelovens § 9 h, stk. 5, 2. pkt., var således ikke opfyldt. Det forhold, at ansøgeren henviste til et sagsbestillings-id, kunne ikke føre til en ændret vurdering, da der både skal betales gebyr for indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse efter greencardordningen og indgivelse af klage over afgørelser truffet af Styrelsen for International Rekruttering og Integration. Udlændingenævnet afviste derfor ansøgerens klage, der således ikke blev behandlet. ÅB/2015/6.

2.3.3. Samtidighedskravet

Som ovenfor nævnt gælder der et samtidighedskrav, således at klagen til Udlændingenævnet og gebyret skal foreligge samtidig, for at klagen realitetsbehandles, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 5, 2. og 3. pkt.

Som et eksempel på en afgørelse om samtidighedskravet kan nævnes:

Udlændingenævnet afviste i oktober 2015 en klage over en afgørelse truffet af Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering i maj 2015 om afslag på opholdstilladelse efter greencardordningen til en iransk statsborger. Ansøgeren påklagede afgørelsen i maj 2015. I juli 2015 afviste Udlændingenævnet at behandle klagen, idet der ikke var betalt gebyr. I den forbindelse vejledte Udlændingenævnet om, at en klage og korrekt indbetalt gebyr skulle være indgivet til Udlændingenævnet inden otte uger efter, at ansøgeren havde fået meddelelse om afgørelsen. I september 2015 fremsendte ansøgeren dokumentation for, at klagegebyret nu var betalt.

Udlændingenævnet fandt, at klagen var indgivet efter klagefristens udløb og afviste på den baggrund at behandle klagen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering traf afgørelse i maj 2015, og at Udlændingenævnet først i september 2015 modtog klagen og det indbetalte gebyr. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at der var grundlag for at dispensere fra klagefristen. ÅB/2015/7.

2.3.4. Opsættende virkning

Hvis ansøgeren opholder sig i Danmark og har fået fastsat en udrejsefrist i forbindelse med en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration, vil Udlændingenævnet hurtigst muligt efter klagens modtagelse tage stilling til, om der foreligger sådanne ganske særlige omstændigheder, der gør, at ansøgeren vil kunne blive i Danmark, mens klagen bliver behandlet i Udlændingenævnet.

Efter udlændingelovens § 33, stk. 3, 1. pkt., har en udlænding, der er omfattet af EU-reglerne, som er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet, eller som hidtil har haft opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold her i landet, og som klager inden syv dage efter, at der er truffet afgørelse om afslag på ansøgning om opholdstilladelse, beslutning om inddragelse af opholdstilladelsen m.v., ret til at blive her i landet, indtil klagen er afgjort. Opholdstilladelser med henblik på beskæftigelse og studier meddeles som udgangspunkt med henblik på midlertidigt ophold, og klager over inddragelse af en sådan opholdstilladelse vil ikke kunne få opsættende virkning efter loven.

I tilfælde, der ikke er omfattet af syv-dages-reglen i udlændingelovens § 33, stk. 3, 1. pkt., tillægges klagen kun opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis særlige grunde taler derfor, jf. udlændingelovens § 33, stk. 3, 4. pkt.

Der foreligger f.eks. særlige grunde, hvis den påklagede afgørelse forekommer åbenbart urigtig på baggrund af de oplysninger, der fremgår af klagen. En klage tillægges også opsættende virkning, hvis Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det.

Finder Udlændingenævnet ikke, at der foreligger sådanne særlige grunde, påhviler det fortsat ansøgeren at udrejse af Danmark i overensstemmelse med den af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration fastsatte udrejsefrist. Det er ikke muligt at klage over selve afgørelsen om, hvorvidt ansøgeren kan blive i Danmark under sagsbehandlingen.

Afgørelser om opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, jf. udlændingelovens § 33, stk. 3, træffes af Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, jf. udlændingelovens § 52 b, stk. 7. For at sikre en hurtig og effektiv afgørelse af spørgsmålet om opsættende virkning har formanden bemyndiget sekretariatet til at træffe sådanne afgørelser.

2.3.4.1. Muligheden for forlængelse af en udrejsefrist

Det følger af udlændingelovens § 33 c, at en udrejsefrist efter udlændingelovens § 33, stk. 2, kan forlænges, hvis særlige grunde taler herfor.

Det er den myndighed, der har truffet afgørelse i sagen og fastsat udrejsefrist, som træffer afgørelse om, hvorvidt udrejsefristen kan forlænges. Der kan ikke klages over en sådan afgørelse.

Udlændingelovens § 33 c gennemfører Europaparlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold, hvorefter der skal være hjemmel til at forlænge en udrejsefrist under hensyntagen til de særlige forhold i den enkelte sag. Bestemmelsen kodificerer den hidtidige praksis.

Det fremgår af forarbejderne til bestemmelsen (lovforslag nr. L 107 af 12. januar 2011, afsnit 2.3.2.2.3), at der ved en afgørelse om forlængelse af en udrejsefrist for eksempel kan tages hensyn til opholdets varighed, eventuelle skolesøgende børn eller andre familiemæssige eller sociale tilknytninger. Efter praksis vil en udrejsefrist ikke blive forlænget med henblik på at afslutte en skoleuddannelse.

Det fremgår endvidere af ovennævnte forarbejder, at udlændingemyndighederne hidtil har forlænget en udrejsefrist, hvis en udlænding oplyser at være gravid, og terminstidspunktet dokumenteres at være mindre end to måneder efter den fastsatte udrejsefrist. Udrejsefristen fastsættes i sådanne tilfælde til to måneder efter terminsdatoen.

Ydermere fremgår det, at udlændingemyndighederne efter praksis og en konkret vurdering kan forlænge udrejsefristen i en kortere periode, for eksempel i forbindelse med at udlændingemyndighe-

derne har anmodet om yderligere oplysninger eller dokumentation til belysning af, om der herefter er det fornødne grundlag for at give udlændingen ret til at opholde sig her i landet under udlændingemyndighedernes behandling af ansøgningen eller klagen, og efterfølgende fastsætte en ny udrejsefrist i forbindelse med et eventuelt afslag.

Efter praksis vil en udrejsefrist som udgangspunkt ikke herudover blive forlænget yderligere, hvis anmodningen om forlængelse skyldes forhold, som ikke er relevante i forhold til udlændingemyndighedernes afgørelse.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet vurderede, at der ikke var grundlag for at forlænge ansøgerens udrejsefrist, kan nævnes:

Udlændingenævnet afslog i juni 2015 at udsætte udrejsefristen i en af Udlændingenævnet truffet afgørelse fra juni 2015 om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse til en statsborger fra Sri Lanka, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 1. I juni 2015 stadfæstede Udlændingenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse fra november 2014, hvorved ansøgerens opholdstilladelse blev nægtet forlænget. Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på, at ansøgeren ikke opfyldte kravet om samliv på fælles bopæl med sin ægtefælle, og Udlændingenævnet fastsatte i forbindelse med stadfæstelsen en udrejsefrist, hvorved Udlændingenævnet pålagde ansøgeren at udrejse i starten af juli 2015. Senere i juni 2015 anmodede ansøgerens advokat Udlændingenævnet om at udsætte ansøgerens udrejsefrist. Advokaten anførte i den forbindelse, at ansøgeren havde en sag under behandling ved domstolene, der omhandlede Statsforvaltningens kompetence, separation, forældremyndighed og samvær, samt at der var berammet en fogedsag ved domstolene ultimo juli 2015 vedrørende ejendele, som ansøgeren ønskede udleveret fra sin svigermoder. På den baggrund anmodede advokaten Udlændingenævnet om at udsætte udrejsefristen, så ansøgeren havde mulighed for at varetage sine interesser som fader og ægtemand.

Udlændingenævnet fandt, at det oplyste ikke gav anledning til at udsætte ansøgerens fastsatte udrejsefrist. **Udlændingenævnet bemærkede**, at der efter det oplyste endnu ikke var berammet en hovedforhandling i forhold til samværssagen ved domstolene. For så vidt angik den berammede fogedsag ultimo juli 2015, **fandt Udlændingenævnet**, at ansøgeren kunne henvises til at lade sig repræsentere af sin advokat, eller til at søge visum til at genindrejse i Danmark, såfremt han ønskede at møde personligt i retten. Ansøgeren havde endvidere mulighed for at afgive indenretlig forklaring, som ville kunne dokumenteres i retten. ÅB/2015/8.

2.3.5. Sagens oplysning

Udlændingenævnet er som en offentlig forvaltningsmyndighed underlagt det almindelige official-princip, således at det generelt påhviler nævnet at sikre, at sagen er tilstrækkeligt oplyst, før der træffes en afgørelse.

Det påhviler imidlertid også ansøgeren at fremsende det nødvendige og relevante materiale for sagens vurdering, jf. udlændingelovens § 40. Udlændingenævnet har som uafhængig myndighed ikke automatisk adgang til eller indhenter oplysninger fra andre offentlige myndigheder, herunder f.eks. SKAT, eller andre private virksomheder og organisationer i forbindelse med behandlingen af klagen. Udlændingenævnet indhenter dog altid de sagsakter fra Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration, der indgik i forbindelse med behandlingen af sagen i første instans, jf. § 23 i Udlændingenævnets forretningsorden.

Udlændingenævnet kan beslutte, at der skal indhentes en udtalelse fra Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration, jf. udlændingelovens § 52 c, stk. 3. Det vil være sekretariatet, der indhenter udtalelsen som led i sagens oplysning, jf. § 24, stk. 1, i Udlændingenævnets forretningsorden. Sekretariatet vil også kunne beslutte, om der skal indhentes en udtalelse fra andre end Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration, og sekretariatet vil, hvis det er påkrævet, iværksætte partshøring over den indhentede udtalelse, før der træffes en afgørelse.

Såfremt der i forbindelse med klagen fremsendes nye, væsentlige oplysninger til Udlændingenævnet, som ikke forelå på det tidspunkt, hvor Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration traf afgørelse i 1. instans (nova), vil nævnet kunne beslutte at hjemvise sagen til fornyet behandling i styrelsen. Dette vil kunne ske på sekretariatskompetence. Det kan f.eks. være, hvis Udlændingestyrelsen har givet afslag på familiesammenføring under henvisning til, at der ikke forelå et længerevarende samliv på fælles bopæl, og at parret i forbindelse med klagen indsender dokumentation for, at de nu har indgået ægteskab. Det kan endvidere være tilfældet, hvor Styrelsen for International Rekruttering og Integration har meddelt afslag på opholdstilladelse som au pair grundet kravet til værtsfamiliens bolig, og hvor der efterfølgende fremsendes dokumentation for, at værtsfamilien har skiftet adresse.

2.3.6. Sagsbehandlingstid

Udlændingenævnet behandler som udgangspunkt sagerne i den rækkefølge, som Udlændingenævnet modtager dem. Der gælder således ingen faste servicemål for sagsbehandlingstiden i Ud-

Udlændingenævnet, ligesom Udlændingenævnets sekretariat ikke kan oplyse, på hvilket tidspunkt Udlændingenævnet konkret træffer afgørelse i en sag.

Udlændingenævnet har på baggrund af den målte gennemsnitlige sagsbehandlingstid igennem hele 2015 udmeldt en gennemsnitlig sagsbehandlingstid for alle typer klagesager, som Udlændingenævnet behandler, på fem måneder.

I det omfang den udmeldte gennemsnitlige sagsbehandlingstid overskrides, vil sekretariatet oplyse ansøgeren om, hvornår Udlændingenævnet i stedet forventer at træffe afgørelse.

I 2015 har den samlede gennemsnitlige sagsbehandlingstid været på 142 dage. Der henvises til afsnit 5.6., tabel 13, der viser nævnets gennemsnitlige sagsbehandlingstid i 2015 fordelt på hovedsagsområderne.

2.4. Afgørelsesformer

Udlændingenævnet kan træffe afgørelse på fire måder, nemlig på skriftligt nævn, mundtligt nævn, formandskompetence eller sekretariatskompetence.

Ved Udlændingenævnets behandling af en klage på nævnsmødet medvirker formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i ressortministeriet. Frem til den 27. juni 2015 var det således et medlem, der gjorde tjeneste i Justitsministeriet, hvis klagen hørte under Justitsministeriets område, eller et medlem, der gjorde tjeneste i Beskæftigelsesministeriet, hvis klagen hørte under Beskæftigelsesministeriets område. Ved kongelig resolution af 28. juni 2015 blev Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet oprettet, og ministeriet fik blandt andet fra Justitsministeriet overført ressortansvaret for udlændingeområdet og fra Beskæftigelsesministeriet blandt andet ressortansvaret for sager vedrørende ophold på baggrund af beskæftigelse, au pair-ordningen og studie. Herefter er det tredje medlem af et nævn et medlem, der gør tjeneste i Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet.

Nedenfor i afsnittene 2.4.1. - 2.4.4. er der en gennemgang af de forskellige behandlingsformer.

Der henvises til afsnit 5.2., hvor tabel 4, 5 og 6 viser Udlændingenævnets afgørelser i 2015 fordelt på behandlingsform.

2.4.1. Skriftligt nævn

Efter udlændingelovens § 52 c, stk. 4, behandles en klage i Udlændingenævnet på skriftligt grundlag. Hvor særlige grunde taler for det, kan Udlændingenævnet bestemme, at sagens parter og andre indkaldes til mundtlig behandling.

Udgangspunktet er således, at Udlændingenævnets afgørelser træffes ved møder i nævnet på skriftligt grundlag. Forhandlingerne foregår mundtligt, og formanden eller en af næstformændene leder møderne, jf. § 29 i Udlændingenævnets forretningsorden.

Udlændingenævnets afgørelser træffes ved stemmeflerhed, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 6.

Sekretariatet sørger for, at nævnet i forbindelse med sagsbehandlingen er i besiddelse af en kopi af sagens akter, relevante regler og eventuelle baggrundsoplysninger. Forud for nævnsmøderne udarbejdes der for hver enkelt nævns sag et kort resumé af sagens faktiske oplysninger, en redegørelse for eventuelle særlige forhold samt udkast til en afgørelse af sagen.

Dette materiale, der tilsammen danner grundlaget for den endelige afgørelse i sagen, sendes forud for hvert nævns møde i kopi til nævnsmedlemmerne, som gennemgår materialet inden nævns mødet.

Ved hvert nævn er der en sekretær fra sekretariatet til stede, som vil kunne svare på eventuelle spørgsmål fra nævnets side og i fornødent omfang tilrette de foreliggende afgørelsesudkast.

2.4.2. Mundtligt nævn

Udlændingenævnets møder er ikke offentlige, hvorfor sagens parter ikke har adgang til møderne, medmindre det bestemmes, at der skal foretages mundtlig behandling.

Hvor særlige grunde taler for det, kan Udlændingenævnet bestemme, at ansøgeren og andre parter indkaldes til et nævns møde, jf. udlændingelovens § 52 c, stk. 4.

Afgørelse af, om en sag skal undergives mundtlig behandling, træffes i forbindelse med behandlingen af sagerne. Det følger bl.a. af § 24, i Udlændingenævnets forretningsorden, at sekretariatet indstiller til Udlændingenævnets formand, om sagerne skal behandles mundtligt eller skriftligt.

Af lovbemærkningerne til den ændring af udlændingeloven, hvorved Udlændingenævnet blev oprettet, jf. lovforslag nr. L 178 af 25. april 2012, afsnit 2.2.12.2., fremgår det bl.a.:

”En mundtlig behandling kan eksempelvis være relevant i sager, hvor der er behov for at vurdere ansøgerens troværdighed. Sager, hvor ansøgeren er meddelt afslag på ægtefællesammenføring med henvisning til reglerne om proforma- eller tvangsægteskab, er eksempler herpå. Tilsvarende kan være tilfældet i sager, hvor et angivet slægts- eller plejeforhold skal vurderes som grundlag for en opholdstilladelse, og hvor der samtidig ikke foreligger eller kan indhentes dokumentation, der kan ægthedsvurderes, eller hvor oplysningerne ikke kan verificeres.

Det følger ikke af den foreslåede bestemmelse, at en part har krav på at fremsætte en mundtlig udtalelse direkte over for nævnet. En part kan derfor ikke kræve at få foretræde for nævnet.”

De nærmere regler for indkaldelse til mundtligt nævn er fastlagt i Udlændingenævnets forretningsorden, jf. §§ 31-33.

Det følger af § 31, i Udlændingenævnets forretningsorden, at det ikke er muligt at indkalde en part, herunder en ansøger, der ikke opholder sig lovligt her i landet. Udlændingenævnet har således ikke adgang til at træffe beslutning om at give en part adgang til indrejse i Danmark med henblik på sagens behandling.

En part, der indkaldes til mundtlig behandling, har ikke adgang til advokatbeskikkelse, men har adgang til for egen regning at medbringe en partsrepræsentant, herunder en advokat. Udlændingenævnet kan endvidere træffe afgørelse om, hvorvidt udenforstående personer, herunder en støtteperson for eller et familiemedlem til ansøgeren, når helt særlige grunde taler for det, kan være til stede under den mundtlige behandling

Udlændingenævnet kan endvidere bestemme at indkalde andre til mundtlig behandling, såfremt det i særlige tilfælde skønnes, at der herved kan fremkomme oplysninger m.v., som ikke kan skaffes på skriftligt grundlag.

Udebliver den indkaldte part fra et mundtligt nævnsmøde uden lovligt forfald, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag, jf. § 32 i Udlændingenævnets forretningsorden. Det følger endvidere af bestemmelsen, at hvis det viser sig efterfølgende, at parten havde lovligt forfald, genoptages sagen til mundtlig behandling.

Efter at den indkaldte part har haft foretræde for Udlændingenævnet, voterer nævnets medlemmer bagefter i fortrolighed som ved skriftlig nævnsbehandling. Udlændingenævnets skriftlige afgørelse udfærdiges herefter og sendes til parten eller denne partsrepræsentant.

I 2015 har Udlændingenævnet behandlet 123 sager på mundtligt nævn, jf. tabel 4-6. Heri kan være indeholdt flere afgørelser til samme person. Det har drejet sig om sager om afslag på familiesammenføring på grund af formodning for tvangsægteskab, jf. udlændingelovens § 9, stk. 8, eller for-

modning for proforma ægteskab, jf. udlændingelovens 9, stk. 9. Der har endvidere været mundtlig nævnsbehandling, hvor det har været vurderet, at en herboende references familieforbindelse til en ansøger ikke alene har kunnet bedømmes på baggrund af den tilgængelige skriftlige dokumentation til sagen, herunder også eventuelt tidligere afgivne oplysninger om slægtskabet i forbindelse med referencens egen indrejse i Danmark.

2.4.3. Formandskompetence

Efter udlændingelovens § 52 c, stk. 5, kan klager, der ikke indeholder spørgsmål af større eller principiel betydning, behandles af formanden alene eller af den, som formanden bemyndiger dertil.

Det er i lovforslaget om Udlændingenævnets oprettelse forudsat, at Udlændingenævnet over tid vil kunne afgøre flere sager på grundlag af formandskompetence, idet der f.eks. vil blive fastlagt en praksis, som formanden vil kunne henholde sig til.

Som det fremgår af afsnit 1.4., har Udlændingenævnets formandskab besluttet, at blandt andet følgende sagstyper kan afgøres på formandskompetence, således at afgørelsen træffes af formanden eller en næstformand alene:

- Åbenbare afslag på greencardområdet.
- Sager vedrørende ufaglært arbejde.
- Sager vedrørende faglært arbejde, hvor det er åbenbart, at den tilbudte ansættelse eller udlændingens kvalifikationer ikke er særlige.
- Åbenbare inddragelser/afslag på forlængelser af opholdstilladelse på baggrund af studier, f.eks. på grund af manglende studieaktivitet.
- Åbenbare formodningsafslag vedrørende studier, f.eks. når en ansøger gentagne gange søger om opholdstilladelse på baggrund af et nyt studium.
- Åbenbare afslag til medfølgende familie til udlændinge med erhvervs- eller studieopholdstilladelse, når f.eks. grundlaget for hovedpersonens opholdstilladelse ikke er til stede, eller hvor der i forhold til den angivne ægtefælle ikke foreligger et retsgyldigt ægteskab efter dansk ret.
- Åbenbare sager vedrørende au pair, herunder afslag på grund af manglende opfyldelse af de allerede opstillede betingelser for en au pairs ophold i Danmark, eller i åbenbare sager vedrørende inddragelse/nægtelse af forlængelse af en au pair opholdstilladelse.
- Åbenbare afslag på fremmedpas.
- Åbenbare afgørelser vedrørende ud- og afvisning.
- Ukomplicerede sager vedrørende tidsubegrænset opholdstilladelse.
- Sager vedrørende udlændingelovens § 9 c, stk. 1, hvor der ikke har været grundlag for at antage, at det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser at meddele afslag på opholdstilladelse.

Derudover kan sager, hvor der er anmodet om genoptagelse af en afgørelse truffet af Udlændingenævnet, behandles af formanden alene eller af den, som formanden bemyndiger dertil, når der ikke

er grund til at antage, at Udlændingenævnet vil ændre sin afgørelse. Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan desuden afvise en klage, der ikke er omfattet af Udlændingenævnets kompetence.

Formandskabet foretager løbende en evaluering af, om der er fundet den rette snitflade mellem hvilke sager, der skal afgøres på formandskompetence eller nævn.

Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger hertil, kan herudover efter § 13 i Udlændingenævnets forretningsorden på vegne af nævnet træffe afgørelse i en række sagstyper. Udlændingenævnets formand har i vidt omfang bemyndiget sekretariatet til at træffe afgørelse i de i § 13 i Udlændingenævnets forretningsorden opregnede sagstyper – se nærmere afsnit 1.6. og 2.4.4.

Når sager afgøres på formandskompetence, sørger sekretariatet for, at formanden eller den pågældende næstformand, som skal træffe afgørelse i sagerne – ligesom ved sager som skal behandles på skriftligt nævn – i forbindelse med sagsbehandlingen for hver enkelt sag er i besiddelse af en kopi af sagens akter, relevante regler og eventuelle baggrundsoplysninger. Samtidig er der udarbejdet et kort resumé af sagens faktiske oplysninger, en redegørelse for eventuelle særlige forhold samt et udkast til en afgørelse af sagen. Dette materiale sendes til formanden eller den pågældende næstformand, som skal træffe afgørelse i sagerne.

Der sendes som udgangspunkt 15 sager ad gangen. Formanden eller den relevante næstformand oplyses samtidig om, at den ansvarlige nævnssekretær kan kontaktes, såfremt sagerne giver anledning til spørgsmål eller rettelser. Når udkastene er underskrevet af formanden/næstformanden, returneres de til sekretariatet, hvor den pågældende nævnssekretær sørger for afsendelsen af afgørelserne.

2.4.4. Sekretariatskompetence

Som det fremgår af afsnit 1.6., har Udlændingenævnets formand efter udlændingelovens § 52 c, stk. 5-7, bemyndiget sekretariatet til at træffe afgørelse på Udlændingenævnets vegne i en række sagstyper. Det drejer sig især om de sagstyper, der er nævnt i § 13 i Udlændingenævnets forretningsorden. Sekretariatet kan således på vegne af nævnet:

- Afvise klager, som er indgivet efter udløb af klagefristen, eller beslutte at dispensere fra klagefristen.
- Afvise en klage, der ikke er omfattet af Udlændingenævnets kompetence.
- Træffe afgørelse om opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen.
- Behandle en klage, der ikke indeholder spørgsmål af større eller principiel betydning.
- Hjemvise en sag til Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

- Afslå en anmodning om genoptagelse af en afgørelse truffet af Udlændingenævnet, når der ikke er grund til at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse.

Sekretariatet har derfor på vegne af Udlændingenævnet som udgangspunkt truffet afgørelse i disse sagstyper, medmindre der var tale om sager, hvor udfaldet ikke var åbenbart, eller hvor sagen havde principielle aspekter.

Kapitel 3 – Udvalgte udlændingeretlige problemstillinger

3.1. Familiesammenføring

3.1.1. Ægtefællesammenføring

Ægtefællers og samleveres (herefter ægtefæller) adgang til at blive familiesammenført er reguleret i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1 (ægtefællesammenføring), og § 9 c, stk. 1, 1. pkt. (ganske særlige grunde). Herudover skal ægtefællerne opfylde de supplerende betingelser i § 9, stk. 2-12 og 30.

Der kan være grundlag for i visse sager at dispensere fra de almindelige betingelser for ægtefællesammenføring. Dispensationsadgangen hertil er som udgangspunkt formuleret i de enkelte bestemmelser.

Såfremt en bestemmelse ikke giver adgang til dispensation, vil ansøgningen om opholdstilladelse på baggrund af ægteskab blive vurderet efter udlændingelovens § 9 c. Efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, kan der meddeles opholdstilladelse, hvis ganske særlige grunde taler derfor.

Udlændingelovens § 9 c, stk. 1, er derfor subsidiær i forhold til udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, ved ægtefællesammenføring. Bestemmelsen finder f.eks. anvendelse, såfremt en af de grundlæggende betingelser efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, ikke er opfyldt, herunder hvis den herboende udlænding, som ikke er flygtning, ikke har haft tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark i mere end de sidste tre år, eller hvis en af ægtefællerne er under 24 år. I sådanne tilfælde foretages der altid en vurdering efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Det forhold, at en ansøger ikke opfylder betingelserne i udlændingelovens § 9, stk. 1, kan ikke i sig selv begrunde, at der gives opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, 1. pkt.

Der vil således kun i undtagelsesvisse tilfælde kunne være ganske særlige forhold, der bevirker, at der må gives tilladelse til ægtefællesammenføring her i landet, selvom parterne ikke opfylder de grundlæggende betingelser. Det kan for eksempel være tilfældet, hvis parterne ellers henvises til at leve som familie i et land, hvor den herboende, fordi vedkommende er flygtning eller har beskyttelsesstatus, ikke har mulighed for sammen med ansøgeren at indrejse og tage ophold. Herudover kan ganske særlige forhold gøre sig gældende, hvis det på grund af alvorlig sygdom eller alvorligt handicap vil være humanitært uforsvarligt at henvise den herboende ægtefælle til at tage ophold i et andet land, hvor den pågældende ikke kan tilbydes pasnings- eller behandlingsmuligheder. Tilsvarende vil ganske særlige forhold kunne foreligge, hvis den herboende har forældremyndighed over

eller samværsret med mindreårige børn bosiddende i Danmark eller har mindreårige børn boende hos sig.

Såfremt nægtelse af opholdstilladelse vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser som følge af et beskyttelsesværdigt familieliv, er der endvidere mulighed for at fravige en eller flere af de supplerende betingelser for familiesammenføring, jf. udlændingelovens § 9, stk. 2-12, og stk. 30.

Situationer, hvor der kan ske fravigelse af betingelserne for familiesammenføring, og som typisk vurderes i praksis, kan for eksempel være:

Herboende børn:

Betingelserne for ægtefællesammenføring kan fraviges, hvis den herboende ægtefælle har hjemmeboende, mindreårige børn. De hjemmeboende, mindreårige børn kan både være parrets fælles børn eller den herboende ægtefælles særbørn. Der foretages her en vurdering af fællesbørnenes tilknytning til Danmark eller et eventuelt samvær med særbørn.

Ved vurderingen af, om hjemmeboende børn har en selvstændig tilknytning til Danmark, indgår børnenes familiemæssige, sproglige og kulturelle tilknytning til Danmark og til andre lande, herunder hvor længe børnene har boet lovligt i Danmark, om børnene taler dansk, og om børnene har gået i dansk institution/skole m.m. Efter praksis anses børnene for at have opnået selvstændig tilknytning til Danmark efter seks-syv års lovligt ophold her i landet, hvis børnene også har gået i dansk institution/skole.

Hvis den herboende ægtefælle har mindreårige særbørn, dvs. børn med en anden person end sin nuværende ægtefælle, og som den herboende ægtefælle ikke har boende hos sig, kan udlændingemyndighederne, såfremt vedkommende har tilstrækkelig samvær med sine særbørn, endvidere fravige en eller flere af betingelserne for ægtefællesammenføring. Karakteren og omfanget af samværet vil variere afhængigt af barnets alder, således at samvær med yngre børn (børn under tre år) vil være hyppigere med kortere varighed, mens samværet med større børn vil være af længere varighed og typisk med overnatninger.

Hvis udlændingemyndighederne vurderer, at børnene ikke har selvstændig tilknytning til Danmark, eller at der ikke udøves samvær af tilstrækkeligt omfang med en anden forælder i Danmark, fraviges betingelserne for ægtefællesammenføring ikke.

Helbredsmæssige forhold:

Hvis den herboende ægtefælle er alvorligt syg, har et alvorligt handicap eller så høj alder, at det vil være humanitært uforsvarligt at henvise ham/hende til at tage ophold i ægtefællens hjemland, kan

der ske fravigelse af de almindelige betingelser for ægtefællesammenføring. I forbindelse hermed tages der stilling til, om den herboende ægtefælle kan modtage en tilsvarende behandling/pasning i sit eget eller i sin ægtefælles hjemland. Hvis det vurderes, at den herboende ægtefælle godt kan bo i sit eller ægtefællens hjemland med sygdommen/handicappet uden forringelse af de helbredsmæssige forhold, fraviges betingelserne for ægtefællesammenføring ikke. En kronisk sygdom, som den herboende ægtefælle ikke modtager behandling for, fører efter praksis som udgangspunkt ikke til fravigelse af betingelserne for ægtefællesammenføring. Det forhold, at en person for eksempel modtager førtidspension, kan således ikke i sig selv føre til fravigelse af de almindelige betingelser for ægtefællesammenføring. Efter praksis lægges der som udgangspunkt ikke vægt på, om eventuel behandling i det andet land er forbundet med økonomiske omkostninger.

Generelt kan dårlige sociale og økonomiske forhold i ansøgerens hjemland ikke i sig selv føre til fravigelse af en eller flere af betingelserne for familiesammenføring.

3.1.1.1. Grundlæggende betingelser for ægtefællesammenføring

For at blive meddelt opholdstilladelse på grundlag af ægteskab efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, er der en række grundlæggende betingelser, som skal være opfyldt, forud for at det vurderes, om de almindelige betingelser for ægtefællesammenføring skal være opfyldt.

De grundlæggende betingelser for ægtefællesammenføring kan fraviges under henvisning til Danmarks internationale forpligtelser. I det omfang en grundlæggende betingelse ikke er opfyldt, vil parrets familieliv blive vurderet efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., der giver mulighed for at meddele opholdstilladelse, når ganske særlige grunde taler derfor, herunder som følge af Danmarks internationale forpligtelser. Om udlændingelovens § 9 c, stk. 1, se afsnit 3.1.1.

3.1.1.1.1. 24-årskravet

Efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding over 24 år, som samlever på fælles bopæl i ægteskab eller i fast samlivsforhold af længere varighed med en i Danmark fastboende person over 24 år, der har dansk indfødsret, har statsborgerskab i et af de andre nordiske lande, har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 (asyl) eller har haft tidsubegrænset opholdstilladelse her i landet i mere end de sidste tre år.

Både ansøgeren og den herboende ægtefælle skal således være fyldt 24 år på tidspunktet for meddelelse af opholdstilladelse. Såfremt en ægtefælle er under 24 år, vil der kunne meddeles opholdstilladelse, hvis dette følger af Danmarks internationale forpligtelser. Opholdstilladelse vil i så fald skulle meddeles efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til spørgsmålet om 24-årskravet, kan nævnes:

Udlændingenævnet fandt i juni 2015 ikke grundlag for at genoptage sin afgørelse fra september 2013, hvorved Udlændingenævnet havde stadfæstet det afslag på familiesammenføring til en afghansk statsborger efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, og § 9 c, stk. 1, 1. pkt., som Udlændingestyrelsen havde meddelt i august 2013, idet både ansøgeren og ansøgerens herboende ægtefælle var under 24 år, og idet der ikke forelå ganske særlige grunde til at meddele opholdstilladelse. Ansøgeren anmodede i maj 2014 Folketingets Ombudsmand om hjælp til sagen. Folketingets Ombudsmand anmodede Udlændingenævnet om at tage stilling til ansøgerens herboende ægtefælles livssituation i Afghanistan, henset til at ansøgerens herboende ægtefælle var handicappet. Ansøgeren havde i sit brev til Folketingets Ombudsmand anført, at ansøgerens herboende ægtefælle var psykomotorisk retarderet, at ansøgeren hjalp sin ægtefælle med at tage hans medicin og almindelige gøremål, idet han kun var i stand til at klare sig, hvis ansøgeren eller ansøgerens ægtefælles egen familie var i nærheden, at ansøgerens ægtefælle ikke kunne klare sig i uforudsigelige omgivelser, at han var helbredsmæssigt sårbar, og at han ikke ville blive respekteret i Afghanistan på grund af sit handicap. Ansøgeren havde endvidere anført, at ansøgerens herboende ægtefælle ville være i stor fare i Afghanistan, idet han ikke talte perfekt afghansk, at han ville være i stor risiko for at blive kidnappet, fordi han var født i Danmark, og at han grundet sin tilstand ikke var i stand til at forsvare sig herimod.

Udlændingenævnet fandt, at der ikke i sagen var oplyst om sådanne ganske særlige grunde, at der var mulighed for, at ansøgeren burde meddeles opholdstilladelse som konsekvens af ansøgerens herboende ægtefælles helbredsmæssige forhold, jf. Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's handicapkonvention. **Udlændingenævnet fandt således**, at afslag på opholdstilladelse til ansøgeren ikke ville udgøre en krænkelse af FN's handicapkonvention. Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til, at FN's handicapkonvention tager sigte på at beskytte handicappede mod diskrimination på baggrund af deres handicap, og at handicappede ikke må stilles dårligere end personer uden handicap. **Udlændingenævnet fandt**, at det af ansøgeren anførte om ansøgerens ægtefælles handicap ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet der ikke var tale om, at ansøgeren og ansøgerens ægtefælle blev stillet dårligere på grund af ansøgerens ægtefælles handicap, idet afslaget fra Udlændingestyrelsen og stadfæstelsen fra Udlændingenævnet var begrundet med, at ansøgeren og ansøgerens ægtefælle ikke opfyldte 24-årskravet i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, og at kravet om at være fyldt 24 år er gældende for alle ansøgere. **Udlændingenævnet fandt dernæst**, at det ikke kunne anses for uforholdsmæssigt at henvise ansøgeren og ansøgerens ægtefælle til at udøve familielivet i Afghanistan uanset det af ansøgeren anførte vedrørende ansøgerens ægtefælles handicap, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8. **Udlændingenævnet lagde her-**

ved vægt på, at ansøgerens ægtefælle efter ansøgerens egne oplysninger indrejste i Afghanistan for at besøge sin familie, som var nabo til ansøgerens familie, at ansøgeren og ansøgerens ægtefælle under dette besøg blev forelskede og af egen fri vilje dernæst indgik ægteskab med ansøgerens families samtykke, og at der i den forbindelse blev holdt en bryllupsfest med cirka 50 gæster. Ansøgeren havde endvidere oplyst, at ansøgeren og ansøgerens ægtefælle efter brylluppet boede sammen i ansøgerens ægtefælles families hus i Afghanistan. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at det måtte kunne lægges til grund, at ansøgerens ægtefælle – trods det af ansøgeren anførte omkring ansøgerens ægtefælles handicap – havde været og fortsat ville være accepteret i det afghanske samfund, hvor hans familie opholdt sig. **Udlændingenævnet fandt således**, at der ikke var konkrete oplysninger, der indikerede, at ansøgerens ægtefælle ikke ville blive socialt accepteret, eller at han ikke ville have samme mulighed for at begå sig, som han havde i Danmark, når han samtidig havde en afghansk ægtefælle til at hjælpe sig. Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse, at det af de senere fremsendte lægelige oplysninger vedrørende ansøgerens ægtefælle fra februar 2013 fremgik, at ansøgerens ægtefælle fik et medicinsk præparat mod depression. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at ansøgerens ægtefælles helbredsmæssige forhold ikke ville blive forringet i en sådan grad, at det var uproportionalt at henvise ansøgerens ægtefælle til at udøve familielivet med ansøgeren i Afghanistan uanset ansøgerens ægtefælles handicap. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at de generelle sociale og økonomiske vilkår i Afghanistan heller ikke kunne føre til en opholdstilladelse i Danmark. ÅB/2015/9.

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en afghansk statsborger efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, og § 9 c, stk. 1, 1. pkt., under henvisning til, at både den herboende ægtefælle og ansøgeren var under 24 år, og at der ikke forelå ganske særlige grunde til at give opholdstilladelse. Ansøgeren var født i januar 1997 og var boende i Østrig. Det fremgik af sagen, at ansøgerens ægtefælle, der var født i juli 1994, i august 2012 var blevet meddelt opholdstilladelse som flygtning. Udlændingestyrelsen havde til sagen udtalt, at det ikke kunne afvises, at ansøgerens herboende ægtefælle ville blive udsat for forfølgelse, hvis han vendte tilbage til Afghanistan, men at han ikke ville risikere refoulement fra Østrig til Afghanistan.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, da både ansøgeren og den herboende ægtefælle var under 24 år, og at der ikke forelå ganske særlige grunde til at give ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet fandt**, at ansøgerens ægtefælle – under henvisning til Udlændingestyrelsens Center for Asyls udtalelse – ikke på afgørelsestidspunktet kunne vende tilbage til Afghanistan, men at dette dog ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren havde opholdstilladelse i Østrig, og at Udlændingestyrelsen havde vurderet, at ansøgerens ægtefælle ikke ville risikere refoulement ved ophold i Østrig. **Udlændinge-**

nævnet fandt således, at der i sagen ikke forelå oplysninger om personlige forhold, herunder helbredsmaessige forhold, som bevirkede, at ansøgerens ægtefælle ikke ville kunne indrejse og tage ophold i Østrig for der at udøve familielivet med ansøgeren. Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse, at ansøgeren og ansøgerens ægtefælle først havde indgået ægteskabet efter ansøgerens indrejse i Danmark, og at Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 ikke giver en ubetinget ret til at vælge, hvilket land familielivet skal udøves i. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgeren og ansøgerens ægtefælle selv havde vurderet, at ansøgerens ægtefælle ikke ville kunne meddeles opholdstilladelse i Østrig, idet der i østrigsk ret blandt andet gjaldt et alderskrav på 21 år for ægtefællesammenføring. ÅB/2015/10.

3.1.1.1.2. Retsgyldigt ægteskab eller fast samliv af længere varighed

For at få ægtefællesammenføring i Danmark er det en forudsætning, at der er tale om et ægteskab, der kan anerkendes efter dansk ret, eller at der er tale om et fast samliv af længere varighed.

I Danmark anerkendes et udenlandsk ægteskab, hvis det er indgået i overensstemmelse med reglerne i det land, hvor ægteskabet er indgået, og hvis forholdene omkring ægteskabets indgåelse ikke strider mod grundlæggende danske retsprincipper (dansk ordre public).

Opholdstilladelse kan desuden efter en konkret vurdering meddeles til udlændinge, der lever sammen med personer, som er fastboende i Danmark, når omstændighederne viser, at parforholdet har en fastere karakter og har haft det gennem længere tid. Der gælder ikke nogen bestemt tidsgrænse for samlivets varighed. Det afgøres efter en konkret vurdering, om et parforhold har haft en sådan fasthed og varighed, at det kan give grundlag for opholdstilladelse. Ved denne vurdering lægges der blandt andet vægt på varigheden af parternes bekendtskab og deres eventuelle samliv i udlandet og i Danmark. I almindelighed antages det, at halvandet til to års samliv på fælles bopæl vil være tilstrækkeligt til, at der foreligger et fast samlivsforhold af længere varighed.

Som eksempler herpå kan nævnes følgende afgørelser:

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en somalisk statsborger under henvisning til, at det af ansøgeren og den herboende reference indgåede ægteskab ikke kunne anerkendes efter dansk ret, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, og at der ikke forelå ganske særlige grunde til at meddele opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1. Den herboende reference havde i forbindelse med sin asylsag oplyst, at hun i 2009 indgik ægteskab med ansøgeren i Mogadishu, at hun og ansøgeren havde en datter, og at hun på tidspunktet for asylsamtalen var gravid. Den herboende reference oplyste endvidere, at hun aldrig havde boet sammen med ansøgeren, at ansøgeren besøgte hende en gang imellem, og at ansø-

geren var blevet truet af den herboende references brødre, fordi han arbejdede for regeringen i Mogadishu. Den herboende reference oplyste i forbindelse med ansøgningen om ægtefællesammenføring, at hun og ansøgeren indgik ægteskab i juli 2009 i Wajid, Somalia, og at den herboende reference boede sammen med hende i nogle måneder, efter at ægteskabet blev indgået, hvorefter ansøgeren blev nødt til at flygte til Italien grundet krigen, hvor han havde opnået flygtningestatus og havde gyldig opholdstilladelse gældende til oktober 2020. Ansøgerens partsrepræsentant havde i forbindelse med klagen henvist til retspraksis fra den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, Tarakhel mod Schweiz (app.np. 29217/12), og indsendt kopi af den herboende reference og ansøgerens vielsesattest, hvoraf det fremgik, at parret havde indgået ægteskab i juli 2009 i Wajid, Somalia, hvilket blev bekræftet af den somaliske ambassade i Rom, Italien.

Udlændingenævnet fandt, at det angivne ægteskab mellem den herboende reference og ansøgeren ikke kunne anerkendes efter dansk ret, da den herboende reference og ansøgeren efter det oplyste indgik ægteskab i Somalia, og at dokumentation fra Somalia ikke kunne tillægges sædvanlig bevismæssig betydning. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at officielle somaliske dokumenter, herunder vielsesattester, efter fast praksis ikke kunne tillægges sædvanlig bevismæssig betydning på grund af forholdene i Somalia. Det forhold, at vielsesattesten dateret i januar 2014 fra den somaliske ambassade i Rom, Italien, blev indhentet som dokumentation for ægteskabet, kunne ikke føre til en ændret vurdering, da vielsesattesten blev udstedt af de somaliske myndigheder. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at der var divergerende oplysninger om byen, hvor vielsen mellem den herboende reference og ansøgeren fandt sted. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå et fast samlivsforhold af længere varighed mellem den herboende reference og ansøgeren, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at et fast samlivsforhold af længere varighed efter praksis kræver et dokumenteret samliv på fælles bopæl i mindst halvandet til to år frem til ansøgningstidspunktet, og at samlivet skal være uafbrudt. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen til grund**, at der var divergerende oplysninger om samlivet, at den herboende reference i forbindelse med sin asylsag havde oplyst, at hun og ansøgeren aldrig havde boet sammen, at ansøgeren kom og besøgte hende, og at den herboende reference senere i forbindelse med behandlingen af sin asylsag havde oplyst, at hun og ansøgeren efter ægteskabets indgåelse boede sammen i syv måneder, hvorefter hun og ansøgeren flyttede til Mogadishu. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at divergenserne i den herboende references forklaringer var så store, at det ikke kunne lægges til grund, at den herboende reference og ansøgeren havde dokumenteret at have haft et længerevarende samliv. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke forelå ganske særlige grunde til at meddele ansøgeren opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at uanset at den herboende reference og ansøgeren havde etableret et familieliv, som var omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, var Danmark ikke nærmest til at beskytte dette familieliv. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at EMRK artikel 8, ikke indebærer en

generel og ubetinget ret til, at parterne selv kan vælge det land, hvor familielivet skal udøves. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var meddelt opholdstilladelse i Italien fra februar 2014 til januar 2025. Det forhold, at der var henvist til retspraksis fra den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, Tarakhel mod Schweiz, kunne ikke give anledning til et andet udfald. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at ansøgerens sag ikke var sammenlignelig med dommen Tarakhel mod Schweiz, fra den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, da ansøgeren allerede havde et opholdsgrundlag i Italien, hvor han efter det oplyste havde boet siden 2010, og at ansøgeren måtte antages at have etableret sig i Italien. FAM/2015/124.

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring til en eritreisk statsborger med en herboende flygtning i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, og § 9 c, stk. 1. Det fremgik af sagen, at ansøgeren og den herboende reference havde oplyst, at parret havde boet sammen, fra de var fyldt 13 år, i perioden fra 2002 til 2009, at parret i denne periode havde været kærester, og at parret havde boet i en lejet bolig sammen. Det fremgik endvidere, at den herboende reference var fængslet i perioden fra 2009 til 2012, og at han i september 2012 flygtede fra Eritrea.

Udlændingenævnet fandt, at parret ikke opfyldte betingelserne i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, idet begge parter var under 24 år, og idet parret ikke havde dokumenteret at have haft et fast samlivsforhold af længere varighed på fælles bopæl. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at uanset om parret måtte kunne dokumentere samliv på fælles bopæl i perioden fra 2002 til 2009, kunne dette stadig ikke føre til en ændret vurdering i sagen. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at parret efter det oplyste havde boet sammen, fra de var 13 år, og at det henset til parrets unge alder på tidspunktet for det angivne samliv ikke kunne lægges til grund, at de havde samlevet i denne periode i udlændingelovens forstand. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det angivelige fælles samliv blev afbrudt ved den herboende references fængsling i 2009. **Udlændingenævnet fandt derudover**, at der ikke forelå ganske særlige grunde til at meddele ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at det ikke kunne lægges til grund, at parret havde etableret et beskyttelsesværdigt familieliv i medfør af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, henset til parrets unge alder på tidspunktet for det angivne samliv, og at parret ikke havde set hinanden siden 2009. FAM/2015/115.

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, og § 9 c, stk. 1, til en filippinsk statsborger, som søgte om ægtefællesammenføring med en herboende dansk statsborger. I juli 2014 indgav ansøgeren en ansøgning om familiesammenføring under henvisning til en herboende samlever. Det fremgik af ansøgningen, at parret havde mødt hinanden i april 2011 i Filippinerne, og siden da hav-

de været sammen omkring ½ år sammenlagt i Danmark under ansøgerens fire besøgsophold samt fire måneder i Filippinerne. I november 2014 blev ansøgeren meddelt afslag på familiesammenføring med den herboende samlever. Det blev til støtte for klagen anført, at ansøgeren havde forsøgt at bo så meget sammen med den herboende samlever som muligt, og at parret havde et barn sammen. Ved Udlændingenævnets opslag i Det Centrale Personregister i april 2015 fremgik det, at ansøgerens herboende samlever aldrig havde været registreret som udrejst af Danmark, og at parrets fællesbarn i april 2014 var registreret som indrejst i Danmark.

Udlændingenævnet fandt, at der ikke forelå et fast samlivsforhold af længere varighed mellem ansøgeren og den herboende samlever efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren og den herboende samlever ikke havde dokumenteret samliv på fælles bopæl. Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at parret havde mødt hinanden i april 2011 og siden da havde boet sammen omkring ½ år sammenlagt i Danmark under ansøgerens fire besøgsophold samt fire måneder i Filippinerne. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at de anførte besøgsophold ikke kunne dokumentere et fast samliv af længere periode. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at samliv under ferieophold og besøgsophold, herunder visumfrit ophold, ikke kunne anses for at udgøre et fast samliv på fælles bopæl i udlændingelovens forstand, og at den herboende samlever aldrig havde været registreret som udrejst af Danmark. **Udlændingenævnet fandt det således ikke dokumenteret**, at parrets forhold havde en sådan fasthed og varighed, at det kunne danne grundlag for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke forelå ganske særlige grunde til at give ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved til grund**, at parret henset til deres fællesbarn havde et beskyttelsesværdigt familieliv, men fandt dog ikke, at der var oplyst om personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, som bevirkede, at den herboende samlever ikke ville kunne indrejse og tage ophold i Filippinerne for dér at udøve familielivet med ansøgeren og deres fællesbarn. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at familielivet var etableret med udgangspunkt i Filippinerne, og at parrets fællesbarn var født i Filippinerne. FAM/2015/75.

Udlændingenævnet hjemviste i juni 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, og § 9 c, stk. 1, til en statsborger fra Uganda, der søgte om ægtefællesammenføring med sin herboende ægtefælle.

Udlændingenævnet fandt efter en gennemgang af klagen og Udlændingestyrelsens afgørelse grundlag for at hjemvise sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Udlændingestyrelsen i sin afgørelse fra januar 2015 vedrørende ansøgeren alene udtrykkeligt havde taget stilling til, at ansøgeren ikke var fyldt 24 år, men at Udlændingestyrelsen ikke havde taget stilling til, om ansøgeren og dennes ægtefælle havde indgået et retsgyl-

diget ægteskab eller havde haft et længerevarende samliv, hvilket efter Udlændingenævnets praksis burde have været vurderet forud for vurderingen af 24-årskravet i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. Udlændingenævnet hjemviste på samme baggrund Udlændingestyrelsens afgørelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til Udlændingestyrelsen, da denne bestemmelse måtte anses for subsidær i forhold til udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. ÅB/2015/11.

Udlændingenævnet hjemviste i december 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring til en statsborger fra Marokko, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

Udlændingenævnet fandt, at Udlændingestyrelsen ved sin behandling af sagen ikke sås at have taget stilling til eller forbehold for, hvorvidt der var indgået et retsgyldigt ægteskab mellem ansøgeren og den herboende reference. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren til ansøgningen havde fremlagt en oversat vielsesattest, hvoraf det fremgik, at den herboende reference ikke selv var til stede ved vielsen, men at hans fader mødte op som befuldmægtiget på hans vegne. Derudover fremgik det af vielsesattesten, at den herboende references advokat havde skrevet under for ham. Det følger af Udlændingenævnets praksis, at udgangspunktet ved bedømmelse af sager om ægtefællesammenføring er, at vurderingen af, om betingelsen om et retsgyldigt ægteskab eller længerevarende samliv er opfyldt, går forud for en vurdering af de øvrige betingelser i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. Der bør således som udgangspunkt ikke meddeles afslag under henvisning til, at en af de øvrige grundlæggende betingelser i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, ikke er opfyldt, såfremt der ikke foreligger et retsgyldigt ægteskab. Udlændingenævnet tilbagesendte derfor sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen kunne tage fornyet stilling til sagen, herunder hvorvidt der var indgået et retsgyldigt ægteskab mellem ansøgeren og den herboende reference. Udlændingenævnet havde ikke herved taget stilling til, om ægteskabet var retsgyldigt. FAM/2015/233.

3.1.1.1.3. Samliv på fælles bopæl

Det er et grundlæggende krav, at den herboende ægtefælle har fast ophold her i landet, samt at udlændingen, som søger om opholdstilladelse her i landet, skal have fælles bopæl med den herboende ægtefælle.

Som eksempel herpå kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring til en iransk statsborger, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. Under sagens behandling i Udlændingenævnet fremgik det imidlertid af Det Centrale Personregister (CPR), at ansøgeren og den herboende reference ikke længere var gift.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse på baggrund af ægteskab eller et fast samlivsforhold af længere varighed med den herboende reference, da det var en betingelse for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, at der var samliv på fælles bopæl. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at det af CPR fremgik, at ansøgeren og den herboende reference i november 2014 var blevet skilt, og at der ikke var fremkommet oplysninger om, at ansøgeren og den herboende reference måtte have til hensigt at samleve på fælles bopæl. FAM/2015/41.

3.1.1.1.4. Krav om at den herboende har haft tidsubegrænset opholdstilladelse i tre år

Efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, som samlever på fælles bopæl i ægteskab eller i fast samlivsforhold af længere varighed med en i Danmark fastboende person, der har haft tidsubegrænset opholdstilladelse her i landet i mere end de sidste tre år.

Som eksempler herpå kan nævnes følgende afgørelser:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse til en statsborger fra Yemen efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra d, og § 9 c, stk. 1, 1. pkt. Den herboende ægtefælle blev i juli 2003 meddelt opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2. I september 2013 blev den herboende ægtefælle meddelt afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse, og i februar 2015 fik den herboende ægtefælle forlænget sin opholdstilladelse frem til februar 2018.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra d, idet den herboende ægtefælle ikke var meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark, men alene var meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå ganske særlige grunde til at give ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet lagde ved denne vurdering vægt på**, at der i sagen ikke forelå oplysninger om personlige forhold, herunder helbredsmaessige forhold, som bevirkede, at den herboende ægtefælle ikke ville kunne indrejse og tage ophold i Yemen for der at udøve familielivet med ansøgeren. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren og dennes herboende ægtefælle begge var vokset op i Yemen, hvor ansøgeren tillige var statsborger, hvor parret mødtes personligt og indgik ægteskab i 2012, hvor ansøgeren var studerende, og hvor både ansøgerens forældre og søskende opholdte sig. **Udlændingenævnet fandt**, at ansøgeren og ansøgerens ægtefælle alternativt kunne vælge at udøve familielivet som hidtil via besøgsophold i henholdsvis Danmark og Yemen. ÅB/2015/12.

Udlændingenævnet omgjorde i august 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse til en afghansk statsborger efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra d, og § 9 c, stk. 1, 1. pkt. Udlændingestyrelsen havde i november 2014 meddelt ansøgeren afslag under henvisning til, at den herboende ægtefælle ikke opfyldte kravet om at have haft tidsubegrænset opholdstilladelse i mere end de sidste tre år, og idet der ikke forelå ganske særlige grunde. Den herboende ægtefælle blev dansk statsborger i december 2014.

Udlændingenævnet fandt grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at den herboende ægtefælle i et brev til Udlændingenævnet havde oplyst, at hun var blevet dansk statsborger med virkning fra december 2014. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det fremgik af Det Centrale Personregister, at den herboende ægtefælle var dansk statsborger. ÅB/2015/13.

Udlændingenævnet omgjorde i august 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse til en nigeriansk statsborger efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra d, og § 9 c, stk. 1, 1. pkt. Udlændingestyrelsen havde meddelt ansøgeren afslag under henvisning til, at den herboende ægtefælle ikke opfyldte kravet om at have haft tidsubegrænset opholdstilladelse i mere end de sidste tre år, og idet der ikke forelå ganske særlige grunde. Det var oplyst til sagen, at den herboende ægtefælle, der var statsborger i Nigeria, i 2011 blev meddelt opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, på baggrund af ganske særlige personlige omstændigheder, og at parret havde mødt hinanden i Danmark, hvor de var blevet gift og havde stiftet familie. Kommunen havde under sagen oplyst, at fællesbarnet ville blive efterladt uden omsorgsperson, såfremt ansøgeren ikke vedblev med at bo sammen med den herboende ægtefælle og fællesbarnet, og at kommunen i så fald ville træffe beslutning om at anbringe fællesbarnet uden for hjemmet. Det var desuden oplyst, at den herboende ægtefælle ville have behov for livslang psykosocial støtte, herunder antagelig behandling med psykofarmaka og kontakt til det psykiatriske behandlingssystem. Ansøgeren havde på ansøgningstidspunktet og frem til april 2015 haft opholdstilladelse i Italien.

Udlændingenævnet fandt, at det ville være bedst stemmende med Danmarks internationale forpligtelser, at den herboende ægtefælle og fællesbarnet ikke blev henvist til at indrejse i Italien eller Nigeria for der at udøve familielivet sammen med ansøgeren. Udlændingenævnet tilbagesendte derfor sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen kunne tage stilling til, om de grundlæggende betingelser for at meddele ansøgeren opholdstilladelse i Danmark var opfyldt. **Udlændingenævnet fandt således**, at der i givet fald ville kunne meddeles opholdstilladelse til ansøgeren under henvisning til fælles samliv på fælles bopæl med den herboende ægtefælle. FAM/2015/153.

3.1.1.2. Familiesammenføring med herboende personer med midlertidig opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3

Når en person i Danmark har fået midlertidig beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 3, er det normalt først muligt at opnå familiesammenføring, når vedkommendes opholdstilladelse er forlænget efter et års ophold.²

Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, at det kun vil være muligt at opnå familiesammenføring, inden der er gået et år, hvis det følger af Danmarks internationale forpligtelser, og at Danmarks internationale forpligtelser normalt ikke vil tale for, at der kan opnås familiesammenføring inden for det første år. Dette gælder for alle familiemedlemmer, som søger om familiesammenføring med en person i Danmark, der har midlertidig beskyttelsesstatus.

Hvis den midlertidige beskyttelsesstatus forlænges efter et års ophold, kan en ægtefælle eller en fast samlever (hvis begge parter er over 24 år) og mindreårige børn (under 15 år) få opholdstilladelse i Danmark efter de almindelige regler om familiesammenføring.

Ægtefæller, faste samlever og mindreårige børn kan indgive ansøgning om familiesammenføring efter de almindelige regler tidligst to måneder før opholdstilladelsen udløber efter et års ophold. Indtil da er der som udgangspunkt ikke adgang til familiesammenføring med en ægtefælle eller en fast samlever og mindreårige børn. Der kan dog være særlige situationer, hvor det følger af Danmarks internationale forpligtelser, at hensynet til familiens enhed vejer tungere, og hvor afslag på familiesammenføring til ægtefæller, faste samlever og mindreårige børn kan være særligt indgribende allerede inden for det første år. Dette kan eksempelvis være tilfældet, hvis den herboende person før udrejsen fra hjemlandet har passet en handicappet ægtefælle i hjemlandet, eller hvis den herboende har alvorligt syge mindreårige børn i hjemlandet. I forhold til børn kan hensynet til barnets tarv endvidere efter omstændighederne have betydning for, om der skal gives tilladelse til familiesammenføring på et tidligere tidspunkt.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring med en herboende person med midlertidig beskyttelsesstatus i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, kan nævnes:

² Ved lov nr. 102 af 3. februar 2016 blev reglerne for familiesammenføring for personer med midlertidig opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3, ændret således, at det nu normalt først er muligt at opnå familiesammenføring, når den herboendes opholdstilladelse er forlænget efter tre års ophold.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring til tre syriske ansøgere i medfør af henholdsvis udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, § 9, stk. 1, nr. 2 og § 9 c, stk. 1. Den herboende ægtefælle og fader var i april 2015 blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, med henblik på midlertidigt ophold, og denne opholdstilladelse var gyldig frem til april 2016. Det fremgik af den herboende references asylsag, at hverken han eller hans familie led af alvorlig sygdom eller handicap, og at ingen i husstanden havde særlige behov, såsom sygdom, svagelighed eller handicaps. I april 2015 påklagede den herboende reference Udlændingestyrelsens afgørelse fra april 2015 til Flygtningenævnet, idet han ikke havde fået opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. I august 2015 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse, hvorefter den herboende reference havde opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Det fremgik af Flygtningenævnets sagsoplysninger, at den ansøgende ægtefælle havde en discsygdom nederst i taljen og en kirtel sygdom. I juli 2015 ansøgte ansøgerne, som var henholdsvis ægtefælle, datter født i 2001 og søn født i 1997, om at blive familiesammenført med den herboende reference.

Udlændingenævnet bemærkede indledningsvis, at et eventuelt grundlag for at tillade familiesammenføring for ægtefællen og datteren som udgangspunkt skulle findes i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1 (for så vidt angik ægtefællen), og i § 9, stk. 1, nr. 2 (for så vidt angik datteren). I april 2015 havde Udlændingestyrelsen meddelt den herboende reference opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, med henblik på midlertidigt ophold, hvilket Flygtningenævnet havde stadfæstet i august 2015. Denne opholdstilladelse var endnu ikke forlænget. **Udlændingenævnet fandt derfor**, at ægtefællen ikke var omfattet af den persongruppe, der kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens 9, stk. 1, nr. 1. Af samme grund var datteren ikke omfattet af den persongruppe, der kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens 9, stk. 1, nr. 2, uanset at hun var under 15 år. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå ganske særlige grunde til at meddele ægtefællen, sønnen og datteren opholdstilladelser i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at den herboende ægtefælle og fader var meddelt opholdstilladelse i Danmark med henblik på midlertidigt ophold, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at den herboende reference i forbindelse med sin asylsag havde oplyst, at ingen i husstanden havde særlige behov, såsom sygdom, svagelighed eller handicaps, hvilket tillige fremgik af familiens egne oplysninger til sagen. Det forhold, at ægtefællen i ansøgningskemaet havde oplyst, at den herboende reference havde ydet familien økonomisk støtte på 1.000 kr. to gange, og at den herboende reference havde passet ægtefællen inden den herboende references udrejse, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet det samtidig var oplyst, at ægtefællen ikke led af alvorlig sygdom eller handicap. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at sønnen på ansøgningstidspunktet var fyldt 18 år og dermed var myndig, hvorfor han måtte formodes at kunne klare sig selv, samt at han ikke led af alvorlige sygdomme eller handicap. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at et afslag på opholdstilladel-

se, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, i forhold til ægtefællen og den mindreårige datter på tidspunktet for afgørelsen ej heller kunne anses for at være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, idet ægtefællen og datteren ikke herved var afskåret fra muligheden for familiesammenføring med den herboende reference på et senere tidspunkt. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at den herboende reference aktuelt selv kun havde en etårig opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold, jf. lovbemærkningerne. Det forhold, at det var anført, at familien var i risiko for overgreb og udvisning tilbage til Syrien, og at sønnen var i risiko for at blive tvangsindkaldt til den syriske hær, herunder at blive udsat for overgreb på liv og legeme, **fandt Udlændingenævnet endelig** ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet der var tale om asylretlige forhold, der ikke kunne begrunde meddelelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1. FAM/2015/228.

3.1.1.3. Sikkerhedsstillelse

For at få ægtefællesammenføring i Danmark stilles der som udgangspunkt betingelse om, at den herboende ægtefælle stiller økonomisk sikkerhed på 50.000 kr. til dækning af eventuelle fremtidige offentlige udgifter til hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven til ansøgeren, jf. udlændingelovens § 9, stk. 4.

Den økonomiske sikkerhedsstillelse indeksreguleres, og beløbet var i 2015-niveau 52.490,12 kr. Beløbet indsættes på f.eks. en anfordringsgaranti, og den stillede økonomiske sikkerhed skal gælde i fem år.

Som eksempel herpå kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring til en ugandisk statsborger. Den herboende ægtefælle, der var dansk statsborger, indgav i marts 2014 en ansøgning om opholdstilladelse i Danmark til ansøgeren, og Udlændingestyrelsen anmodede i april 2014 om yderligere oplysninger i sagen. Den herboende ægtefælle indgav ved personligt fremmøde i Udlændingestyrelsen i maj 2014 de ønskede oplysninger og oplyste samtidig, at den herboende ægtefælle ville opholde sig i Uganda fra maj til juli 2014, hvorfor den herboende ægtefælle anmodede om at modtage orientering om væsentligt nyt i sagen pr. e-mail. Udlændingestyrelsen anmodede i september 2014 ved brev sendt til den herboende ægtefælles danske adresse om at stille økonomisk sikkerhed inden tre uger. Samtidig med afsendelsen af brevet sendte Udlændingestyrelsen en e-mail til den herboende ægtefælle med orientering om, at der var sendt et brev til hans adresse vedrørende sagen. Udlændingestyrelsen orienterede samtidig om, at det afsendte brev indeholdt personfølsomme oplysninger, der ikke kunne oplyses i e-mailen. Udlændingestyrelsen modtog ikke efterfølgende svar fra den herboende ægtefælle, og det i september 2014 afsendte brev blev ikke modtaget retur fra postvæsenet. Udlændingestyrelsen meddelte derfor

i marts 2015 ansøgeren afslag på ægtefællesammenføring under henvisning til, at den herboende ægtefælle ikke havde stillet økonomisk sikkerhed, jf. udlændingelovens § 9, stk. 4.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse i Danmark, idet den herboende ægtefælle ikke havde fremsendt dokumentation for sikkerhedsstillelse til dækning af eventuelle fremtidige offentlige udgifter til hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, enten i form af en anfordringsgaranti eller deponering på en dertil oprettet konto i et pengeinstitut, hvori kommunalbestyrelsen har pant, jf. udlændingelovens § 9, stk. 4. Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at den herboende ægtefælle i sin klage havde anført, at han i maj 2014 havde anmodet Udlændingestyrelsen om fremtidigt at korrespondere med sig via sin e-mailadresse, da han skulle rejse til Uganda og tidligere havde haft problemer med at tilgå sin digitale postkasse i Afrika, at han ikke havde modtaget Udlændingestyrelsens brev fra september 2014 hverken i sin e-mail, sin digitale post, eller på sin postadresse, at han i september 2014 opholdt sig i Uganda, og at han hele tiden havde været i stand til at stille den fornødne økonomiske sikkerhed.

Udlændingenævnet fandt imidlertid, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Udlændingestyrelsens brev fra september 2014 blev sendt til den postadresse, som den herboende ægtefælle ifølge CPR var tilmeldt, at Udlændingestyrelsen samtidig havde orienteret den herboende ægtefælle på en e-mail til den af den herboende ægtefælle oplyste e-mailadresse om afsendelsen af brevet, og at Udlændingestyrelsen ikke sås at have modtaget brevet retur fra postvæsenet. **Udlændingenævnet bemærkede** i den forbindelse, at den herboende ægtefælle ved henvendelse til Udlændingestyrelsen i maj 2014 havde oplyst, at han ville rejse til Uganda i maj 2014 med forventet hjemvenden i juli 2014, og at Udlændingestyrelsen derfor efter Udlændingenævnets opfattelse med rette havde kunnet forvente, at den herboende ægtefælle ville modtage Udlændingestyrelsens brev fra september 2014 rettidigt. **Udlændingenævnet bemærkede endvidere**, at Udlændingestyrelsen som offentlig myndighed er forpligtet til at sikre, at personfølsomme og personhenførbare oplysninger ikke kan komme uvedkommende til kendskab, og at sådanne oplysninger derfor ikke må indgå i en almindelig e-mail. Dette gælder, uanset at modtageren har meddelt sit samtykke til eller ønske om at kommunikere via e-mail. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der i sagen ikke var oplyst om eller henvist til ganske særlige grunde til, at krav om sikkerhedsstillelse til dækning af eventuelle fremtidige offentlige udgifter til hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven burde undlades. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der i sagen ikke forelå oplysninger om personlige forhold, herunder helbreds-mæssige forhold, som bevirkede, at den herboende ægtefælle ikke ville kunne indrejse og tage ophold i Uganda for der at udøve familielivet med ansøgeren. FAM/2015/187.

Det er et krav efter udlændingeloven, at sikkerheden stilles af den herboende ægtefælle eller samlever, og at denne stiller sikkerheden alene. Som et eksempel på dette krav kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring til en indonesisk statsborger, da den herboende ægtefælle ikke havde stillet økonomisk sikkerhed til dækning af eventuelle fremtidige offentlige udgifter, jf. udlændingelovens § 9, stk. 4. Udlændingestyrelsen modtog i marts 2014 ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse under henvisning til sit ægteskab med den herboende ægtefælle. Den herboende ægtefælles bopælskommune oplyste i september 2014 Udlændingestyrelsen om, at kommunen havde modtaget en sikkerhedsstillelse i overensstemmelse med udlændingelovens § 9, stk. 4. Udlændingestyrelsen oplyste i september 2014 den herboende ægtefælles bopælskommune om, at den stillede sikkerhed ikke opfyldte betingelserne i udlændingelovens § 9, stk. 4, idet sikkerheden var stillet af den herboende ægtefælle og hans fader i fællesskab, og at det ifølge udlændingelovens § 9, stk. 4, krævedes, at sikkerheden blev stillet af den herboende ægtefælle alene. Udlændingestyrelsen anmodede den herboende ægtefælle om at stille en ny sikkerhed, der opfyldte kravet i udlændingelovens § 9, stk. 4, om at være stillet af ham alene. I oktober 2014 klagede den herboende ægtefælle til Justitsministeriet over Udlændingestyrelsens sagsbehandling i forbindelse med kravet om ny sikkerhedsstillelse. Justitsministeriet traf i november 2014 afgørelse om ikke at kritisere Udlændingestyrelsens sagsbehandling i forbindelse med kravet om ny sikkerhedsstillelse. I december 2014 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark.

Idet den herboende ægtefælle ikke havde fremsendt dokumentation for sikkerhedsstillelse til dækning af eventuelle fremtidige offentlige udgifter til hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, enten i form af en anfordringsgaranti eller deponering på en dertil oprettet konto i et pengeinstitut, hvori kommunalbestyrelsen har pant, var betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 4, ikke opfyldt, hvorfor **Udlændingenævnet fandt**, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at der ikke forelå ganske særlige grunde til, at kravet om sikkerhedsstillelse til dækning af eventuelle fremtidige offentlige udgifter til hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven burde undlades. Det forhold, at den herboende ægtefælle til støtte for klagen havde anført, at hans bopælskommune godkendte hans oprindelige sikkerhedsstillelse, at hans økonomiske situation var dårlig efter en skilsmisse fra hans tidligere ægtefælle og et tvangsauktionssalg af hans tidligere hjem, og at hans forældre derfor havde indvilliget i at stille sikkerheden, kunne ikke føre til en ændret vurdering, idet der ikke herved var oplyst om forhold, der kunne føre til en fravigelse af kravet i udlændingelovens § 9, stk. 4. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at sikkerheden ifølge ordlyden af udlændingelovens § 9, stk. 4, skal stilles af den herboende ægtefælle alene, og at sikkerheden stillet af den herboende ægtefælle og dennes fader således ikke opfyldte betingelserne hertil. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå oplysninger om sådanne personlige, herunder helbreds-

sige, forhold, der kunne bevirke, at det ville være uproportionalt som stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, at henvise den herboende ægtefælle og ansøgeren til at indrejse og tage ophold i Indonesien, hvor ansøgeren var statsborger, for der at udøve familielivet. ÅB/2015/14.

Som et eksempel på, at den herboende ægtefælles helbredsmæssige forhold ikke kunne føre til, at kravet om sikkerhedsstillelse kunne fraviges, kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring til en russisk statsborger, da den herboende ægtefælle ikke havde stillet økonomisk sikkerhed til dækning af eventuelle fremtidige offentlige udgifter, jf. udlændingelovens § 9, stk. 4. Det var til sagen oplyst, at den herboende ægtefælle havde helbredsproblemer, blandt andet på grund af to bilulykker og et røveri i 1995, og at han efter egne oplysninger ikke kunne få medicin for sine helbredsproblemer i Rusland. Det fremgik af de lægelige oplysninger, at den herboende ægtefælle led af forhøjet blodtryk, nedsat stofskifte, kronisk obstruktiv lungelidelse og tilbageløb af mavesyre, som han var i behandling for med en række medicinalpræparater, samt prostatakræft, som han ikke var i behandling for. Udlændingestyrelsen anmodede herefter den herboende ægtefælle om at stille en økonomisk sikkerhed på 50.800 kr., idet Udlændingestyrelsen vurderede, at den herboende ægtefælles helbredsmæssige forhold ikke kunne føre til, at betingelserne for familiesammenføring kunne fraviges. Den herboende ægtefælle rettede henvendelse til Udlændingestyrelsen og anfægtede kravet om sikkerhedsstillelse og anførte i den forbindelse, at han ikke ved familiesammenføring med tidligere ægtefæller havde skullet stille en sådan sikkerhed, fordi han var invalidepensionist og derfor ikke havde penge til at foranstalte sikkerhedsstillelsen, og at det var svært og dyrt at få medicin i Rusland. Udenrigsministeriet oplyste i oktober 2014 på baggrund af Udlændingestyrelsens høring, at medicin til behandling af den herboende ægtefælles helbredsmæssige problemer var tilgængelig i Rusland, og at de månedlige omkostninger til medicinen udgjorde ca. 720 kr. I oktober 2014 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på opholdstilladelse.

Idet den herboende ægtefælle ikke havde fremsendt dokumentation for sikkerhedsstillelse til dækning af eventuelle fremtidige offentlige udgifter til hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, enten i form af en anfordringsgaranti eller deponering på en dertil oprettet konto i et pengeinstitut, hvori kommunalbestyrelsen har pant, var betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 4, ikke opfyldt, hvorfor **Udlændingenævnet fandt**, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet lagde herved lagt på**, at der ikke forelå oplysninger om forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der bevirkede, at den herboende ægtefælle ikke ville kunne indrejse og tage ophold i Rusland for der at udøve familielivet med hende. Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at den herboende ægtefælle led af forhøjet blodtryk, nedsat stofskifte, kronisk obstruktiv lungelidelse, tilbageløb af mavesyre, at han var i behandling herfor med forskellige medicinske præparater, og at medicinen ifølge den herboen-

de ægtefælles egne oplysninger ikke var tilgængelig på de otte apoteker i nærheden af, hvor ansøgeren boede i Rusland. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at den herboende ægtefælle led af prostatakræft, som han ikke var i behandling for. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at der ikke var oplyst om sådanne forhold, der bevirkede, at kravet om sikkerhedsstillelse efter udlændingelovens § 9, stk. 4, burde fraviges. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Udenrigsministeriet i oktober 2014 havde oplyst, at den medicin, som den herboende ægtefælle var i behandling med, var tilgængelig i Rusland, og at de månedlige omkostninger til medicinen udgjorde ca. 720 kr. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at det til støtte for klagen var anført, at en recept til ovennævnte medicin i Rusland kostede 100 euro og kun gjaldt i 24 timer, at lægekonsultationer ved private lægeklinikker i Rusland kostede 150-400 kr. pr. gang, at regelmæssige medicintests i Rusland kostede 1.000-1.500 kr. pr. måned, og at der ikke var pasnings- og behandlingsmuligheder i Rusland i samme omfang som i Danmark, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at generelt dårlige sociale og økonomiske forhold i en ansøgers hjemland ikke kunne føre til, at kravet om sikkerhedsstillelse i udlændingelovens § 9, stk. 4, fraviges. **Udlændingenævnet fandt** med samme begrundelse, at det forhold, at det til støtte for klagen var anført, at de varme somre og kolde vintre i Moskva ville give den herboende ægtefælle problemer på grund af hans helbredsmæssige forhold, blandt andet fordi han i Rusland ikke kunne få stillet en invalidebil til rådighed, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da ægtefæller ikke efter EMRK har en umiddelbar ret til at vælge det land og område i landet, hvori de vil udøve deres familieliv. ÅB/2015/15.

Som et eksempel på, at en afgørelse er blevet omgjort af Udlændingenævnet, fordi nævnet har modtaget nye oplysninger om, at sikkerheden er stillet, kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet omgjorde i juni 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring til en jordansk statsborger, jf. udlændingelovens § 9, stk. 4.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at den herboende ægtefælle ikke havde stillet økonomisk sikkerhed. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Udlændingenævnet i juni 2015 modtog dokumentation for, at den herboende ægtefælles sikkerhedsstillelse var blevet godkendt af bopælskommunen. Udlændingenævnet tilbagesendte derfor sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen kunne tage stilling til, om de øvrige betingelser for at meddele ansøgeren opholdstilladelse i Danmark var opfyldt. ÅB/2015/16.

3.1.1.4. Selvforsørgelseskravet

For at få ægtefællesammenføring i Danmark er det endvidere en betingelse, at ansøgeren og den herboende ægtefælle som udgangspunkt opfylder kravet om selvforsørgelse i udlændingelovens § 9, stk. 5. Efter bestemmelsen må den herboende person i tre år forud for afgørelsen om opholdstilladelse ikke have modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven. Det er endvidere en betingelse, som stilles løbende, hvis ansøgeren meddeles opholdstilladelse på baggrund af ægteskab, frem til ansøgeren meddeles tidsubgrænset opholdstilladelse.

Det er ikke afgørende, hvor længe man har modtaget offentlige ydelser, hvis disse er udbetalt indenfor de seneste tre år. Selv kortere perioder med starthjælp eller kontanthjælp kan derfor betyde, at der gives afslag på ægtefællesammenføring.

Som eksempler herpå kan nævnes følgende afgørelser:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på en vietnamesisk statsborgers ansøgning om opholdstilladelse under henvisning til hendes herboende ægtefælle, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 5. Ansøgerens herboende ægtefælle havde i juni 2013 modtaget ydelser efter §§ 81 og 85 i lov om aktiv socialpolitik.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens ægtefælle inden for de seneste tre år havde modtaget ydelser efter lov om aktiv socialpolitik, at betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5, således ikke var opfyldt, og at ansøgeren derfor ikke kunne meddeles opholdstilladelse her i landet. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerens ægtefælle i juni 2013 havde modtaget enkeltstående ydelser efter lov om aktiv socialpolitik §§ 81 og 85, i alt 17.687 kr., til at betale depositum og en måneds husleje for en lejebolig. Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at ydelserne var tilbagebetalingspligtige, og at ansøgerens ægtefælle på klagetidspunktet havde tilbagebetalt størstedelen af ydelserne. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, da det forhold, at et beløb udbetalt efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven senere tilbagebetales, ikke kunne føre til dispensation fra bestemmelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5, idet de udbetalte ydelser var ydet med henblik på forsørgelse. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det udbetalte beløb lå væsentligt over det beløb (ca. 900 kr.), som i forarbejderne til bestemmelsen er angivet som eksempel på et beløb, der ligger under bagatelgrænsen. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det forhold, at ansøgerens ægtefælle havde anført, at han i forbindelse med ansøgningen om og bevillingen af ydelserne efter §§ 81 og 85 i lov om aktiv socialpolitik ikke var blevet vejledt om konsekvenserne af at modtage ydelserne i forhold til udlændingelovens § 9, stk. 5, ikke kunne føre til et andet udfald af sagen. Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse, at ansøgeren og ansøgerens ægtefælle efter egne oplysninger besluttede at indgå

ægteskab i juli 2013, at ægteskabet blev indgået i december 2013, og at beslutningen om ægteskabet og indgåelsen heraf således fandt sted efter ansøgerens ægtefælles forløb med ydelserne efter §§ 81 og 85 i lov om aktiv socialpolitik, der blev udbetalt i juni 2013. **Udlændingenævnet fandt herefter**, at da der ikke i øvrigt forelå oplysninger om, at kommunen havde eller burde have haft kendskab til et forestående ægteskab mellem parret, kunne kommunen ikke antages at have haft konkret anledning til at vejlede ansøgerens ægtefælle om konsekvenserne af at modtage offentlig hjælp i relation til udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 5. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at det forhold, at ansøgerens ægtefælle i april 2013 havde været i kontakt med en medarbejder hos kommunens vielsekontor om legalisering af dokumenter fra Vietnam, der på daværende tidspunkt skulle anvendes som dokumentation for en vielse i Danmark af parret, ikke kunne føre til et andet udfald af sagen. Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til, at ansøgerens ægtefælle ikke i forbindelse med sin ansøgning om offentlige ydelser havde oplyst kommunen om planerne om at indgå ægteskab med en udlænding, og at der ikke i øvrigt i sagen forelå oplysninger om, at kommunen burde have været bekendt hermed. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke forelå særlige grunde til at fravige betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5. Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at ansøgerens ægtefælle led af type 2-diabetes, at han – foruden ydelserne modtaget i juni 2013 efter §§ 81 og 85 i lov om aktiv socialpolitik – ikke tidligere havde modtaget offentlige ydelser, at han på klagetidspunktet befandt sig i en god jobmæssig situation i Danmark, og at det efter hans opfattelse ville være næsten umuligt for ham at få arbejde i Vietnam. **Udlændingenævnet fandt** imidlertid, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet der ikke herved var oplyst om sådanne personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne bevirke, at det ville være uproportionalt at henvise ham til at indrejse og tage ophold i Vietnam, hvor han og ansøgeren indgik ægteskab, og hvor han havde opholdt sig flere gange, for der at udøve familielivet med ansøgeren. Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse, at Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 ikke giver en ubetinget ret til at vælge, hvilket land familielivet skal udøves i. FAM/2015/56.

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i Danmark til en marokkansk statsborger på baggrund af ægteskab, da den herboende ægtefælle havde modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik i tre år forud for afgørelsen om opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 5.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, da betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5, ikke var opfyldt. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at det af sagens oplysninger og indkomst fremgik, at ansøgerens ægtefælle i perioden fra august 2011 til maj 2015 havde modtaget offentlige ydelser fra kommunen i medfør af lov om aktiv socialpolitik § 11. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå særlige grunde til at fravige betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5, da der ikke

forelå sådanne helbredsmæssige problemer, at det ville være uforholdsmæssigt at henvise ansøgeren og den herboende ægtefælle samt parrets tre fællesbørn til at udøve deres familieliv i deres hjemland. **Udlændingenævnet henviste til**, at parret havde mødt hinanden i Marokko, at ægteskabet ligeledes var indgået der i 2003, og at der første gang blev ansøgt om ægtefællesammenføring i 2009, hvorfor familielivet måtte antages at være etableret med et fælles udgangspunkt i hjemlandet. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at det i forbindelse med klagen var anført, at parrets ældste fællesbarn ud af tre fællesbørn havde opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at ansøgeren under henvisning hertil burde meddeles opholdstilladelse her i landet, at parrets ældste fællesbarn siden sin indrejse i september 2008 havde opholdt sig her i landet, at Udlændingestyrelsen fejlagtigt havde lagt vægt på tidspunktet for meddelelse af opholdstilladelse til parrets ældste fællesbarn i december 2009, og at perioden burde beregnes i forhold til parrets ældste fællesbarns faktiske ophold her i landet siden september 2008, hvorfor hun på klagetidspunktet havde opholdt sig i Danmark i seks år og tre måneder. **Udlændingenævnet fandt**, at de anførte forhold ikke kunne føre til, at der burde dispenseres fra bestemmelsen. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at der efter Udlændingenævnets praksis som udgangspunkt først vil kunne meddeles opholdstilladelse på baggrund af herboende børns forhold, hvis de havde haft seks til syv års sammenhængende fast ophold med opholdstilladelse i Danmark, og børnene vedvarende havde gået i danske institutioner og/eller skoler. **Udlændingenævnet fandt** under henvisning til denne praksis og de konkrete omstændigheder i sagen, at der ikke var grundlag for at meddele opholdstilladelse, idet parrets ældste fællesbarn først siden december 2010 havde været tilknyttet danske institutioner og/eller skoler og derfor aktuelt alene havde været tilknyttet danske institutioner og/eller skoler i en periode på ca. fire år og seks måneder. Udlændingenævnet henviste endvidere til, at parrets ældste barn først i begyndelsen af december 2009 blev tilmeldt Folkeregistret. **Udlændingenævnet fandt derfor**, at parrets ældste fællesbarn ikke havde opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at der på den baggrund burde ske fravigelse af udlændingelovens § 9, stk. 5. Det fandtes derfor ikke at stride mod Danmarks internationale forpligtelser at henvise ansøgeren til at tage ophold i hjemlandet. ÅB/2015/17.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en bhutansk statsborger, der boede i USA, og som havde søgt om opholdstilladelse under henvisning til sin herboende ægtefælle, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 5. Ansøgerens herboende ægtefælle var i november 2010 blevet meddelt opholdstilladelse som kvoteflygtning efter udlændingelovens § 8, stk. 1, og var indrejst i Danmark i februar 2011. Den herboende ægtefælle havde inden for de seneste tre år forud for afgørelsen om opholdstilladelse modtaget ydelser efter integrationsloven og lov om aktiv socialpolitik.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, da den herboende ægtefælle inden for de seneste tre år forud for Udlændingenæv-

nets afgørelse havde modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik, hvorfor betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5, ikke var opfyldt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af oplysninger fra den herboende ægtefælles kommune, at den herboende ægtefælle i perioden fra februar 2011 til december 2011 havde modtaget hjælp til underhold efter integrationsloven og i perioden fra januar 2012 og frem til ansøgningstidspunktet havde modtaget kontanthjælp efter lov om aktiv socialpolitik, samt at hun i 2011 havde modtaget engangshjælp. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det fremgik af eIndkomst, at den herboende ægtefælle på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse fortsat sås at modtage kontanthjælp. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke forelå særlige grunde til at fravige betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det af en udtalelse fra Udlændingestyrelsen fremgik, at der ikke var grund til at antage, at den herboende ægtefælle, hvis hun tog ophold med sin ægtefælle i USA, ville risikere refoulement til Bhutan, hvor det ikke kunne afvises, at hun kunne blive udsat for asylretlig forfølgelse. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at der ikke var oplyst om forhold, der bevirkede, at det ville være uproportionalt at henvise den herboende ægtefælle til at indrejse og tage ophold i USA for der at udøve familielivet med ansøgeren, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8. Det forhold, at den herboende ægtefælle havde fem særbørn i Danmark, hvoraf de fire var umyndige og gik i skole, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at et barn som udgangspunkt først efter seks til syv års ophold i Danmark, hvor barnet har gået i dansk institution eller skole, kan anses for at have opnået en sådan selvstændig tilknytning til landet, at betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5, vil kunne fraviges. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at den herboende ægtefælles særbørn først var kommet til Danmark i februar 2011 og således kun havde haft fire og et halvt års ophold i Danmark. FAM/2015/221.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har omgjort en afgørelse på baggrund af nye oplysninger om, at den herboende ægtefælle er blevet meddelt førtidspension med tilbagevirkende kraft til tre år forud for Udlændingenævnets afgørelse, kan nævnes følgende eksempel:

Udlændingenævnet omgjorde i marts 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring til en kosovosk statsborger, jf. udlændingelovens § 9, stk. 5.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at den herboende ægtefælle havde modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det var oplyst af den herboende ægtefælles bopælskommune i februar 2015 til Udlændingenævnet, at den herboende ægtefælle i februar 2012 blev tildelt førtidspension med virkning fra marts 2012. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at der på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse var forløbet tre år fra det tidspunkt, hvor den herboende ægtefælle blev meddelt førtidspension. ÅB/2015/18.

Som eksempel på hjemvisning på grund af Udlændingestyrelsens sagsbehandling kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet hjemviste i december 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring til en marokkansk statsborger til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen.

Udlændingenævnet fandt, at Udlændingestyrelsen ved sin behandling af sagen ikke havde taget stilling til eller forbehold for, hvorvidt der var indgået et retsgyldigt ægteskab mellem ansøgeren og den herboende reference. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at den herboende reference til ansøgningen havde fremlagt en oversat vielsesattest. Det fremgik heraf, at den herboende reference ikke selv havde været til stede ved vielsen, men at den herboende references fader var mødt op som befuldmægtiget på den herboende references vegne, og at ansøgerens advokat havde skrevet under for den herboende reference. **Udlændingenævnet fandt i overensstemmelse med praksis**, at udgangspunktet ved bedømmelse af sager om ægtefællesammenføring er, at vurderingen af, om betingelsen om et retsgyldigt ægteskab eller længerevarende samliv er opfyldt, går forud for en vurdering af de øvrige betingelser i udlændingelovens § 9, stk. 1. nr. 1. Der bør således som udgangspunkt ikke meddeles afslag under henvisning til, at en af de øvrige grundlæggende betingelser i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, ikke er opfyldt, såfremt der ikke foreligger et retsgyldigt ægteskab. Udlændingenævnet tilbagesendte derfor sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen kunne tage fornyet stilling til sagen, herunder hvorvidt der var indgået et retsgyldigt ægteskab mellem ansøgeren og den herboende reference. **Udlændingenævnet bemærkede**, at Udlændingenævnet ikke herved havde taget stilling til, om ægteskabet mellem ansøgeren og den herboende reference var retsgyldigt. FAM/2015/217.

Det er ikke til hinder for ægtefællesammenføring, hvis man har modtaget enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, eller ydelser der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor. Modtagelse af dagpenge fra a-kassen er ikke en offentlig ydelse efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, og arbejdsledighedsdagpenge er derfor ikke til hinder for ægtefællesammenføring. Modtagelse af ressourceforløbsydelse mellem en periode med beskæftigelse i fleksjob og meddelelse af førtidspension, kan også efter en konkret og individuel vurdering føre til, at der kan dispenseres fra selvforsørgelseskravet.

Som eksempel herpå kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet omgjorde i oktober 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på en thailandsk statsborgers ansøgning om opholdstilladelse under henvisning til hendes herboende ægtefælle, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 5. Ansøgerens herboende ægtefælle havde fra januar 2014 til oktober 2014 modtaget ressourceforløbsydelse.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at den herboende ægtefælle havde modtaget ydelser efter lov om aktiv socialpolitik, jf. udlændingelovens § 9, stk. 5. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at den herboende ægtefælle i marts 2008 blev bevilget et fleksjob, at han fra april 2008 til august 2012 havde haft et fleksjob, at han i januar 2014 blev visiteret til et ressourceforløb med virkning fra januar 2014 med henblik på at udvikle hans arbejdsevne, som var forværret, og han allerede i oktober 2014 blev tilkendt førtidspension, da det blev vurderet, at han uanset støtte, herunder beskæftigelse i fleksjob, ikke ville blive i stand til at blive selvforsørgende ved indtægtsgivende arbejde. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at der forelå særlige grunde til at dispensere fra udlændingelovens § 9, stk. 5. **Udlændingenævnet fandt således**, at det ud fra en konkret vurdering og en rimelighedsbetragtning måtte anses for uproportionalt, såfremt ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse under henvisning til, at den herboende ægtefælle fra januar 2014, hvor han havde været visiteret til fleksjob, til oktober 2014, hvor han blev tilkendt førtidspension, havde modtaget ressourceforløbsydelse. FAM/2015/198.

Selvforsørgelseskravet stilles som udgangspunkt i alle tilfælde af ægtefællesammenføring. Der vil dog helt undtagelsesvist kunne være ganske særlige grunde, der afgørende taler for, at der ikke skal stilles krav om selvforsørgelse.

Som eksempel herpå kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet omgjorde i maj 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring til en tyrkisk statsborger, jf. udlændingelovens § 9, stk. 5.

Udlændingenævnet fandt efter en konkret og samlet vurdering af sagens omstændigheder, at der forelå sådanne særlige forhold, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at den herboende ægtefælle inden for de seneste tre år havde modtaget ydelser efter lov om aktiv socialpolitik. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det af en lægeerklæring fra marts 2015 fremgik, at den herboende ægtefælle led af en arvelig progredierende nethindelidelse, som medførte svær synsnedsættelse, urolige øjne, synsfeltindskrænkning samt tidlig udvikling af grå stær, at der ikke forelå nogen behandlingsmuligheder for sygdommen, og at han befandt sig i gruppen praktisk blindhed. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at der var tale om en medfødt genetisk sygdom, at den herboende ægtefælle havde generelle indlæringsvanskeligheder, at han, inden han blev syv år, havde mistet en stor del af synet, således at han ikke kunne gå på en almindelig folkeskole, og at han siden 2008 havde været tilknyttet Institut for Blinde og Svagsynede. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at den herboende ægtefælle på grund af sit synshandicap på intet tidspunkt havde været tilknyttet arbejdsmarkedet, og at det af et brev fra novem-

ber 2012 fra en kommune fremgik, at han fra december 2012 var tilkendt førtidspension, idet hans arbejdsevne var varigt nedsat, og at han ikke var i stand til at blive selvforsørgende. ÅB/2015/19.

Det kan dog ikke i sig selv føre til fravigelse af kravet om selvforsørgelse, at en herboende ægtefælle henvises til at søge om opholdstilladelse i et andet land.

Som eksempler herpå kan nævnes følgende afgørelser:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring til en canadisk statsborger under henvisning til, at den herboende ægtefælle havde modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik inden for de seneste tre år, jf. udlændingelovens § 9, stk. 5. Ansøgeren og den herboende ægtefælle havde to børn født henholdsvis i 2008 og 2010, som på tidspunktet for ansøgningen opholdt sig i Danmark. Den herboende ægtefælle havde en arbejdsskade, som havde medført, at han havde daglige konstante smerter. Han havde modtaget kontanthjælp i perioden fra december 2012 til juli 2014. Det var oplyst til sagen, at den herboende ægtefælle var godkendt til fleksjob fra august 2014 og havde fået ansættelse to timer om ugen. I december 2014 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på familiesammenføring. En retshjælp havde i forbindelse med klagen anført, at den herboende ægtefælle formentlig ikke ville kunne opnå en opholdstilladelse i Canada grundet hans manglende arbejdsevne, og at de canadiske immigrationsmyndigheder havde fokuseret på hans manglende evne til at forsørge sig selv og børnene i Canada. Klagen var vedlagt en e-mail fra oktober 2014 fra de canadiske immigrationsmyndigheder, hvoraf det fremgik, at de canadiske immigrationsmyndigheder havde anmodet den herboende ægtefælle om at oplyse, hvordan han og hans ægtefælle havde tænkt sig at forsørge sig selv og deres børn i Canada. Udlændingenævnet havde ved behandlingen af sagen foretaget opslag i det elektroniske indkomstregister eIndkomst, hvoraf det fremgik, at den herboende ægtefælle senest i august 2014 havde modtaget kontanthjælp.

Den herboende ægtefælle havde inden for de seneste tre år modtaget ydelser efter lov om aktiv socialpolitik, hvorfor betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5, ikke var opfyldt, og **Udlændingenævnet fandt**, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af ansøgningen og af eIndkomst, at den herboende ægtefælle senest i august 2014 havde modtaget kontanthjælp efter lov om aktiv socialpolitik. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå særlige grunde til at fravige betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5. Det forhold, at det blev oplyst, at parrets børn var meget velintegrerede i Danmark, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det følger af fast praksis, at børn først efter seks til syv år i landet, hvor børnene har gået i dansk institution eller skole, antages at have opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at barnets forældre kan meddeles opholdstilladelse under henvisning hertil. **Udlændinge-**

nævnet fandt i den forbindelse, at det ikke var dokumenteret, at parrets børn havde gået i dansk institution eller skole i seks til syv år, og at de efter det oplyste havde været udrejst til Canada i en længere periode med deres mor. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det forhold, at den herboende ægtefælle efter retshjælpens opfattelse ikke var sikker på at få meddelt en opholdstilladelse i Canada, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at alene det forhold, at retshjælpen mente, at den herboende ægtefælle ikke ville blive meddelt opholdstilladelse i Canada, da parret ikke havde noget forsørgelsesgrundlag, ikke var tilstrækkeligt til, at der kunne meddeles dispensation fra bestemmelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at den herboende ægtefælles ansøgning om familiesammenføring ikke var færdigbehandlet af de canadiske immigrationsmyndigheder. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at der ikke var oplyst om sådanne personlige forhold, herunder helbreds-mæssige forhold, der kunne bevirke, at det ville være uproportionalt at henvise parret og parrets fællesbarn til at indrejse og tage ophold i Canada for der at udøve familielivet. **Udlændingenævnet vejledte samtidigt om**, at såfremt den herboende ægtefælle måtte blive meddelt afslag på familiesammenføring i Canada, kunne der indgives en ny ansøgning om ægtefællesammenføring til Udlændingestyrelsen, eller man kunne anmode Udlændingenævnet om at genoptage sagen. Udlændingenævnet bemærkede, at der ikke herved var taget stilling til, hvorvidt et afslag på familiesammenføring i Canada ville kunne føre til, at Udlændingenævnet ville genoptage sagen. ÅB/2015/20.

Udlændingenævnet afslog i juni 2015 at genoptage en sag, hvorved en ansøger, der var britisk statsborger, var blevet meddelt afslag på familiesammenføring, idet den herboende ægtefælle på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse havde modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik. Udlændingenævnet havde i september 2014 stadfæstet Udlændingestyrelsens afslag fra september 2013 på familiesammenføring mellem ansøgeren og den herboende ægtefælle efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 5. Udlændingenævnet havde i den forbindelse fundet, at det ikke var dokumenteret, at den herboende ægtefælle ikke kunne få opholdstilladelse i Storbritannien for der at udøve familielivet med ansøgeren. Udlændingenævnet havde ved sin afgørelse fra september 2014 endvidere lagt til grund, at den herboende ægtefælles samvær med hans særbørn i Danmark henset til den korte månedlige udstrækning, og at han ikke havde forældremyndighed over børnene, ikke kunne føre til, at et afslag ville være en krænkelse af den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Den herboende ægtefælle havde i forbindelse med anmodningen om genoptagelse oplyst, at ansøgeren og den herboende ægtefælle i marts 2015 var blevet forældre til et fællesbarn, at den herboende ægtefælle var blevet meddelt afslag på besøgsvisum i Storbritannien, og at den herboende ægtefælle led af rygproblemer.

Udlændingenævnet fandt, at den herboende ægtefælle ikke havde anført nye, væsentlige oplysninger, som kunne føre til en ændret vurdering af sagen. Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at den herboende ægtefælle i en e-mail fra oktober 2014 havde angivet, at han

led af rygproblemer, og at hans e-mail var vedhæftet en lægeerklæring, hvoraf det fremgik, at han var henvist til træningscenter, da operation ikke var aktuel, og at der blev arbejdet herimod at etablere en virksomhedspraktik, men at han selv vurderede, at dette ikke var aktuelt på grund af hans rygsmærter. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at der ikke var tale om helbredsmæssige oplysninger af en sådan karakter, at det – såfremt oplysningerne måtte have foreligget på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse fra september 2014 – ville have ført til, at der ville kunne have været dispenseret fra kravet i udlændingelovens § 9, stk. 5. Det forhold, at den herboende ægtefælle var blevet meddelt afslag på visum til Storbritannien, var ikke ensbetydende med, at han ikke ville kunne opnå opholdstilladelse i Storbritannien, herunder som familiesammenført. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det ikke ville være uproportionalt at henvise familien til at udøve familielivet i Storbritannien, idet ansøgeren var statsborger i Storbritannien, og idet begge hendes børn var statsborgere i Storbritannien. **Udlændingenævnet bemærkede**, at afslaget på besøgsvisum delvis var begrundet i, at ansøgeren og den herboende ægtefælle ikke overfor de britiske udlændingemyndigheder havde fremlagt den nødvendige dokumentation for udstedelse af visummet. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det forhold, at parret efterfølgende var blevet forældre, ikke kunne føre til en genoptagelse af sagen, idet der var tale om en efterfølgende omstændighed, som allerede af den grund ikke kunne føre til en ændret vurdering. FAM/2015/111.

3.1.1.5. Boligkravet

I forhold til boligkravet i forbindelse med ægtefællesammenføring blev reglerne herom ændret ved lov nr. 394 af 14. april 2015. Loven trådte i kraft den 15. juni 2015. Før regelændringen skulle ansøgeren og den herboende ægtefælle for at få ægtefællesammenføring i Danmark opfylde boligkravet efter udlændingelovens § 9, stk. 6, således at den herboende ægtefælle skulle godtgøre at råde over egen bolig af rimelig størrelse.

Forud for den 15. juni 2015 ansås den herboende ægtefælle for at råde over sin egen bolig, når denne som ejer, andels- eller anpartshaver, lejer eller på anden lignende måde rådede over brugsretten til en bolig eller en del af en bolig.

Efter regelændringen fremgår det af udlændingelovens § 9, stk. 6, at den herboende ægtefælle som udgangspunkt skal kunne dokumentere at råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse. En selvstændig bolig er en bolig, der har selvstændig indgang og fremstår som en enhed. Det er ikke en betingelse, at boligen har eget køkken eller toilet. At råde over en selvstændig bolig betyder ifølge lovbemærkningerne, at den herboende ægtefælle skal eje, leje, fremleje eller være andelshaver eller anpartshaver af en selvstændig bolig. Hvis der er tale om en lejebolig eller en fremlejebolig, skal varigheden af lejekontrakten eller fremlejekontrakten enten være tidsbegrænset eller være på mindst halvandet år fra den dato, hvor ansøgning om opholdstilladelse bliver indgivet.

Hvis den herboende ægtefælle lejer en andelsbolig, skal lejemålet dog være tidsubegrænset og i øvrigt ikke stride mod andelsboligforeningens vedtægter.

Kravet om at råde over en selvstændig bolig vil som udgangspunkt ikke være opfyldt, hvis man lejer værelser i eksempelvis sine forældres ejerbolig, medmindre den udlejede del af boligen i sig selv fremstår som en selvstændig bolig.

Man kan opfylde boligkravet, selv om den herboende ægtefælle ejer eller lejer boligen sammen med en eller flere andre personer.

Boligen skal fortsat efter regelændringen anses for at have en rimelig størrelse, hvis der højst skal bo to personer pr. beboelsesrum i boligen, eller hvis der er mindst 20 m² pr. person, der bor i boligen. Boligkravet fraviges, hvis ganske særlige grunde taler imod, at kravet stilles, jf. bekendtgørelse nr. 721 af 13. maj 2015 om opfyldelse af boligkravet i familiesammenføringsager og om kommunalbestyrelsens udtalelse om referencens boligforhold (boligkravs bekendtgørelsen).

For eksempler på afgørelser efter den tidligere bestemmelse om, at den herboende ægtefælle skal råde over egen bolig af rimelig størrelse, henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.1.1.4.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet fandt, at den herboende ægtefælle havde godtgjort at råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet omgjorde i november 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring til en irakisk statsborger under henvisning til, at ansøgeren og den herboende ægtefælle ikke opfyldte boligkravet, jf. udlændingelovens § 9, stk. 6.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at den herboende ægtefælle ikke rådede over en selvstændig bolig af rimelig størrelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i forbindelse med klagesagen havde oplyst til Udlændingenævnet, at to af de fem personer, der var registreret på den herboende ægtefælles bopæl, ville fraflytte bopælen, der var på 66 m² bestående af to beboelsesrum. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det desuden fremgik af Udlændingenævnets opslag i Det Centrale Personregister, at der kun var registreret to personer udover den herboende ægtefælle på adressen. ÅB/2015/21.

3.1.1.6. Tilknytningskravet

Der stilles efter udlændingeloven et krav om, at ægtefællerne samlet har større tilknytning til Danmark end til et andet land, jf. udlændingelovens § 9, stk. 7.

Tilknytningskravet stilles ikke, når den herboende ægtefælle har været dansk statsborger i 26 år. Herboende personer, der ikke har haft dansk indfødsret i 26 år, men er født og opvokset her i landet eller er kommet hertil som mindre børn og har haft deres opvækst her i landet, og som har opholdt sig lovligt her i landet i 26 år, er i relation til fritagelse for tilknytningskravet sidestillet med personer, der har haft dansk indfødsret i 26 år. Herudover vil herboende personer med dansk indfødsret, der er adopteret fra udlandet inden det fyldte 6. år, og som senest i forbindelse med adoptionen har erhvervet dansk indfødsret, blive anset for at have haft dansk indfødsret fra fødslen.

Tilknytningskravet vil derudover kunne fraviges, hvis ganske særlige grunde taler derfor. Det vil f.eks. kunne være i situationer, hvor den herboende ægtefælle ikke findes at have mulighed for at udøve familielivet i ansøgerens hjemland.

Hvis tilknytningskravet stilles, kan der som udgangspunkt kun gives ægtefællesammenføring, hvis ægtefællernes samlede tilknytning til Danmark er større end deres samlede tilknytning til et andet land.

Ved vurderingen af, om tilknytningskravet er opfyldt, lægges der bl.a. vægt på, hvor lang tid den herboende ægtefælle og ansøgeren har boet eller opholdt sig i Danmark, om én eller begge har tilknytning til andre personer i Danmark, f.eks. familie, om én eller begge har forældremyndighed over eller samværsret med mindreårige børn i Danmark, om én eller begge har gennemført et uddannelsesforløb eller har fast tilknytning til arbejdsmarkedet i Danmark, hvilke danske sprogfærdigheder parterne har, hvor stor en tilknytning ægtefællerne har til et andet land, herunder om den herboende ægtefælle har været på længerevarende besøg eller har boet i ansøgerens hjemland, om den udenlandske ægtefælle har børn eller anden familie i et andet land mv.

For den herboende ægtefælle betyder det, at der normalt stilles krav om, at vedkommende har haft fast ophold i Danmark i minimum 12 år, og at vedkommende har gjort en indsats for at blive integreret i det danske samfund. Varigheden af den herboende ægtefælles ophold i Danmark kan nedsættes til mindre end 12 år, hvis vedkommende gennem uddannelse eller arbejde har gjort en særlig indsats for at blive integreret i det danske samfund.

Som et eksempel på, at et langvarigt ophold i Danmark ikke i sig selv giver ret til ægtefællesammenføring i Danmark, kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 7, til en irakisk statsborger. Ansøgerens herboende ægtefælle blev meddelt opholdstilladelse i Danmark i 1996, og han blev meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse i 1999. I januar 2008 indgik parret ægteskab i Irak, hvorefter den herboende ægtefælle besøgte ansøgeren i Irak i fire måneder om året.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren og dennes herboende ægtefælles samlede tilknytning til Danmark ikke var større end deres samlede tilknytning til Irak, da begge ægtefæller – hver især – skulle have opnået en vis selvstændig tilknytning til Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren aldrig havde været i Danmark, og at hun således ikke havde opnået en selvstændig tilknytning til Danmark. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at ansøgerens herboende ægtefælle ikke havde opnået en væsentlig tilknytning til Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at den herboende ægtefælle kom til Danmark i en alder af 43 år, at han var født, opvokset og havde haft en stor del af sit voksentilværelse i Irak inden sin indrejse i Danmark, at han ikke havde bestået Prøve i Dansk 1 eller andre danskprøver på tilsvarende eller højere niveau, og at han ikke havde taget en erhvervskompetencegivende uddannelse i Danmark eller været i beskæftigelse siden sin indrejse i Danmark i 1996. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at parret mødte hinanden i Irak i 2008, at parret talte arabisk sammen, og at parret havde søskende i Irak, men ikke i Danmark. **Udlændingenævnet fandt således**, at parrets samlede tilknytning til Danmark, henset til den måde parret havde udøvet familielivet på, herunder den herboende ægtefælles årlige besøg i Irak af fire måneders varighed, ikke var større end parrets tilknytning til Irak. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det forhold, at den herboende ægtefælle i 18 år havde haft opholdstilladelse i Danmark som flygtning, ikke kunne føre til et andet udfald af sagen, idet den omstændighed, at den herboende ægtefælle havde haft opholdstilladelse i Danmark igennem flere år som flygtning ikke i sig selv kunne føre til, at han kunne anses for at have opnået en væsentlig tilknytning til Danmark, og at han ikke sås at have udvist vilje til efter evne at integrere sig. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at det forhold, at ansøgeren havde anført, at parret ikke kunne udøve deres familieliv i Irak på grund af den aktuelle situation, ikke kunne føre til en ændret vurdering, da parret siden 2008 havde indrettet sig på en sådan måde, at de tilbragte fire måneder af året sammen i Irak, og de måtte henvises til fortsat at udøve familielivet som hidtil. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til** Udlændingestyrelsens udtalelse om, at den herboende ægtefælle ved en tilbagevenden til Irak ikke risikerede asylrelevant forfølgelse. **Udlændingenævnet fandt yderligere**, at det forhold, at den herboende ægtefælle skulle lide af en rygsøjlelidelse og spændte nerverødder, ikke kunne føre til et ændret resultat, idet der herved ikke var tale om sådanne omstændigheder, der kunne føre til en fravigelse af tilknytningskravet. **Udlændingenævnet bemærkede**, at den herboende ægtefælle havde demonstreret, at det havde været muligt at søge lægehjælp for sine lidelser i Irak, idet han under sit ophold i hjemlandet havde søgt lægehjælp. **Udlændingenævnet fandt ende-**

lig, at der ikke i sagen forelå oplysninger om personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, som bevirkede, at ansøgerens herboende ægtefælle ikke ville kunne indrejse og tage ophold i Irak, hvor parret mødtes og blev gift, og hvor begge parter var statsborgere, for der at udøve familielivet med ansøgeren. FAM/2015/46.

For den ansøgende udenlandske ægtefælle stilles der normalt krav om, at vedkommende har besøgt Danmark mindst én gang tidligere.

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab i medfør af tilknytningskravet i udlændingelovens § 9, stk. 7, til en afghansk statsborger. Ansøgerens ægtefælle, som også var afghansk statsborger, var meddelt opholdstilladelse i Danmark som flygtning og havde siden 2002 opholdt sig i Danmark. I marts 2014 indgav ansøgeren en ansøgning om familiesammenføring under henvisning til sit ægteskab med den herboende ægtefælle. Det fremgik af sagen, at ansøgeren ikke tidligere havde besøgt Danmark. Det fremgik endvidere, at den herboende ægtefælle arbejdede som kok i Danmark. Under sagsbehandlingen i Udlændingestyrelsen vurderede Udlændingestyrelsen, at den herboende ægtefælle ved en eventuel tilbagevenden til Afghanistan ikke ville risikere asylrelevant forfølgelse.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren og den herboende ægtefælles samlede tilknytning til Danmark ikke var større end parrets samlede tilknytning til Afghanistan, jf. udlændingelovens § 9, stk. 7. **Udlændingenævnet bemærkede**, at det er en betingelse for at anse tilknytningskravet for opfyldt, at begge ægtefæller hver især har opnået en vis selvstændig tilknytning til Danmark. Tilknytningskravet vil som det altovervejende udgangspunkt ikke kunne anses for opfyldt, hvis en ansøger aldrig har været i Danmark. **Udlændingenævnet lagde til grund**, at den herboende ægtefælle havde opnået en væsentlig tilknytning til Danmark, idet han havde boet i Danmark i knap 12 år og havde været tilknyttet det danske arbejdsmarked. **Udlændingenævnet lagde samtidig til grund**, at ansøgeren aldrig havde været i Danmark, og at hun således ikke havde opnået en selvstændig tilknytning til Danmark. Tilknytningskravet i udlændingelovens § 9, stk. 7, kunne allerede på denne baggrund ikke anses for opfyldt. **Udlændingenævnet fandt** på den baggrund, at ansøgeren og den herboende ægtefælle måtte antages at kunne udøve familielivet i Afghanistan, idet **Udlændingenævnet lagde vægt på** Udlændingestyrelsens udtalelse om, at den herboende ægtefælle ikke ville risikere asylrelevant forfølgelse i Afghanistan. FAM/2015/125.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet fandt, at tilknytningskravet var opfyldt, fordi ansøgeren efter Udlændingestyrelsens afgørelse indrejste i Danmark, kan henvises til:

Udlændingenævnet omgjorde i september 2015 en afgørelse om afslag på familiesammenføring til en ghanesisk statsborger i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 7, truffet af Udlændingestyrelsen i januar 2015.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse burde meddeles afslag på familiesammenføring under henvisning til kravet om, at parternes samlede tilknytning til Danmark skulle være større end parternes samlede tilknytning til et andet land, jf. udlændingelovens § 9, stk. 7. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgerens ægtefælle havde haft opholdstilladelse i Danmark siden juli 2003, at ægtefællen gennem flere år havde haft arbejdsmarkedstilknytning, og at ansøgeren tillige havde opholdt sig i Danmark under visumfrit besøg. ÅB/2015/22.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afslag på grund af tilknytningskravet, og hvor den herboende ægtefælle har haft længerevarende udlandsophold, der er indgået i vurderingen, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab i medfør af tilknytningskravet i udlændingelovens § 9, stk. 7, til en israelsk statsborger. Den herboende ægtefælle havde siden sin fødsel i 1990 haft længerevarende ophold i Tyskland, Frankrig og Israel. Den herboende ægtefælle og ansøgeren havde overfor Udlændingestyrelsen oplyst, at de første gang mødte hinanden i 2005 i Israel, på hvilket tidspunkt den herboende ægtefælle var volontør i Israel. Den herboende ægtefælle havde endvidere oplyst, at den herboende ægtefælle var opvokset i Danmark, Israel og Frankrig, at hun var født som dansk statsborger, at hun i perioden fra januar 2012 til maj 2013 havde opholdt sig i Tyskland grundet arbejde, at hun fra maj 2013 til august 2014 havde opholdt sig i Israel og Grækenland i forbindelse med studieophold og ferie, og at hun og ansøgeren talte engelsk og hebraisk sammen. Den herboende ægtefælle havde desuden oplyst, at parret i januar 2013 besluttede at indgå ægteskab, at parret boede sammen i perioderne fra juli 2011 til december 2011 i Israel, fra januar 2012 til maj 2013 i Tyskland og fra juni 2013 til juli 2014 i Israel, at parret indgik ægteskab i maj 2013 i Danmark, at parret efterfølgende var på ferie i august 2014 i Grækenland, og at parret sidst så hinanden i september 2014. Det fremgik endvidere, at ansøgeren senest indrejste i Danmark i september 2014, at han havde besøgt Danmark i perioderne fra december 2006 til januar 2007, fra marts 2009 til april 2009, fra august 2010 til december 2010, fra juni 2011 til juli 2011 og i maj 2013. Den herboende ægtefælle havde herudover oplyst, at hun havde 14 søskende, hvoraf 12 af hendes søskende var bosat i Danmark, at hun fra august 2006 til august 2007 havde arbejdet 18 timer ugentligt i en forretning, at hun fra februar 2008 til marts 2008 havde arbejdet 40 timer ugentligt i hjemmeplejen, at hun fra august 2008 til maj 2009 havde arbejdet 40 timer ugentligt på en café, at hun fra oktober 2009 til juni 2011 havde arbejdet i hjemmeplejen, og at hun fra august 2014 havde ar-

bejdet på et plejecenter cirka 37 timer ugentligt. Den herboende ægtefælle mente, at hun ikke skulle stå til regnskab for sine forældres valg om at rejse i Europa og dernæst bo i Israel i mange år, at den herboende ægtefælle havde fulgt sine forældre, da hun i en ung alder ikke selv havde mulighed for at vælge, hvor hun gerne ville opholde sig, at den herboende ægtefælle på trods af sit udlandsophold var blevet hjemmeskolet på dansk efter ACE-systemet, at den herboende ægtefælle i flere perioder havde opholdt sig i Danmark i forbindelse med et efterskoleophold og en gymnasial uddannelse, mens den herboende ægtefælle var i et forhold med ansøgeren, og at den herboende ægtefælle efter sin studentereksamen tog til Israel for at være sammen med ansøgeren, da han på daværende tidspunkt ikke havde afsluttet sin værnepligt i Israel. Den herboende ægtefælle havde oplyst, at ansøgeren herefter tog ophold i Tyskland, da den herboende ægtefælle på daværende tidspunkt ikke var fyldt 24 år, at den herboende ægtefælle og ansøgeren efter opholdet i Tyskland tog til Israel, hvor ansøgeren spontant valgte at studere i et år, og at den herboende ægtefælle således mente, at hendes tilknytning til Danmark var større end hendes tilknytning til Israel.

Udlændingenævnet fandt, at den herboende ægtefælle og ansøgerens samlede tilknytning til Danmark ikke var større end den herboende ægtefælle og ansøgerens samlede tilknytning til Israel, jf. udlændingelovens § 9, stk. 7. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at den herboende ægtefælle efter sine egne oplysninger sammenlagt havde boet i Danmark i cirka otte år afbrudt af flere ophold i Israel på mere end en måneds varighed, og at hun sammenlagt havde boet i Israel i cirka syv år og seks måneder. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at den herboende ægtefælle mødte ansøgeren i Israel, at parret kommunikerede på engelsk og hebraisk, og at parret havde boet sammen i Israel i perioderne fra juli 2011 til december 2011 og igen fra juni 2013 til juli 2014. **Udlændingenævnet fandt på denne baggrund**, at den herboende ægtefælle – uanset at hun var født i Danmark i marts 1990, og at hun var dansk statsborger – havde en væsentlig tilknytning til Israel. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det oplyste om den herboende ægtefælles uddannelses- og arbejdsmæssige tilknytning til Danmark ikke kunne føre til et ændret udfald, da den herboende ægtefælle på baggrund af de nævnte uddannelser og beskæftigelse ikke havde opnået en sådan fast tilknytning til det danske uddannelsessystem og arbejdsmarked, at den herboende ægtefælle på baggrund heraf kunne anses for at have opnået en væsentlig tilknytning til Danmark. Det anførte om, at den herboende ægtefælle ikke skulle stå til regnskab for sine forældres valg om at rejse i Europa og dernæst bo i Israel i mange år, og at den herboende ægtefælle havde fulgt sine forældre, da hun i en ung alder ikke havde mulighed for at vælge, hvor hun gerne ville opholde sig, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at den herboende ægtefælle selv af flere omgange havde valgt at udrejse til blandt andet Israel, og at hun herved havde afbrudt sin tilknytning til Danmark. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren var født og opvokset i Israel, hvor han havde haft sin skolegang og havde været tilknyttet arbejdsmarkedet, og hvor hans forældre og søskende fortsat boede. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at ansøgeren havde besøgt Danmark i perioderne fra december 2006 til januar 2007, fra

marts 2009 til april 2009, fra august 2010 til december 2010 til december 2010, fra juni 2011 til juli 2011 og i maj 2013. **Udlændingenævnet fandt**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering henset til karakteren og varigheden af disse besøgsophold og henset til, at den herboende ægtefælle og ansøgeren samlet set havde en væsentlig tilknytning til Israel. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke i øvrigt forelå oplysninger om personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, som bevirkede, at den herboende ægtefælle ikke ville kunne indrejse og tage ophold i Israel, for dér at udøve familielivet med ansøgeren. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at den herboende ægtefælle og ansøgeren havde mødt hinanden i Israel, og at den herboende ægtefælle havde besøgt og boet sammen med ansøgeren af flere omgange i Israel. FAM/2015/112.

Som et eksempel på betydningen af, at parret igennem en årrække har valgt at udøve familielivet i udlandet, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2015 Udlændingestyrelsens afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Pakistan, da ansøgeren og den herboende ægtefælle ikke kunne anses for at opfylde tilknytningskravet, jf. udlændingelovens § 9, stk. 7. Ansøgerens ægtefælle, der ligeledes var statsborger i Pakistan, indrejste i Danmark i 1986 og var i perioden fra 1986 til 1989 gift med en herboende dansk statsborger. I juni 1988 blev den herboende ægtefælle meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. Det fremgik endvidere af sagen, at ansøgeren og den herboende ægtefælle havde to fællesbørn, der begge var statsborgere i Pakistan. Ansøgeren og den herboende ægtefælle indgik ægteskab i maj 1990. Det fremgik videre af ansøgningsskemaet, at ansøgeren havde gennemført en gymnasial uddannelse, at hun var uddannet skolelærer, at hun havde besøgt Danmark i november 2006, juni 2007, august 2008 og november 2010, at hun senest indrejste i Danmark i juni 2014, og at hun havde boet i Danmark i mere end seks måneder. Af den herboende ægtefælles del af ansøgningsskemaet fremgik det, at ansøgeren og den herboende ægtefælle indgik ægteskab i Pakistan, at den herboende ægtefælle første gang kom til Danmark i februar 1986, at den herboende ægtefælles moder og den ene broder boede i Pakistan, at den herboende ægtefælle havde en broder i Danmark, at den herboende ægtefælle og ansøgeren kommunikerede på urdu og punjabi, at den herboende ægtefælle i perioden fra 1986 til 2003 drev selvstændig erhvervsvirksomhed, og at han fra 2007 og indtil tidspunktet for ansøgningsskemaets udfyldelse havde drevet selvstændig erhvervsvirksomhed. I januar 2015 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på ansøgningen om opholdstilladelse i Danmark. I januar 2015 påklagede ansøgerens partsrepræsentant Udlændingestyrelsens afgørelse til Udlændingenævnet og anførte i den anledning, at ansøgeren havde en ægtefælle og to børn, der opholdt sig i Danmark, at det var partsrepræsentantens opfattelse, at Udlændingestyrelsen ikke havde foretaget en konkret vurdering af varigheden og karakteren, af parrets ophold i de respektive lande, af parrets familiemæssige tilknytning til Danmark og ansøgerens hjemland, af parrets sprogfærdigheder og af parrets uddannelses- og arbejdsmæssige tilknytning til

Danmark. Partsrepræsentanten havde derudover henvist til den Europæiske Menneskerettigheds-konventions (EMRK) artikel 8.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren og den herboende ægtefælles samlede tilknytning til Danmark ikke var større end parrets samlede tilknytning til Pakistan, jf. udlændingelovens § 9, stk. 7. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at både ansøgeren og den herboende ægtefælle var født og opvokset i Pakistan, hvor ansøgeren tillige havde haft sin skolegang og taget en uddannelse, og at parret havde haft et længerevarende familieliv i Pakistan, hvorfor parret måtte antages at have en stærkere tilknytning dertil end til Danmark, hvor den herboende ægtefælle indrejste i 1986 i en alder af 31 år. **Udlændingenævnet lagde endvidere betydelig vægt på**, at den herboende ægtefælle, inden parret indgik ægteskab, tit rejste til Pakistan for at besøge ansøgeren, at ansøgeren og den herboende ægtefælle indgik ægteskab i maj 1990 i Pakistan, at parret kommunikerede på urdu og punjabi, at den herboende ægtefælle første gang ansøgte om familiesammenføring med ansøgeren cirka 14 år efter, at parret indgik ægteskab, og at parret på dette tidspunkt havde fået to fællesbørn. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at det taler med betydelig vægt imod at anse tilknytningskravet for opfyldt i tilfælde, hvor den herboende ægtefælle har indgået ægteskab og været gift med ansøgeren i en længere periode, og hvor ansøgeren fortsat havde opholdt sig i sit hjemland forud for ansøgningen om ægtefællesammenføring i Danmark. Det forhold, at ansøgeren havde opholdt sig i fem perioder i Danmark på baggrund af turistvisum i årene 2006, 2007, 2008 og 2010, og at hun havde været indrejst i Danmark i juni 2014, kunne ikke føre til en ændret vurdering henset til karakteren og varigheden af disse besøgsophold, og henset til at ansøgeren og den herboende ægtefælle samlet set havde en væsentlig tilknytning til Pakistan. **Udlændingenævnet lagde herved til grund**, at ansøgerens besøgsophold i Danmark havde været af uregelmæssig karakter, herunder at hun i perioden fra 2011 til 2013 ikke havde opholdt sig i Danmark. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at det af partsrepræsentanten anførte om, at partsrepræsentanten mente, at ansøgeren havde tilstrækkelig tilknytning til Danmark, ikke kunne føre til en ændret vurdering i sagen, idet parrets samlede tilknytning til Danmark ikke kunne anses for at være større end til Pakistan. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at den herboende ægtefælle havde boet i Danmark siden april 1986, at den herboende ægtefælle i juni 1988 blev meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark, og at den herboende ægtefælle i perioderne fra 1986 til 2003 og fra 2007 til afgørelsestidspunktet havde drevet selvstændig erhvervsvirksomhed. **Udlændingenævnet fandt ud fra en samlet vurdering af sagen**, at den herboende ægtefælle, gennem den måde parret havde udøvet familielivet på, havde bevaret en meget væsentlig tilknytning til Pakistan. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå sådanne særlige personlige grunde, der talte for, at ansøgeren skulle gives opholdstilladelse, selv om ansøgeren og den herboende ægtefælles samlede tilknytning til Danmark ikke var større end ægtefællernes samlede tilknytning til Pakistan. Det forhold, at ansøgeren og den herboende ægtefælles fællesbørn, der begge var myndige, havde haft opholdstilladelse her i landet i under ni år, kunne ikke føre til et andet resultat. **Ud-**

lændingenævnet bemærkede, at det var ansøgerens eget valg at etablere familie og få børn på et tidspunkt, hvor ansøgeren ikke havde opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at parret dermed havde valgt at udøve familielivet således, at deres familie skulle leve adskilt. **Det indgik endvidere i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at partsrepræsentanten havde henvist til EMRK artikel 8. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol vedrørende EMRK artikel 8 om retten til familieliv, at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da familier ikke efter EMRK artikel 8 har en umiddelbar ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv. FAM/2015/201.

Det fremgår af de særlige bemærkninger til bestemmelsen i udlændingelovens § 9, stk. 7, jf. lovforslag nr. L 104 af 2. marts 2012, at det med betydelig vægt vil tale imod at anse tilknytningskravet for opfyldt, hvis den herboende ægtefælle og ansøgeren tidligere har været gift eller har levet sammen i deres fælles hjemland inden den herboendes indrejse i Danmark, og parret senere indgiver ansøgning om ægtefællesammenføring her i landet på baggrund af nyt ægteskab indgået efter den herboendes indrejse i Danmark.

For så vidt angår betydningen af et oprindeligt familieliv, kan henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.1.1.5.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet fandt, at der kunne ske en fravigelse af tilknytningskravet, kan nævnes:

Udlændingenævnet hjemviste i oktober 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse hvorved en statsborger fra Hviderusland blev meddelt afslag på opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 7, med henblik på fornyet behandling i sagen.

Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på, at den herboende ægtefælle i oktober 2015 senest havde indsendt dokumentation for, at den ægtefælle var beskæftiget som læge, idet det fremgik af det indsendte ansættelsesbrev fra oktober 2015, at den ægtefælle blev ansat i en tidsbegrænset stilling som reservelæge fra oktober 2015 til december 2015. Udlændingenævnet bemærkede, at den herboende ægtefælle således var beskæftiget på tidspunktet for afgørelsen inden for et område omfattet af positivlisten, hvorefter der efter praksis kan dispenseres fra kravet i udlændingelovens § 9, stk. 7. Udlændingenævnet tilbagesendte derfor sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen på ny kunne tage stilling til, om betingelserne for at meddele ansøgeren opholdstilladelse i Danmark var opfyldt. ÅB/2015/23.

3.1.1.7. Tvangsægteskab samt ægteskab indgået mellem nærtbeslægtede

Efter udlændingelovens § 9, stk. 8, skal der som udgangspunkt meddeles afslag på opholdstilladelse på baggrund af ægteskab, hvis der er en formodning for, at ægteskabet er indgået under tvang. Efter udlændingelovens § 9, stk. 8, 2. pkt. er der en formodning for dette, hvis f.eks. ægteskabet er indgået mellem nærtbeslægtede (den såkaldte fætter-kusine regel).

Den personkreds, der efter lovbemærkningerne, jf. lovforslag nr. L 152 fremsat den 28. februar 2002, skal anses som nærtbeslægtede eller i øvrigt nærmere beslægtede, omfatter slægtninge i ægtefællernes eller samlevernes bedsteforældres ret op- og nedstigende linje samt i bedsteforældres søskendes ret op- og nedstigende linje.

Efter lovbemærkningerne er begrebet nærtbeslægtet eller i øvrigt nærmere beslægtet defineret således, at persongruppen omfatter blandt andet bedsteforældrenes børn (onkler og tanter), bedsteforældrenes børnebørn (fætre og kusiner) og bedsteforældrenes oldebørn (fætre og kusiners børn). Gruppen omfatter endvidere blandt andet bedsteforældrenes søskendes børn (forældrenes fætre og kusiner) og bedsteforældrenes søskendes børnebørn (forældrenes fætres og kusiners børn, dvs. næstsøskendebørn).

Dette betyder, at de to ægtefæller ikke må have samme oldeforældre, og den ene persons oldeforældre heller ikke må være den andens tipoldeforældre.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 9, stk. 8, 2. pkt., er en formodnings- og bevisbyrderegel, idet det i sager om ægtefællesammenføring af nærtbeslægtede påhviler ægtefællerne at godtgøre, at der er tale om et ægteskab indgået efter begge parters eget ønske.

Hvis der er tidligere eksempler på ægtefællesammenføringer i ægtefællernes nære familie, er dette en omstændighed, som taler for, at ægteskabet ikke er indgået frivilligt.

Myndighederne kan i sin vurdering bl.a. lægge vægt på omstændighederne ved ægteskabets indgåelse og ægtefællernes personlige kontakt forud for ægteskabets indgåelse, ægtefællernes alder, ægteskabets varighed, ægtefællernes kontakt med hinandens familier forud for ægteskabets indgåelse, ægtefællernes økonomiske, arbejdsmæssige, uddannelsesmæssige eller andre personlige forhold, oplysninger om ægtefællernes eventuelle kontakt med krise- eller rådgivningscentre mv. Det kan endvidere indgå i vurderingen, om ægteskabet er indgået med de pågældende familiers medvirken. Et ægteskab vil dog ikke nødvendigvis blive anset for et ægteskab, der ikke er indgået efter begge parters ønske, alene fordi ægteskabet er indgået med de pågældende familiers medvirken.

I det omfang parterne efterfølgende har besluttet, at de ønsker at fortsætte familielivet, uanset at ægteskabet oprindeligt var indgået under tvang, vil ægteskabet kunne anerkendes som et beskyttelsesværdigt familieliv.

Efter praksis vil et efterfølgende samliv med en samlet varighed på mere end to år som udgangspunkt udgøre ganske særlige grunde, der afgørende taler for, at der meddeles opholdstilladelse. Der skelnes dog mellem, om samlivet er foregået i Danmark eller i et andet vestligt land, eller om samlivet er foregået i ansøgerens hjemland, ligesom det er af betydning, om samlivet er foregået på parternes selvstændige bopæl.

Tilsvarende vil det efter praksis kunne have betydning, om parret har fået børn. Det blotte faktum, at parret har fået et barn, eller at hustruen er gravid, vil ikke i sig selv kunne afkræfte en formodning for, at ægteskabet ikke er indgået efter begge parters ønske. Omvendt vil det efter praksis som udgangspunkt udgøre ganske særlige grunde, der afgørende taler for, at der meddeles opholdstilladelse, såfremt parret har fået flere børn, da dette i sagens natur betyder, at parret i en længere periode må anses for at have udvist vilje til at fortsætte ægteskab og samliv.

Som eksempler på afgørelser efter udlændingelovens § 9, stk. 8, og hvor Udlændingenævnet tillige har truffet afgørelse på mundtligt nævn, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Tyrkiet efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 8. I februar 2014 modtog Udlændingestyrelsen ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af ægtefællesammenføring. Det fremgik, at ansøgeren indrejste i Danmark i januar 2014, at hans herboende ægtefælle var hans kusine, og at parret havde holdt kontakten via de sociale netværk. Det fremgik endvidere, at parret selv besluttede at blive gift, og at den herboende ægtefælle havde været beskæftiget eller under uddannelse siden 2008. I juni 2014 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på ansøgningen om opholdstilladelse. Ved personlig henvendelse til Udlændingenævnet havde den herboende ægtefælle anført, at både hendes familie og ansøgerens familie var imod ægteskabet. Hun havde endvidere anført, at parret havde boet sammen i Istanbul i 2012 i fem måneder. Den herboende ægtefælle forklarede under nævnsmødet, at hun siden 2012 var rejst til Tyrkiet to til tre gange om året, og at parret havde holdt bryllupsfest i januar 2014 i Danmark med 150 til 160 gæster. Hun forklarede desuden, at der ved brylluppet i 2013 blev afholdt en lille ceremoni med ansøgerens kernefamilie, og at det var parret, der havde planlagt og betalt festerne. Det fremgik af Det Centrale Personregister, at den herboende ægtefælle i de perioder, hvor hun ikke boede hos sine egne forældre, havde boet hos sine onkler. Den herboende ægtefælle havde endvidere oplyst, at hun siden 2013 havde været skrevet op til en lejlighed, men at hun ikke havde fået nogen.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 8. **Udlændingenævnet lagde herved afgørende vægt på**, at ansøgeren og hans herboende ægtefælle var fætter og kusine, hvorfor det måtte anses for tvivlsomt, om ægteskabet var indgået efter begge parterens ønske. **Udlændingenævnet lagde herunder vægt på**, at parret ikke sås at have haft et længerevarende og indgående bekendtskab ud over den familiemæssige relation forud for ægteskabet, ligesom det ikke var sandsynliggjort, at parret selv havde planlagt brylluppet og afholdt udgifterne hertil. Det forhold, at parret i ansøgningen havde oplyst, at ægteskabet var indgået efter begge parterens eget ønske, var ikke tilstrækkeligt til at afkræfte formodningen for, at ægteskabet ikke var indgået efter begge parterens ønske. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren på tidspunktet for ægteskabets indgåelse var 23 år og boede hos sine forældre. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at parrets kontakt via sociale netværk efter ægteskabets indgåelse ikke havde en sådan udstrækning, at formodningen for tvangsægteskab herved kunne anses for tilbagevist. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at det oplyste om den herboende ægtefælles tilknytning til Danmark samt hendes forældres indstilling vedrørende ægteskabet med ansøgeren – i forhold til sagens faktiske omstændigheder – ikke kunne afkræfte formodningen for, at parrets ægteskab ikke var indgået efter begge parterens ønske. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at parret ikke kunne anses for at have etableret et fast samliv af længere varighed, da de alene havde boet sammen i fem måneder i Istanbul under den herboende ægtefælles studier i Tyrkiet, under besøgsoophold i Tyrkiet og i perioden fra januar 2014 til juli 2014 i Danmark. Det bemærkedes, at den herboende ægtefælle på tidspunktet for ansøgerens ophold i Danmark boede hos sine forældre. FAM/2015/26.

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en syrisk statsborger efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 8. Ansøgerens herboende ægtefælle indrejste i Danmark i august 2013 og blev i januar 2014 meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Under sin oplysnings- og motivsamtale med Udlændingestyrelsen oplyste den herboende ægtefælle, at ansøgeren var hans kusine, og at han indgik ægteskab med ansøgeren i marts 2013. I maj 2014 søgte ansøgeren om opholdstilladelse i Danmark under henvisning til ægteskabet med den herboende ægtefælle. Det fremgik af ansøgningsskemaet, at parret var fætter og kusine, at de mødte hinanden hos familie, hvor de blev forelskede, at de havde kendt hinanden siden barndommen, at de ikke havde boet sammen inden ægteskabets indgåelse, at de selvstændigt besluttede at indgå ægteskab, og at de selvstændigt planlagde brylluppet. Det fremgik endvidere, at parret indgik ægteskab i marts 2013, og at de boede sammen hos den herboende ægtefælles forældre fra ægteskabets indgåelse, og indtil den herboende ægtefælle i juli 2013 var nødt til at forlade Syrien. Den herboende ægtefælle anførte til støtte for klagen, at parret ikke var i familie, at der var tradition for at kalde sin kone for sin onkels eller mosters datter eller manden for sin onkels søn, og at det muligvis var derfor, at personen, som parret havde fået til

at hjælpe med ansøgningsskemaet, havde anført, at ansøgeren og den herboende ægtefælle var fætter og kusine.

Udlændingenævnet fandt, at det måtte anses for tvivlsomt, om ægteskabet mellem ansøgeren og den herboende ægtefælle var indgået efter parrets eget ønske, jf. udlændingelovens § 9, stk. 8. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren og den herboende ægtefælle var nærtbeslægtede i udlændingelovens forstand, idet de var fætter og kusine. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at det udtrykkeligt fremgik af ansøgningsskemaet, at ansøgeren var den herboende ægtefælles moders søsters datter. **Udlændingenævnet fandt således**, at det ikke kunne lægges til grund, at disse specifikke oplysninger alene skyldtes en misforståelse hos en person, som hjalp den herboende ægtefælle med at udfylde skemaet. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på** den herboende ægtefælles egen oplysning i oplysnings- og motivsamtalen om, at ansøgeren var hans kusine, hvilket den herboende ægtefælle ligeledes forklarede ved det mundtlige nævnmøde. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at parret ikke havde haft et længerevarende og indgående bekendtskab til hinanden ud over den familiemæssige relation forud for ægteskabet. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at parret havde kendt hinanden siden barndommen, at ægteskabet efter det oplyste var indgået efter begge parter ønske, at parret havde anført i ansøgningen, at parret selv havde truffet beslutningen om at indgå ægteskabet med hinanden, og at parret selv havde planlagt brylluppet, ikke afkræftede formodningsreglen efter udlændingelovens § 9, stk. 8, 2. pkt. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det forhold, at ansøgeren og den herboende ægtefælle havde levet sammen hos den herboende ægtefælles familie i Syrien efter ægteskabets indgåelse, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet bemærkede**, at det efter omstændighederne ville kunne tilbagevise formodningen om, at ægteskabet ikke var indgået efter begge parter eget valg, hvis der efter ægteskabets indgåelse havde været samliv af betydelig varighed, og det måtte lægges til grund, at begge parter havde ønsket at fortsætte samlivet. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at parret alene havde boet sammen fra marts 2013 til juli 2013. FAM/2015/29.

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring til en syrisk statsborger efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, og § 9 c, stk. 1, jf. § 9, stk. 8. Parret var nærtbeslægtede, idet ansøgeren og den herboende ægtefælle var kusine og fætter. Parret indgik i marts 2013 ægteskab, da ansøgeren var 18 år, og den herboende ægtefælle var 24 år. Parret boede efter det oplyste efter ægteskabets indgåelse sammen i cirka et år og to til tre måneder i Egypten, før den herboende ægtefælle i juli 2014 flygtede til Danmark, og ansøgeren rejste tilbage til Syrien. Ansøgeren var på daværende tidspunkt højgravid og fødte i august 2014 parrets fællesbarn. Parrets fællesbarn blev i januar 2015 meddelt opholdstilladelse i Danmark under henvisning til sin herboende fader, men var på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse ikke registreret indrejst i Danmark.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren, som var født i september 1994, var under 24 år, og således ikke kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå ganske særlige grunde til at meddele ansøgeren opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9 c, stk., 1, idet der ikke mellem ansøgeren og den herboende ægtefælle var etableret et beskyttelsesværdigt familieliv i henhold til Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, jf. udlændingelovens § 9, stk. 8. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren og den herboende ægtefælle var kusine og fætter, hvorfor der efter dansk ret var formodning for, at det oplyste samliv ikke er etableret efter begge parters eget ønske. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at parret ikke kunne antages at have haft et længerevarende og indgående bekendtskab forud for ægteskabets indgåelse, ud over det der fulgte af selve slægtskabet. **Udlændingenævnet henviste desuden til**, at parret ikke havde boet sammen før ægteskabets indgåelse og efter det oplyste alene havde boet sammen i cirka et år og to til tre måneder efter ægteskabets indgåelse. Det forhold, at ansøgeren efter den herboende ægtefælles flugt til Danmark fødte parrets fællesbarn, kunne ikke føre til en ændret vurdering, da det blotte faktum, at parret havde fået et barn, ikke i sig selv ville kunne afkræfte formodningen for, at samlivet ikke var indgået efter begge parters ønske. På denne baggrund **fandt Udlændingenævnet**, at der ikke var oplyst om sådanne ganske særlige forhold, hvorefter det ville kunne anses som stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, jf. § 9, stk. 8. FAM/2015/96.

I den følgende afgørelse var den herboende ægtefælle indkaldt til mundtligt nævn, men mødte ikke op:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en pakistansk statsborger født i 1986 efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 8. Den herboende ægtefælle var født i Danmark og var dansk statsborger. Den herboende ægtefælle boede frem til oktober 2014 hos sine forældre i Danmark. Den herboende ægtefælle udrejste af Danmark i april 2015 til Sverige. I februar 2015 søgte ansøgeren om opholdstilladelse i Danmark under henvisning til ægteskabet med den herboende ægtefælle. Det fremgik af ansøgningsskemaet, at parret var fætter og kusine, at parret havde mødt hinanden første gang i 2009 i Pakistan, at de selv havde besluttet at indgå ægteskab, og at de selvstændigt havde planlagt brylluppet. Det fremgik endvidere, at parret havde boet sammen inden ægteskabets indgåelse på en ferie i 2012, og at parret havde indgået ægteskab i Pakistan i april 2014. Ansøgeren havde ansøgt om et besøgsvisum til Danmark og var i den forbindelse til samtale på den danske ambassade i Islamabad i oktober 2014. Ansøgeren havde ved samtalen oplyst, at parret havde startet forholdet i 2012, at parrets forældre havde givet tilladelse til ægteskabet, at den herboende ægtefælle var kommet til Pakistan dagen før parrets bryllup, at parret havde boet sammen som ægtefæller i fire dage, inden

den herboende ægtefælle var rejst tilbage til Danmark, og at parret ikke havde set hinanden i perioden fra forholdets begyndelse til ægteskabets indgåelse. Den herboende ægtefælle var indkaldt til møde i Udlændingenævnet, men han mødte ikke op til mødet.

Udlændingenævnet fandt, at det måtte anses for tvivlsomt, om ægteskabet mellem ansøgeren og den herboende ægtefælle var indgået efter parrets eget ønske, jf. udlændingelovens § 9, stk. 8, idet ansøgeren og hendes ægtefælle var nærtbeslægtede i udlændingelovens forstand, da de var fætter og kusine. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at parret ikke kunne antages at have haft et længerevarende og indgående bekendtskab forud for ægteskabets indgåelse, udover det der følger af selve ægteskabet. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det til sagen oplyste om den herboende ægtefælles tilknytning til Danmark – i forhold til sagens øvrige omstændigheder – ikke kunne afkræfte formodningen for, at parrets ægteskab ikke var indgået efter begge parters ønske. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at parret var mødtes første gang i 2009, da parret var henholdsvis 18 år og 22 år, at parret havde indledt forholdet i 2012, hvor parret var henholdsvis 21 år og 25 år, at den herboende ægtefælle var kommet til Pakistan dagen før parrets bryllup, og at parret meget kortvarigt havde boet sammen som ægtefæller i omkring fire dage, før den herboende ægtefælle var rejst tilbage til Danmark. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at den herboende ægtefælle på tidspunktet for forholdets begyndelse samt ægteskabets indgåelse havde boet hos sine forældre, og at parret ikke sås at have etableret en selvstændig bopæl. Det forhold, at parret havde anført, at ægteskabet var indgået efter begge parters eget ønske, at parret selv havde besluttet at indgå ægteskab, at parret selv havde planlagt deres bryllup, og at den herboende ægtefælle på ansøgningstidspunktet var under uddannelse i Danmark, hvor han også havde et arbejde, var ikke tilstrækkeligt til at afkræfte formodningen for, at ægteskabet ikke var indgået efter begge parters eget ønske, jf. udlændingelovens § 9, stk. 8, 2. pkt. Det forhold, at parret havde haft telefonisk kontakt, og at parret havde boet sammen på en ferie i 2012, **fandt Udlændingenævnet endelig** ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet oplysningerne om parrets kontakt og opholdet ikke havde haft en sådan udstrækning, at det kunne tillægges nogen afgørende betydning. FAM/2015/219.

Som eksempler på, hvor den herboende ægtefælle på mundtligt nævn har afkræftet formodningen for et tvangsægteskab, kan nævnes følgende afgørelser:

Udlændingenævnet omgjorde i juni 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse, hvorved en statsborger fra Syrien blev meddelt afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at det blev anset for tvivlsomt, om ægteskabet var indgået efter begge parters ønske, jf. udlændingelovens § 9, stk. 8.

Udlændingenævnets flertal lagde vægt på, at ansøgeren og ansøgerens ægtefælle inden ægteskabets indgåelse havde haft lejlighed til at drøfte deres ønske om at indgå ægteskab, og at ansøgeren og ansøgerens ægtefælle boede alene sammen i Syrien fra ægteskabets indgåelse i marts 2011 til

februar 2013, hvor ansøgeren og ansøgerens ægtefælle sammen med deres nyfødte barn flygtede til Egypten, hvor parret og deres fællesbarn herefter boede sammen indtil april eller maj 2014, hvor ansøgerens ægtefælle tog til Danmark, og hvor ansøgeren vendte tilbage til Syrien. ÅB/2015/24.

Udlændingenævnet omgjorde i september 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsløs palæstinenser fra Syrien efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 8. Ansøgerens ægtefælle indrejste i Danmark i juli 2014 og blev i august 2014 meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Det fremgik af den herboende ægtefælles asylsag, at hun i maj 2009 indgik ægteskab med ansøgeren, som var hendes fætter. Det fremgik endvidere, at hun havde læst engelsk litteraturvidenskab på Universitetet i Homs og havde arbejdet som engelsklærer, og at ansøgeren var beskæftiget som ejendomsmægler. Det fremgik af sagen, at parret efter det oplyste havde boet sammen fra december 2009 til juli 2014, hvor den herboende ægtefælle flygtede, og at parret havde et fællesbarn født i februar 2014.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at det måtte anses for tvivlsomt, om ægteskabet var indgået efter begge parters ønske, jf. udlændingelovens § 9, stk. 8. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** sagens samlede omstændigheder, herunder at parret efter det oplyste havde haft et samliv på fælles, selvstændig bopæl efter ægteskabets indgåelse i cirka fire et halvt år forud for den herboende ægtefælles flugt fra hjemlandet, at parret havde et fællesbarn, at de begge var veluddannede, og at parret indgav ansøgning om familiesammenføring umiddelbart efter, at den herboende ægtefælle blev meddelt opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet fandt således**, at parret måtte antages at have afkræftet formodningen for, at ægteskabet ikke var indgået efter begge parters eget ønske, eller at parret ikke aktuelt havde et selvstændigt ønske om at fortsætte samlivet. FAM/2015/161.

3.1.1.8. Proformaægteskab

Efter udlændingelovens § 9, stk. 9, skal der meddeles afslag på opholdstilladelse på baggrund af ægteskab, hvis der er bestemte grunde til at antage, at der er tale om et proforma ægteskab. Ved dette menes der, at det afgørende formål med ægteskabet er at give ansøgeren opholdstilladelse i Danmark.

Der foretages en konkret vurdering af samtlige forhold i sagen for at afgøre, om dette er tilfældet. I vurderingen indgår bl.a., om parterne har boet sammen på en fælles bopæl, om parterne kan kommunikere på samme sprog, om der er stor aldersforskel mellem parterne, hvor godt parterne kendte hinanden, før ægteskabet blev indgået, parternes tidligere ægteskaber, om parterne har børn sammen mv.

Hvis personen i Danmark tidligere har været gift med en udlænding og er blevet skilt fra udlændingen kort tid efter, at denne fik tidsubegrænset (permanent) opholdstilladelse, vil dette blive betragtet som en omstændighed, der indikerer proforma.

Der kan gives afslag alene med henvisning til ansøgerens forhold, dvs. hvis der er bestemte grunde til at antage, at ansøgeren har indgået ægteskabet med det afgørende formål at opnå opholdstilladelse, uanset at den herboende ægtefælle har reelle hensigter med ægteskabet.

Som eksempler på afgørelser efter udlændingelovens § 9, stk. 9, og hvor Udlændingenævnet tillige har truffet afgørelse på mundtligt nævn, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en filippinsk statsborger efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 9. Ved opslag i udlændingemyndighedernes visumsystem, IVR-VIS, fremgik det, at ansøgeren i august 2014 indgav ansøgning om besøgsvisum til sin svoger i Danmark, at ansøgeren i august 2014 blev meddelt et Schengen-visum på 90 dage, og at hun fra august 2014 kunne indrejse i Danmark. Det fremgik af ansøgningskemaet, at ansøgeren og den herboende ægtefælle mødte hinanden i oktober 2014 via internettet, at parret mødte hinanden personligt samme dag i oktober 2014, at parret dagen efter traf beslutning om at indgå ægteskab, at parret ligeledes flyttede sammen samme dag, at parret i november 2014 indgik ægteskab, og at parret havde boet sammen, siden parret indgik ægteskabet. Det fremgik endvidere af ansøgningskemaet, at ansøgeren arbejdede som ”medical assistant” i hjemlandet, at ansøgeren ikke før havde været i Danmark, og at ansøgeren havde en søster, der boede i Danmark. I marts 2015 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på opholdstilladelse. I marts 2015 klagede den herboende ægtefælle over Udlændingestyrelsens afgørelse. Den herboende ægtefælle havde til støtte for klagen anført, at parret havde kendt hinanden et par måneder, inden parret besluttede at indgå ægteskab, at parret allerede i september 2014 lærte hinanden at kende via internettet, og at beslutningen om at indgå ægteskab var påvirket af blandt andet ansøgerens besøgsvisums snarlige udløb. Under klagesagen fremlagde den herboende ægtefælle en udskrift fra et datingsite fra primo oktober 2014 med korrespondancen mellem parret, hvor hun brugte et alias. Under nævnsmødet i august 2015 forklarede den herboende ægtefælle, at parret lærte hinanden at kende i oktober 2014, at den herboende ægtefælle ikke var sikker, men oplyste, at det ud fra en kopi af den herboende ægtefælles egen e-mail så ud, som om parret for første gang fik kontakt i oktober 2014, at den herboende ægtefælle herefter besøgte ansøgeren hos ansøgerens søster, at den herboende ægtefælle ikke kendte ansøgerens familie i Danmark, og at ansøgeren herefter tog med den herboende ægtefælle hjem. Den herboende ægtefælle forklarede, at ansøgeren og den herboende ægtefælle aftalte at indgå ægteskab, da parret blev nødt til det, hvis forholdet skulle have en chance, at ægteskabet ikke var et proformaægteskab, at ansøgeren var ansat som sekretær i en sundhedsklinik i Filippinerne, og at ansøgeren havde mistet sit arbejde.

Udlændingenævnet fandt, at der var bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse var at opnå opholdstilladelse til ansøgeren, jf. udlændingelovens § 9, stk. 9. Ansøgeren kunne derfor ikke gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren indrejste i Danmark i august 2014 på et 90-dages Schengen-visum, at ansøgeren indgik ægteskab med den herboende ægtefælle i november 2014, at ansøgeren indgav ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af ægteskab med den herboende ægtefælle efter 89 dage i Danmark, og at beslutningen om ægteskab ifølge den herboende ægtefælles egen forklaring var begrundet i ansøgerens besøgsvisums snarlige udløb i november 2014. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren og den herboende ægtefælle mødte hinanden i oktober 2014 via internettet og fire dage senere personligt, at parret flyttede sammen en dag efter det første personlige møde i oktober 2014, og at parret således indgik ægteskab efter en måneds bekendtskab. Det af den herboende ægtefælle anførte om, at parret boede sammen forud for ægteskabets indgåelse, og at den herboende ægtefælle således mente, at parret havde haft samliv på fælles bopæl, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at parret ikke kunne antages at have et personligt kendskab til hinanden, som normalt vil kunne forudsættes forud for indgåelse af et ægteskab. **Udlændingenævnet fandt således**, at der var bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse var at opnå opholdstilladelse til ansøgeren. Det forhold, at ansøgerens søster og svoger havde udtalt, at ansøgeren havde ledsaget sin niece til Danmark, at det var meningen, at ansøgeren skulle opholde sig hos sin søster og svoger, at ansøgeren ikke var kommet til Danmark for at få opholdstilladelse, og at det var ansøgerens søsters og svogers opfattelse, at ægteskabet mellem den herboende ægtefælle og ansøgeren ikke var et proformaægteskab, kunne ligeledes ikke føre til en ændret vurdering henset til sagens øvrige omstændigheder. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at ansøgerens oplysninger ikke svarede overens med ansøgerens handlemønster, herunder at ansøgeren optrådte på et datingsite, og at ansøgeren kort efter kontakten med den herboende ægtefælle flyttede ind på den herboende ægtefælles bopæl. **Udlændingenævnet bemærkede endvidere**, at hvis der på baggrund af oplysningerne i en konkret sag er bestemte grunde for at antage, at ansøgeren har indgået ægteskabet med det afgørende formål at opnå opholdstilladelse, vil der kunne meddeles afslag efter udlændingelovens § 9, stk. 9, uanset at der ikke er bestemte grunde for at antage, at den herboende ægtefælle har et tilsvarende motiv til ægteskabet. FAM/2015/200.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring til en statsborger fra Vietnam, jf. udlændingelovens § 9, stk. 9, jf. § 9, stk. 1, nr. 1. Ansøgeren blev i marts 2014 meddelt afslag på visum, da ansøgeren skulle besøge sin herboende daværende kæreste, som var søster til ansøgerens nuværende ægtefælle. Ansøgeren ansøgte på ny om visum til Danmark i juni 2014 under henvisning til sin herboende daværende kæreste, og ansøgeren blev i juli 2014 meddelt visum til Danmark, hvorefter han indrejste i landet. Ansøgeren

og ægtefællen mødte hinanden i august 2014 via ansøgerens tidligere kæreste, som også var ansøgerens ægtefælles søster, og parret flyttede sammen allerede samme dag, som parret mødte hinanden. I september 2014 indgik ansøgeren ægteskab med sin nuværende ægtefælle. Ansøgerens nuværende ægtefælle havde et handicap i form af en hjerneskade og havde som følge heraf svær mental nedsættelse. Kommunen havde overfor Udlændingestyrelsen udtrykt mistanke om, at ansøgerens ægtefælles søster havde arrangeret familiesammenføringen.

Udlændingenævnet fandt, at der var bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse var at opnå opholdstilladelse til ansøgeren, jf. § 9, stk. 9, og ansøgeren kunne derfor ikke meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet lagde ved vurderingen vægt på**, at der mellem parret var en ikke ubetydelig aldersforskel på 13 år, og at parret indgik ægteskab efter et meget kort personligt bekendtskab. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at det i ansøgningsskemaet var oplyst, at parret mødte hinanden i august 2014 – kun 13 dage efter ansøgerens indrejse i Danmark – at det var gennem ansøgerens tidligere kæreste, som også var ansøgerens ægtefælles søster, at parret mødte hinanden, at parret efter det oplyste flyttede sammen allerede samme dag, som parret mødte hinanden, og at parret indgik ægteskab i september 2014 efter kun cirka én måneds bekendtskab. Det indgik endvidere i vurderingen, at ansøgeren tidligere havde været kæreste med ægtefællens søster, og at han i forbindelse med sit seneste besøg her i Danmark havde til hensigt at besøge ægtefællens søster. **Udlændingenævnet fandt således**, at der var bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse var at opnå opholdstilladelse til ansøgeren. Det forhold, at ægtefællens mentale nedsættelse med nedsat funktionsniveau ikke hindrede hende i at udøve normalt samliv med et andet menneske, **fandt Udlændingenævnet endvidere** ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet kommunen overfor Udlændingestyrelsen havde udtrykt mistanke om, at ansøgerens tidligere kæreste, som var søster til ansøgerens nuværende ægtefælle, havde arrangeret familiesammenføringen. Det anførte om, at aldersforskellen mellem ansøgeren og ægtefællen ikke burde have betydning for sagen, idet dette var ganske normalt i parrets kultur, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet bemærkede** i den forbindelse, at aldersforskellen imellem ansøgeren og ægtefællen ikke i sig selv var udslagsgivende, men alene indgik som et delelement i en konkret og individuel vurdering af, hvorvidt ægteskabet måtte anses for at være indgået med det afgørende formål at opnå en opholdstilladelse til ansøgeren. **Udlændingenævnet fandt** således efter en samlet vurdering, at der var et sikkert grundlag for at antage, at ansøgeren havde indgået ægteskab med det afgørende formål at opnå opholdstilladelse i Danmark. FAM/2015/192.

3.1.1.9. Karenstid for kriminelle forhold begået mod ægtefælle/samlever

Uanset at betingelserne for opholdstilladelse på baggrund af ægteskab vil kunne anses for opfyldt, vil der som det altovervejende udgangspunkt skulle meddeles afslag på opholdstilladelse, hvis den herboende ægtefælle tidligere har været gift eller i samlivsforhold, og under dette forhold f.eks. har udøvet vold mod sin tidligere ægtefælle/samlever og er blevet dømt for det, jf. udlændingelovens § 9, stk. 10. Der gælder i så fald en karenperiode på ti år fra endelig dom og frem.

Tilsvarende indebærer udlændingelovens § 9, stk. 11, at en opholdstilladelse som ægtefællesammenført ikke som udgangspunkt kan gives, hvis ansøgning om ægtefællesammenføring er indgivet samtidig med en ansøgning fra ansøgerens barn om opholdstilladelse, hvorpå der meddeles afslag efter udlændingelovens § 9, stk. 19, om karenstid for strafbare forhold begået mod børn.

Karenperioden på ti år vil dog kunne fraviges, hvis ganske særlige grunde taler for det. Det kan f.eks. være, hvis kriminaliteten kan tilskrives en psykisk lidelse, der i mellemtiden er kureret, et ophørt alkohol- eller narkotikamisbrug, eller hvis der er forløbet mange år siden ægteskabets indgåelse, og parret har samlevet i en længere periode, og utvivlsomt ønsker at fortsætte samlivet.

Det forhold, at parret – den herboende ægtefælle og den nye ægtefælle/ansøger – har børn sammen, eller at de ikke har mulighed for at tage ophold sammen i et andet land, kan ikke i sig selv føre til en fravigelse af dette krav.

Udlændingenævnet hjemviste i juni 2015 en afgørelse om afslag på familiesammenføring til en statsborger fra Kasakhstan i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 11, truffet af Udlændingestyrelsen i februar 2015, til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen.

Udlændingenævnet lagde vægt på, at Udlændingestyrelsen ved sin afgørelse fra februar 2015 meddelte ansøgeren afslag på familiesammenføring med sin ægtefælle efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, under henvisning til, at ansøgerens søn samtidig var meddelt afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, jf. § 9, stk. 19, idet ansøgerens ægtefælle ved endelig dom var idømt frihedsstraf for personfarlig kriminalitet begået mod et mindreårigt barn, og at ansøgerens søn ikke kunne henvises til at tage ophold hos nærtstående familie i hjemlandet. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren ved e-mail af marts 2015 oplyste over for Udlændingenævnet, at ansøgeren ønskede at frafalde klagen vedrørende ansøgerens søn, idet ansøgerens moder havde tilbudt at tage sig af ham i ansøgerens hjemland. Disse oplysninger sås ikke at være indgået i Udlændingestyrelsens sagsbehandling, hvorfor **Udlændingenævnet fandt det rettest**, at Udlændingestyrelsen i 1. instans skulle vurdere, om betingelserne for at meddele ansøgeren familiesam-

menføring var opfyldt, da ansøgerens søn ikke var medansøger, og da der således forelå et nyt ansøgningsgrundlag. ÅB/2015/25.

3.1.1.10. Overførte krav fra tidsubegrænset opholdstilladelse

Hvis den herboende ægtefælle ikke er dansk eller nordisk statsborger eller flygtning med opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-8, er det som udgangspunkt tillige en betingelse for ægtefællesammenføring, at den herboende ægtefælle opfylder en del af betingelserne for at få tidsubegrænset (permanent) opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 12.

Kravet om opfyldelse af en del af betingelserne for tidsubegrænset opholdstilladelse som betingelse for ægtefællesammenføring finder kun anvendelse, hvis den herboende ægtefælle ikke er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse på baggrund af en ansøgning indgivet efter den 26. marts 2010. Dette betyder, at såfremt den herboende ægtefælle er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse på baggrund af en ansøgning indgivet efter den 26. marts 2010, anses vedkommende for at opfylde betingelserne i udlændingelovens § 9, stk. 12.

Hvis den herboende ægtefælle er givet tidsubegrænset opholdstilladelse på baggrund af en ansøgning indgivet før den 26. marts 2010, vil den herboende ægtefælle som udgangspunkt skulle opfylde kravet, uanset på hvilket tidspunkt og efter hvilket regelsæt den herboende ægtefælle er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse. Dette gælder også, hvis den herboende ægtefælle f.eks. blev meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse efter tidligere gældende regler, og hvor en eller flere af betingelserne for tidsubegrænset opholdstilladelse blev fraveget.

Det følger af udlændingelovens § 9, stk. 12, nr. 3, at den herboende ægtefælle ikke må have forfalden gæld til det offentlige, medmindre der er givet henstand med hensyn til tilbagebetalingen af gælden, og gælden ikke overstiger 108.024,66 kr. (2015-niveau).

Som et eksempel på, at afgørelser omgøres/hjemvises til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, fordi gælden i mellemtiden er blevet indfriet, kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet omgjorde i februar 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring til en tyrkisk statsborger under henvisning til, at hendes ægtefælle ikke opfyldte kravet om ikke at have forfalden gæld til det offentlige i form af gæld til SKAT, jf. udlændingelovens § 9, stk. 12, nr. 3. Udlændingestyrelsen meddelte ansøgeren afslag på familiesammenføring under henvisning til, at den herboende ægtefælle havde en forfalden gæld til det offentlige på 250 kr.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke på afgørelsestidspunktet burde meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at hendes ægtefælle ikke opfyldt betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 12, nr. 3, om ikke at have forfalden gæld til det offentlige. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerens ægtefælle i januar 2015 havde fremsendt en udtalelse fra Udbetaling Danmark fra januar 2015, hvoraf det fremgik, at han ikke havde udestående gæld til Udbetaling Danmark, og en udtalelse fra SKAT fra januar 2015, hvoraf det fremgik, at den herboende ægtefælle ikke på dette tidspunkt havde forfalden gæld til SKAT. Udlændingenævnet tilbagesendte på den baggrund sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen kunne tage stilling til, om de øvrige betingelser for at meddele ansøgeren opholdstilladelse i Danmark var opfyldt. ÅB/2015/26.

Det følger af udlændingelovens § 9, stk. 12, nr. 4, at den herboende ægtefælle i de sidste tre år forud for ansøgningen om ægtefællesammenføring ikke må have modtaget offentlig hjælp, at den herboende ægtefælle har bestået Prøve i Dansk 1 eller en anden prøve på et tilsvarende eller højere niveau, jf. § 9, stk. 12, nr. 5, og at den herboende ægtefælle skal have været under uddannelse eller i ordinær beskæftigelse i mindst tre år inden for de sidste fem år forud for ansøgningen om opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 12, nr. 6.

Kravet om opfyldelse af en del af betingelserne for tidsubegrænset opholdstilladelse stilles ikke, hvis ganske særlige grunde taler imod, at kravet stilles.

Som eksempler på afgørelser vedrørende de overførte betingelser for tidsubegrænset opholdstilladelse i forhold til danskprøvekravet kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Makedonien efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 12, nr. 5, idet den herboende ægtefælle ikke opfyldte kravet om at have bestået Prøve i Dansk 1 eller en danskprøve på tilsvarende eller højere niveau. Den herboende ægtefælle blev i marts 2004 meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse. Den herboende ægtefælle havde oplyst, at han i forbindelse med sit grundforløb hos Teknisk Erhvervsskole i faget Dansk F havde fået karakteren 02 i standpunktskarakter, at denne karakter var overført som hans prøvekarakter, at han havde modtaget danskundervisning på F-niveau i forbindelse sin uddannelse som sikkerhedsvagt, at han havde fulgt danskundervisning på en ungdomsskole, og det således var den herboende ægtefælles opfattelse, at han havde modtaget undervisning og fremlagt projektopgaver på et højere niveau end Prøve i Dansk 1. Den herboende ægtefælle havde endvidere henvist til bekendtgørelse om danskprøve A1 – A2 niveau for familiesammenførte udlændinge § 23, kapitel 10 – Ikrafttræden, Bilag 1, hvoraf det fremgår, at bevis for gennemført grundforløb kan anses som fornøden dokumentation for, at en udlænding har bestået en danskprøve på mindst A1-niveau.

Udlændingenævnet fandt, at den herboende ægtefælle ikke opfyldte betingelsen om at have bestået Prøve i Dansk 1 eller en danskprøve på tilsvarende eller højere niveau, jf. udlændingelovens § 9, stk. 12, nr. 5, og at ansøgeren derfor ikke kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark. Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at den herboende ægtefælle fik karakteren 02 i standpunktskarakter i faget Dansk F på et grundforløb, og at denne standpunktskarakter blev overført som den herboende ægtefælles prøvekarakter i Dansk F, da faget dansk ikke blev udtrukket til eksamen. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet den herboende ægtefælle ikke havde aflagt prøve i faget. **Udlændingenævnet bemærkede**, at for at opfylde betingelsen om at have bestået Prøve i Dansk 1 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau skal den herboende ægtefælle have taget og bestået Prøve i Dansk 1 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det anførte om, at den herboende ægtefælle havde modtaget danskundervisning på F-niveau i forbindelse med sin uddannelse som sikkerhedsvagt, at han havde fulgt danskundervisning på en ungdomsskole, og at det således var den herboende ægtefælles opfattelse, at han havde modtaget undervisning og fremlagt projektopgaver på et højere niveau end Prøve i Dansk 1, ikke kunne føre til en ændret vurdering, da den herboende ægtefælle ikke opfyldte betingelsen om at have bestået Prøve i Dansk 1 eller aflagt en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau. Det forhold, at den herboende ægtefælle havde henvist til bekendtgørelse om danskprøve A1 – A2 niveau for familiesammenførte udlændinge § 23, kapitel 10 – Ikrafttræden, Bilag 1, hvoraf det fremgår, at bevis for gennemført grundforløb kan anses som fornøden dokumentation for, at en udlænding har bestået en danskprøve på mindst A1-niveau, kunne ikke føre til et andet udfald, idet bekendtgørelsen vedrører danskprøver på et betydeligt lavere niveau end Prøve i Dansk 1. FAM/2015/107.

Udlændingenævnet omgjorde i juli 2015 en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen i juni 2015, hvorved der blev meddelt afslag på familiesammenføring til en tyrkisk statsborger under henvisning til, at den herboende ægtefælle ikke havde bestået Prøve i Dansk 1, eller en danskprøve på tilsvarende eller højere niveau, jf. udlændingelovens § 9, stk. 12, nr. 5.

Udlændingenævnet fandt således, at ansøgeren ikke på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse burde meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at ansøgerens ægtefælle ikke havde bestået Prøve i Dansk 1 eller en danskprøve på tilsvarende eller højere niveau, jf. udlændingelovens § 9, stk. 12, nr. 5. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Udlændingenævnet modtog dokumentation i form af et Bevis for Prøve i Dansk 2 fra juni 2015, hvoraf det fremgik at ansøgerens ægtefælle i maj/juni 2015 havde bestået Prøve i Dansk 2. ÅB/2015/27.

Som eksempler på afgørelser vedrørende overførte betingelser for tidsubegrænset opholdstilladelse i forhold til beskæftigelseskravet kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 12, nr. 6, til en statsborger fra Vietnam. Ansøgeren havde ansøgt om opholdstilladelse under henvisning til sin herboende ægtefælle, som var blevet meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark i 2005, og derfor var omfattet af kravet i udlændingelovens § 9, stk. 12. Den herboende ægtefælle havde overfor Udlændingestyrelsen oplyst, at han var i beskæftigelse som produktionsmedarbejder 37 timer ugentligt, at han var blevet ansat juli 2013, at han i perioden fra 2002 til 2004 havde været i beskæftigelse 37 timer ugentligt som produktionslagerarbejder, at han i perioden fra 2005 til 2008 havde været beskæftiget 37 timer ugentligt, at han i perioden fra 2009 til 2010 havde været beskæftiget 9 timer ugentligt, og at han i 2011 havde været ansat 37 timer ugentligt. Parret havde to børn født i henholdsvis maj 2011 og oktober 2012, som begge havde opholdstilladelse i Danmark. Den herboende ægtefælle havde endvidere oplyst, at han havde modtaget barseldagpenge i cirka to år, at han havde afholdt fædreorlov i juli 2011, at han havde afholdt barsel i august 2011, at han havde afholdt forældreorlov i perioden fra august 2011 til april 2012, og at han i perioden fra januar 2013 til juli 2013 havde afholdt forældreorlov.

Udlændingenævnet fandt, at den herboende ægtefælle ikke opfyldte betingelsen om at have været under uddannelse eller i ordinær fuldtidsbeskæftigelse her i landet i mindst tre år inden for de sidste fem år forud for ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse, og fortsat må antages at være tilknyttet arbejdsmarkedet, jf. udlændingelovens § 9, stk. 12, nr. 6. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at den herboende ægtefælle ikke havde dokumenteret, at han havde været under uddannelse eller været i ordinær fuldtidsbeskæftigelse i mindst tre år inden for de sidste fem år forud for tidspunktet for ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse. **Udlændingenævnet bemærkede**, at udlændingelovens § 9, stk. 12, nr. 1-6, finder anvendelse for herboende udlændinge, som ikke er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, som er affattet ved lov nr. 572 af 31. maj 2010. Den herboende ægtefælle var således omfattet af udlændingelovens § 9, stk. 12, nr. 1-6. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at den herboende ægtefælle var overgået fra deltidsbeskæftigelse i juni og juli 2011 til at afholde fædreorlov i forbindelse med fødslen af parrets første barn i juli 2011, at han havde afholdt barsel i august 2011, at han havde afholdt forældreorlov i perioden fra august 2011 til april 2012, og at han i perioden fra januar 2013 til juli 2013 afholdt forældreorlov i forbindelse med fødslen af parrets andet barn, kunne ikke føre til en ændret vurdering, da den herboende ægtefælle i april 2012 og i december 2012 havde modtaget arbejdsløshedsdagpenge. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at barselsorlov/forældreorlov kun kan indgå i beregningen, såfremt den pågældende er i et ansættelsesforhold før afholdelsen af barsel/forældreorlov, og at den pågældende efter endt barsel vender tilbage til samme ansættelsesforhold. **Udlændingenævnet fandt**, at den herboende ægtefælle havde været i 10 måneders fuldtidsbeskæftigelse og 10 måneders deltidsbeskæftigelse, hvilket svarede til i alt 16 måneders ordinær beskæftigelse, og at den herboende ægtefælle således ikke opfyldte kravet om mindst tre års beskæfti-

gelse eller uddannelse inden for de sidste fem år forud for ansøgningen om opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 12, nr. 6. Det forhold, at parret havde to fællesbørn, der var født henholdsvis i 2011 og i 2012, og som gik i børnehave og dagpleje, kunne ikke føre til en anden vurdering, idet børnene endnu ikke havde opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at ansøgeren kunne meddeles opholdstilladelse på baggrund heraf. **Udlændingenævnet bemærkede**, at børn efter praksis først efter seks til syv års uafbrudt ophold i Danmark anses for at have opnået en sådan selvstændig tilknytning til landet, at meddelelse af afslag på opholdstilladelse vil have så væsentlige konsekvenser for barnet, at udlændingemyndighederne kan se bort fra kravet om, at ansøgerens ægtefælle skal opfylde en del af de gældende betingelser for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse. FAM/2015/116.

Udlændingenævnet omgjorde i juli 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring til en statsborger fra Tyrkiet under henvisning til, at ansøgerens ægtefælle ikke opfyldte beskæftigelseskravet i udlændingelovens § 9, stk. 12, nr. 6.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at ansøgerens ægtefælle ikke havde været under uddannelse eller i ordinær beskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst tre år inden for de sidste fem år forud for ansøgningen om opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 12, nr. 6. **Udlændingenævnet lagde derved vægt på**, at det fremgik af det elektroniske indkomstregister eIndkomst, at ansøgerens ægtefælle sås at have været i fuldtidsbeskæftigelse i 30 måneder i perioderne fra marts 2009 til oktober 2009, fra december 2009 til september 2010, fra november 2010 til januar 2011, i april og maj 2011, i juli og august 2011 og fra oktober 2011 til januar 2012. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det af årsregnskab for 2013 for ansøgerens ægtefælles selvstændige virksomhed fremgik, at ansøgerens ægtefælle havde en omsætning på 1.000.053 kr., at det til sagen yderligere var oplyst, at ansøgerens ægtefælles arbejdsopgaver bestod i at varetage den daglige drift af forretningen, at ægtefællen arbejdede på hverdage fra 15.00 til kl. 22.00, at ægtefællen arbejdede lørdag fra kl. 15.00 til kl. 03.00, og at ægtefællen havde fire ansatte, som arbejdede på skift. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgerens ægtefælle havde dokumenteret at være i fuldtidsbeskæftigelse i 2013, og at ansøgerens ægtefælle i alt havde været fuldtidsbeskæftiget i 42 måneder forud for ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse i Danmark. Udlændingenævnet tilbagesendte derfor sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen kunne tage stilling til, om de øvrige betingelser for at meddele den herboende ægtefælle familiesammenføring med ansøgeren var opfyldt. ÅB/2015/28.

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring til en statsborger fra Kosovo, jf. udlændingelovens § 9, stk. 12, nr. 6, idet ansøgerens herboende ægtefælle ikke opfyldte betingelsen om at have været under uddannelse eller i

ordinær beskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst tre år inden for de sidste fem år forud for ansøgningen om opholdstilladelse i Danmark. Ansøgerens herboende ægtefælle blev født i Kosovo, hvor hun var statsborger. Hun blev meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse i august 2007. Ansøgeren havde senest indgivet ansøgning om ægtefællesammenføring i juni 2014. Ansøgeren havde fået afslag på opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, i juli 2009, september 2012, oktober 2013 og januar 2015, og han havde senest fået afslag på opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, i februar 2015. Det fremgik af ansøgningsskemaet om familiesammenføring, at parret havde to fællesbørn, der på ansøgningstidspunktet var henholdsvis tre og fem år. Det blev endvidere oplyst, at ansøgerens herboende ægtefælle på ansøgningstidspunktet var ansat som rotationsmedarbejder i 30 timer om ugen på et pleje- og ældrecenter, at hun tidligere i perioden mellem august 2008 og august 2009 havde været vikaransat på et uddannelsescenter med 37 timer om ugen, at hun i perioden fra september 2009 til maj 2010 havde været vikar som ernæringsassistent på samme uddannelsescenter med 17 timer om ugen, at hun i perioden fra maj 2011 til november 2011 havde været i løntilskudsjob som pædagogmedhjælper med 30 timer om ugen, at hun i perioden fra juni 2013 til august 2014 havde været ansat på et pleje- og ældrecenter som rotationsmedarbejder med 30 timer om ugen, at hun i perioden fra september 2014 til oktober 2014 havde været ansat ved det samme pleje- og ældrecenter som medarbejder uden sundhedsfaglig uddannelse med 32 timer om ugen, samt at hun havde afsluttet uddannelsen som ernæringsassistent i februar 2008 og påtænkte at tage en uddannelse som social- og sundhedshjælper. Til støtte for klagen blev det anført, at den herboende ægtefælles ansættelse i løntilskudsjob burde indgå i beregningen ved vurderingen efter udlændingelovens § 9, stk. 12, nr. 6. Efter anmodning fra Udlændingenævnet fremsendte ansøgeren dokumentation, hvoraf det fremgik, at ansøgerens herboende ægtefælle med sin datter, født i marts 2010, afholdt pligtorlov mellem oktober 2010 og april 2011, barselsorlov mellem april 2010 og juni 2010 og forældreorlov mellem juni 2010 og januar 2011, i alt 45 uger. Ansøgerens herboende ægtefælle havde med sin søn, født i november 2011, afholdt pligtorlov mellem november 2011 og december 2011, barselsorlov mellem december 2011 og marts 2012 og forældreorlov mellem marts 2012 og oktober 2012, i alt 46 uger.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens herboende ægtefælle ikke opfyldte betingelsen om at have været under uddannelse eller i ordinær beskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst tre år inden for de sidste fem år forud for ansøgningen om opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 12, nr. 6. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerens ægtefælle ikke havde dokumenteret at have været under uddannelse eller i ordinær beskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst tre år inden for de sidste fem år forud for ansøgningen om opholdstilladelse – det vil sige fra juli 2009. **Udlændingenævnet henviste til**, at ansøgerens ægtefælle alene havde dokumenteret, at hun inden for de sidste fem år forud for Udlændingenævnets afgørelse havde været i ordinær beskæftigelse i juli 2009 og august 2009, i perioden mellem februar 2010 og juli 2010, juni 2011 og august 2011, i juni 2013 og juli 2013 og i perioden mellem oktober

2013 og juli 2014 samt i ordinær deltidsbeskæftigelse i perioden mellem september 2009 og januar 2010, i august 2010 og i september 2010, i september 2011, i august 2013 og i september 2013. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgerens ægtefælle alene havde været i ordinær fuldtidsbeskæftigelse med et timetal på mindst 30 timer ugentligt i et år og syv måneder og i ordinær deltidsbeskæftigelse med et timetal på mellem 15 og 29 timer ugentligt i otte måneder. **Udlændingenævnet fandt derfor**, at ansøgerens ægtefælle samlet set havde været i ordinær beskæftigelse i et år og 11,8 måneder inden for de seneste fem år forud for Udlændingenævnets afgørelse. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgerens ægtefælle på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse i oktober 2013 var klar over, at ansættelsen i perioden mellem maj 2011 og november 2011 var en løntilskudsansættelse, at det fremgik af Udlændingestyrelsens afgørelse fra oktober 2013, at der skal være tale om tre års ordinær beskæftigelse, samt at det fremgår af hjemmesiden www.nyidanmark, at løntilskud ikke opfylder kravene til ordinær beskæftigelse. **Udlændingenævnet fandt på denne baggrund**, at ansøgerens herboende ægtefælle ikke havde fået en berettiget forventning om, at hendes løntilskudsansættelse skulle kunne medregnes ved opgørelsen af beskæftigelseskravet i udlændingelovens § 9, stk. 12, nr. 6. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgerens ægtefælle havde været på barsel i to perioder inden for de seneste fem år, og at det blev anført af ansøgeren, at barselsorlov efter ansøgerens opfattelse skal medregnes, hvis man går på barsel, når man er i et ansættelsesforhold, uanset hvordan forholdene ser ud efter endt barselsorlov. **Udlændingenævnet fandt**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af sagen, at ansøgerens ægtefælle ikke vendte tilbage til ordinær beskæftigelse umiddelbart efter endte barsler, hvorfor de to barselsperioder ikke kunne indgå i beregningen af ansøgerens ægtefælles beskæftigelse inden for de seneste fem år forud for ansøgningen. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgerens ægtefælles barselsperioder ikke lå inden for rammerne af et ansættelsesforhold, hvorfor disse perioder ikke kunne medregnes som beskæftigelse i forhold til udlændingelovens § 9, stk. 12, nr. 6. **Udlændingenævnet fandt**, at dette ikke var i strid med Danmarks internationale forpligtelser – herunder FN's konvention om afskaffelse af alle former for diskrimination mod kvinder (CEDAW-konventionen). **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, der talte imod, at ansøgerens ægtefælle skulle opfylde betingelserne i udlændingelovens § 9, stk. 12. Det forhold, at parret havde fået to børn, som var statsborgere i Kosovo, kunne ikke føre til en ændret vurdering, henset til længden og karakteren af børnenes ophold i Danmark. **Udlændingenævnet henviste til**, at et barn som udgangspunkt først efter seks til syv års ophold i Danmark, hvor barnet har gået i en dansk institution eller skole, kan anses for at have opnået en sådan selvstændig tilknytning til landet. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke var noget til hinder for, at parret kunne udøve familielivet i Kosovo, hvor ansøgeren og parrets fællesbørn alle var statsborgere, hvor ansøgeren og ansøgerens ægtefælle var født og opvokset, og hvor parret mødtes. FAM/2015/148.

3.1.2. Børn

Familiesammenføring med børn under 15 år er reguleret i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, som indebærer, at børn under 15 år, hvor en forælder bor i Danmark, har mulighed for at få opholdstilladelse i Danmark efter reglerne om familiesammenføring, når en række krav er opfyldt (udlændingelovens § 9, stk. 15, om selvforsørgelse og boligkrav og stk. 16 om mulighed for vellykket integration).

Der vil dog i visse undtagelsesvise tilfælde kunne være ganske særlige grunde, der bevirker, at der gives tilladelse til familiesammenføring af et barn her i landet, selvom barnet ikke opfylder betingelsen om, at det ikke må være fyldt 15 år på ansøgningstidspunktet.

I tilfælde, hvor nægtelse af familiesammenføring vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, og hvor der ikke efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, er mulighed for at tillade familiesammenføring, vil der således skulle meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Derudover kan et barn, der tidligere har haft opholdstilladelse i Danmark, og hvor opholdstilladelsen er bortfaldet efter udlændingelovens § 17, kun gives opholdstilladelse, såfremt hensynet til barnets tarv taler derfor, jf. udlændingelovens § 9, stk. 17, se nærmere herom i afsnit 3.10.

Ved familiesammenføring med børn skal udlændingemyndighederne iagttage, om udlændingelovens § 9, stk. 18, hvorved opholdstilladelse til et barn ikke kan gives, såfremt dette åbenbart vil stride med barnets tarv, og stk. 19, hvorved der ikke kan gives opholdstilladelse til et barn, hvis den herboende forælder eller dennes ægtefælle eller samlever inden for de seneste 10 år ved endelig dom er dømt for kriminalitet mod et eller flere mindreårige børn, kan være til hinder for familiesammenføring med den herboende person.

Det bemærkes, at anvendelse af udlændingelovens § 9, stk. 17, stk. 18 og stk. 19, ikke alene gælder i sager, hvor ansøgeren er under 15 år, men i samtlige sager, hvor et mindreårigt barn søger om familiesammenføring med en herboende person.

3.1.2.1. Familiesammenføring med børn under 15 år

3.1.2.1.1. Grundlæggende betingelser for familiesammenføring med børn under 15 år

Det er som udgangspunkt et krav for at få familiesammenføring med et mindreårigt barn til herboende forældre, at barnet er under 15 år på ansøgningstidspunktet.

Børn under 15 år, hvor en forælder bor i Danmark, har mulighed for at få opholdstilladelse i Danmark, når en række krav er opfyldt, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2.

Det er en grundlæggende betingelse for meddelelse af opholdstilladelse efter bestemmelsen, at det ansøgende barn enten er biologisk barn af den herboende forælder eller er adopteret ved en adoption, der kan anerkendes efter dansk ret.

Det er endvidere en forudsætning for meddelelse af opholdstilladelse, at barnet skal bo sammen med forælderen, og at barnet ikke har stiftet selvstændig familie.

Det påhviler det ansøgende barn og den herboende forælder at godtgøre familieforholdet. Såfremt der er tvivl om familieforholdet, kan der foretages en DNA-test af barnet og forælderen, jf. udlændingelovens § 40 c, stk. 1. Såfremt der er tvivl om barnets alder, herunder om det er under 15 år, kan der endvidere foretages en aldersundersøgelse af barnet, jf. udlændingelovens § 40 c, stk. 2.

Såfremt der er åbenbar tvivl om oplysninger om barnets slægtskab med en angivelig herboende forælder eller barnets alder, er udlændingemyndighederne ikke forpligtet til i alle tilfælde at foranstalte en DNA- eller aldersundersøgelse.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring med et barn under 15 år, og hvor barnets forælder ikke opfyldte betingelsen om at være fastboende i Danmark, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring til en statsborger (moderen) fra Filippinerne som søgte om opholdstilladelse under henvisning til sin herboende samlever, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet stadfæstede samtidig** Udlændingestyrelsens afgørelse, for så vidt angik moderens særbørn, da moderen ikke havde opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2.

Udlændingenævnet fandt, at der ikke forelå et fast samlivsforhold af længere varighed mellem moderen og hendes herboende samlever, som var omfattet af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren og den herboende samlever ikke havde dokumenteret fast samliv på fælles bopæl. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå ganske særlige grunde til at give moderen opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. Det var en forudsætning for, at moderens særbørn kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, at moderen, som var forældremyndighedsinde-

haver, var fastboende i Danmark på grundlag af en tidsubegrænset opholdstilladelse eller opholdstilladelse med henblik på varigt ophold. Da moderen samtidig fik meddelt afslag på opholdstilladelse, var denne betingelse ikke opfyldt. Moderens særbørn kunne således ikke gives opholdstilladelse i Danmark. ÅB/2015/29.

Som eksempel på en afgørelse, hvor det ikke kunne lægges til grund, at ansøgeren var barn af en herboende person, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, til en statsborger fra Somalia under henvisning til hendes herboende moder. Udlændingestyrelsen havde i forbindelse med behandlingen af sagen anmodet ansøgeren og ansøgerens søster, der samtidig søgte om familiesammenføring, om at medvirke til DNA undersøgelse ved Den Danske Ambassade i Etiopien. Ansøgeren oplyste i februar 2014 Den Danske Ambassade i Etiopien om, at hun ikke ønskede at få foretaget en DNA test. Ansøgerens søster fik samme dag foretaget DNA test.

Udlændingenævnet fandt, at det angivne familieforhold mellem den herboende reference og ansøgeren ikke kunne anses for godtgjort, hvorefter det ikke kunne lægges til grund, at ansøgeren var barn af den herboende reference. **Udlændingenævnet tillagde** det i den forbindelse betydelig vægt, at ansøgeren ikke havde medvirket til DNA test. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det af den herboende reference anførte om, at ansøgeren grundet sin alder kunne tjene penge og dermed bidrage til familiens økonomi, hvorfor den herboende references familie i Somalia havde overtalt ansøgeren til ikke at afgive mundskrab til brug for DNA testen, samt at ansøgerens søster var yngre, hvorfor familien i Somalia ikke havde protesteret imod hendes aflæggelse af DNA test, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at det påhviler en udlænding, som søger om opholdstilladelse i Danmark, at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse kan gives, jf. udlændingelovens § 40. Det forhold, at den herboende reference havde indsendt en fødselsattest for ansøgeren, kunne ikke føre til en ændret vurdering af sagen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at angivelig dokumentation fra Somalia ikke kan tillægges sædvanlig bevismæssig betydning på grund af forholdene i Somalia, hvor der ikke eksisterer en central myndighed med en dermed manglende legitimitet til udøvelse af myndighed. FAM/2015/109.

Som eksempel på en afgørelse, hvor det ikke kunne lægges til grund, at ansøgeren på ansøgningstidspunktet var under 15 år, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse på baggrund af en herboende moder til en somalisk statsborger, jf. udlændingelovens

§ 9, stk. 1, nr. 2, og § 9 c, stk. 1. Den herboende reference indrejste i Danmark i marts 2013 og blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Ansøgeren, der indgav sin ansøgning om opholdstilladelse i Addis Abeba, Etiopien, i oktober 2013, oplyste på ansøgningstidspunktet, at han var under 15 år. Udlændingestyrelsen iværksatte i forbindelse med behandlingen af sagen en dna- og aldersundersøgelse.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, idet han ikke var under 15 år på tidspunktet for indgivelse af ansøgningen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Retslægerådet i sin aldersundersøgelse af ansøgeren havde konkluderet, at ansøgeren på ansøgningstidspunktet sandsynligvis var 19 år eller ældre. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at Retslægerådet i sin undersøgelse havde konkluderet, at ansøgeren – på trods af at det ikke med rimelighed kunne afgøres, hvorvidt ansøgeren var under eller over 18 år på ansøgningstidspunktet – sandsynligvis var 19 år eller ældre på undersøgelsestidspunktet, hvorfor ansøgeren, uanset om han var under 18 år på ansøgningstidspunktet, i hvert fald var over 15 år. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at ansøgeren ej heller kunne meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at afgørelsen om afslag på opholdstilladelse til ansøgeren ikke udgjorde en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var født og opvokset i Somalia, at han på ansøgningstidspunktet ikke havde været en del af den herboende references husstand i mere end et år, idet han udrejste af Somalia for at arbejde i Saudi Arabien, at ansøgeren nu opholdt sig i Etiopien, at hans moster, morbroder, faster samt yngre søskende ligeledes opholdt sig i Etiopien, hvorfor han ikke var uden omsorgspersoner i opholdslandet, og at han aldrig havde været i Danmark. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at der ikke var oplyst om væsentlige hindringer for, at ansøgeren ikke fortsat ville kunne opholde sig hos sine familiemedlemmer i Etiopien. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at den herboende reference i sin asylsag havde oplyst, at ansøgeren valgte at udrejse af Somalia som 13-årig for at arbejde i Saudi Arabien, og at den herboende reference udrejste af Somalia og søgte asyl i Danmark uden samtidig at søge om asyl for ansøgeren, hvorfor **Udlændingenævnet lagde til grund**, at det måtte antages at have været et bevidst valg, at den herboende reference afbrød familielivet med ansøgeren, da hun udrejste og overlod ham i hans egen og herefter sin ægtefælles varetægt. **Udlændingenævnet fandt således**, at der i sagen ikke forelå oplysninger om forhold, som bevirkede, at det ville være uproportionalt som stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark. For så vidt angik FN's Børnekonvention, **lagde Udlændingenævnet vægt på**, at denne konvention efter Udlændingenævnets opfattelse ikke giver en videre adgang til familiesammenføring end den, der følger af EMRK artikel 8. **Udlændingenævnet fandt derudover ikke**, at der var oplyst om sådanne helt særlige omstændigheder, herunder personlige eller helbredsmæssige forhold for ansøgeren, som kunne begrunde en opholdstilladelse efter bestemmelsen. **Udlændinge-**

nævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren ikke havde eller havde haft alvorlige sygdomme eller handicap. FAM/2015/152.

3.1.2.1.2. Grundlaget for vellykket integration

Efter udlændingelovens § 9, stk. 16, stilles der krav om, at det mindreårige barn har mulighed for at blive vellykket integreret i Danmark. Dette krav stilles først, hvis barnet er over 6 år, og hvis der er forløbet mere end 2 år, efter at den herboende forælder er meddelt opholdstilladelse.

Der er tale om en skønsmæssig bestemmelse, hvor der skal træffes afgørelse på baggrund af en samlet og konkret vurdering af samtlige momenter i sagen.

Ved vurderingen af, om barnet har eller har mulighed for at opnå grundlag for en vellykket integration i Danmark, skal der lægges vægt på barnets og begge forældres forhold.

Betingelsen kan ikke stilles, hvis den anden forælder ikke er bosiddende i barnets hjemland.

Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. lovforslag L 150 fremsat den 11. april 2012, at bl.a. følgende forhold skal indgå i vurderingen af den herboendes forælders forhold:

- Den herboende forælders egen integration her i landet, herunder karakteren og omfanget af eventuel opnået beskæftigelse, gennemførelse af tilbudt danskuddannelse, inklusiv bestået prøve i dansk inden for den treårige integrationsperiode, eventuel aktiv indsats for at opnå beskæftigelse under integrationsperioden og påbegyndt og eventuelt gennemført uddannelse.
- Den modtagende families samlede forhold, herunder om den herboende forælders eventuelle herboende ægtefælle har fast beskæftigelse.
- Øvrige momenter, der viser den herboendes vilje og evne til at hjælpe barnet til en succesfuld integration.

I vurderingen af den i hjemlandet bosiddende forælders forhold indgår f.eks. følgende momenter:

- Om forælderen har evnen til at tage sig af barnet.
- Om forælderen trods evne ikke hidtil har udvist vilje til at tage sig af barnet, f.eks. om barnet er opvokset uden den pågældendes daglige tilstedeværelse.
- Omfanget og karakteren af barnets hidtidige kontakt til forælderen i hjemlandet.
- Om forholdene i hjemlandet har ændret sig væsentligt i forhold til situationen på den herboendes forælders udrejsetidspunkt, f.eks. om forælderen i hjemlandet er idømt en længerevarende frihedsstraf og af denne årsag ikke kan udøve forælderrollen.

I vurderingen af barnets forhold indgår f.eks. følgende momenter:

- Længden og karakteren af barnets ophold i henholdsvis Danmark og hjemlandet.
- Barnets sproglige kundskaber.
- Den herboende forælders intentioner i forhold til at lade barnet blive i hjemlandet.
- Barnets tarv.

Fristen på to år regnes fra det tidspunkt, hvor forælderen i Danmark opfylder betingelserne for at søge barnet familiesammenført, dog tidligst regnet fra barnets fyldte sjette år - det vil sige fra barnets ottende år. Bestemmelsen finder ikke anvendelse, hvis den herboende forælder ved udløbet af fristen på to år er forhindret i at opnå opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, til barnet, herunder som følge af tvist om forældremyndigheden over barnet, eller som følge af at barnets opholdssted ikke kendes, og hvis den herboende forælder efter forhindringens ophør søger at opnå opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, til barnet uden unødigt ophold.

Såfremt forælderen i hjemlandet ikke aktuelt ønsker at tage sig af barnet, vil dette ikke i sig selv kunne føre til opholdstilladelse, men forholdet kan i sammenhæng med, at den herboende forælder udviser evne og vilje til at sikre barnets integration i Danmark, tillægges vægt. Omfanget og karakteren af barnets hidtidige kontakt til forælderen i hjemlandet skal tillægges vægt. Den omstændighed, at forælderen i hjemlandet erklærer, at den pågældende ikke længere ønsker barnets tilstedeværelse hos sig, kan ikke i sig selv tillægges vægt, hvis barnet hidtil er vokset op hos den pågældende eller hos andre under denne forælders varetægt og myndighed, f.eks. hvis barnet er opvokset hos denne forælders egne forældre eller andre nære slægtninge, og den eller de pågældende hidtil har været de primære omsorgspersoner i barnets liv.

I tilfælde, hvor et barn har opholdt sig i hjemlandet med den anden forælder, og hvor de biologiske forældre på ny indgår ægteskab og derefter søger ægtefællesammenføring, vil udgangspunktet være, at forældrene har en sådan samlet tilknytning til hjemlandet, at der ikke vil kunne gives opholdstilladelse, hverken som led i ægtefællesammenføring eller familiesammenføring med et barn, da den herboende forælder må anses for i det væsentlige at have bibeholdt sin tilknytning til hjemlandet uanset opholdet i Danmark.

Kravet om vellykket integration vil ikke blive stillet, hvis det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonvention og FN's børnekonvention.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring med børn under 15 år og muligheden for vellykket integration, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i august 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, jf. § 9, stk. 16, til en mindreårig thailandsk statsborger. Den herboende reference blev i 2008 meddelt opholdstilladelse i Danmark under henvisning til sit ægteskab med en herboende dansk statsborger.

Udlændingenævnet fandt ud fra en konkret vurdering af sagens samlede omstændigheder, at det på det foreliggende grundlag ikke kunne lægges til grund, at ansøgerens fader i hjemlandet havde udvist evnen eller viljen til at påtage sig ansvaret for ansøgeren siden hendes fødsel. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af ansøgerens fødselsattest, at ansøgeren ved fødslen skulle flytte ind på sin faders adresse sammen med den herboende reference, og at ansøgeren i forbindelse med klagen havde oplyst, at hun alene havde boet på sin faders adresse i tre måneder efter sin fødsel sammen med sin moder, hvorefter hverken ansøgeren eller den herboende reference havde haft kendskab til faderens adresse i Thailand. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at der var forløbet knap 15 år siden opholdet på faderens adresse, at den herboende reference havde oplyst den sidst kendte adresse på faderen, og at der var overensstemmelse mellem den adresse, som den herboende reference havde oplyst i ansøgningskemaet, og den adresse, der var anført på ansøgerens fødselsattest. **Udlændingenævnet tillagde det endvidere vægt**, at den herboende reference havde uddannet sig i Danmark til social- og sundhedshjælper, at hun havde været i fast beskæftigelse siden april 2012, at hendes herboende ægtefælle ligeledes var i fast beskæftigelse, at hun og ansøgeren havde haft regelmæssig telefonisk kontakt, og at hun havde besøgt ansøgeren årligt i Thailand. FAM/2015/155.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, jf. § 9, stk. 16, til to mindreårige filippinske statsborgere på baggrund af ansøgninger indgivet i februar 2014. Den herboende reference, ansøgernes moder, indrejste i Danmark i februar 2007 og blev i juni 2007 meddelt opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. Ansøgerne, som var født i henholdsvis november 2000 og juli 2002, boede efter referencens indrejse i Danmark hos referencens søster i Filippinerne. Referencen havde siden sin indrejse set ansøgerne i en periode fra december 2011 til januar 2012 og havde efter det oplyste forsørget dem med 3.000 kroner om måneden. Ansøgerne havde aldrig været i Danmark. Det var oplyst til sagen, at ansøgernes fader boede sammen med en anden kvinde, som han havde tre børn med, at den ældste af ansøgerne havde boet sammen med sin fader fra fødslen og cirka halvandet år frem, og at den yngste ansøger aldrig havde set sin fader. Vedlagt ansøgningskemaet var blandt andet en kopi af ”Affidavit of support and consent” fra februar 2014 underskrevet af ansøgernes fader, hvormed faderen gav sin tilladelse til, at ansøgerne kunne besøge referencen i Danmark.

Udlændingenævnet fandt, at den herboende reference i juni 2007 opfyldte betingelserne i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, for at indgive ansøgninger om opholdstilladelse til ansøgerne. Da ansøgerne havde indgivet ansøgninger om opholdstilladelse i Danmark efter mere end to år fra det tidspunkt, hvor referencen opfyldte betingelserne i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, **fandt Udlændingenævnet**, at ansøgerne kun kunne meddeles opholdstilladelse, hvis ansøgerne havde eller havde mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der var grundlag for en vellykket integration her i landet, jf. udlændingelovens § 9, stk. 16. **Udlændingenævnet fandt**, at ansøgerne ikke havde eller havde mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der var grundlag for en vellykket integration, jf. udlændingelovens § 9, stk. 16, da ansøgerne var henholdsvis 11 og 13 år på ansøgningstidspunktet, da ansøgerne var født i Filippinerne, hvor de havde opholdt sig siden fødslen, og da ansøgerne havde haft henholdsvis fem og seks års skolegang i Filippinerne, hvor de ligeledes havde et familiemæssigt netværk, da den herboende moders søster og dennes børn samt moderens øvrige søskende boede i Filippinerne. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at referencen ikke kunne anses for at have en så stærk tilknytning til det danske samfund, at det kunne opveje ansøgernes meget begrænsede tilknytning til Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at referencen var født og opvokset i Filippinerne og først fik opholdstilladelse i Danmark som 27-årig, at ansøgerne først søgte om opholdstilladelse over seks år efter, at referencen blev meddelt opholdstilladelse i Danmark, og at ansøgerne aldrig havde været i Danmark. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det var referencens eget valg at indrejse i Danmark og efterlade ansøgerne i Filippinerne, og at der ikke sås at være noget til hinder for, at ansøgerne fortsat kunne bo hos referencens søster i Filippinerne. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at ansøgerne kunne henvises til at tage ophold hos ansøgernes fader, såfremt de ikke fortsat kunne bo hos referencens søster. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgernes fader havde medvirket til børnenes ansøgninger i 2014. **Udlændingenævnet fandt i øvrigt**, at der ikke var oplyst om hindringer for, at referencen kunne fortsætte med at udøve familielivet med ansøgerne i samme omfang, som hun havde gjort siden sin frivillige indrejse i Danmark. Det forhold, at referencen havde fået et særbarn med en herboende dansk statsborger, **fandt Udlændingenævnet** på baggrund af de øvrige forhold, ikke kunne føre til en ændret vurdering. FAM/2015/185.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, jf. § 9, stk. 16, til en mindreårig tyrkisk statsborger født i januar 2000 på baggrund af en ansøgning indgivet i januar 2012. Den herboende reference – ansøgerens fader – blev i marts 2000 meddelt opholdstilladelse i Danmark, og han fik i maj 2001 et barn med en herboende dansk statsborger, som han havde samvær med hver weekend fra fredag kl. 15.00 til søndag kl. 18.00 samt i ferieperioder. Faderen fik i 2005 tildelt den fulde forældremyndighed over ansøgeren, som efter det oplyste siden da havde boet hos sin farmoder og farfader i Tyrkiet, der var ved at blive gamle, og som ikke længere kunne passe ansøgeren forsvarligt. Efter det oplyste havde faderen forsørget ansøgeren og ansøgerens farmoder

og farfader i Tyrkiet. Ansøgerens moder fik i forbindelse med forældremyndighedssagen tilkendt ret til samvær med ansøgeren hver anden weekend samt i forbindelse med religiøse højtider og hvert år i juli måned. Ansøgerens moder indgik i 2010 ægteskab med en tyrkisk statsborger, og ansøgeren havde efter det oplyste siden da ikke haft kontakt til sin moder, da moderen ikke længere ønskede at have kontakt til ansøgeren. Det fremgik af en udskrift fra det tyrkiske folkeregister, at ansøgeren og ansøgerens moder boede i den samme by i Tyrkiet. Ansøgeren havde i en periode fra december 2011 til januar 2012 været på besøg i Danmark på visum. Faderen havde siden sin indrejse i Danmark efter det oplyste besøgt ansøgeren fem uger om året i Tyrkiet og havde derudover haft ugentlig telefonisk kontakt med ansøgeren. Faderen havde desuden siden 2003 fast været tilknyttet det danske arbejdsmarked.

Udlændingenævnet fandt, at den herboende fader i marts 2000 opfyldte betingelserne i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, for at indgive ansøgning om opholdstilladelse til ansøgeren. Da ansøgeren indgav ansøgning om opholdstilladelse i Danmark efter mere end to år fra det tidspunkt, hvor faderen opfyldte betingelserne i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, **fandt Udlændingenævnet endvidere**, at ansøgeren kun kunne meddeles opholdstilladelse, hvis hun havde eller havde mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der var grundlag for en vellykket integration her i landet, jf. udlændingelovens § 9, stk. 16. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at ansøgeren ikke havde eller havde mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der var grundlag for en vellykket integration, jf. udlændingelovens § 9, stk. 16, da ansøgeren var 12 år på ansøgningstidspunktet, da ansøgeren havde boet i Tyrkiet siden sin fødsel, hvor hun havde haft seks års skolegang, da hun alene havde været i Danmark én gang på visum, da hun ikke talte dansk, og da hun således ikke – udover sin fader – havde nogen form for tilknytning her til landet. **Det indgik endvidere i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgerens fader havde arbejdet i forskellige jobs 37 timer om ugen i perioden fra 2000-2003, at han havde arbejdet som kantinemedarbejder i perioden fra 2003-2006, at han havde arbejdet som vicevært i 37 timer om ugen siden august 2006, og at han havde en dansk samlever og et barn, som boede i Danmark. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, henset til at ansøgeren var 12 år på ansøgningstidspunktet og alene havde besøgt Danmark i perioden fra december 2011 til januar 2012 og således ikke forinden på noget tidspunkt havde været en del af faderens dagligdag. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren ikke var blevet præget af danske værdier og normer under opvæksten i en sådan grad, at hun havde eller havde mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der var grundlag for en vellykket integration. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det var faderens egen beslutning at indrejse i Danmark uden ansøgeren, at der var forløbet mere end 12 år fra faderens indrejse, til der blev indgivet ansøgning om familiesammenføring, at faderen siden sin indrejse i Danmark i 2000 havde besøgt ansøgeren i Tyrkiet højst fem uger om året, og at faderen således kunne fortsætte med at udøve familielivet med ansøgeren som hidtil. **Udlændingenævnet fandt det i øvrigt ikke dokumenteret**, at ansøgeren ikke fortsat kunne bo hos

sine bedsteforældre. Det anførte om, at ansøgerens farmoder var syg, kunne ikke føre til en ændret vurdering, idet ansøgeren fortsat kunne bo hos sine bedsteforældre eller henvises til at tage ophold hos sin moder. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerens moder fortsat boede i Tyrkiet i samme provins og by, hvor ansøgeren var opvokset, at moderen havde haft forældremyndigheden over ansøgeren frem til december 2005, og at hun dernæst var blevet tilkendt ret til samvær med ansøgeren hver anden weekend samt i forbindelse med religiøse højtider og hvert år i juli måned. Uanset at ansøgerens moder var blevet gift igen, og at der ikke skulle have været kontakt mellem ansøgeren og hendes moder siden 2010, **fandt Udlændingenævnet endelig**, at det ikke kunne anses for uproportionalt at henvise ansøgeren til at tage ophold hos moderen. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at moderens angivelige manglende vilje til nu at have kontakt til ansøgeren først sås oplyst i forbindelse med familiesammenføringssagen. FAM/2015/209.

3.1.2.2. Børn mellem 15 og 18 år

Alderskravet i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, indebærer, at der normalt kun kan gives opholdstilladelse på baggrund af familiesammenføring med en herboende forælder til børn under 15 år.

Til børn, der er fyldt 15 år, kan der kun gives opholdstilladelse på baggrund af familiesammenføring med en herboende forælder, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed og barnets tarv, taler for det, eller hvis et afslag på familiesammenføring i øvrigt vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. I sådanne tilfælde gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Det fremgår af bemærkningerne, jf. lovforslag nr. L 150 fremsat den 11. april 2012, afsnit 4.2, til den seneste ændring af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, at ganske særlige grunde til at meddele opholdstilladelse på baggrund af familiesammenføring med en herboende forælder til et barn over 15 år, men under 18 år, for eksempel kan være, hvis barnet søger om opholdstilladelse i Danmark sammen med den forælder, som barnet hidtil har boet hos i hjemlandet, eller hvis den af barnets forældre i hjemlandet, som barnet hidtil har opholdt sig hos, får tilladelse til familiesammenføring i Danmark med en person, der ikke er barnets anden forælder.

Ganske særlige grunde kan endvidere foreligge, hvis barnet ikke har anden tilbageværende familie eller omsorgspersoner i hjemlandet og derfor må søge ophold hos sin forælder i Danmark.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring med børn mellem 15 og 18 år, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., til en jordansk statsborger, der havde søgt om opholdstilladelse i Danmark under henvisning til sin herboende fader. Det fremgik af sagen, at den herboende fader i juni 1999 blev meddelt opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab, og at den herboende fader i november 2002 blev meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse her i landet. Ansøgeren blev i juli 2014 meddelt et visumophold i Danmark og indrejste i landet i september 2014, og herefter søgte han i oktober 2014 som 16-årig om familiesammenføring med sin herboende fader. Det fremgik af ansøgningen, at ansøgeren var født og opvokset i Jordan, at han havde gennemført ti års grundskole i Jordan, at han i Jordan boede med sin moder og søskende, at han første gang i 2014 kom til Danmark, og at hans herboende fader i perioden fra 2000 til 2004 havde bidraget økonomisk med 2.000 kroner om måneden. Udlændingestyrelsen meddelte i november 2014 ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark. Det blev til støtte for klagen anført, at den herboende fader hjalp ansøgeren med lektier over videoopkald, at den herboende fader siden ansøgerens indrejse i Danmark havde overtaget forældremyndigheden over ansøgeren, at ansøgerens moder ville tage ansøgeren ud af skolen, så han kunne arbejde, og at ansøgerens herboende fader ikke havde mulighed for at indrejse i Jordan, da han havde rygproblemer og modtog førtidspension.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at afgørelsen om afslag på opholdstilladelse til ansøgeren ikke udgjorde en krænkelse af ansøgerens og hans faders rettigheder efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, da der i sagen ikke forelå oplysninger om forhold, som bevirkede, at det ville være uproportionalt at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse. Det bemærkedes i den forbindelse, at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, idet familien ikke efter EMRK artikel 8 har en umiddelbar ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var født og opvokset i Jordan, hvor han minimum havde gået i skole i 10 år, at han udover sin moder også havde øvrig familie i Jordan, herunder to søskende, og at han alene havde opholdt sig i Danmark på et visumophold meddelt i juli 2014. **Udlændingenævnet lagde derudover vægt på**, at der ikke var oplyst om væsentlige hindringer for, at ansøgeren ikke fortsat ville kunne bo hos sin moder, og at ansøgeren måtte anses for at have en væsentlig familiemæssig, kulturel og sproglig tilknytning til sit hjemland. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på** oplysningerne om, at den herboende fader før ansøgerens visumophold i Danmark ikke havde set ham siden 2008, at det var faderens eget valg at søge om opholdstilladelse i Danmark, at faderen ikke tidligere havde søgt om opholdstilladelse til ansøgeren, og at der fra faderens indrejse i Danmark i august 1999 til ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse her i landet i oktober 2014 var forløbet 15 år. Det af faderen anførte om, at ansøgerens øvrige familie boede spredt i Jordan, at ansøgerens relation til den øvrige familie derfor var svag, at faderen også havde holdt kontakt med

ansøgeren via videoopkald omkring hverdagsting såsom lektiehjælp, hvorved ansøgeren og den herboende fader havde opnået et stærkt bånd, at faderen havde haft forældremyndigheden over ansøgeren siden hans ankomst til Danmark, at ansøgerens moder ville tage ham ud af skole, så han i stedet kunne arbejde og tjene penge, at området omkring Jordan var præget af krig, og at faderen frygtede, at ansøgeren kunne blive påvirket af fremkomsten af Islamisk Stat, kunne ikke føre til en ændret vurdering af sagen. Udlændingenævnet bemærkede, at generelle sociale eller økonomiske forhold i ansøgerens hjemland eller opholdsland ikke kunne danne grundlag for en opholdstilladelse efter bestemmelsen. **Udlændingenævnet fandt derudover**, at der ikke var oplyst om sådanne helt særlige omstændigheder, herunder personlige eller helbredsmæssige forhold for ansøgeren eller den herboende fader, herunder faderens behandlingskrævende rygproblemer, som kunne begrunde en opholdstilladelse efter bestemmelsen. For så vidt angår FN's børnekonvention, **lagde Udlændingenævnet vægt på**, at denne konvention efter Udlændingenævnets opfattelse ikke giver en videre adgang til familiesammenføring end den, der følger af EMRK artikel 8. **Udlændingenævnet fandt endelig** ud fra det anførte om ansøgerens forhold i Jordan, at det ikke ville være stridende mod barnets tarv at meddele ham afslag på opholdstilladelse. ÅB/2015/30.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., til en marokkansk statsborger, der søgte om opholdstilladelse i Danmark under henvisning til sin herboende moder. Det fremgik af sagen, at ansøgerens herboende moder i juli 2002 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens dagældende § 9, stk. 2, nr. 7, under henvisning til sin herboende ægtefælle, med hvem hun fik to børn i henholdsvis 2001 og 2003, og at denne opholdstilladelse senest i oktober 2015 var blevet forlænget til marts 2020. Ansøgeren var i perioden fra november 2014 til december 2014 meddelt et visumophold i Danmark, og hun søgte i december 2014 om familiesammenføring med sin herboende moder. Det fremgik af ansøgningen, at ansøgeren var født og opvokset i Marokko, at ansøgeren blev fjernet fra ansøgerens moder en måned efter fødslen af hendes fader og faderens familie, at ansøgeren ikke siden havde boet sammen med sin moder, at ansøgeren herefter havde boet hos sin fader indtil faderens død i 2010, at ansøgeren herefter flyttede ind hos sin faster med fasterens ægtefælle, at ansøgeren gik 11 år i grundskole, at ansøgeren siden 2013 havde daglig kontakt med sin moder via Skype og telefon, at ansøgerens moder herefter søgte om familiesammenføring, og at ansøgerens moder økonomisk havde forsørget ansøgeren med 500 til 2000 kroner månedligt. Udlændingestyrelsen meddelte i maj 2015 ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark. Det blev til støtte for klagen anført, at ansøgeren i syv måneder havde boet i Danmark hos sin moder sammen med moderens ægtefælle og sine søskende, at fasteren på klagetidspunktet var udrejst af Marokko med sin ægtefælle, at ansøgeren gik på sprogskole under opholdet i Danmark, at ansøgerens moder var alvorligt syg med hjerteproblemer, således at ansøgerens moder ikke kunne tage ophold andre steder end i Danmark, at ansøgerens moder flere gange i 2014 havde besøgt ansøgeren i Marokko,

og at det var i strid med FN's Børnekonvention, såfremt ansøgeren ikke blev meddelt opholdstilladelse.

Udlændingenævnet fandt, at der ikke forelå ganske særlige grunde til at meddele ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at et afslag på opholdstilladelse til ansøgeren ikke udgjorde en krænkelse af ansøgerens og hendes moders rettigheder efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, da der ikke i sagen var oplyst om forhold, der bevirkede, at det ville være uproportionalt at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse. Det bemærkedes, at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, idet familien ikke efter EMRK artikel 8 har en umiddelbar ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var 17 år på ansøgningstidspunkt, at hun på afgørelsestidspunktet var 18 år og således var myndig, at ansøgeren var født og opvokset i Marokko, hvor hun havde boet hele sit liv udover hendes seneste besøgsophold i Danmark, at hun havde gennemført 11 års grundskole i Marokko, at ansøgeren og ansøgerens moder ikke havde set hinanden siden en måned, efter at ansøgeren blev født og frem til 2013, og at det var moderens eget valg at udrejse af Marokko, ligesom der først blev søgt om familiesammenføring omkring et og et halvt år efter, at kontakten i 2013 var genetableret mellem ansøgeren og ansøgerens moder. Det anførte om, at ansøgningen om familiesammenføring skete uden ugrundet ophold, idet ansøgerens moder i 2013 rejste til Marokko med henblik på at få registreret forældremyndigheden og få udstedt et pas, hvilket først skete i maj 2014, kunne ikke føre til en ændret vurdering i sagen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ifølge sagens oplysninger blev kontakten genetableret i sommeren 2013, hvorefter ansøgningen først blev indgivet den 5. december 2014. Uanset om ansøgningsprocessen fra udlandet ville tage længere tid, **fandt Udlændingenævnet desuden**, at ansøgerens moder ikke herved havde dokumenteret, at det ville være forbundet med uoverstigelige vanskeligheder at indgive ansøgningen på et tidligere tidspunkt. Det forhold, at det til sagen var oplyst, at ansøgerens faster var udrejst af Marokko til Italien, at ansøgerens moder siden 2013 havde besøgt ansøgeren og siden havde forsørget hende økonomisk, at ansøgerens moder fik forældremyndigheden over ansøgeren, og at ansøgeren var uden andre omsorgspersoner i Marokko, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren på ansøgnings-tidspunktet var 17 år, at ansøgeren blev 18 år og således var myndig og kunne tage vare på sig selv, at det af sagen også fremgik, at fasteren boede i Marokko og var fraskilt, og at ansøgeren havde anden familie i Marokko på moderens side, hvorfor **Udlændingenævnet ikke kunne lægge til grund**, at ansøgeren var uden omsorgspersoner i hjemlandet. Det forhold, at ansøgerens moder var alvorligt syg med hjerteproblemer og ikke kunne tage ophold andre steder end i Danmark, **fandt Udlændingenævnet herudover** ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgerens moder fortsat kunne udøve sit familieliv med ansøgeren som hidtil, og at ansøgerens moder adskillige gange havde besøgt Marokko. Af samme årsag **fandt Udlændinge-**

nævnet endelig, at det ikke kunne føre til et andet resultat, at ansøgeren under sit besøgsophold havde fået et tæt forhold til sin stedfar og sin moders to sørbørn, og at ansøgerens drøm var at blive genforenet med sin moder. ÅB/2015/31.

3.1.2.3. Mulighed for genoptagelse af visse sager om familiesammenføring med børn

Folketinget vedtog den 11. juni 2014 ved lov nr. 738 af 25. juni 2014 en ændring af udlændingeloven, som sikrer, at der gives mulighed for genoptagelse af visse sager om familiesammenføring med børn.

Det fremgår af forarbejderne til loven, at baggrunden for lovændringen var, at der i en årrække har opholdt sig en gruppe børn og unge i Danmark, som har fået afslag efter de tidligere gældende regler om familiesammenføring med børn, og som på trods heraf er blevet i Danmark. Med lovændringen blev der skabt en mulighed for genoptagelse af disse personers sag efter de mere lempelige regler om familiesammenføring med børn, som et bredt flertal i Folketinget vedtog i 2012.

Disse personer, som i perioden fra og med den 1. juli 2004 til og med den 19. juni 2012 har fået afslag i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, efter de dagældende regler eller har fået afvist deres ansøgning i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 21, kunne få prøvet deres sag efter de regler, som blev indført ved lov nr. 566 af 18. juni 2012, såfremt udlændingen i det væsentligste havde opholdt sig her i landet i perioden fra afslaget eller afvisningen af ansøgningen og indtil det fyldte 18. år, eller hvis udlændingen var under 18 år på tidspunktet for indgivelsen af anmodning om genoptagelse.

Det er efter loven desuden et krav, at udlændingen ikke er udvist ved dom for strafbart forhold begået her i landet eller er idømt betinget eller ubetinget fængsel for strafbart forhold begået her i landet. Det er tillige et krav, at personen ikke efter det fyldte 18. år har fået dækket udgifter til underhold efter udlændingelovens § 42 a, stk. 2.

En anmodning om genoptagelse skulle indgives senest den 1. januar 2015.

Det fremgår af forarbejderne, at der ved vurderingen af, om der er grundlag for at meddele opholdstilladelse i de sager, der genoptages efter lovforslaget, skal foretages en vurdering af, om barnet eller den unge faktisk er velintegreret i det danske samfund, jf. udlændingelovens § 9, stk. 16. Der er tale om en samlet vurdering, hvor det vil kunne inddrages, om barnet eller den unge er eller har været under uddannelse og aktivt efter bedste evne har gjort en indsats for egen integration.

Som eksempler på afgørelser om genoptagelse af sager om familiesammenføring med børn, der er blevet i Danmark på trods af afslag om familiesammenføring, kan nævnes:

Udlændingenævnet hjemviste i juli 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., til en tyrkisk statsborger, født i november 1984, der søgte om opholdstilladelse i Danmark under henvisning til ansøgerens herboende fader.

Udlændingenævnet fandt, at sagen skulle hjemvises til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen. Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse, at ansøgeren ikke var omfattet af den særlige adgang til genoptagelse efter lov nr. 738 af 25. juni 2014, jf. denne lovs § 2, stk. 2. Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til, at udlændingemyndighederne i ingen af de afgørelser, som de havde truffet vedrørende ansøgeren i perioden mellem juli 2004 og juni 2012 havde henvist til muligheden for vellykket integration her i landet, jf. udlændingelovens § 9, stk. 16, eller havde afvist ansøgningen om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, under henvisning til, at ansøgeren ikke havde lovligt ophold i Danmark og havde fået fastsat en udrejsefrist eller havde en anden ansøgning om opholdstilladelse under behandling, jf. udlændingelovens § 9, stk. 21. Udlændingenævnet tilbagesendte derfor sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen kunne tage fornyet stilling til, om sagen kunne genoptages. ÅB/2015/32.

Udlændingenævnet tilbagesendte i november 2015 en afgørelse om opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, til Udlændingestyrelsen, med henblik på, at Udlændingestyrelsen kunne ændre gyldighedstidspunktet for ansøgerens opholdstilladelse fra september 2014 til juni 2012. Afgørelsen vedrørte en tyrkisk statsborger, der blev meddelt opholdstilladelse i Danmark i september 2014 med gyldighed fra juli 2014, hvor lov nr. 738 af 25. juni 2014 trådte i kraft.

Udlændingenævnet fandt, at der var grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse således, at gyldighedstidspunktet for ansøgerens opholdstilladelse blev ændret i forhold til det af Udlændingestyrelsen fastsatte gyldighedstidspunkt. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgerens opholdstilladelse kunne regnes fra juni 2012 henset til sagens faktiske omstændigheder, jf. udlændingelovens § 27, stk. 1. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at ansøgeren første gang havde søgt om familiesammenføring i februar 2007 under henvisning til sin herboende fader. Udlændingestyrelsen havde henholdsvis i november 2007 og november 2009 meddelt ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2. I september 2014 havde Udlændingestyrelsen genoptaget ansøgerens sag om familiesammenføring, jf. lov nr. 738 af 25. juni 2014, som trådte i kraft den 1. juli 2014. Loven medfører, at udlændinge, der i perioden fra og med den 1. juli 2004 til og med den 19. juni 2012 var meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, under henvisning til blandt andet, at der ikke var grundlag for vellykket integration her i landet, jf. § 9, stk. 16, kunne få deres sag genopta-

get efter en række nærmere fastsatte betingelser med henblik på, at udlændingen kunne få sin ansøgning om familiesammenføring behandlet efter den nugældende § 9, stk. 16, jf. lov nr. 566 af 18. juni 2012, som trådte i kraft den 20. juni 2012. **Udlændingenævnet fandt derefter**, at det tidligst mulige beregningstidspunkt for en opholdstilladelse meddelt efter genoptagelse af en sag, jf. lov nr. 738 af 25. juni 2014, med henblik på en vurdering efter udlændingelovens § 9, stk. 16, var den 20. juni 2012, hvor lov nr. 566 af 18. juni 2012 trådte i kraft. **Udlændingenævnet fandt samtidig**, at der bør foretages en konkret vurdering af, på hvilket tidspunkt en udlænding – henset til længden og karakteren af udlændingens integration i Danmark – må anses for at kunne opfylde udlændingelovens § 9, stk. 16, jf. lov nr. 566 af 18. juni 2012, efter at denne lov er trådt i kraft. **Udlændingenævnet fandt herefter**, efter en konkret vurdering af de til Udlændingenævnet fremlagte oplysninger, at ansøgeren på tidspunktet for ikrafttrædelsen af lov nr. 566 af 18. juni 2012 – det vil sige den 20. juni 2012 – ikke ville være meddelt afslag på opholdstilladelse med henvisning til, at han ikke ville kunne opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der var grundlag for vellykket integration. **Udlændingenævnet fandt således endelig**, at gyldighedstidspunktet for ansøgerens opholdstilladelse rettelig burde fastsættes til den 20. juni 2012. FAM/2015/223.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på en anmodning om genoptagelse af en ansøgning om familiesammenføring i medfør af § 2, stk. 2, i lov nr. 738 af 25. juni 2014 til to tyrkiske statsborgere født i henholdsvis 1994 og 2000. Det fremgik af oplysningerne i sagen, at ansøgerne var født i Tyrkiet, hvor de på ansøgningstidspunktet boede sammen med deres moder, at de havde gået i skole i Tyrkiet frem til henholdsvis andet gymnasieår og 3. klasse, og at de tidligere havde været på besøg i Danmark i 2007, 2008 og 2010. Udlændingestyrelsen havde i oktober 2012 truffet afgørelse om udvisning med indrejseforbud i to år af den ældste ansøger, da han ikke var udrejst i overensstemmelse med den fastsatte udrejsefrist. Ansøgerne blev begge påset udrejst af Danmark i marts 2013, efter at de havde opholdt sig i Danmark siden juni 2010.

Udlændingenævnet fandt, at betingelsen for genoptagelse af ansøgernes ansøgninger om familiesammenføring i henhold til lov nr. 738 af 25. juni 2014 ikke var opfyldt. Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering af sagen, at ansøgerne havde gået i henholdsvis 5. klasse og 10. klasse i Danmark, at den ældste ansøger ikke var påbegyndt arbejde eller studie i Tyrkiet efter udvisningen af Danmark, at de begge talte, læste og skrev dansk, og at deres fader og to søskende boede i Danmark. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at disse forhold ikke kunne føre til et andet udfald af sagen, da det er en betingelse for genoptagelse efter lov nr. 738 af 25. juni 2014, at udlændingen i det væsentligste har opholdt sig her i landet i perioden fra afslaget eller afvisningen af ansøgningen, og indtil udlændingens fyldte 18 år eller, hvis udlændingen er under 18 år, indtil tidspunktet for indgivelse af anmodning om genoptagelse. **Udlændingenævnet lagde vedrørende den ældste ansøger vægt på**, at han senest i december 2007 var blevet meddelt afslag på familiesam-

menføring i medfør af den dagældende udlændingelovs § 9, stk. 1, nr. 2, jf. § 9, stk. 13, at det daværende Ministerium for Flygtninge, Indvandrere og Integration i september 2008 havde stadfæstet denne afgørelse, at han havde haft to kortvarige visumophold i Danmark i 2007 og 2008, at han senest var indrejst i Danmark i juni 2010, at han fyldte 18 år i marts 2012, og at han blev påset udrejst i marts 2013. **Udlændingenævnet lagde vedrørende den yngste ansøger vægt på**, at han senest indrejste i Danmark i juni 2010, at han senest i december 2010 var blevet meddelt afslag på familiesammenføring i medfør af den dagældende udlændingelovs § 9, stk. 1, nr. 2, jf. § 9, stk. 13, at det daværende Ministerium for Flygtninge, Indvandrere og Integration i april 2011 havde stadfæstet denne afgørelse, og at han var blevet påset udrejst af Danmark i marts 2013. **Udlændingenævnet fandt således på den baggrund**, at ansøgerne i den relevante periode havde haft omtrent halvdelen af deres ophold i Tyrkiet og halvdelen af deres ophold i Danmark, hvorfor det ikke, jf. lovbestemmelserne, kunne lægges til grund, at centrum for deres liv samlet set havde været i Danmark i perioden. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at den ældste ansøger i perioden fra september 2008 og frem til sin indrejse i Danmark i juni 2010 måtte antages at have gået i skole i Tyrkiet, og at den yngste ansøger forud for sin seneste indrejse i Danmark i juni 2010 havde gået i skole i Tyrkiet, og at han efter sin udrejse af Danmark i marts 2013 og frem til genoptagelsesansøgningen i juli 2014 efter det oplyste havde gået i skole i Tyrkiet. FAM/2015/242.

3.1.2.4. Genopdragelsesrejser samt bortfald af opholdstilladelse under henvisning hertil

Hvis et mindreårigt barn under 15 år tidligere har haft opholdstilladelse i Danmark, men efterfølgende har haft ophold i f.eks. sit eller forældrenes oprindelige hjemland, og opholdstilladelsen derfor er bortfaldet, kan barnet kun meddeles opholdstilladelse på ny, hvis barnets tarv taler derfor. Dette følger af udlændingelovens § 9, stk. 17. Er barnet fyldt 15 år, træffes en afgørelse om ny opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, jf. udlændingelovens § 9, stk. 17.

Kravet tager særligt sigte på at modvirke genopdragelsesrejser.

Bestemmelsen gælder, uanset om barnet er sendt til forældrenes hjemland eller et naboland hertil på genopdragelsesrejse uden forældrene, om forældrene er udrejst sammen med barnet, eller om familien har opgivet bopælen her i landet.

Der skal i hver enkelt sag konkret tages stilling til, om en ny opholdstilladelse kan meddeles. I denne vurdering skal hensynet til barnets tarv indgå som selvstændig betingelse for at meddele opholdstilladelse.

Ved vurderingen efter bestemmelsen skal der foretages en afvejning af længden og karakteren af barnets ophold i Danmark set i forhold til barnets ophold i hjemlandet. Det vil i den forbindelse

indgå, i hvilket land barnet har haft hovedparten af sin opvækst, herunder de formative år, hvor barnet har gået i skole, barnets sproglige færdigheder på dansk og det sprog, der tales i det pågældende hjemland, samt om barnet i hjemlandet har opholdt sig hos nær familie. Karakteren af barnets hidtidige og aktuelle netværk, både i form af herboende familie og sociale relationer, skal også indgå i vurderingen.

Det fremgår endvidere, at det skal tillægges vægt, hvis barnet har eller har haft sit primære sociale netværk her i landet. I den forbindelse vil det også have betydning, om barnets eventuelle søskende og anden nær familie fortsat opholder sig i Danmark. Det skal endvidere indgå, om barnet har – og under udlandsopholdet har bibeholdt – et personligt netværk i form af f.eks. kammerater fra skole eller fritidsaktiviteter eller anden form for socialt netværk.

Det skal ligeledes indgå, om årsagen til, at den oprindelige opholdstilladelse bortfaldt, var en genopdragelsesrejse mod barnets vilje. Det vil også gælde i de tilfælde, hvor barnet frivilligt er udrejst sammen med en eller begge sine forældre i den tro, at det alene var hensigten, at barnet skulle på en kortere ferierejse, men hvor det senere viser sig, at formålet med rejsen er genopdragelse, og hvor barnet således efterfølgende bliver efterladt i det pågældende land med henblik herpå.

Tilsvarende vil det have betydning i vurderingen, om barnet frivilligt og i overensstemmelse med sit eget ønske har opgivet sin bopæl i Danmark for alene eller sammen med f.eks. et eller flere familiemedlemmer at tage ophold i udlandet.

Af bemærkningerne fremgår det derudover, at afgørelsen skal træffes på baggrund af en konkret og individuel vurdering af alle foreliggende oplysninger, herunder tilkendegivelser fra barnet om barnets holdning til at vende tilbage til Danmark.

Hvis der foreligger oplysninger, der giver grund til at antage, at barnet i hjemlandet risikerer alvorligere repressalier fra familien eller andre som følge af barnets tilegnelse af danske værdier og normer med henvisning til hjemlandets religiøse traditioner, kan hensynet til barnets tarv efter omstændighederne indebære, at der skal meddeles tilladelse til familiesammenføring. Dette vil eksempelvis være tilfældet, hvis barnet i hjemlandet skal indgå i et tvangsægteskab, tvinges til at skifte religion, eller hvis der eksisterer en nærliggende risiko for kvindelig omskæring. Også andre former for repressalier af mindre intensitet som følge af barnets tilegnelse af danske værdier og normer kan begrunde, at der skal meddeles opholdstilladelse af hensyn til barnets tarv, hvor summen af repressalierne eller repressaliernes gentagne karakter har et ikke-ubetydeligt omfang.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til genopdragelsesrejser samt bortfald af opholdstilladelse under henvisning hertil, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om bortfald af opholdstilladelse til to statsborgere fra Somalia samt afslag på opholdstilladelse i Danmark på baggrund af familiesammenføring med deres fader, jf. udlændingelovens § 9, stk. 17, jf. § 9 c, stk. 1. Det fremgik af Det Centrale Personregister (CPR), at begge ansøgere udrejste af Danmark sammen med deres moder i maj 2000, da de var henholdsvis fem og tre år gamle. I januar 2013 indgav ansørgernes fader på deres vegne ansøgning om, at opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet. Det blev til sagen oplyst, at ansøgerne ikke var tilbagerejst til Danmark, da dette var imod deres moders ønske, at de havde boet hos deres moder under opholdet i udlandet, samt at grunden til udrejsen var en konflikt mellem forældrene. Ved klagen var det anført, at ansøgerne blev bortført uden faderens viden, at han var rejst til Kenya for at prøve at få dem med hjem igen, at ansøgerne ikke kunne tilbagerejse til Danmark, idet de begge havde mistet deres pas, og at dette måtte anses som værende en uforudset begivenhed efter udlændingelovens § 17, stk. 3.

Udlændingenævnet fandt, at ansørgernes opholdstilladelser måtte anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. pkt. og 3. pkt., da ansøgerne måtte anses for at have opgivet deres bopæl i Danmark ved deres udrejse til Somalia sammen med deres moder i maj 2000, og da de havde opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerne ifølge CPR udrejste af Danmark i maj 2000, og at de efter det oplyste ikke siden havde opholdt sig i Danmark. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke var grundlag for ikke at anse ansørgernes opholdstilladelser for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke forelå oplysninger om sådanne forhold, der kunne føre til, at ansørgernes opholdstilladelser ikke skulle anses for bortfaldet. Det forhold, at det af ansørgernes ansøgningsskema fremgik, at ansørgernes moder ikke ønskede at lade dem rejse til Danmark, kunne ikke føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse, at den herboende fader og ansørgernes moder på tidspunktet for udrejsen til og opholdet i henholdsvis Somalia og Kenya havde fælles forældremyndighed over ansøgerne. Det forhold, at ansørgernes pas var bortkommet, og at ansøgerne derfor ikke kunne rejse tilbage til Danmark, kunne ikke føre til en ændret vurdering, idet der ikke var tale om sådanne uforudsete begivenheder, at der kunne dispenseres fra bortfaldet af ansørgernes opholdstilladelser. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at det ikke var oplyst eller dokumenteret, hvornår passene bortkom. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det ikke kunne lægges til grund, at ansørgernes manglende pas alene var grunden til, at de ikke var tilbagerejst til Danmark. Det forhold, at ansørgernes moder ikke ønskede at lade ansøgerne rejse tilbage til Danmark, og at det aldrig havde været meningen, at ansøgerne skulle blive i Somalia, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansørgernes herboende fader først 13 år efter deres udrejse henvendte sig til de danske myndigheder med henblik på at få ansøgerne tilbage til Danmark. **Udlændingenævnet lagde endvidere lagt vægt på**, at det fremgik af ansøgningsskemaerne, at ansørgernes her-

boende fader havde haft kontakt med ansøgerne, hvorfor det måtte antages, at han kunne have kontaktet myndighederne på et tidligere tidspunkt. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at ansøgerne ikke kunne meddeles opholdstilladelse på ny, jf. udlændingelovens § 9, stk. 17, jf. § 9 c, stk. 1, da der ikke forelå ganske særlige grunde, herunder hensynet til barnets tarv. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, ansøgerne på tidspunktet for ansøgningens indgivelse var henholdsvis 18 og 15 år, og at ansøgerne måtte siges at have haft deres formative år uden for Danmark, hvor de kun havde boet de første år af deres liv. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgerne ikke havde nogen stærk tilknytning til Danmark, da de begge havde boet cirka 13 år i Somalia og Kenya siden udrejsen af Danmark, at deres eneste familie i Danmark var deres fader, og at ansøgerne hverken talte, skrev eller læste dansk. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at ansøgerne efter det oplyste havde gået i skole i Kenya fra 2008 til 2012/2013, at de talte, skrev og læste sproget i deres opholdsland, ligesom de måtte siges at have haft den væsentligste del af deres opvækst og hverdag i Somalia og Kenya, hvor de havde boet størstedelen af deres liv. **Udlændingenævnet fandt ydermere**, at børnene ikke var uden omsorgspersoner i deres opholdsland. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at den ene ansøger var 19 år, og at den anden ansøger var 17 år. Det måtte derfor antages, at den ældste ansøger sammen med børnenes bekendte i Kenya kunne drage omsorg for den yngste ansøger. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at hensynet til barnets tarv for den yngste ansøgers vedkommende ej heller kunne føre til, at han skulle meddeles opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet fandt yderligere ikke**, at der under hensyn til Danmarks internationale forpligtelser – herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 – burde meddeles opholdstilladelse. **Udlændingenævnet tillagde det betydning**, at EMRK ikke giver familier en ubetinget valgfrihed i forhold til, hvor familielivet skal udøves. **Udlændingenævnet fandt endelig** efter det til sagen oplyste, at der ikke var noget til hinder for, at den herboende fader kunne tage ophold i Kenya sammen med hans børn, eller at han fortsat kunne udøve familielivet som hidtil. ÅB/2015/33.

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om, at en irakisk statsborgers opholdstilladelse var bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 2. pkt., og at opholdstilladelse ikke kunne meddeles på ny i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, jf. § 9, stk. 17. Ansøgeren, der var født i maj 2008 i Danmark, blev i december 2010 meddelt opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2. Ansøgerens forældre, der begge var statsborgere i Irak, blev i 2007 meddelt opholdstilladelse i Danmark som flygtninge i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Det fremgik af sagen, at ansøgeren repatrierede med sin familie til Irak i perioden fra august 2008 til november 2010, i hvilken forbindelse familien blev meddelt dispensation fra bortfald af deres opholdstilladelser, at ansøgeren med sin familie rejste tilbage til Danmark i november 2010, at ansøgerens fader i Det Centrale Personregister havde været registreret som uden bopæl siden februar 2011, at ansøgeren med sin moder og en søskende i februar 2012 på ny rejste til Irak, og at ansøgeren med sin moder og en søskende i februar 2014 fremsendte en ny

ansøgning om opholdstilladelse i Danmark. Det fremgik af ansøgningen, at ansøgeren med sin moder og en søskende opholdt sig uden for Danmark i et år og ti måneder, at ansøgerens moder med sine børn ønskede at vende tilbage til Danmark, inden hendes opholdstilladelse udløb, at ansøgerens moder var syg, efter at hun havde født sit tredje barn i Irak, at ansøgerens moder flyttede til Irak med sine børn, fordi der var vandskade i hendes hus i Danmark, at kommunen ikke hjalp dem med at blive genhuset, at det var ansøgerens fader der besluttede, at familien skulle udrejse af Danmark, og at ansøgerens moder i Irak boede hos sine forældre sammen med sine børn. Ansøgerens moder oplyste herefter til Udlændingestyrelsen, at hun ikke kunne dokumentere sit sygdomsforløb, da hun var indlagt på en privat klinik.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens opholdstilladelse i Danmark måtte anses for bortfaldet i medfør af udlændingelovens § 17, stk. 1, 2. pkt, da hun måtte anses for at have opgivet sin bopæl i Danmark ved at udrejse til Irak, og at hun havde opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i februar 2012 blev registreret som udrejst af Danmark, og at det til sagen var oplyst, at hun var udrejst af Danmark sammen med sin moder i april 2012. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke var grundlag for ikke at anse ansøgerens opholdstilladelse som bortfaldet i medfør af udlændingelovens § 17, stk. 3. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke til sagen var oplyst om forhold der kunne føre til, at ansøgerens opholdstilladelse ikke skulle anses som bortfaldet. Det forhold, at det til sagen var oplyst, at ansøgerens moder med ansøgeren ønskede at indrejse i Danmark inden deres opholdstilladelser udløb, og at ansøgerens moder blev syg efter, at hun havde født sit tredje barn, **fandt Udlændingenævnet desuden** ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet der ikke var tale om sådanne uforudsete begivenheder, at det kunne medføre en dispensation. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgerens moder ikke havde dokumenteret sit sygdomsforløb, at ansøgerens moder først ti måneder efter fødslen af hendes tredje barn rettede henvendelse til Udlændingestyrelsen, og at ansøgerens moder først udfyldte ansøgningsskemaet syv måneder efter, at hun af Udlændingestyrelsen var blevet vejledt om at udfylde ansøgningsskemaet. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at ansøgerens moder ikke forud for udrejsen af Danmark i april 2012 ansøgte om bevarelse af ansøgerens opholdstilladelse. Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse, at moderen ved familiens første udrejse til Irak søgte om dispensation fra bortfald af familiens opholdstilladelser hos Udlændingestyrelsen, og at moderes således ikke kunne antages at have været ubekendt med denne procedure. Det forhold, at ansøgerens bopælskommune fortalte moderen, at familien ikke kunne returnere til deres hus i kommunen, da der var vandskade i huset, at kommunen nægtede at genhuse familien, og at dette var grunden til, at moderen tog til Irak sammen med ansøgeren, kunne endvidere ikke føre til en ændret vurdering i sagen. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at der var tale om begivenheder som indtraf forinden familiens udrejse til Irak, og at disse forhold således ikke havde haft indflydelse på en eventuel tilbagevenden til Danmark, inden ansøgerens opholdstilladelse bortfaldt. **Udlændingenævnet tillagde det endvidere**

vægt, at ansøgeren alene havde boet i Danmark i ca. et år og seks måneder i en meget ung alder. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgerens tilknytning til Danmark ikke var af en sådan styrke, at hendes opholdstilladelse på denne baggrund ikke skulle anses for bortfaldet. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at ansøgeren ikke på ny kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, jf. § 9, stk. 17, allerede fordi hverken hendes fader eller moder sås at have fast ophold i Danmark, hvilket er en betingelse for familiesammenføring med et mindreårigt barn. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at det af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, fremgår, at familiesammenføring med et mindreårigt barn er betinget af, at den herboende reference har fast ophold i Danmark. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse yderligere vægt på**, at ansøgerens moder i oktober 2014 blev meddelt afslag på bevarelse af sin opholdstilladelse efter udlændingelovens § 17, stk. 1, 2. pkt., og at ansøgerens moder således ikke sås at have fast ophold i Danmark. **Udlændingenævnet fandt endelig** ikke, at ansøgeren kunne meddeles opholdstilladelse under henvisning til sin fader, idet faderen ikke sås at have været tilmeldt en dansk adresse siden februar 2011, og at det på daværende tidspunkt ikke var oplyst, om han befandt sig i Danmark. Udlændingenævnet havde i den forbindelse noteret, at moderen i august 2014 havde oplyst, at hun ikke havde været i kontakt med sin ægtefælle i syv måneder – siden januar 2014. ÅB/2015/34.

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om, at en iransk ansøgers opholdstilladelse var bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, og at den ikke kunne meddeles på ny i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 17, jf. § 9, stk. 1, nr. 2. Ansøgeren, der var født i Danmark i 2004, blev i december 2005 meddelt opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2. Ansøgeren boede herefter i perioden fra december 2010 til august 2014 i Iran sammen med sin moder grundet den herboende reference og ansøgerens moders skilsmisse, og parret var enige om, at ansøgeren skulle flytte til Iran med sin moder i forbindelse med parrets skilsmisse. Ansøgerens moder havde til sagen oplyst, at hun havde indgået ægteskab på ny, og at hendes nye ægtefælle ikke ønskede ansøgeren boende, ligesom hendes nye ægtefælle ikke lod hende indrejse med ansøgeren på besøgsophold i Danmark som hidtil. Den herboende reference havde oplyst, at han som politisk flygtning ikke havde mulighed for at indrejse i Iran.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens opholdstilladelse i Danmark måtte anses for bortfaldet i medfør af udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. og 3. pkt., da hun havde opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren havde været registreret udrejst siden december 2010, og at hun måtte anses for at have opgivet sin bopæl i Danmark. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke var grundlag for ikke at anse ansøgerens opholdstilladelse for bortfaldet i medfør af udlændingelovens § 17, stk. 3. Det forhold, at det til sagen var oplyst, at ansøgerens moders nye ægtefælle ikke ønskede at have ansøgeren boende, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet**

lagde herved vægt på, at grundlaget for ansøgerens udrejse var, at den herboende reference og ansøgerens moder i forlængelse af deres skilsmisse havde aftalt, at ansøgeren skulle udrejse af Danmark sammen med sin moder og opholde sig i Iran. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at den herboende reference ikke forud for ansøgerens planlagte udrejse af Danmark havde ansøgt om bevarelse af hendes opholdstilladelse, og at den herboende reference således først knap fire år efter ansøgerens udrejse indgav ansøgning om dispensation fra bortfald af opholdstilladelse til Udlændingestyrelsen. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at ansøgeren heller ikke kunne meddeles opholdstilladelse på ny i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, jf. stk. 17. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren alene havde opholdt sig i Danmark i knap seks år fra sin fødsel og frem til tidspunktet for hendes udrejse i 2010 samt på to korte visumophold, at hun på ansøgningstidspunktet havde været udrejst af Danmark i knap fire år, at hun ikke talte, skrev eller læste dansk, og at hun havde gået i skole i Iran, ligesom hun talte, skrev og læste opholdslandets sprog. Det indgik endvidere i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren var udrejst i en alder af knap seks år, hvorfor hun havde haft hovedparten af sine formative år udenfor Danmark. **Udlændingenævnet lagde endvidere til grund**, at den herboende reference på tidspunktet for ansøgerens udrejse til Iran og aftalen herom med ansøgerens moder ej heller havde mulighed for at rejse til Iran, **hvorfor Udlændingenævnet fandt**, at den herboende reference havde accepteret at udøve sit familieliv med ansøgeren gennem korte visumophold i Danmark, og at ansøgeren havde mulighed for at søge om visumophold i Danmark under ledsagelse af en anden person end sin moder. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det ikke var dokumenteret eller sandsynliggjort, at ansøgeren manglede grundlæggende omsorg eller pleje i Iran, ligesom der ikke var oplyst om og dokumenteret forhold, der talte imod, at ansøgeren fortsat kunne opholde sig hos sin familie i Iran, hvor hendes moder tillige boede, og hvor ansøgeren havde boet siden sin tilbagerejse i december 2010. FAM/2015/147.

3.1.2.5. Voksne børn (børn over 18 år)

Hvis et voksent barn (barn over 18 år) på ansøgningstidspunktet søger familiesammenføring til herboende forældre, vil det skulle vurderes efter udlændingelovens § 9 c, om der foreligger særlige grunde til at meddele opholdstilladelse.

Af bemærkningerne til udlændingelovens § 9 c, stk. 1, jf. lovforslag nr. L 152 fremsat den 28. februar 2002, afsnit 7.6., fremgår det, at opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., vil kunne meddeles i tilfælde, hvor familiesammenføring ikke er mulig efter de gældende bestemmelser i udlændingelovens § 9, stk. 1, men hvor det som følge af Danmarks internationale forpligtelser – herunder navnlig Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 – er nødvendigt at tillade familiesammenføring. Efter gældende praksis kan der endvidere i andre ganske særlige tilfælde efter en helt konkret vurdering meddeles tilladelse til familiesammenføring i

tilfælde, hvor familiesammenføring ikke er mulig efter de gældende bestemmelser i udlændingelovens § 9, stk. 1.

Det er en forudsætning for anvendelsen af § 9 c, stk. 1, 1. pkt., i forbindelse med opholdstilladelse som følge af familiemæssig eller lignende tilknytning, at tilknytningen går ud over, hvad selve slægtsforholdet normalt medfører, og at der kan anføres vægtige grunde for, at ansøgeren skal optages i den herboendes husstand. Det kan f.eks. være tilfældet, hvor en handicappet udlænding over 18 år risikerer at blive efterladt alene i hjemlandet, fordi resten af familien har fået opholdstilladelse her i landet, og den pågældende har været afhængig af familiens pleje og forsørgelse. Afgørelsen heraf beror på en skønsmæssigt præget vurdering, og opholdstilladelse gives efter praksis kun, når der foreligger ganske særlige omstændigheder.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring med voksne børn, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til en voksen datter fra Syrien, som søgte om familiesammenføring med sin herboende fader. Faderen blev i juni 2014 meddelt opholdstilladelse på baggrund af asyl i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. I juli 2014 indgav ansøgeren en ansøgning om opholdstilladelse på grundlag af familiesammenføring under henvisning til sin fader. Af ansøgningsskemaet fremgik det, at ansøgeren var født i februar 1994, og at hun var syrisk statsborger. Det fremgik endvidere, at ansøgeren siden sin fødsel havde opholdt sig i Syrien, at hun i Syrien havde gennemført 12 års grundskole, at hun på ansøgningstidspunktet læste til mekanikingeniør, og at hun ikke tidligere havde besøgt Danmark. Det blev endvidere oplyst, at faderen forud for sin indrejse i Danmark havde boet sammen med ansøgeren, at han ikke under sit ophold i Danmark havde bidraget økonomisk til ansøgerens forsørgelse i Syrien, og at han havde fire søskende i Syrien, hvoraf tre af dem var gift. I december 2014 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på opholdstilladelse på baggrund af familiesammenføring med sin fader. Ansøgerens moder og bror blev samtidig meddelt opholdstilladelse i Danmark under henvisning til den herboende ægtefælle/fader. Til støtte for klagen blev det anført, at ansøgeren havde boet og var opvokset hos sin familie, at hun var afhængig af dem, og at hun reelt var uden familienetværk i Syrien. Det blev endvidere anført, at Syrien var et livsfarligt sted at leve på grund af krig, og at faderen som flygtning havde ret til at bo i Danmark med ansøgeren under henvisning til Danmarks internationale forpligtelser.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., idet der ikke sås at foreligge en helt særlig tilknytning mellem ansøgeren og hendes fader, der lå udover, hvad der fulgte af slægtskabet i sig selv. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at ansøgeren skulle være afhængig af sin familie,

at faderens fire søskende var flygtet ud af Syrien, at ansøgeren reelt var uden familienetværk i Syrien, og at hun efter faderens opfattelse ikke kunne bo i Syrien alene. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at en afgørelse om afslag på opholdstilladelse til ansøgeren ikke udgjorde en krænkelse efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, da der ikke i sagen forelå oplysninger om forhold, som bevirkede, at det ville være uproportionalt at meddele hende afslag på opholdstilladelse. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at der som udgangspunkt ikke er adgang til familiesammenføring med myndige børn efter EMRK artikel 8, hvis der ikke foreligger særlige pasnings- eller plejebenhov, jf. lovbemærkningerne til udlændingelovens § 9 c. Det forhold, at ansøgeren angiveligt var uden et familienetværk i Syrien, kunne ikke føre til, at der var etableret et sådant plejeforhold, at der på denne baggrund kunne meddeles opholdstilladelse. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren var 20 år og dermed myndig, at hun var født og opvokset i Syrien, at hun havde gennemført 12 års grundskole, at hun læste til mekanikingeniør, og at hun aldrig havde besøgt Danmark før. **Udlændingenævnet lagde derudover vægt på**, at der ikke var oplyst om væsentlige hindringer for, at ansøgeren ikke fortsat ville kunne bo i Syrien, idet hun måtte anses for at have en væsentlig kulturel og sproglig tilknytning til sit hjemland. Det forhold, at Syrien var plaget af krigstilstande, kunne heller ikke føre til en ændret vurdering, idet der var tale om asylretlige forhold, der ikke kunne begrunde meddelelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet bemærkede i tilknytning hertil**, at generelle sociale og økonomiske forhold i en ansøgers hjemland eller opholdsland ikke kunne danne grundlag for en opholdstilladelse, hvorfor **Udlændingenævnet endelig fandt**, at der ikke forelå sådanne særlige grunde, at der burde meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. FAM/2015/117.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2015 Udlændingestyrelsens afgørelser om afslag på opholdstilladelse, jf. henholdsvis udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., og § 9, stk. 1, nr. 3, til to somaliske statsborgere, der havde søgt om opholdstilladelse i Danmark under henvisning til ansøgerens herboende moder og mormoder. Ansøgerne, der var moder og søn, var således datter og barnebarn til den herboende reference. Den herboende reference havde til sagen oplyst, at hun og hendes datter tre år forud for datterens indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse var flygtet fra Somalia hver for sig, at de sidst i 2010 havde boet sammen, at den herboende reference ikke havde forsørget sin datter, at datteren opholdt sig i Uganda, at de løbende havde telefonisk kontakt, og at datteren ikke havde kontakt med sin fader, ligesom datteren ikke vidste, hvor hendes fader opholdt sig henne. Datteren havde til sagen oplyst, at hun boede i Uganda, at hun med sin fader var flygtet fra Somalia til Libyen, at hun i Libyen blev gift med en mand, der efterfølgende forsvandt, at hun derefter var flygtet til Kenya, hvor hun havde født sin søn, og at hun nu opholdt sig i Uganda. Det var til sagen oplyst, at barnebarnet opholdt sig i Uganda med sin moder, og at hans faders adresse var ukendt. Udlændingestyrelsen meddelte i maj 2015 begge ansøgere afslag på opholdstilladelse. Det var til støtte for klagen i Udlændingenævnet anført, at den herboende reference forsørgede sit

barnebarn, at hun var den eneste familie, som hendes datter og hendes barnebarn havde, at datterens ægtemand – og faderen til barnebarnet – var forsvundet, og at referencens datter og barnebarn ikke havde mulighed for at vende tilbage til Somalia.

I forhold til den herboende references datter fandt Udlændingenævnet, at der ikke forelå en tilknytning mellem den herboende reference og datteren, der lå udover, hvad der fulgte af slægtskabet i sig selv. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at datteren på ansøgningstidspunktet var 17 år, at hun på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse var fyldt 18 år, at hun således var myndig, at hun i Libyen havde indgået ægteskab, at hun efterfølgende havde født en søn og herved havde stiftet egen familie, og at den herboende reference og hendes datter ikke havde boet sammen siden 2010, hvor den herboende reference flygtede fra Somalia. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå ganske særlige grunde, der kunne tale for at meddele datteren opholdstilladelse i Danmark, og at et afslag ikke tilsidesatte hensynet til familiens enhed eller var i strid med Danmarks internationale forpligtelser. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke i øvrigt var oplysninger om datterens personlige eller helbredsmæssige forhold, der kunne begrunde, at datteren blev meddelt opholdstilladelse. Det forhold, at datteren havde opholdt sig illegalt i Uganda, og at hun ikke kunne vende tilbage til Somalia, kunne ikke føre til en opholdstilladelse, idet generelle sociale og økonomiske forhold i en ansøgers hjemland ikke kan danne grundlag for en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **I forhold til den herboende references barnebarn fandt Udlændingenævnet**, at den herboende references barnebarn ikke kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, jf. udlændingebekendtgørelsens § 21, stk. 1, og nr. 2 eller nr. 3. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at barnebarnet ikke var uden omsorgsperson, og at der ikke forelå særlige grunde til, at barnebarnet burde meddeles opholdstilladelse i Danmark under henvisning til den herboende reference, idet barnebarnet opholdt sig i Uganda med sin moder. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke var oplysninger i sagen om, at barnebarnet ikke kunne vedblive med at opholde sig i Uganda med sin moder, eller at barnet led fysisk eller psykisk overlast ved at opholde sig i Uganda eller Kenya. **Udlændingenævnet fandt i øvrigt**, at der ikke forelå en sådan særlig familiemæssig eller lignende tilknytning til en i Danmark fastboende person, at der uanset bestemmelsen i udlændingebekendtgørelsens § 21, var grundlag for at meddele barnebarnet opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3. Det forhold, at den herboende reference havde oplyst, at det ikke var muligt at finde barnebarnets fader, at referencen havde forsørget både datteren og barnebarnet, og at referencen var den eneste familie, som datteren og barnebarnet havde, kunne heller ikke føre til en ændret vurdering henset til de i sagen foreliggende oplysninger. **Udlændingenævnet bemærkede endelig**, at der var en person med samme navn som referencens datters fader, der havde medvirket ved indgivelsen af ansøgningen om opholdstilladelse til referencens barnebarn på Den Danske Ambassade i Uganda. FAM/2015/254.

3.1.3. Anden familie

”Anden familie” kan f.eks. være forældre til i Danmark bosiddende mindreårige børn, forældre til i Danmark bosiddende voksne børn, eller voksne søskende. Idet praksis efter bestemmelsen hovedsageligt vedrører forældre, behandles disse separat i afsnit 3.1.3.1. nedenfor.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring mellem voksne søskende, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Syrien, da der ikke forelå ganske særlige grunde til familiesammenføring med ansøgerens herboende broder, jf. udlændingelovens § 9 c. Ansøgerens broder blev meddelt opholdstilladelse som flygtning efter udlændingelovens § 7, stk. 1, i maj 2014. I oktober 2014 indgav ansøgerens herboende broder ansøgning om opholdstilladelse på vegne af ansøgeren. Det fremgik af sagen blandt andet, at ansøgeren i mange år havde lidt af en dyb depression. Ansøgerens broder havde til støtte for klagen anført, at ansøgerens helbred var blevet væsentligt forværret, siden ansøgningen blev indgivet, at ansøgerens fætter og en anden slægtning var blevet dræbt af ISIS, hvilket også havde bidraget til forværring af hendes depression, og at ansøgeren i den forbindelse havde forsøgt at begå selvmord. Den herboende broder havde endvidere anført, at ansøgeren på tidspunktet for klagen stadig udviste suicidal adfærd, og at hun havde mistet kontakten med den øvrige familie.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., idet der ikke forelå en tilknytning mellem ansøgeren og ansøgerens herboende broder, der lå ud over, hvad der fulgte af slægtskabet i sig selv. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren på ansøgningstidspunktet var fyldt 24 år, og at hun dermed var myndig og måtte formodes at kunne klare sig selv. Ansøgerens broder havde oplyst forskelligt om, hvorvidt ansøgeren havde boet sammen med ham, siden han blev indkaldt til militæret i 2003, idet han under asylsagen havde oplyst, at han efter aftjent militærtjeneste i 2005 tog ophold i Damaskus, hvorfra han sammen med sin ægtefælle udrejste til Tyrkiet, mens ansøgeren blev boende i hjembyen, hvorimod det af ansøgningen om familiesammenføring fremgik, at ansøgeren skulle have boet hos broderen og hans ægtefælle siden 2010, og at ansøgeren vedblev med at bo hos broderens ægtefælle, efter at broderen i oktober 2013 flygtede fra Syrien. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at uanset om det kunne lægges til grund, at ansøgeren skulle have boet hos den herboende broder og dennes ægtefælle siden 2010, og at ansøgeren vedblev med at bo hos ansøgerens broders ægtefælle, efter at ansøgerens broder flygtede fra Syrien i oktober 2013, kunne disse oplysninger ikke føre til et andet udfald, da der ikke herved var blevet etableret et beskyttelsesværdigt familieliv mellem ansøgeren og ansøgerens broder, som Danmark var nærmest til at beskytte. **Udlændingenævnet**

bemærkede hertil, at Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8's beskyttelse primært tager sigte på den i den europæiske tradition almindelige kernefamilie, dvs. fader, moder og mindreårige børn. Det anførte om, at ansøgerens broder havde forsørget ansøgeren siden 2010, kunne ikke føre til et ændret udfald. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at sociale og økonomiske forhold i en ansøgers hjemland ikke i sig selv kunne danne grundlag for en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, ligesom ansøgerens broder fortsat ville kunne forsørge ansøgeren som hidtil. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke i øvrigt forelå oplysninger om ansøgerens forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne begrunde, at ansøgeren skulle meddeles opholdstilladelse. Det oplyste om, at ansøgeren i mange år havde lidt af depression, at denne blev forværret i takt med, at krigen i Syrien kom geografisk tættere på hende, at hun havde forsøgt at begå selvmord, og at hun stadig udviste suicidal adfærd, kunne ikke føre til et andet udfald, da der herved ikke var oplyst om sådanne helbredsmæssige forhold, der kunne begrunde en opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse også vægt på**, at der ikke kunne meddeles opholdstilladelse efter bestemmelsen alene med henblik på at modtage medicinsk behandling her i landet. Det forhold, at ansøgeren var uden familie i Syrien, og at hun var bange for at blive overladt til sin egen skæbne, kunne ligeledes ikke føre til en anden vurdering, idet et manglende familienetværk ikke i sig selv kunne føre til en opholdstilladelse efter bestemmelsen. Endelig kunne det forhold, at ansøgerens og den herboende broders slægtninge var dræbt af ISIS, og at ansøgerens angst forværredes grundet krigen i Syrien, ikke føre til en ændret vurdering, idet der herved kunne være tale om forhold af asylretlig karakter, hvilket ikke kunne føre til opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. ÅB/2015/35.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring til en syrisk statsborger under henvisning til hendes herboende søster, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1. Det fremgik af ansøgningsskemaet, at ansøgeren var født i 1966, at hun havde mistet sine tre sønner i krigen i Syrien, at hun havde mistet sin ægtefælle på grund af sygdom, at hun var arbejdsløs og alene, og at den eneste, der tog sig af hende, var ansøgerens herboende søster, idet hun sendte ansøgeren penge til forsørgelse. Det var endvidere oplyst, at den herboende søster og ansøgerens søskende boede i Syrien, men at de havde deres egne problemer, hvorfor ansøgeren ikke hørte fra dem, og at hun havde brug for den herboende søsters støtte. Den herboende søster havde til brug for ansøgningen oplyst, at hun havde boet i Danmark, siden hun kom hertil i 1995, at hun havde sin ægtefælle og fem børn i Danmark, at hun og ansøgeren boede sammen, indtil ansøgeren indgik ægteskab, da den herboende søster var cirka 12 år, at ansøgeren flyttede hjem til sin fader og søskende igen, da den herboende søster var 15 år, idet ansøgeren havde konflikter i sit ægteskab, og at ansøgeren på grund af konflikter med ægtefællen flyttede frem og tilbage mellem sin faders bolig og sin ægtefælles bolig, men at hun boede sammen med den herboende søster fra søsteren var 17-18 år, til søsteren på grund af sit ægteskab flyttede til Danmark som 25-årig. Udlændingestyrelsen meddelte i marts 2015 ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., da der ikke sås at foreligge en helt særlig tilknytning mellem ansøgeren og den herboende søster, der lå udover, hvad der fulgte af slægtskabet i sig selv. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren ikke hidtil havde været en del af den herboende søsters husstand, at den herboende søster og ansøgeren ikke havde boet sammen, siden den herboende søster var 25 år, hvilket vil sige i 20 år, og at både ansøgeren og den herboende søster havde stiftet selvstændig familie. Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at det til støtte for klagen blev anført, at ansøgeren og den herboende søster havde et tæt søskendebånd til trods for den lange afstand, der var mellem ansøgeren og den herboende søster, at ansøgeren og den herboende søsters moder afgik ved døden, da den herboende søster var fem år, og at ansøgeren som følge heraf til dels var som en mor for den herboende søster. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke var oplyst om sådanne omstændigheder, der kunne føre til en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet fandt således**, at en afgørelse om afslag på opholdstilladelse til ansøgeren ikke udgjorde en krænkelse af den herboende søsters og ansøgerens rettigheder efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, da der ikke i sagen forelå oplysninger om forhold, som bevirkede, at det ville være uproportionalt at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse. Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse, at der efter de gældende danske regler for familiesammenføring kan meddeles opholdstilladelse til en kernefamilie, forstået som forældre og mindreårige børn, jf. EMRK artikel 8. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse var 49 år og således myndig, hvorfor hun måtte antages at kunne klare sig selv. **Udlændingenævnet fandt**, at der ikke i øvrigt forelå oplysninger om ansøgerens personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne begrunde, at ansøgeren kunne gives opholdstilladelse. Det forhold, at ansøgeren ikke trivedes i sit ægteskab og flyttede hjem til sin fader og var en del af sin faders husstand, hvori den herboende søster indgik på daværende tidspunkt, at den herboende søster havde besøgt ansøgeren næsten årligt, siden hun kom til Danmark, og at den herboende søster havde forsørget ansøgeren, siden krigen i Syrien brød ud, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet fandt**, at der ikke herved var etableret et beskyttelsesværdigt familieliv mellem den herboende søster og ansøgeren på tidspunktet for den herboende søsters udrejse af Syrien eller efterfølgende, som Danmark var nærmest til at beskytte. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det forhold, at ansøgeren på grund af traumatiske oplevelser livet igennem havde særligt brug for omsorg, kærlighed og pleje grundet sin psykiske tilstand, at ansøgeren på grund af krigen ikke havde mulighed for at se sine øvrige søskende, som hun i øvrigt havde konflikter med, og at den herboende søsters og ansøgerens fader var syg og havde brug for hjælp og derfor ikke kunne hjælpe ansøgeren, ikke udgjorde sådanne ganske særlige grunde, at ansøgeren kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. Udlændingenævnet bemærkede, at ansøgeren og den herboende søster havde mulighed for at fortsætte familielivet som hidtil blandt andet ved, at den herboende søster bidrog til ansøgerens forsør-

gelse. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at et manglende familiært netværk ikke i sig selv kan danne grundlag for en opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1, og at generelle sociale eller økonomiske forhold i ansøgerens hjemland eller opholdsland ikke kan danne grundlag for en opholdstilladelse efter bestemmelsen. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det forhold, at det ikke var muligt på grund af krigen at sende helbredsmæssige oplysninger om ansøgeren, at det på grund af krigen var forbundet med fare for ansøgeren at modtage de penge, den herboende søster sendte til hende, og at situationen i Syrien blev værre og værre med flere strømafbrydelser end nogensinde før, terrorgrupper, der bredte sig i landet, hospitalsadgange, der blev sværere og grænser, der langsomt lukkedes, ikke kunne føre til et andet udfald af sagen, idet der herved kunne være tale om forhold af asylretlig karakter, som ikke kunne føre til en opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1. ÅB/2015/36.

3.1.3.1. Forældre

Bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1, finder blandt andet anvendelse i situationer, hvor en forælder søger om opholdstilladelse her i landet under henvisning til sit/sine herboende barn/børn. Der sondres mellem situationer, hvor det herboende barn er mindreårigt, og situationer, hvor det herboende barn er voksent.

3.1.3.1.1. Forældre til herboende mindreårige børn

Der vil i visse situationer kunne meddeles opholdstilladelse efter bestemmelsen til en forælder til et herboende mindreårigt barn.

Det er en forudsætning, at forælderen ikke udgør en familiemæssig enhed med barnets herboende anden forælder, og at forældrene ikke har opløst den familiemæssige enhed med det afgørende formål at opnå et bedre grundlag for meddelelse af opholdstilladelse til den ikke-herboende forælder. Det er en betingelse for meddelelse af opholdstilladelse, at det enten vil krænke barnets ret til at udøve sit hidtidige familieliv med begge sine forældre eller barnets selvstændige tilknytning til Danmark, hvis man i stedet henviste forælderen og barnet til at udøve familielivet i forbindelse med forældrens besøgsophold her i landet eller ved at bo sammen som en familie i et andet land.

Børn anses som udgangspunkt for at have en stærk selvstændig tilknytning til Danmark, hvis barnet har boet lovligt i Danmark i seks til syv år. Der vil kunne meddeles opholdstilladelse til forældre, hvis de f.eks. har et fast og regelmæssigt samvær af et vist omfang med det herboende barn, og samværet har været udøvet kontinuerligt over tid.

Der vil f.eks. efter omstændighederne kunne meddeles opholdstilladelse til en udlænding under henvisning til udlændingens herboende barn, hvis f.eks.

- Barnet bor i Danmark sammen med sin anden forælder, der er fastboende i Danmark. Det vil her skulle vurderes, om samværet mellem barnet og den ansøgende forælder er af et sådant omfang og karakter, at den ansøgende forælder ikke kan henvises til at udøve samværet på besøgsophold her i landet.
- Barnet bor sammen med forælderen i Danmark, og barnet ikke er dansk statsborger, men meddelt opholdstilladelse under henvisning til enten samværet med sin herboende anden forælder eller sin stærke selvstændige tilknytning her til landet. Forælderen vil i denne situation skulle meddeles opholdstilladelse under henvisning til barnet.
- Barnet er anbragt uden for hjemmet, og den ansøgende forælder fortsat har samvær med barnet. Det vil være en konkret vurdering, om der kan meddeles opholdstilladelse.

Ved afgørelser, hvor barnets samvær med den ansøgende forælder er udslagsgivende, lægges der vægt på det aktuelle faktiske samvær mellem forælderen og barnet. Det vil være af afgørende betydning, om samværet kan anses for at være af sædvanligt omfang under henvisning til barnets alder. Det vil omvendt også blive tillagt vægt, hvis samværet alene er etableret eller øget med henblik på at forbedre forælderen mulighed for at opnå opholdstilladelse her i landet.

Hvis samværet er af et sådant omfang og karakter, at forælderen ikke kan henvises til alene at udøve det på besøgsophold her i landet, vil forælderen skulle meddeles opholdstilladelse.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring med forældre til herboende mindreårige børn efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en eritreisk familie på seks personer, der søgte om familiesammenføring med deres herboende datter henholdsvis søster i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. Den herboende reference blev meddelt opholdstilladelse i Danmark som kvoteflygtning i august 2013 som 11-årig. I maj 2014 modtog Udlændingestyrelsen ansøgninger om familiesammenføring med den herboende reference fra ansøgerne, hvoraf det fremgik, at den herboende reference havde boet sammen med ansøgerne i Eritrea i perioden fra 2002 til 2006, hvor hun flygtede til Etiopien med sin moster, at hun i november 2013 indrejste i Danmark sammen med sin moster, at hun i Danmark boede hos sin moster, og at hun savnede ansøgerne, som hun var i kontakt med via blandt andet Skype. Det fremgik af et interviewreferat fra juni 2014 fra den danske ambassade i Etiopien, at referencens fader over for ambassaden havde oplyst, at han senest havde set sin herboende datter otte år tidligere i Eritrea. Til støtte for klagen over Udlændingestyrelsens afgørelse blev det anført, at den herboende reference havde været meget gladere, siden hun etablerede elektronisk kontakt med ansøgerne. Det fremgik af den herboende references genbosætnings sag, at referencen havde boet hos

sin moster, siden hun var baby, idet referencens forældre ikke havde økonomi til at tage sig af endnu et barn, at den herboende reference og hendes moster, da den herboende reference var ca. fire år gammel, flygtede til Etiopien med mosterens familie, fordi de blev forfulgt af eritreiske soldater, at mosteren inden flugten oplyste referencens forældre herom, og at den herboende reference og hendes moster ikke herefter havde kontakt med ansøgerne. Det fremgik endvidere, at den herboende reference ikke kunne huske Eritrea eller sine forældre, da hun ikke havde set dem, siden hun var fire år gammel.

Udlændingenævnet fandt, at de foreliggende afgørelser om afslag på opholdstilladelse til ansøgerne ikke udgjorde en krænkelse af ansøgernes rettigheder i henhold til Danmarks internationale forpligtelser, herunder at afgørelserne ikke var i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, og at der i sagen ikke var oplyst om forhold, der bevirkede, at det ville være uproportionalt at meddele ansøgerne afslag på opholdstilladelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at den herboende reference ikke havde boet sammen med ansøgerne, siden hun var spæd, at hun omkring januar 2006 flygtede til Etiopien med sin moster, og at ansøgerne først i april 2014 havde forsøgt at genetablere kontakten med hende. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at der ikke forelå en helt særlig tilknytning mellem den herboende reference og ansøgerne, der lå udover, hvad der fulgte af slægtskabet i sig selv. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at der var tale om en frivillig afbrydelse af familielivet, da forældrene overlod den herboende reference i mosterens varetægt som spæd, da mosteren orienterede referencens forældre forud for flugten om, at mosteren agtede at tage referencen med, og da referencens forældre accepterede dette. **Udlændingenævnet fandt således**, at der ikke i sagen forelå oplysninger om forhold, herunder barnets tarv, som bevirkede, at det ville være uproportionalt at henvise den herboende reference og ansøgerne til at udøve deres familieliv som hidtil. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at referencen havde kontakt med sine forældre og søskende via blandt andet Skype, ikke på ovenstående baggrund kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet bemærkede**, at FN's Børnekonvention ikke efter Udlændingenævnets opfattelse giver en videre adgang til familiesammenføring end den, der følger af EMRK artikel 8. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at det fremgår af artikel 9, stk. 3, i FN's Børnekonvention, at deltagerstaterne skal respektere retten for et barn, der er adskilt fra den ene eller begge forældre, til at opretholde regelmæssig kontakt med begge forældre, medmindre dette strider mod barnets tarv. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at Udlændingestyrelsens afgørelser ikke udgjorde en krænkelse af den herboende referencens rettigheder efter artikel 9, stk. 3, i FN's Børnekonvention, idet hun fortsat kunne opretholde kontakten til ansøgerne via blandt andet Skype som hidtil. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det forhold, at referencen savnede ansøgerne, og at det gjorde hende ked af det, når hendes klassekammerater i skolen spurgte til hendes biologiske forældre, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at det forhold, at ansøgerne var udrejst af Eritrea, idet referencens fader havde været udsat for fængsling og tortur, fordi han nægtede at sende referencens

søskende i militæret, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at asylretlige forhold ikke kunne begrunde opholdstilladelse i Danmark efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke i øvrigt forelå oplysninger om personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, hos ansøgerne, der kunne begrunde, at der kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerne i ansøgningsskemaerne havde oplyst, at de ikke led af alvorlige sygdomme eller handicap. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at det forhold, at referencens fader over for den danske ambassade i Etiopien havde oplyst, at han led af diabetes, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet det hverken var dokumenteret eller sandsynliggjort, at han ikke ville kunne modtage medicinsk behandling for diabetes i sit opholdsland. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at generelle sociale eller økonomiske forhold i en ansøgers hjemland eller opholdsland ikke kunne danne grundlag for en opholdstilladelse efter bestemmelsen. FAM/2015/32.

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til en statsborger fra Canada, der søgte om familiesammenføring med sin herboende danske datter, som var født i 2009. Ansøgeren indrejste i Danmark i 2006 og blev i 2010 meddelt opholdstilladelse på baggrund af ægteskab med en dansk statsborger, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. Ansøgeren udrejste af Danmark i januar 2012 med henblik på at tage beskæftigelse i USA og efterlod i den forbindelse ægtefællen og datteren i Danmark. Ansøgeren og dennes danske ægtefælle blev skilt, og i juni 2014 søgte ansøgeren om opholdstilladelse i Danmark under henvisning til sin danske datter. I september 2014 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke sås at foreligge en helt særlig tilknytning mellem den herboende datter og ansøgeren, der lå udover, hvad der fulgte af slægtskabet i sig selv. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at ansøgeren ved udrejsen til USA frivilligt valgte at afbryde familielivet i Danmark, og at ansøgeren måtte anses for at have indrettet familielivet således, at ansøgeren skulle bevare kontakten med datteren under besøgsophold, henset til at ansøgningen om familiesammenføring først blev indgivet 2½ år efter udrejsen. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at ansøgeren kunne henvises til at udøve familielivet som hidtil gennem besøgsophold. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at afgørelsen om afslag på opholdstilladelse til ansøgeren under henvisning til ansøgerens herboende datter ikke udgjorde en krænkelse af ansøgerens rettigheder i henhold til Danmarks internationale forpligtelser, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren frivilligt valgte at udrejse af Danmark, at ansøgeren havde udøvet familielivet med datteren via besøgsophold, og at der ikke sås at være noget til hinder for, at ansøgeren og datteren kunne fortsætte med at udøve familielivet som hidtil. **Udlændingenævnet**

fandt desuden, at FN's Børnekonvention efter Udlændingenævnets opfattelse ikke kunne give en videre adgang til familiesammenføring end den, der følger af EMRK artikel 8. **Udlændingenævnet lagde herved til grund**, at et afslag på opholdstilladelse til ansøgeren ikke var i strid med barnets tarv, og at ansøgeren ikke var afskåret fra at udøve familielivet som hidtil. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke i øvrigt forelå oplysninger om ansøgerens personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne begrunde, at ansøgeren skulle gives opholdstilladelse i Danmark. FAM/2015/36.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til betydningen af samvær med den forælder, barnet ikke bor sammen med, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2015 Udlændingestyrelsens afslag på opholdstilladelse til en liberisk statsborger, som søgte om opholdstilladelse under henvisning til sin herboende datter, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, jf. herved § 10, stk. 4. Ansøgeren blev i september 2012 af Udlændingestyrelsen udvist af Danmark med et indrejseforbud i to år. Det fremgik af sagen, at ansøgeren senest i 2005 havde fået sin opholdstilladelse i Italien forlænget, og at han første gang kom til Danmark i 2008/2009. Det fremgik endvidere af sagen, at Flygtningenævnet i april 2014 traf endelig afgørelse om afslag på asyl til ansøgeren, og at ansøgeren sidst i april 2014 indgav ansøgning om familiesammenføring med sin herboende datter, der var født i juli 2010, idet han ønskede opholdstilladelse for at være tættere på sin datter. Det fremgik endvidere af sagen, at ansøgeren havde samvær med sin datter fire til syv dage om måneden på forskellige ugedage, og at ansøgeren og hans datter i forbindelse med dette samvær hver måned overnattede en enkelt nat sammen på moderens bopæl.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke havde været udrejst af Danmark i to år siden Udlændingestyrelsens udvisningsafgørelse i september 2012, og ansøgeren kunne derfor ikke gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, jf. herved § 10, stk. 4. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren i september 2012 blev administrativt udvist af Danmark i medfør af udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 1, og at ansøgeren efter det til sagen oplyste ikke var udrejst af Danmark. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at afgørelsen ikke udgjorde en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, og at afslag på opholdstilladelse var proportionalt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at selvom det lagdes til grund, at ansøgeren og hans datter havde etableret et beskyttelsesværdigt familieliv, idet ansøgeren efter det oplyste havde samvær med sin datter fire til syv dage om måneden, og at han efter det oplyste havde opholdt sig i Danmark siden hendes fødsel, var Danmark ikke nærmest til at beskytte deres familieliv. **Udlændingenævnet bemærkede**, at Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da familier ikke efter EMRK artikel 8 har en umiddelbar ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv. **Udlændin-**

genævnet fandt desuden, at ansøgeren ikke kunne have haft en berettiget forventning om at kunne udøve familielivet i Danmark, idet han ikke havde haft ret til at tage fast ophold i Danmark. Det forhold, at det til klagen var anført, at et afslag ville stride mod barnets tarv, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren på tidspunktet for afgørelsen alene havde samvær med sin datter fire til syv dage om måneden, og at den månedlige overnatning foregik på moderens bopæl. **Udlændingenævnet fandt således**, at det ikke ville stride mod barnets tarv at henvise ansøgeren og hans datter til at udøve samvær under besøgs- og visumophold. **Udlændingenævnet bemærkede endelig**, at FN's Børnekonvention ikke giver en videre adgang til familiesammenføring end EMRK artikel 8. FAM/2015/92.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til en statsborger fra Kenya, der søgte om familiesammenføring med sin herboende søn, som var født i marts 2010. Ansøgeren havde i perioden fra 2008 til 2010 haft opholdstilladelse i Danmark på baggrund af uddannelse og med henblik på jobsøgning efter endt uddannelse. I oktober 2010 blev ansøgeren meddelt afslag på opholdstilladelse under henvisning til ansøgerens søns mor. Ansøgeren forlod herefter Danmark. I januar 2011 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på familiesammenføring med ansøgerens herboende søn, idet Udlændingestyrelsen vurderede, at ansøgeren fortsat var i et forhold til ansøgerens søns mor. Det daværende Ministerium for Flygtninge, Indvandrere og Integration hjemviste i juli 2011 Udlændingestyrelsens afgørelse fra januar 2011. I november 2011 meddelte Udlændingestyrelsen på ny ansøgeren afslag på familiesammenføring med ansøgerens herboende søn. Justitsministeriet stadfæstede denne afgørelse i september 2012. Udlændingestyrelsen meddelte på ny i juni 2014 ansøgeren afslag på familiesammenføring med ansøgerens herboende søn. Det fremgik af det elektroniske visumsystem, at ansøgeren i marts 2013 blev meddelt visum til Danmark for en periode på 86 dage med henblik på at besøge en ven i Danmark, og at ansøgeren i august 2014 blev meddelt visum til Danmark for en periode på 47 dage.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgeren ikke havde boet i Danmark siden november 2010, og at ansøgeren ikke havde udøvet samvær med sin herboende søn i et sådant omfang, at ansøgeren på denne baggrund kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det anførte om, at ansøgeren og hans herboende søn var stærkt knyttet til hinanden, at ansøgeren udøvede samvær med sin herboende søn, at der efter ansøgerens opfattelse forelå ganske særlige grunde til at meddele opholdstilladelse, og at det efter ansøgerens opfattelse ville være i strid med Danmarks internationale forpligtelser ikke at meddele ansøgeren opholdstilladelse i Danmark, ikke kunne føre til et andet udfald af sagen. Uanset at der mellem ansøgeren og dennes herboende søn eksisterede et beskyttelsesværdigt familieliv i medfør af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, **fandt Udlændingenævnet**

desuden, at Danmark ikke var det nærmeste land til at beskytte dette familieliv, idet ansøgeren alene i forhold til det aktuelle samvær havde set sin søn i 37 dage i perioden fra december 2014 til februar 2015 under et processuelt ophold. **Udlændingenævnet noterede i den forbindelse**, at ansøgerens herboende søns daginstitution i december 2014 havde oplyst, at ansøgerens herboende søn havde det svært med at blive hentet af ansøgeren, og at det var ved at være et stykke tid siden, at daginstitutionen havde set ansøgeren. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at FN's børnekonvention ikke giver en videre ret til familiesammenføring end EMRK artikel 8. **Udlændingenævnet fandt således**, at der henset til karakteren og omfanget af samværet ikke kunne meddeles opholdstilladelse under henvisning hertil. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at ansøgerens herboende søn var født i marts 2010, at ansøgeren havde boet sammen med sin herboende søn og dennes mor i cirka fem måneder indtil sin udrejse af Danmark i 2010, at ansøgeren i perioden fra sin udrejse af Danmark i november 2010 indtil marts 2013 alene havde haft kontakt med sin søn via ugentlige samtaler på Skype, og at ansøgeren herefter alene havde udøvet samvær med sin søn under besøgsophold (visumophold) og processuelt ophold i Danmark. **Udlændingenævnet bemærkede**, at ansøgeren i marts 2013 blev meddelt visum med henblik på at besøge en ven i Danmark og ikke ansøgerens herboende søn, ligesom **Udlændingenævnet bemærkede**, at der ikke sås at være givet afslag på visumophold i Danmark under henvisning til ansøgerens herboende søn. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren indrejste i Danmark i august 2014 på et visum, at han efterfølgende søgte om forlængelse af visummet, og at han først søgte om opholdstilladelse under henvisning til sin herboende søn efter at have fået afslag på forlængelse af visummet. **Udlændingenævnet fandt ydermere**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgeren under sit processuelle ophold havde haft mulighed for at intensivere sit samvær med sin herboende søn, idet der ikke efter praksis kan meddeles opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1, for at etablere eller intensivere et samvær. **Det var således Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren fortsat kunne henvises til at udøve samvær med sin søn på visumophold og via Skype. Det forhold, at ansøgeren betalte børnebidrag til sin herboende søn, **fandt Udlændingenævnet ej heller** kunne føre til en ændret vurdering, idet der ikke herved var dokumenteret et sådant samvær mellem ansøgeren og dennes herboende søn, der kunne medføre opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Endelig fandt Udlændingenævnet**, at der ikke i øvrigt forelå oplysninger om ansøgerens personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne begrunde, at ansøgeren kunne gives opholdstilladelse. FAM/2015/177.

3.1.3.1.2. Forældre til herboende voksne børn

Der kan efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, efter en konkret vurdering gives opholdstilladelse til forældre til herboende voksne børn.

Dette vil som udgangspunkt være tilfældet, hvis forælderen allerede i hjemlandet gennem en længere periode har haft fælles bopæl med det herboende barn, der har fungeret som familiens overhoved, herunder har forsørget forælderen. Det tillægges betydning, om den voksne forælder har indgivet ansøgningen om opholdstilladelse i umiddelbar tidsmæssig forlængelse af, at det herboende voksne barn meddeles opholdstilladelse i Danmark, om forælderen har andre voksne børn i hjemlandet, om forælderen er selvforsørgende, og om forælderen har en ægtefælle.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring med forældre til herboende voksne børn efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i maj 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til en afghansk statsborger, som søgte om familiesammenføring med sin herboende voksne søn. Den herboende reference blev i maj 2014 meddelt opholdstilladelse i Danmark som flygtning.

Udlændingenævnet fandt, at der mellem ansøgeren og den herboende reference forelå en helt særlig tilknytning, der lå udover, hvad der følger af slægtskabet i sig selv. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at den herboende reference konsekvent i forbindelse med sin asylsag havde oplyst, at ansøgeren var en del af hans husstand, indtil han flygtede fra Afghanistan, at han havde forsørget ansøgeren siden 2000, hvor ansøgerens ægtefælle afgik ved døden, og at ansøgerens anden søn ligeledes var optaget i referencens husstand, hvorfor den herboende reference på den baggrund måtte anses for at være familiens overhoved. **Udlændingenævnet fandt endvidere** efter en konkret vurdering af sagens samlede omstændigheder, at ansøgningen om familiesammenføring var indgivet i umiddelbar forlængelse af, at den herboende reference blev meddelt opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at den herboende reference og hans familie først blev boligplaceret i juni 2014, at ansøgeren fik udstedt sit pas i august 2014, og at den herboende reference indgav ansøgning om familiesammenføring i september 2014, hvilket efter det oplyste var dagen efter, at han modtog kopi af ansøgerens pas fra Afghanistan. FAM/2015/63.

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., som familiesammenført til en statsborger fra Somalia. Det fremgik af sagen, at ansøgeren, som var moder til den herboende reference, var født i 1960, og at den herboende søn havde boet sammen med hende samt forsørget hende, indtil han flygtede til Danmark i 2013. Det fremgik således, at ansøgeren, den herboende søn, hans ægtefælle og ansøgerens ældste søn, forinden han blev dræbt af Al-Shabaab, boede sammen i et hus i Somalia, inden den herboende søn udrejste fra Somalia i februar 2013. Det fremgik endvidere, at ansøgeren ejede en lille butik, hvorfra hun solgte frugt og madvarer, og hvor hun fik hjælp af den

herboende søns ægtefælle. Det fremgik herved, at ansøgeren var afhængig af hjælp fra hendes herboende søn og dennes ægtefælle, idet hun havde mistet hele sin slægt i Somalia, og at det var den herboende søns ægtefælle, som forsørgede hende på ansøgningstidspunktet. Herudover fremgik det, at ansøgeren på grund af stress i familien og Al-Shabaabs drab på hendes ældste søn havde det psykisk dårligt. Det fremgik ydermere, at det var ansøgeren, som finansierede den herboende søns udrejse fra Somalia ved at sælge familiens gård. Endvidere fremgik det, at den herboende søn havde talt med ansøgeren én gang i slutningen af februar 2013 efter sin udrejse til Danmark, at ansøgeren og den herboende søns ægtefælle efter hans flugt til Danmark i 2013 flygtede til en flygtningelejr i Uganda, at ansøgeren ville sidde tilbage i flygtningelejren i Uganda uden forsørgelse og uden familie, når den herboende søns ægtefælle rejste til Danmark, og at den herboende søns ægtefælle i december 2014 var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9 c.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., da der ikke forelå en helt særlig tilknytning mellem den herboende søn og ansøgeren, der lå udover, hvad der følger af slægtskabet i sig selv. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at den herboende søn og dennes ægtefælle fortsat ville kunne forsørge ansøgeren, selvom hun ikke havde opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet bemærkede**, at generelle sociale eller økonomiske forhold i ansøgernes hjemland eller opholdsland ikke kunne danne grundlag for en opholdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgeren var flygtet til Uganda. **Udlændingenævnet fandt herved**, at det ikke var i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 at meddele afslag på opholdstilladelse, og **Udlændingenævnet lagde i denne forbindelse vægt på**, at ansøgeren havde klaret sig selv siden cirka 1990, hvor hun efter det oplyste blev enke, herunder at hun havde oppebåret en selvstændig indtægt samt opretholdt sin egen husstand. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at den herboende søn ikke havde stiftet selvstændig bopæl, selvom han var blevet gift, men at han forblev en del af ansøgerens husstand. **Udlændingenævnet bemærkede ydermere**, at det forhold, at det var ansøgeren, som havde betalt for den herboende søns udrejse af Somalia, understøttede, at ansøgeren kunne handle selvstændigt. **Udlændingenævnet fandt således**, at den herboende søns og ansøgerens tilknytning ikke gik ud over, hvad selve slægtsforholdet normalt medfører. **Udlændingenævnet fandt herved**, at der ikke mellem den herboende søn og ansøgeren var etableret et sådant afhængighedsforhold, at ansøgeren burde meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet fandt således**, at der ikke mellem den herboende søn og ansøgeren forelå et sådant beskyttelsesværdigt familieliv efter EMRK artikel 8, at Danmark var forpligtet til at tillade familiesammenføring. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at der ikke i øvrigt forelå oplysninger om ansøgerens personlige forhold, herunder helbreds-mæssige forhold, der kunne begrunde, at ansøgeren blev meddelt opholdstilladelse. Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at den herboende søn kom til Danmark i oktober 2013, og at ansøgeren således ikke havde boet sammen med ham i halvandet år. Det indgik endvi-

dere i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at ansøgeren – inden hun selv flygtede fra Somalia – ejede en lille butik, hvor hun solgte frugt og madvarer, og hvor hun fik hjælp af den herboende søns ægtefælle. Herudover indgik det i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at den herboende søns far døde i en bilulykke, da sønnen var to år gammel, at sønnen havde boet sammen med ansøgeren, indtil han flygtede til Danmark i februar 2013, at han havde forsørget hende, og at hun var afhængig af hjælp fra den herboende søn og dennes ægtefælle. **Udlændingenævnet fandt imidlertid ikke**, at dette kunne føre til et andet udfald af sagen, da den herboende søn og dennes ægtefælle fortsat ville kunne forsørge ansøgeren, selvom hun ikke havde opholdstilladelse i Danmark. FAM/2015/54.

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til en moder til en herboende voksen datter. Ansøgeren var født i 1936 i Makedonien, hvor hun var statsborger. Referencen var født i 1967 i Makedonien og indrejste i marts 1986 i Danmark, hvor hun blev meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse i januar 1988.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at der ikke sås at foreligge en helt særlig tilknytning mellem ansøgeren og referencen, der lå udover, hvad der følger af slægtskabet i sig selv. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at referencen indrejste i marts 1986 i Danmark, hvor referencen i januar 1988 blev meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse, at referencen i august 1992 indgik ægteskab i Danmark, at referencen havde fået tre børn, at referencen således havde stiftet egen familie i Danmark, at referencen ikke havde forsørget ansøgeren, og at referencen først i september 2014 – 28 år efter referencens indrejse i Danmark – havde ansøgt om familiesammenføring med ansøgeren. Det forhold, at ansøgeren ikke havde haft et behov for at være en del af referencens eller dennes søskendes husstand, idet hun havde levet med sin ægtefælle, som hjalp hende indtil sin død, **fandt Udlændingenævnet endvidere** ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet der således ikke på den baggrund forelå et beskyttelsesværdigt familieliv, der i henhold til Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 kunne begrunde en opholdstilladelse. **Udlændingenævnet bemærkede i øvrigt**, at beskyttelsen af familielivet i EMRK artikel 8 tager sigte på den almindelige traditionelle europæiske kernefamilie. Således vil Danmark kun i helt særlige tilfælde være forpligtet til at tillade familiesammenføring mellem eksempelvis forældre og voksne børn. Det forhold, at ansøgeren havde været alvorligt syg, **fandt Udlændingenævnet desuden** ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet referencen havde oplyst, at ansøgeren var færdigbehandlet, at ansøgeren ikke på afgørelsestidspunktet led af en alvorlig sygdom, og at ansøgeren fortsat havde adgang til læge. Det forhold, at ansøgeren efter det oplyste skulle være alene i Makedonien, idet hendes børn boede i henholdsvis Danmark, Schweiz og et ukendt land, fandt Udlændingenævnet ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet generelt dårlige sociale og økonomiske

forhold i hjemlandet ikke kan begrunde en opholdstilladelse i Danmark efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **På denne baggrund fandt Udlændingenævnet**, idet der ikke i øvrigt var oplyst om ganske særlige forhold, herunder alvorlige personlige og helbredsmæssige forhold, at det ikke ville være uproportionalt som stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark. FAM/2015/108.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., som familiesammenført til en statsløs fra Kuwait. Den herboende reference, der var født i 1981, som var ansøgerens voksne søn, og som var indrejst i Danmark i februar 2012 og i februar 2014 var blevet meddelt asyl, havde til sagen oplyst, at han altid havde boet sammen med sine forældre på den samme adresse i Kuwait, at hans moder afgik ved døden i 2001, at hans ægtefælle ligeledes boede sammen med ham og hans fader efter ægteskabets indgåelse, at han havde forsørget ansøgeren fra 1999 til 2012 og efter sin indrejse i Danmark ved at sende ham penge, og at ansøgeren havde en frugtvogn på torvet, som han solgte grøntsager fra, men at han med tiden var blevet ældre, hvorfor den herboende søn havde overtaget salget af grøntsager forud for sin udrejse af Kuwait.

Udlændingenævnets flertal fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnets flertal lagde herved vægt på**, at der ikke forelå en helt særlig tilknytning mellem ansøgeren og hans herboende søn, der lå udover, hvad der fulgte af slægtskabet i sig selv. Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets flertals afgørelse, at den herboende søn havde boet på ansøgerens adresse hele sit liv, og at hans ægtefælle ligeledes var flyttet ind og havde taget ophold på ansøgerens bopæl. **Udlændingenævnets flertal fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, da det ikke ved den herboende søns fortsatte ophold i hjemmet, hvor han var født og opvokset, kunne lægges til grund, at der mellem ham og ansøgeren forelå en helt særlig tilknytning, der lå udover, hvad der fulgte af slægtskabet i sig selv. **Udlændingenævnets flertal fandt således**, at den herboende søn ved sit ægteskab i 2008 og ved sin datters fødsel i 2010 havde stiftet selvstændig familie. Uanset at dette familieliv havde været udøvet på ansøgerens bopæl, **fandt Udlændingenævnets flertal endvidere**, at det ikke kunne lægges til grund, at ansøgeren herved havde været optaget i den herboende søns husstand, og at der derudover havde været etableret et pasnings- og plejeforhold. **Udlændingenævnets flertal fandt desuden** under henvisning til de samme betragtninger, at det ikke kunne føre til et andet resultat, at den herboende søns ægtefælle og datter var blevet meddelt opholdstilladelse og var indrejst i Danmark. Det forhold, at den herboende søn efter det oplyste havde forsørget ansøgeren fra 1999 til 2012 og efter sin indrejse i Danmark havde sendt økonomisk støtte til ansøgeren, **fandt Udlændingenævnets flertal herudover** ikke i sig selv kunne føre til, at der forelå et beskyttelsesværdigt familieliv, som Danmark derefter var nærmest til at beskytte, jf. Den Europæiske Menneskerettig-

hedskonventions (EMRK) artikel 8. **Udlændingenævnets flertal fandt endelig**, at der ikke i øvrigt forelå oplysninger om ansøgerens personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne begrunde, at han skulle gives opholdstilladelse, og det ville derfor ikke være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser – herunder EMRK artikel 8 – at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark. FAM/2015/249.

3.1.3.2. Søskende og andre nærtstående familiemedlemmer

Efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, kan der gives opholdstilladelse til mindreårige udlændinge, der skal opholde sig hos andre personer, der bor i Danmark, end forældremyndighedsindehaveren, i forbindelse med adoption eller plejeforhold, eller, hvis særlige grunde taler for det, hos den mindreårige udlændings nærmeste familie.

Udlændingebekendtgørelsens § 21, regulerer bestemmelsen mere detaljeret.

Nærmeste familie kan for eksempel være barnets biologiske forælder (hvis denne ikke har forældremyndighed over barnet), søskende, bedsteforældre og forældres søskende.

Det er generelt en betingelse for meddelelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, at den herboende person, som er reference, er myndig.

I tilfælde, hvor opholdstilladelse vil kunne meddeles efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, *skal* der stilles krav om – før der tillades familiesammenføring – at den herboende reference opfylder en række krav.

Såfremt opholdstilladelse gives som led i et plejeforhold eller med henblik på ophold hos barnets nærmeste familie, skal den herboende reference påtage sig at forsørge ansøgeren, og den herboende reference må ikke modtage hjælp efter lov om aktiv social politik eller efter integrationsloven, i tiden indtil den herboende reference meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 20.

Det fremgår endvidere af bestemmelsen, at økonomisk hjælp i form af enkeltstående ydelser ikke er omfattet af kravet om ikke at have modtaget hjælp efter lov om aktiv social politik eller efter integrationsloven.

Såfremt ansøgeren meddeles opholdstilladelse med henblik på ophold hos sin nærmeste familie i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, skal der tillige stilles krav om, at den herboende reference råder over egen bolig af rimelig størrelse.

Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet fastsætter nærmere regler om, hvornår den herboende reference kan anses for at råde over egen bolig af rimelig størrelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 27.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring med søskende efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i maj 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, til to søskende til en herboende storesøster. Ansøgerne var født i henholdsvis december 1998 og september 2000, begge i Somalia, hvor de begge var statsborgere. Den herboende storesøster var født i februar 1995 i Somalia og indrejste i juli 2013 i Danmark, hvor hun i august 2013 blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerne ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at der ikke forelå ganske særlige grunde til, at de burde meddeles opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at den herboende storesøsters og ansøgernes forældre var afgået ved døden, at den herboende storesøster og ansøgerne havde boet hos deres onkel i Somalia siden forældrenes død, og at den herboende storesøster i august 2013 blev meddelt opholdstilladelse som flygtning i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgerne blev boende i Somalia hos deres onkel indtil dennes død i 2013, at ansøgerne flygtede til Kenya, idet slægtninge i Somalia forsøgte at tvangsgifte den ene ansøger, at ansøgerne boede hos en bekendt i Kenya, at ansøgerne senere var flygtet til Uganda til en fjern slægtning, og at ansøgerne var smidt på gaden af slægtningen, men var genhuset hos en nabo. **På denne baggrund fandt Udlændingenævnet**, at der forelå ganske særlige grunde for, at ansøgerne kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark under henvisning til storesøsteren som nærmeste slægtning, idet ansøgerne var uden omsorgspersoner og i øvrigt manglede grundlæggende omsorg, da ansøgerne havde boet hos deres onkel siden forældrenes død, hvorfor onklen havde fungeret som den primære forsørger og omsorgsperson, da onklen var afgået ved døden, og da der ikke var andre nære slægtninge i hjem- eller opholdslandet, der var trådt til for at forsørge eller yde omsorg for ansøgerne. FAM/2015/68.

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, til fem irakiske statsborgere. Ansøgerne, var født i henholdsvis 2000, 2002, 2003, 2005 og 2008 og søgte i september 2014 om opholdstilladelse under henvisning til deres herboende halvbroder, der var født i 1959. Partsrepræsentanten havde til sagen oplyst, at børnenes moder var blevet gift igen, og at hendes nye ægtefælle ikke ville have

hendes særbørn boende, samt at den herboende halvbroder havde fået tildelt forældremyndigheden over børnene.

Udlændingenævnet fandt, at de fem ansøgere ikke kunne gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke var oplyst om særlige grunde til, at der burde meddeles opholdstilladelse til de fem ansøgere under henvisning til den herboende halvbroder som nærmeste familie. **Udlændingenævnet lagde ved denne vurdering til grund**, at de fem ansøgere efter de foreliggende oplysninger ikke var uden omsorgspersoner eller i øvrigt savnede grundlæggende omsorg, idet deres moder opholdt sig i hjemlandet, og at der således ikke forelå særlige grunde til, at der burde meddeles opholdstilladelse under henvisning til den herboende halvbroder som nærmeste familie. **Udlændingenævnet lagde endvidere til grund**, at den herboende halvbroder indrejste i Danmark i august 2001, at han aldrig havde boet sammen med de fem ansøgere eller bidraget til deres forsørgelse, og at de efter det oplyste boede hos en bekendt af familien, siden de fem ansøgers moders nye ægtefælle efter det oplyste afviste at have dem boende. **Udlændingenævnet lagde således vægt på**, at børnene havde deres moder i Irak, og at hun sås at have påtaget sig et ansvar for at finde et sted, hvor børnene kunne få omsorg og forsørgelse. Det forhold, at den herboende halvbroder skulle være tillagt forældremyndigheden, **fandt Udlændingenævnet endvidere** ikke kunne føre til en ændret vurdering, henset til det oplyste om den herboende halvbroders kontakt med børnene, herunder karakteren og omfanget af denne. **Udlændingenævnet bemærkede**, at de fem ansøgers fader efter det oplyste afgik ved døden i september 2009, at den herboende halvbroder i august 2013 efter det oplyste fik overdraget forældremyndigheden til sig, og at han først i september 2014 søgte om familiesammenføring med børnene. De fem ansøgers moder havde således efter deres faders død fungeret som den primære omsorgsgiver, og uanset det oplyste om, at moderens nye ægtefælle ikke ville have børnene boende hos sig, **fandt Udlændingenævnet desuden**, at de fem ansøgers moder fortsat ville kunne drage omsorg for dem. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at den herboende halvbroder ikke havde boet sammen med børnene, samt at moderens rolle som den primære forsørger og omsorgsperson måtte antages at have medført, at der ikke forelå en sådan tilknytning mellem den herboende halvbroder og de fem ansøgere, der lå ud over, hvad der fulgte af slægtskabet i sig selv. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke forelå en sådan særlig familiemæssig eller lignende tilknytning til den herboende halvbroder, at der var grundlag for at meddele de fem ansøgere opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3. Det forhold, at den af familien bekendte person ikke kunne have børnene boende fremover, kunne ikke føre til en ændret vurdering, idet generelle sociale og økonomiske forhold i en udlændings hjemland eller opholdssted ikke i sig selv kan begrunde en opholdstilladelse i Danmark. FAM/2015/51.

Udlændingenævnet omgjorde i september 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring til en congolesisk statsborger med sin herboende broder, jf. udlændingelovens

§ 9, stk. 1, nr. 3. Ansøgeren var født i januar 1999. Den herboende broder blev i november 2009 meddelt opholdstilladelse som flygtning efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren havde siden november 2011 boet hos en ældre mand i Tanzania, som hun ikke var i familie med, men som fungerede som hendes omsorgsperson.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren efter en konkret vurdering af sagens omstændigheder ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at personen i Tanzania var hendes nærmeste omsorgsperson. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at den herboende broder konsekvent havde oplyst om ansøgeren i forbindelse med behandlingen af sin asylsag og ved behandlingen af sin første familiesammenførings sag, og at de divergenser, der måtte være i den herboende broders forklaring vedrørende familieforhold, efter Udlændingenævnets opfattelse ikke var af en sådan betydelig karakter, at ansøgeren burde meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning hertil. Vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt ansøgeren var uden omsorgspersoner i Tanzania, **lagde Udlændingenævnet vægt på** det af den herboende broder oplyste ved hans ansøgninger om asyl og familiesammenføring og det af broderen anførte vedrørende omsorgspersonens manglende vilje til fortsat at tage sig af ansøgeren. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på** den herboende broders forklaring på nævnsmødet i Udlændingenævnet i september 2015, hvor han blandt andet forklarede, at ansøgeren ikke længere opholdt sig lovligt hos omsorgspersonen. **Udlændingenævnet lagde til grund**, at ansøgeren og den herboende broder var hinandens nærmeste slægtninge, og at den daværende omsorgsperson ikke kunne antages at være ansøgerens primære omsorgsperson, idet han efter det oplyste alene havde taget sig af ansøgeren siden november 2011. **Udlændingenævnet tillagde det vægt**, at den herboende broder siden maj 2012 havde sendt penge til forsørgelse af ansøgeren. FAM/2015/199.

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, litra c, jf. udlændingebekendtgørelsens § 21, stk. 1, nr. 2, til en somalisk statsborger. Ansøgeren, der var født i 1998, søgte i august 2014 opholdstilladelse under henvisning til sin herboende storebroder, der var født i 1994. Den herboende storebroder var indrejst i Danmark i november 2013, havde søgt asyl og i den forbindelse oplyst, at hans moder, broder, født i 1998, og søster, født i 1993, fortsat boede i Somalia, at han på tidspunktet for asylansøgningen ikke havde kontakt til familie eller andre i hjemlandet, at hans søster boede i landsbyen, idet hun var flyttet ud af det fælles hjem i forbindelse med indgåelse af ægteskab, og at hans fader døde i 2012. Det fremgik af ansøgerens ansøgningsskema, at ansøgeren ikke havde familie i Somalia, idet hans moder var afgået ved døden, hvorfor han på ansøgningstidspunktet boede hos naboerne, og at den herboende storebroder ikke havde forsørget ansøgeren. Den herboende storebroder havde i sin del af ansøgningsskemaet oplyst, at han boede sammen med ansøgeren indtil sin flugt til Danmark, at hverken han selv eller ansøgeren led af sygdomme, og at han ikke vidste, hvor hans søster boede.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, jf. udlændingebekendtgørelsens § 21, stk. 1, nr. 2. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at den herboende storebroder til støtte for sin klage havde anført, at han i juni 2014 fik at vide af en tidligere nabo, at hans moder var afgået ved døden i februar 2014, og at naboen endvidere havde fortalt, at klagerens søster og dennes ægtefælle havde forladt byen, hvorfor ansøgeren var det eneste familiemedlem tilbage i ansøgerens hjemby. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke var oplyst om sådanne ganske særlige grunde til, at ansøgeren ikke ville kunne vedblive med at tage ophold sammen med naboerne eller hos sin søster i Somalia. **Udlændingenævnet fandt således ikke at kunne lægge til grund**, at ansøgeren led alvorlig fysisk eller psykisk overlast ved at opholde sig i Somalia, herunder at ansøgeren var uden omsorgspersoner eller i øvrigt savnede grundlæggende omsorg i Somalia. **Udlændingenævnet bemærkede herudover**, at ansøgeren var 15 år på ansøgningstidspunktet og nu var fyldt 16 år, hvorfor det måtte antages, at han kunne klare sig selv og ikke havde det samme behov for pasning og pleje som et yngre barn. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke forelå en sådan særlig familiemæssig eller lignende tilknytning til en i Danmark fastboende person, at der uanset bestemmelsen i udlændingebekendtgørelsens § 21, var grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3. **Udlændingenævnet fandt således**, at der ikke sås at foreligge oplysninger om en helt særlig tilknytning mellem ansøgeren og den herboende storebroder, der lå udover, hvad der fulgte af det oplyste slægtskab. Det forhold, at den herboende storebroder til støtte for sin klage havde anført, at han trådte i sin faders sted i 2012, da denne blev syg og efterfølgende døde, og at den herboende storebroder herefter fik job i en butik, så han kunne forsørge familien, **fandt Udlændingenævnet herudover** ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren efter det oplyste havde boet hos sin mor hele sit liv, og også efter den herboende storebroders flugt fra Somalia indtil moderens død, og at den herboende storebroder ikke havde forsørget ansøgeren. **Det var således Udlændingenævnets vurdering**, at den herboende storebroder ikke kunne anses for at være trådt i ansøgerens forældremyndighedsindehavers sted inden den herboende storebroders udrejse af Somalia, da ansøgerens moder havde denne rolle indtil sin død. FAM/2015/170.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring med herboende onkler/tanter kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, til en somalisk statsborger, født i 1999, der søgte om familiesammenføring med sin herboende faster, som i august 2013 blev meddelt opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Det var under sagen oplyst, at ansøgerens forældre var afgået ved døden, da hun var to år, at ansøgeren siden havde boet hos sin faster, at an-

søgeren efter den herboende fasters udrejse fra Somalia havde boet hos naboer, hvor hun arbejdede som husholderske, at hun ikke længere kunne gå i skole, da der ikke var nogen til at betale for skolegangen, og at den herboende faster havde to brødre og to søstre i Somalia. Den herboende faster havde under behandlingen af sin asylsag alene oplyst om en navngiven datter, der samtidigt søgte asyl, og en enkelt gang nævnt, at hun havde opfostret en ikke navngiven datter på 14 år inden hendes flugt.

Udlændingenævnet fandt, at der ikke var oplyst om sådanne særlige grunde til, at ansøgeren ikke ville kunne vedblive med at tage ophold i Somalia. **Udlændingenævnet fandt** således på baggrund af de foreliggende oplysninger ikke at kunne lægge til grund, at ansøgeren ville lide alvorlig fysisk eller psykisk overlast ved at opholde sig i Somalia, herunder at hun var uden omsorgspersoner eller i øvrigt savnede grundlæggende omsorg i Somalia. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at ansøgeren ikke sås at være uden omsorgspersoner i Somalia, idet den herboende faster blandt andet havde fire søskende i Somalia. **Udlændingenævnet henviste i øvrigt til**, at generelle dårlige sociale og økonomiske forhold i en ansøgers hjemland ikke kan føre til, at en ansøger meddeles opholdstilladelse i Danmark. FAM/2015/154.

Udlændingenævnet omgjorde i september 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, til en mozambiquisk statsborger, som havde søgt om familiesammenføring under henvisning til sin herboende faster. Den herboende faster blev i april 1997 meddelt opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført.

Udlændingenævnet fandt efter en konkret og individuel vurdering af sagens samlede omstændigheder, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at der ikke forelå særlige grunde til, at ansøgeren kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerens forældre var afgået ved døden i henholdsvis 2008 og 2009, at ansøgeren havde boet hos sin farmoder og farfader, at farfaderen var afgået ved døden, at farmoderen nu var for syg til at drage omsorg for ansøgeren, at den herboende faster havde forældremyndigheden over ansøgeren, og at den herboende faster efter det oplyste efter forældrenes død havde sendt penge hver måned til ansøgeren til dækning af udgifter til blandt andet skole, transport og uniform. **Udlændingenævnet tillagde det endvidere stor vægt**, at den herboende faster havde været i Mozambique i perioden fra december 2013 til januar 2014, at den herboende faster igen fra juli 2014 til januar 2015 havde været i Mozambique for at være sammen med ansøgeren, at den herboende faster fortsat havde draget omsorg for ansøgeren under hendes ophold i Mozambique, og at hun siden januar 2015 havde draget omsorg for ansøgeren i Danmark, hvor de begge var indrejst samtidig. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at særlige grunde talte for, at ansøgeren kunne tage ophold hos sin herboende faster som nærmeste

slægtning, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, såfremt de øvrige betingelser for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, måtte være opfyldt. FAM/2015/163.

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, jf. udlændingebekendtgørelsens § 21, stk. 1, nr. 2, til to somaliske statsborgere. Ansøgerne var på ansøgningstidspunktet henholdsvis otte og ni år, og de søgte i august 2014 opholdstilladelse til en herboende somalisk statsborger, der var meddelt asyl i maj 2014 (referencen). Ansøgerne oplyste, at de var henholdsvis niece og fætter til referencen, at de var forældreløse, og at referencen havde taget sig af dem, siden de var små og havde været deres forsørger.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerne ikke kunne gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, jf. udlændingebekendtgørelsens § 21, stk. 1, nr. 2. **Udlændingenævnet kunne ikke lægge til grund**, at ansøgerne var opvokset hos referencen, siden ansøgerne var ganske små, eller at den ene af ansøgerne var referencens fætter. **Udlændingenævnet kunne derfor heller ikke lægge til grund**, at referencen var trådt i stedet for ansøgernes forældre, eller at referencen var ansøgernes nærmeste familie. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af referencens asylsag, at referencen var flyttet hen til sin ægtefælle, da referencen indgik ægteskab med hende, og at de eneste slægtninge, der var omtalt i asylsagen, var referencens mor, søn, niece og onkel. Det fremgik endvidere af referencens asylsag, at referencen havde oplyst, at hendes mor, søn, niece og fætter på tidspunktet for asylansøgningen boede i referencens hjemby, og at de alle boede i det samme hus. Det fremgik desuden af asylsagen, at referencen, da hun blev foreholdt, at hun først havde forklaret, at det var hendes onkel, der fortsat boede i referencens hjemby, i stedet forklarede, at der rettelig var tale om en slægtning fra referencens moders side af familien, som ikke var en onkel, men rettelig en slægtning, der ifølge lokal tradition kunne defineres som en fætter. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at referencen til støtte for sin klage havde anført, at ansøgerne havde boet hos referencen, siden de var henholdsvis ganske lille og nyfødt, og at referencen havde det fulde ansvar over for ansøgerne. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at referencen i forbindelse med asylsagen ikke havde oplyst om, at hun havde ansvaret for ansøgerne eller havde nævnt ansøgerne i forbindelse med udfyldelsen af sit familieskema i forbindelse med asylsagen. **Udlændingenævnet fandt det påfaldende**, at referencen ikke i forbindelse med udfyldelsen af asylansøgningsskemaet havde oplyst om navnene på ansøgernes forældre, ligesom referencen havde oplyst, at hun ikke havde haft kontakt til ansøgerne siden sin flugt, da referencen havde oplyst, at det ikke var muligt at få telefonisk kontakt til ansøgerne, og at referencen ikke havde forsørget ansøgerne, men at referencen desuagtet havde været i stand til at få oplyst, at referencens moder var afgået ved døden. Det forhold, at referencen var analfabet, kunne ligeledes ikke føre til en ændret vurdering, da det fremgik af asylsagen, at referencen havde bekræftet, at hun forstod tolken, og at referencen havde afgivet bemærkninger til asylreferaterne. **Udlæn-**

dingenævnet fandt desuden, at der var tale om så væsentlige oplysninger, at referencen burde have oplyst herom til de danske myndigheder, da referencen blev spurgt ind til sine familieforhold. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det forhold, at referencen til støtte for sin klage havde anført, at ansøgerne risikerede at blive dræbt som følge af referencens flugt, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet der herved kunne være tale om oplysninger af asylretlig karakter, der ikke kunne begrunde en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3. FAM/2015/168.

3.1.4. Immigrationsafslag

Bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1, finder blandt andet anvendelse i situationer, hvor der er tale om en udlænding, som er født i Danmark, og som tidligere har haft et langvarigt ophold her i landet, eller såfremt der foreligger væsentlige helbredsmæssige eller humanitære omstændigheder, der gør, at der bør meddeles opholdstilladelse her i landet.

Dette afsnit omhandler situationer, hvor der ikke søges om opholdstilladelse til en herboende person med lovligt ophold, men hvor en udlænding søger om opholdstilladelse på eget, selvstændigt grundlag, således at der ikke henvises til vedkommendes familiemæssig tilknytning til Danmark. Der er typisk tale om situationer, hvor vedkommende enten har opholdt sig i Danmark i en længere periode uden nogensinde at have et egentligt opholdsgrundlag, eller fordi vedkommendes tidligere opholdstilladelse – for eksempel meddelt som en humanitær opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b, stk. 1 – ikke er blevet forlænget.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til afslag på ansøgning om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, på eget grundlag, og hvor ansøgerne ikke tidligere har haft opholdstilladelse i Danmark, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til to irakiske statsborgere og deres børn, født i Danmark i henholdsvis 2005 og 2007 efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. Forældrene indrejste i Danmark i henholdsvis 2002 og 2004 og søgte asyl. Forældrene var efterfølgende flere gange blevet meddelt afslag på asyl og humanitær opholdstilladelse. Parret fik en søn i Danmark i september 2005. Forældrene havde flere gange meddelt Rigspolitiet, at parret ikke ønskede at udrejse af Danmark. Forældrene fik i august 2010 og januar 2011 afslag på opholdstilladelser efter udlændingelovens dagældende § 9, stk. 2, nr. 4, og den nugældende § 9 c, stk. 2, som udsendelseshindrede, og disse afgørelser vedrørte også parrets børn. Udlændingestyrelsen udviste forældrene af Danmark med indrejseforbud i november 2012, hvilket Udlændingenævnet stadfæstede i december 2014. Børnene havde boet hele deres liv i Danmark og gået i danske institutioner.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerne og deres børn ikke kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, uanset bestemmelsen i udlændingelovens § 10, stk. 4. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerne var blevet meddelt afslag på asyl, hvilket var blevet stadfæstet af Flygtningenævnet, og i den forbindelse var blevet pålagt at udrejse straks, at ansøgerne flere gange havde meddelt til de danske myndigheder, at de ikke ønskede at udrejse frivilligt af Danmark, at de efterfølgende flere gange var blevet meddelt afslag på opholdstilladelse, herunder humanitær opholdstilladelse og som udsendelseshindrede. **Udlændingenævnet fandt** på den baggrund, at længden af ansøgernes ophold i Danmark skyldtes egne forhold og egne selvstændige valg om ikke at udrejse. **Udlændingenævnet henviste herved også til**, at Flygtningenævnet i henholdsvis juli 2008 og juli 2011 havde meddelt ansøgerne afslag på genoptagelse af deres asylsager, at det daværende Ministerium for Flygtninge, Indvandrere og Integration i september 2009 havde meddelt ansøgerne afslag på humanitær opholdstilladelse, at Udlændingestyrelsen flere gange havde meddelt ansøgerne afslag på opholdstilladelser efter udlændingelovens dagældende § 9, stk. 2, nr. 4, og den nugældende § 9 c, stk. 2, som udsendelseshindrede, senest i august 2013, samt at Justitsministeriet i november 2012 og i maj 2013 havde meddelt ansøgerne og deres børn afslag på genoptagelse af deres sager om humanitær opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b, stk. 1. Justitsministeriet havde endvidere i december 2014 stadfæstet afslag på opholdstilladelse som udsendelseshindret, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 2, og Justitsministeriet havde senest i april 2015 meddelt ansøgerne og deres børn afslag på genoptagelse af Justitsministeriets sager om humanitær opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 b, stk. 1. **Udlændingenævnet henviste således til**, at forældrene som forældremyndighedsindehavere aldrig havde haft et opholdsgrundlag i Danmark og dermed ikke kunne have haft en berettiget forventning om at blive meddelt opholdstilladelse i Danmark, uanset at forældrene havde fået to børn under deres ophold i Danmark. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke i øvrigt forelå oplysninger om ansøgernes personlige forhold, herunder helbredsmaessige forhold, der kunne begrunde, at ansøgerne skulle meddeles opholdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt herunder**, at børnenes forhold ikke kunne føre til, at familien samlet skulle meddeles opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet fandt** efter en samlet vurdering af sagens omstændigheder, og uanset at børnene måtte have opnået tilknytning til Danmark i kraft af, at de var født i Danmark og uafbrudt havde opholdt sig i Danmark, herunder gået i danske institutioner og nu gik i skole, at familien ikke under henvisning hertil kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, jf. Danmarks internationale forpligtelser, herunder blandt andet hensynet til barnets tarv. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at børnene aldrig havde haft opholdstilladelse i Danmark, og at forældrene selv havde valgt at få børnene, mens de ikke havde et opholdsgrundlag i Danmark, ligesom de vedvarende ikke havde ønsket at medvirke til, at de kunne udsendes af Danmark i overensstemmelse med gentagne afslag på opholdstilladelse. Det forhold, at familielivet med børnene var blevet etableret i Danmark og var fortsat under disse omstændigheder, kunne således ikke føre til opholdstilladelse, uanset at børnenes ophold i Danmark havde varet i ni år og syv år. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at den praksis,

hvorefter der som udgangspunkt kan meddeles opholdstilladelse til en forælder under henvisning til herboende børn, der har opholdt sig uafbrudt i seks til syv år i Danmark, retter sig mod familier, hvor børnene har haft uafbrudt lovligt ophold i landet med opholdstilladelse gennem deres opvækst. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen endvidere vægt på**, at det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 ikke giver familier ret til at vælge, i hvilket land de vil udøve deres familieliv. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at FN's Børnekonvention ikke giver en videre ret til familiesammenføring end EMRK artikel 8, eller en selvstændig ret til immigration. **Udlændingenævnet henviste til**, at det havde været ansøgernes valg at søge asyl i Danmark og stifte familie på trods af, at de var blevet pålagt at udrejse af Danmark og dermed aldrig havde haft et opholdsgrundlag her i landet, og at ingen af familiemedlemmerne havde opholdstilladelse eller havde haft opholdstilladelse i Danmark. Udlændingenævnet henviste til FN's Børnekonventions artikel 3 (2), hvoraf det fremgår, at deltagerstaterne påtager sig at sikre barnet den beskyttelse og omsorg, der er nødvendig for dets trivsel under hensyntagen til de rettigheder og pligter, der gælder for barnets forældre, værge eller andre personer med juridisk ansvar for barnet, og skal med henblik herpå træffe alle passende lovgivningsmæssige og administrative forholdsregler. Det er således barnets forældre, der har det primære ansvar for barnets tarv, hvorfor staten på samme baggrund, jf. blandt andet artikel 9 i FN's Børnekonvention, skal sikre, at barnet og dets forældre kan forblive sammen. **Udlændingenævnet fandt således**, at der ikke kan udledes en ret for et barn, der er opvokset i ét land, til at kunne forblive i opholdslandet, uanset at barnets forældre ikke ønsker at rejse til et andet land, jf. barnets tarv. På tilsvarende vis **fandt Udlændingenævnet**, at en stat, som er midlertidigt opholdsland for et barn og dets forældre, ikke er forpligtet til at meddele opholdstilladelse, når ingen i familien har haft opholdstilladelse eller berettiget forventning herom, og når forældrene selv modvirker familiens udrejse af Danmark og dermed etablering i et andet land. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at der ikke kunne udledes en positiv pligt for andre lande end barnets statsborgerskabsland til at sikre ophold og de fortsatte opvækstvilkår for barnet, herunder at der kan udledes en selvstændig immigrationsret for barnet til at kunne få bedre levevilkår i et andet land uanset en vis tilknytning til et andet midlertidigt opholdsland, uden at en sådan immigrationsadgang samtidig er særskilt hjemlet i det andet lands lovgivning. **Udlændingenævnet fandt således**, at børnene ikke på baggrund af egne forhold kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark under henvisning til barnets tarv, eller at ansøgerne dernæst som konsekvens heraf tillige burde meddeles opholdstilladelse for at undgå adskillelse af børn og forældre. **Udlændingenævnet bemærkede endelig**, at det fremgår af bemærkningerne til lovforslag nr. L 150, fremsat den 19. juni 2012, om ændring af udlændingeloven (ændring af reglerne om familiesammenføring med børn) afsnit 8, at blandt andet FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder ikke anerkender en ret til familiesammenføring, men kan efter omstændighederne indirekte føre til en beskyttelse af en sådan ret, blandt andet som følge af retten til respekt for familielivet. Dette fremgår af artikel 17 i Konventionen om borgerlige og politiske rettigheder og artikel 10 i Konventionen om økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder, og

det antages, at disse bestemmelser ikke indeholder en videre beskyttelse end EMRK artikel 8. FAM/2015/120.

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til to statsborgere fra Bosnien-Hercegovina og disses to fællesbørn, født i henholdsvis 1997 og 2002, efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. Ansøgerne indrejste i Danmark i maj 2012 og søgte asyl. Ansøgerne blev i maj 2012 meddelt afslag på asyl, og denne afgørelse kunne ikke påklages, jf. udlændingelovens § 53 b, stk. 1. I oktober 2012 meddelte Justitsministeriet ansøgerne afslag på humanitær opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 b, stk. 1. I december 2013 meddelte Justitsministeriet på ny ansøgerne afslag på humanitær opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 b, stk. 1, idet den ene ansøger ganske vist led af en sådan alvorlig psykisk sygdom, som efter Justitsministeriets praksis ville kunne begrunde meddelelse af humanitær opholdstilladelse, men som ansøgeren ville kunne blive behandlet for i hjemlandet. I november 2014 meddelte Justitsministeriet på ny ansøgerne afslag på humanitær opholdstilladelse, idet det var muligt for den ansøger, der led af psykisk sygdom, at blive behandlet i Bosnien-Hercegovina. I december 2014 indgav ansøgernes partsrepræsentant på ansøgernes vegne ansøgning om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1. Partsrepræsentanten henviste i den forbindelse til FN's børnekonvention. I januar 2015 afslog Justitsministeriet at genoptage ansøgernes sag om humanitær opholdstilladelse. Udlændingestyrelsen meddelte i august 2015 ansøgerne afslag på opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerne ikke kunne meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerne ikke ved eller siden deres indrejse i Danmark i maj 2012 havde haft et opholdsgrundlag i Danmark og dermed ikke havde haft en berettiget forventning om at blive meddelt opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke i øvrigt forelå oplysninger om ansøgernes personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne begrunde, at de kunne gives opholdstilladelse i Danmark. Det forhold, at den ene ansøger var psykisk syg, havde været indlagt og modtog medicin herfor, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet henviste til**, at Justitsministeriet i sine afgørelser fra oktober 2012, december 2013 og november 2014 havde meddelt ansøgerne afslag på humanitær opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 b, stk. 1, og at Justitsministeriet i januar 2015 havde afvist at genoptage sagen. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at udlændingelovens § 9 b, måtte anses som en lex specialis regel i forhold til vurderingen af, om en udlænding, som tidligere har været asylansøger, kan meddeles opholdstilladelse på baggrund af sine helbredsmæssige forhold, og at Justitsministeriet havde vurderet, at den fornødne medicin kunne fås i hjemlandet. **Udlændingenævnet bemærkede endvidere**, at Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet ikke havde tillagt en genoptagelsesanmodning fra oktober 2015 vedrørende ansøgernes sag om humanitær opholdstilladelse

opsættende virkning. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det forhold, at partsrepræsentanten til støtte for klagen havde anført, at ansøgernes fællesbørn havde opholdt sig i Danmark siden maj 2012, at fællesbørnene talte dansk og indgik i hverdagen i det danske samfund, og at de var knyttet til deres respektive skoler og lokalsamfundet, samt at der til sagen var vedlagt skoleudtalelser vedrørende fællesbørnene, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at uanset at fællesbørnene måtte have opnået en vis tilknytning til Danmark i kraft af, at de havde gået i skole i Danmark og havde fået et socialt netværk og venner i blandt andet gymnasiet, skolen og til fritidsaktiviteter, kunne dette ikke i sig selv medføre, at ansøgerne kunne meddeles opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1, henset til, at familien alene havde opholdt sig i Danmark på til dels processuelt ophold siden deres indrejse, og at længden af det processuelle ophold skyldtes egne forhold. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at der efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1, ikke generelt kan meddeles opholdstilladelse til en udlænding, som har opholdt sig i Danmark uden opholdstilladelse i en længere periode. **Udlændingenævnet henviste endvidere til**, at der ikke efter praksis kan meddeles opholdstilladelse i Danmark alene under henvisning til, at en ansøger taler dansk og kan gå i skole eller på gymnasiet på almindelige vilkår. **Udlændingenævnet henviste desuden til**, at der efter Udlændingenævnets praksis som udgangspunkt først vil kunne meddeles opholdstilladelse på baggrund af herboende børns forhold, hvis de har haft seks til syv års sammenhængende fast ophold med opholdstilladelse i Danmark, og at børnene vedvarende har gået i danske institutioner og/eller skoler. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at der under henvisning til denne praksis og de konkrete omstændigheder i sagen – herunder at familien ikke havde haft opholdsgrundlag i Danmark, længden og karakteren af familiens ophold og børnenes faktiske tilknytning til deres forældre, som de var indrejst sammen med – ikke var grundlag for at meddele opholdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt derfor**, at det ikke stred mod Danmarks internationale forpligtelser at henvise ansøgerne til at tage ophold i hjemlandet, hvor de udrejste fra i 2012. **Udlændingenævnet fandt ydermere**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at partsrepræsentanten til støtte for sin klage havde anført, at fællesbørnenes sociale og følelsesmæssige udvikling i høj grad var afhængig af, at de havde minimum én forælder, som kunne støtte dem økonomisk, socialt og følelsesmæssigt. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at generelle sociale eller økonomiske forhold i en ansøgers hjemland eller opholdsland ikke kan danne grundlag for en opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1, og at børnene var indrejst sammen med deres forældre. Uanset at den ene forælder måtte have været den primære omsorgsperson både før og efter familiens indrejse i Danmark, **fandt Udlændingenævnet**, at dette i sig selv ikke kunne føre til opholdstilladelse. **Udlændingenævnet bemærkede desuden**, at et afslag på opholdstilladelse til fællesbørnene ikke efter Udlændingenævnets opfattelse udgjorde et uproportionalt indgreb i fællesbørnenes rettigheder i medfør af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) og FN's Børnekonvention. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at EMRK artikel 8 ikke giver familier ret til at vælge, i hvilket land de

vil udøve deres familieliv. **Udlændingenævnet fandt tillige**, at FN's Børnekonvention ikke giver en videre ret til opholdstilladelse end EMRK artikel 8 eller en selvstændig ret til immigration. **Udlændingenævnet fandt således**, at det hverken kan udledes af national praksis eller af Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Børnekonvention, at børn, som har opholdt sig i cirka tre år og fem måneder i et andet land uden opholdstilladelse til dette land, har et selvstændigt afledt krav på opholdstilladelse på baggrund af egne forhold, og at børnenes forældre som følge deraf også skal meddeles opholdstilladelse. Dette gælder uanset, om der måtte være dårlige økonomiske og sociale vilkår i børnenes og deres forældres hjemland. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse** til FN's børnekonventions artikel 3 (2), hvoraf det fremgår, at deltagerstaterne påtager sig at sikre barnet den beskyttelse og omsorg, der er nødvendig for dets trivsel under hensyntagen til de rettigheder og pligter, der gælder for barnets forældre, værge eller andre personer med juridisk ansvar for barnet, og skal med henblik herpå træffe alle passende lovgivningsmæssige og administrative forholdsregler. Det er således barnets forældre, der har det primære ansvar for barnets tarv, hvorfor staten på samme baggrund, jf. blandt andet artikel 9 i FN's børnekonvention, skal sikre, at barnet og dets forældre kan forblive sammen. **Udlændingenævnet fandt yderligere**, at der ikke kan udledes en positiv pligt for andre lande end børnenes statsborgerskabsland til at sikre ophold og de fortsatte opvækstvilkår for børnene, herunder at der kan udledes en selvstændig immigrationsret for børnene til at kunne få bedre levevilkår i et andet land uanset en vis tilknytning til et andet midlertidigt opholdsland. **Udlændingenævnet fandt således**, at fællesbørnene ikke på baggrund af egne forhold kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark under henvisning til barnets tarv, og at deres forældre dernæst som konsekvens heraf tillige burde meddeles opholdstilladelse for at undgå adskillelse af børnene og forældrene. Det forhold, at det ene af fællesbørnene på tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, var mindreårig, og at fællesbarnet efter Udlændingestyrelsens afgørelse i august 2015 var blevet myndig, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet fællesbarnet ej heller som myndig ville kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, under henvisning til familiens forhold eller på baggrund af egne selvstændige forhold. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen, at den ene forælder arbejdede frivilligt i en genbrugsbutik to gange ugentligt, og at det ene fællesbarn havde arbejdet frivilligt i forbindelse med afholdelsen af en festival. FAM/2015/169.

Udlændingenævnet har derudover haft anledning til at tage stilling til sager om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, på eget grundlag, hvor ansøgerne tidligere har haft opholdstilladelse i Danmark.

Som eksempler herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til en nigeriansk statsborger. Ansøgeren blev i august 2006 meddelt midlertidig opholdstilladelse som medfølgende familiemedlem. I oktober 2007 blev ansøgeren meddelt opholdstilladelse som studerende i Danmark, og i september 2009 blev ansøgeren meddelt opholdstilladelse på baggrund af sit ægteskab med en udlænding, som havde opholdstilladelse efter greencardordningen gyldig indtil juli 2012. I oktober 2013 blev ansøgeren meddelt afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse, og i november 2013 blev ansøgeren ligeledes meddelt afslag på forlængelse af opholdstilladelse, da hendes ægtefælle fik afslag på forlængelse af sin opholdstilladelse meddelt på baggrund af greencardordningen. Det blev ved ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1 i december 2013 anført, at ansøgeren var ved at blive skilt fra sin ægtefælle, at ansøgeren fra juli 2008 til februar 2013 havde været ansat i en kommune, at ansøgeren fra marts 2013 havde været ansat som SOSU-medhjælper i en anden kommune, at ansøgeren i januar 2013 gennemførte uddannelsen til social- og sundhedshjælper, og at ansøgeren havde bestået Prøve i Dansk 2 og Medborgerskabsprøven. Det blev ligeledes anført til støtte for ansøgningen, at afslaget på tidsubegrænset opholdstilladelse i oktober 2013 skyldtes Udlændingestyrelsens sagsbehandlingstid. I maj 2014 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. Det blev til støtte for klagen i Udlændingenævnet anført, at ansøgeren havde været i Danmark uafbrudt i otte år, at ansøgeren havde gennemført uddannelsen som social- og sundhedshjælper, at ansøgeren havde været fuldtidsansat i fem år, og at ansøgeren var integreret i forenings- og kirkeliv. Det fremgik af Det Centrale Personregister, at ansøgeren var gift, og at ansøgeren og ansøgerens ægtefælle i august 2014 udrejste af Danmark sammen.

Udlændingenævnet fandt, at der ikke forelå ganske særlige grunde til at meddele ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet fandt**, at karakteren og længden af ansøgerens ophold fra august 2006 til august 2014, herunder i syv år med opholdstilladelse, ikke kunne føre til, at ansøgeren blev meddelt opholdstilladelse, samt at ansøgeren ikke havde en sådan særlig tilknytning til Danmark, at der var grundlag for at give opholdstilladelse under henvisning hertil. Det kunne ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgeren var færdiguddannet social- og sundhedshjælper, og at ansøgeren havde haft arbejde i to kommuner. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgeren kom til Danmark i en alder af 37 år, at ansøgerens ægtefælle efter det oplyste var vendt tilbage til sit hjemland, at parret var ved at blive skilt, og at ansøgeren således ikke havde herboende familie. Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at ansøgeren havde opholdt sig i Danmark fra august 2006 til august 2014, og at ansøgeren efter det oplyste havde indrettet sig på fremadrettet at skulle leve i Danmark. **Udlændingenævnet fandt** imidlertid, at dette ikke kunne føre til et andet udfald af sagen og bemærkede i denne forbindelse, at ansøgerens opholdstilladelser havde været meddelt med henblik på midlertidigt ophold, og at ansøgeren således ikke berettiget havde fået forventning om at kunne opholde sig i Danmark. Udlændingenævnet bemærkede endvidere, at eventuelle sociale og økonomiske forhold i hjemlandet ikke i sig

selv kunne føre til opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke i øvrigt forelå oplysninger om ansøgerens personlige forhold, herunder helbredsmaessige forhold, der kunne begrunde, at ansøgeren blev meddelt opholdstilladelse. FAM/2015/8.

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til en russisk statsborger. Ansøgeren blev i december 2008 meddelt opholdstilladelse i Danmark efter EU- og EØS-bekendtgørelsen på et forkert grundlag, da ansøgeren blev anset for at være lettisk statsborger og dermed EU-borger, hvorimod han rettelig var russisk statsborger. I juni og juli 2013 meddelte Statsforvaltningen ansøgeren, at hans ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse efter EU-opholdsbekendtgørelsen ikke kunne imødekommes. I juni 2014 stadfæstede Udlændingestyrelsen Statsforvaltningens afslag på tidsubegrænset ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen. Udlændingestyrelsen oplyste overfor ansøgeren, at Udlændingestyrelsen tillige havde behandlet ansøgerens sag efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, og at Udlændingestyrelsen meddelte ansøgeren afslag efter denne bestemmelse. I september 2014 meddelte Statsforvaltningen, at ansøgerens opholdsret efter EU-opholdsbekendtgørelsen var ophørt. I oktober 2014 påklagede ansøgeren Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til Udlændingenævnet og anførte i den forbindelse, at han havde boet og arbejdet i Danmark siden december 2008, at han opfyldte alle betingelserne for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse som EU-borger, og at Statsforvaltningens fejl ikke burde komme ham til skade. Ansøgeren anførte endvidere, at han indtil september 2013 havde været på dagpenge fra sin Akasse, at han havde et lettisk pas, at han var lettisk statsborger, og at han var EU-borger. Vedlagt klagen var en kopi af det, som ansøgeren oplyste var et lettisk pas fra december 1970. Det fremgik af de kopierede sider, at passet var udstedt af Unionen af Socialistiske Sovjetrepublikker, og at ansøgerens nationalitet var russisk.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgeren ikke havde nogen familiemæssig tilknytning til personer i Danmark, og at han ikke havde oplyst om sådanne omstændigheder, herunder at han skulle lide af alvorlige sygdomme eller handicaps, at dette kunne begrunde en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at ansøgeren havde oplyst, at han havde været i arbejde siden maj 2014, og at han havde uddannet sig til buschauffør og lastbilchauffør. **Udlændingenævnet fandt**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, da dette ikke i sig selv kunne begrunde en opholdstilladelse efter bestemmelsen. **Udlændingenævnet henviste til**, at det ved opslag i eIndkomst fremgik, at ansøgeren ikke havde været tilknyttet arbejdsmarkedet i perioderne fra april 2011 til maj 2013, fra juli 2013 til juni 2014 og fra september 2014 til marts 2015. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren i kraft af sit ophold i Danmark, herunder karakteren og længden heraf, hvor han i cirka

fem år havde haft ret til ophold på et forkert grundlag, sammenholdt med ansøgerens i øvrigt begrænsede tilknytning til det danske uddannelsessystem og arbejdsmarked, ikke havde opnået en sådan særlig tilknytning til Danmark, at der var grundlag for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, under henvisning hertil. Det forhold, at ansøgeren havde anført, at det ikke burde komme ham til skade, at han af Statsforvaltningen i december 2008 blev meddelt opholdstilladelse i Danmark efter EU- og EØS-bekendtgørelsen, og at han var lettisk statsborger og dermed EU-borger, kunne ikke føre til en ændret vurdering, da det fremgik af blandt andet kopi af certifikat med bilag fra den lettiske ambassade i Danmark fra juli 2013 samt af kopier af ansøgerens lettiske fremmedpas, at han ikke var statsborger i Letland. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerens statsborgerskabsstatus ikke i sig selv var afgørende for, hvorvidt ansøgeren kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at ansøgeren ikke på baggrund af sin tidligere ret til ophold meddelt på forkert grundlag havde opnået en berettiget forventning om at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens almindelige regler. FAM/2015/204.

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Afghanistan efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. Ansøgeren, der var født i 1996, flygtede efter det oplyste til Danmark som 15-årig i oktober 2011. Det fremgik af sagen, at ansøgerens forældre og søskende et til to år forinden var udrejst til Iran uden ansøgeren, og at ansøgeren havde opholdt sig 13 til 14 år i Afghanistan inden udrejsen til Danmark. Ansøgeren var i april 2013 blevet meddelt endeligt afslag på asyl, jf. udlændingelovens § 7. Ansøgeren var i april 2013 blevet meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2, gældende til ansøgeren fyldte 18 år i oktober 2014.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., idet ansøgeren ikke havde opnået en sådan tilknytning til Danmark, at han under henvisning til længden og karakteren af opholdet kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. Det forhold, at ansøgeren indrejste i Danmark i oktober 2011, og at han i april 2013 blev meddelt opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2, **fandt Udlændingenævnet endvidere** ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var 16 ½ år, da han blev meddelt opholdstilladelse i Danmark, frem til han var 18 år. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at ansøgeren indrejste i Danmark i en alder af cirka 15 år, hvorfor det måtte lægges til grund, at han havde haft hovedparten af sine formative år uden for Danmark. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren havde opholdt sig i sit hjemland, indtil han var cirka 13 eller 14 år, at han havde modtaget undervisning i hjemlandet, at han talte flydende dari, og at han ikke sås at have en sådan tilknytning til personer her i landet, som kunne begrunde en opholdstilladelse. Det forhold, at det til sagen var oplyst, at ansøgeren talte næsten flydende dansk, at han havde gået på en almindelig dansk fol-

keskole, at han havde danske venner og bekendte, at han gik til taekwondo i en klub to gange ugentligt, at han arbejdede på et autoværksted, og at han havde været i flere praktikforløb, **fandt Udlændingenævnet desuden** ikke kunne føre til en ændret vurdering. Det forhold, at det til sagen var oplyst, at ansøgeren ikke havde kontakt til sin familie i Afghanistan, **fandt Udlændingenævnet** ligeledes ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet ansøgeren var myndig. Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse, at ansøgeren i forbindelse med sin asylsag havde oplyst, at han havde familiemedlemmer i Afghanistan, og at han havde kontakt til sine forældre, som efter det oplyste fortsat befandt sig i Iran. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke i øvrigt forelå oplysninger om ansøgerens personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne begrunde, at ansøgeren skulle gives opholdstilladelse. FAM/2015/164.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse på baggrund af ganske særlige grunde til en irakisk statsborger, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1. Ansøgeren indrejste i december 2009 til Danmark. I juni 2010 meddelte det daværende Ministerium for Flygtninge, Indvandrere og Integration ansøgeren midlertidig humanitær opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b, stk. 1. I december 2014 meddelte Justitsministeriet ansøgeren afslag på forlængelse af hans humanitære opholdstilladelse. Ministeriet lagde i sin afgørelse vægt på, at ansøgeren led af paranoid skizofreni, som var en sådan alvorlig sygdom, at den efter praksis kunne begrunde en humanitær opholdstilladelse, men at ansøgeren blev behandlet med et præparat, som var tilgængeligt i Irak, og at ansøgeren således havde behandlingsmuligheder i hjemlandet. I april 2015 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, under henvisning til, at der ikke forelå sådanne ganske særlige grunde, idet ansøgeren ikke havde opnået en samlet tilknytning til Danmark, der kunne begrunde en opholdstilladelse efter bestemmelsen. I oktober 2015 blev ansøgeren meddelt afslag på genoptagelse af ansøgerens sag om forlængelse af humanitær opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b, stk. 1.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren først blev meddelt opholdstilladelse i 2010 og alene havde haft opholdstilladelse i Danmark i ca. tre år med henblik på midlertidigt ophold. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at ansøgeren henset til karakteren af hans ophold her i landet ikke kunne antages at have opnået en ganske særlig tilknytning til Danmark. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgeren led af en alvorlig paranoid skizofreni, at ansøgeren var i ambulans behandling, at ansøgeren dagligt modtog hjælp fra en hjemmesygeplejerske, og at ansøgeren tre gange dagligt tog medicin og var i diabetesbehandling. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at Justitsministeriet i december 2014 havde meddelt ansøgeren afslag på forlængelse af hans humanitære opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b, stk. 1, idet ministeriet lagde til grund, at den medicin, som ansøge-

ren anvendte, var tilgængelig i hjemlandet. Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse, at udlændingelovens § 9 b, stk. 1, må anses som en *lex specialis* regel i forhold til vurdering af, om en udlænding, som tidligere har været asylansøger, kan meddeles opholdstilladelse på baggrund af sine helbredsmæssige forhold. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet i oktober 2015 havde meddelt ansøgeren afslag på genoptagelse af hans ansøgning om humanitær opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b, stk. 1. **Udlændingenævnet fandt det desuden ikke godtgjort eller sandsynliggjort**, at ansøgeren ikke ville kunne få behandling for diabetes i sit hjemland. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at ansøgeren på baggrund af karakteren og længden af hans ophold i Danmark ikke burde meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet henviste til**, at ansøgeren indrejste i Danmark ultimo 2009 som 45-årig, at ansøgeren alene i perioden fra juni 2010 til juni 2012 havde haft en midlertidig humanitær opholdstilladelse, og at ansøgeren herefter alene havde haft processuelt ophold i Danmark i forbindelse med ansøgningerne om henholdsvis forlængelse af humanitær opholdstilladelse, genoptagelse heraf, ansøgning om asyl og ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet fandt yderligere**, at der ikke i øvrigt forelå oplysninger om ansøgerens personlige forhold eller tilknytning til Danmark, der kunne begrunde en opholdstilladelse efter bestemmelsen. Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at ansøgeren havde to herboende søskende, der hjalp ansøgeren med praktiske gøremål, og at ansøgeren dagligt havde besøg af en hjemmesygeplejerske, der sørgede for, at ansøgeren tog sin medicin. Det indgik endvidere i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at ansøgeren fra 2013 til 2014 havde gået på en specialskole for voksne, at ansøgeren ikke havde arbejdet i Danmark, at ansøgeren modtog kontanthjælp, og at ansøgeren talte, læste og forstod dansk. Det af partsrepræsentanten anførte om, at en udvisning ville stride imod Danmarks internationale forpligtelser i Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, idet ansøgerens psykiske tilstand ville blive forværret, og at forholdene i Irak ikke var blevet bedre, siden ansøgeren udrejste i 2009, indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse. **Udlændingenævnet fandt samtidig**, at der ikke forelå en sådan helt særlig tilknytning mellem ansøgeren og hans herboende søskende, at der på den baggrund kunne meddeles opholdstilladelse til ansøgeren. **Udlændingenævnet fandt ydermere**, at det ikke ville være uproportionalt og stridende imod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at henvise ansøgeren til at tage ophold i hjemlandet. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren indrejste i Danmark i en alder af 45 år, at ansøgeren alene havde opholdt sig i Danmark siden ultimo 2009, og at ansøgerens herboende søskende ikke bidrog i væsentlig grad til ansøgerens pleje, hvorfor ansøgeren ikke kunne anses for at have en så stærk tilknytning til Danmark, at det måtte antages for uforholdsmæssigt at henvise ansøgeren til at tage ophold i sit hjemland. **Udlændingenævnet bemærkede**, at tre af ansøgerens søskende efter det oplyste opholdt sig i hjemlandet. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at EMRK artikel 8, ikke giver familier ret til at vælge, i hvilket land de vil udøve deres familieliv, og at EMRK artikel 8, ikke giver en selvstændig ret til

immigration. **Udlændingenævnet bemærkede**, at generelle sociale eller økonomiske forhold i en ansøgers hjemland eller opholdsland ikke kan danne grundlag for en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet fandt således**, at det hverken kan udledes af national praksis eller Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's handicapkonvention, at en udlænding, der har opholdt sig i et andet land med en midlertidig opholdstilladelse eller processuelt ophold, har et selvstændigt afledt krav på opholdstilladelse på baggrund af egne forhold. Det gælder uanset økonomiske eller sociale vilkår i ansøgerens hjemland. **Udlændingenævnet fandt endelig** henset til, at ansøgeren først indrejste i Danmark i en alder af 45 år, og at ansøgeren havde adgang til behandling i hjemlandet, at der ikke kunne udledes en positiv pligt for andre lande end statsborgerlandet til at sikre ophold og de fortsatte behandlingsvilkår for ansøgeren, herunder at der ikke kunne udledes en selvstændig immigrationsret for, at ansøgeren kunne få bedre levevilkår i et andet land uanset tilknytning til et andet midlertidigt opholdsland. **På den baggrund fandt Udlændingenævnet**, at partsrepræsentantens henvisning til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom i sagen Bensaid mod Storbritannien (app. no. 44599/98) ikke kunne føre til en ændret vurdering i sagen. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren ikke på baggrund af egne forhold kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. FAM/2015/194.

3.2. Erhverv og beskæftigelse

Der kan efter udlændingelovens § 9 a, stk. 1, på nærmere betingelser gives opholdstilladelse til en udlænding på grundlag af beskæftigelse eller selvstændig erhvervsvirksomhed, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2.

Der findes herefter en række ordninger, som gør det lettere for højt kvalificerede udlændinge at få opholds- og arbejdstilladelse i Danmark, herunder greencardordningen og beløbsordningen, jf. nærmere afsnit 3.2.1 og 3.2.2. Der kunne endvidere indtil den 31. december 2014 gives en opholds- og arbejdstilladelse, hvis væsentlige beskæftigelsesmæssige eller erhvervmæssige hensyn i øvrigt talte for det, jf. afsnit 3.2.3, eller som noget nyt pr. 1. januar 2015, hvis ansøgeren besidder særlige individuelle kvalifikationer, jf. afsnit 3.2.4.

3.2.1. Greencard

Formålet med greencardordningen er at give udlændinge med særlige kvalifikationer, som er efterspurgt af danske arbejdsgivere, lettere adgang til at søge beskæftigelse i Danmark.

Ifølge udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der på baggrund af et af udlændinge-, integrations- og boligministeren fastsat pointsy-

stem mindst har opnået et bestemt antal point (greencardordningen). Ansøgeren skal opnå mindst 100 point.

Et greencard giver en udlænding ret til at opholde sig her i landet med henblik på at søge og tage et hvilket som helst arbejde. Et greencard fritager udlændingen for krav om en særskilt arbejdstilladelse, jf. udlændingebekendtgørelsens § 24, stk. 1, nr. 8, men giver ikke udlændingen mulighed for at drive selvstændig virksomhed i Danmark.

Greencardordningen blev senest ændret ved lov nr. 1488 af 23. december 2014, som trådte i kraft den 1. januar 2015. Udlændingenævnet har i 2015 hovedsageligt truffet afgørelser efter reglerne forud for lovændringen. Der henvises til afsnit 3.2.1.1. I afsnit 3.2.1.3 er der eksempler på Udlændingenævnets praksis efter de nye regler.

3.2.1.1. Betingelser for meddelelse af opholdstilladelse i medfør af greencardordningen for ansøgninger indgivet før den 1. januar 2015

Det er en betingelse for at få opholdstilladelse i medfør af greencardordningen, at ansøgeren

- opnår mindst 100 point efter pointsystemet,
- kan dokumentere at være i stand til at forsørge sig selv det første år i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 3, 1. pkt.,
- under sit ophold i Danmark ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 3, 2. pkt., og
- tegner en sygeforsikring, der dækker for perioden, indtil ansøgeren selv får ret til ydelser efter sundhedsloven, jf. udlændingebekendtgørelsens § 22, stk. 5.

Udlændingenævnet har i 2015 hovedsageligt haft anledning til at tage stilling til pointtildelingen.

Som eksempel på, at Udlændingenævnet tog stilling til kravet om selvforsørgelse kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2015 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgang om afslag på opholdstilladelse efter greencardordningen til en indisk statsborger, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 3, 2. pkt., jf. stk. 2, nr. 1. I maj 2010 blev ansøgeren meddelt opholdstilladelse efter greencardordningen, som blev inddraget af Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering i september 2012. Inddragelsen blev stadfæstet af Udlændingenævnet i oktober 2013, da ansøgeren erkendte at have modtaget ydelser fra det offentlige i 11 måneder. I august 2014 indgav ansøgeren på ny ansøgning om opholdstilladelse efter greencardordningen. Ansøgningen var vedlagt et kontoudtog fra State Bank of India fra august 2014 tilhørende ansøgeren og to andre personer med et indestående svarende til cirka 86.000 danske kroner. I oktober 2014 meddelte Styrelsen for Ar-

bejdsmarked og Rekruttering ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter greencardordningen under henvisning til, at ansøgeren ikke havde godtgjort, at han kunne forsørge sig selv gennem egne midler det første år af opholdet her i landet, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 3, 2. pkt., jf. stk. 2, nr. 1. I samme måned klagede ansøgeren til Udlændingenævnet. I klagen var der vedhæftet kontoudtog fra en bankkonto tilhørende ansøgeren med et indestående svarende til ca. 85.000 danske kroner. Ansøgeren oplyste overfor Udlændingenævnet, at det tidligere fremsendte kontoudtog var fra en familie-konto, at ansøgeren nu fremsendte dokumentation for indestående på ansøgerens egen private konto i ICICI Bank, og at ansøgeren havde forsøgt at få lov til at tilbagebetale den udbetalte kontanthjælp, men at han af Københavns Kommune var blevet oplyst om, at det ikke var muligt. Efterfølgende sendte ansøgeren dokumentation for et ansættelsesforhold i Indien, hvor han tjente cirka 900 danske kroner om måneden. Ansættelsesforholdet startede medio september 2014.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke havde godtgjort at kunne forsørge sig selv gennem egne midler det første år af opholdet i Danmark. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at ansøgeren under sit seneste ophold i Danmark modtog ydelser fra det offentlige i sammenlagt 11 måneder, hvorfor hans tidligere opholdstilladelse i Danmark blev inddraget. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på** ansøgerens beskæftigelsessituation, herunder at han havde oplyst at have haft "home based work" inden for geografiske informationssystemer, at ansøgeren kun havde været ansat siden september 2014 i sin nuværende stilling, og at ansøgeren efter det oplyste kun tjente cirka 900 danske kroner om måneden. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren ikke ved først at have fremsendt et kontoudtog fra State Bank of India fra august 2014 tilhørende ham selv og to andre personer med et indestående svarende til cirka 86.000 danske kroner og derefter at have fremsendt et kontoudtog fra september 2014 fra en bankkonto tilhørende ham selv med et indestående på ca. 85.000 danske kroner under henvisning til sine indtægtsforhold havde godtgjort, at hans forsørgelse var sikret gennem egne midler i det første år af opholdet i Danmark. **Udlændingenævnet fandt** det således ikke troværdigt, at ansøgeren reelt rådede over et indestående svarende til det krævede mindstebeløb. ERH/2015/14.

3.2.1.2. Greencardordningens pointsystem og de enkelte kriterier

I bekendtgørelse om greencardordningens pointsystem, jf. bekendtgørelse nr. 640 af 25. juni 2008, er der fastsat regler om pointsystemet. Der henvises til bilag 1 i greencardbekendtgørelsen, hvor pointsystemet er gengivet skematisk. Udlændingenævnet henviser til Udlændingenævnets årsberetning fra 2014, hvor greencardbekendtgørelsen var bilag 4.

Der tildeles point og bonuspoint efter fem kriterier: ansøgerens uddannelse, sprogfærdigheder, arbejds erfaring, tilpasningsevne og alder. I afsnit 3.2.1.2.1. til 3.2.1.2.4. gennemgås de enkelte kriterier.

3.2.1.2.1. Uddannelse

Ansøgeren kan – uanset antallet af uddannelser – kun opnå point for sit højeste uddannelsesniveau, jf. greencardbekendtgørelsens § 2, stk. 1. Der kan alene tildeles point for det uddannelsesniveau, som ansøgerens uddannelse svarer til efter danske forhold. Dette skyldes, at akademiske uddannelsers niveau kan variere fra land til land, selv om de benævnes identisk.

Ansøgeren opnår følgende point for uddannelse:

- Bachelorgrad/Afsluttet mellemlang videregående uddannelse: 30 point
- Bachelorgrad efterfulgt af en etårig masteruddannelse: 50 point
- Kandidatgrad: 60 point
- Ph.d.: 80 point

Der gives udelukkende point for afsluttede og anerkendte uddannelser. Der gives således ikke point for kurser. Det er endvidere en betingelse, at der foreligger et endeligt eksamensbevis. For en nærmere gennemgang heraf henvises til ÅB/2014/31 i Udlændingenævnets årsberetning fra 2014, afsnit 3.2.1.2.1. Der kan endvidere henvises til ÅB/2015/43 i afsnit 3.2.1.2.3 i nærværende årsberetning.

Der gives alene point for uddannelse, såfremt det endelige uddannelsesbevis har været forevist en dansk myndighed. For en nærmere gennemgang heraf henvises til ERH/2014/148 i Udlændingenævnets årsberetning for 2014, afsnit 3.2.1.3.

Der gives udelukkende point for uddannelse læst som fjernstudium, såfremt det pågældende universitet har haft tilladelse til at udbyde uddannelse via fjernundervisning. For en nærmere gennemgang heraf henvises til ÅB/2014/33 i Udlændingenævnets årsberetning fra 2014, afsnit 3.2.1.2.1.

Akademiske uddannelsers niveau kan variere fra land til land, og Styrelsen for International Rekruttering og Integration vurderer, om det er nødvendigt at få ansøgerens uddannelsesniveau vurderet af Styrelsen for Videregående Uddannelser. I sager, hvor ansøgeren – uanset om ansøgeren opnår det maksimale antal point for sin uddannelse – ikke vil kunne opnå mindst 100 point efter greencardordningen, kan Styrelsen for International Rekruttering og Integration behandle sagen uden at høre Styrelsen for Videregående Uddannelser, idet det højeste antal point alene baseret på uddannelsens titel lægges til grund med forbehold for den manglende vurdering. Oplysninger om uddannelsesniveau kan endvidere bero på landehåndbogen udarbejdet af Styrelsen for Videregående Uddannelser.

Som et eksempel på, at Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering har tildelt point på baggrund af oplysninger i landehåndbogen, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2015 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter greencardordningen til en indonesisk statsborger, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1. Det fremgik af ansøgerens ansøgning, at han havde gennemført en fireårig Bachelor of Engineering på et universitet i Pakistan. Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering fandt ikke anledning til at anmode Styrelsen for Videregående Uddannelser om en vurdering af ansøgerens uddannelsesniveau. I forbindelse med klagen gjorde ansøgeren gældende, at han burde tildeles yderligere point for sit uddannelsesniveau, da hans fireårige Bachelor of Engineering svarede til en kandidatgrad, og at han burde tildeles 10 bonuspoint for uddannelse omfattet af positivlisten.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark på baggrund af greencardordningen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen i greencardbekendtgørelsens § 1, stk. 2, om at ansøgeren skal opnå mindst 100 point for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1. **Udlændingenævnet lagde herved til grund**, at ansøgeren kunne tildeles højst 30 point for sit uddannelsesniveau, at han ikke kunne tildeles point for tilpasningsevne, og at han derfor ikke kunne opnå mindst 100 point, da de øvrige pointgivende færdigheder i henhold til greencardordningen tilsammen udgør højst 60 point, såfremt der ikke kan gives point for tilpasningsevne. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at ansøgeren ikke havde fremlagt dokumentation for, at han havde opnået en kandidatgrad eller et uddannelsesniveau svarende hertil. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at det fremgik af opslag i landehåndbogen, at en fireårig bacheloruddannelse fra Pakistan svarer til en dansk bacheloruddannelse eller professionsbacheloruddannelse. **Udlændingenævnet fandt i den anledning** ikke grund til at indhente en udtalelse af Styrelsen for Videregående Uddannelser om niveauet af ansøgerens konkrete uddannelse. Udlændingenævnet tildelte ansøgeren højst 30 point for hans uddannelsesniveau. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at ansøgeren ikke kunne tildeles point for tilpasningsevne. **Udlændingenævnet fandt endelig** ikke anledning til at tage stilling til, om ansøgeren kunne tildeles point for arbejds erfaring eller bonuspoint for uddannelsesretning inden for et område omfattet af positivlisten, fordi ansøgeren alene kunne tildeles 30 point for sin uddannelse og 0 point for tilpasningsevne og dermed ikke kunne opnå 100 point, hvilket er en betingelse for at blive meddelt opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen. ÅB/2015/37.

Såfremt der er tvivl om ansøgerens uddannelsesniveau i en sag, hvor Styrelsen for International Rekruttering og Integration har behandlet sagen uden forinden at have hørt Styrelsen for Videregående Uddannelser, hjemviser Udlændingenævnet sagen til fornyet behandling i Styrelsen for International Rekruttering og Integration, hvis det under klagesagens behandling kommer frem, at ansøgeren vil kunne opnå mindst 100 point, såfremt ansøgerens uddannelse havde været vurderet af Styrelsen for Videregående Uddannelser, og at den pågældende var tildelt point for uddannelse.

Som eksempel herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet hjemviste i juli 2015 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen til en canadisk statsborger i medfør af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1. Det fremgik af ansøgningen, at ansøgeren besad en Bachelor of Commerce og en Bachelor of Law, begge fra et universitet i Pakistan, samt en Master of Business Administration fra et universitet i USA. Ansøgeren gjorde i sin klage gældende, at han burde tildeles bonuspoint for uddannelsesretning omfattet af positivlisten.

Udlændingenævnet fandt grundlag for at hjemvise Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse fra november 2014. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren havde gennemført en Bachelor of Commerce og en Bachelor of Law, begge fra et universitet Pakistan, og en Master of Business Administration fra et universitet i USA. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at stillingsbetegnelsen ”erhvervsøkonom” den 1. januar 2015 blev omfattet af positivlisten, at ansøgeren havde gennemført en Master of Business Administration fra et universitet i USA, og at Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering ved afgørelsen fra november 2014 tildelte ansøgeren maksimalt 95 point, herunder maksimalt 60 point for uddannelsesniveau og maksimalt 15 point for arbejds erfaring. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at ansøgeren kunne være berettiget til yderligere 10 bonuspoint for uddannelsesretning omfattet af positivlisten, og at det dermed ikke kunne udelukkes, at ansøgeren kunne tildeles i alt 100 point efter greencardordningen. Udlændingenævnet hjemviste sagen til Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering med henblik på, at styrelsen kunne tage fornyet stilling til, hvorvidt betingelserne for at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter greencardordningen nu var opfyldt, herunder om ansøgeren var berettiget til yderligere 10 bonuspoint for uddannelsesretning omfattet af positivlisten. **Udlændingenævnet bemærkede**, at Styrelsen for Videregående Uddannelser ikke havde vurderet ansøgerens uddannelsesniveau. **Udlændingenævnet fandt derfor**, at Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering i fornødent omfang burde anmode Styrelsen for Videregående Uddannelser om at vurdere ansøgerens uddannelsesniveau. ÅB/2015/38.

Udlændingenævnet lægger Styrelsen for Videregående Uddannelsers sagkyndige vurdering til grund ved behandlingen af en sag, medmindre ansøgeren fremkommer med ny dokumentation, som indebærer, at vurderingen må antages at bygge på mangelfulde eller fejlagtige oplysninger. Afgørelser truffet af Styrelsen for Videregående Uddannelser kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed, jf. § 7, stk. 2, i lov om vurdering af udenlandske uddannelseskvalifikationer m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 579 af 1. juni 2014, som ændret ved lov nr. 544 af 29. april 2015.

Som eksempel på, at der endvidere skal være tale om en offentligt anerkendt uddannelse, kan henvises til ÅB/2014/32 i Udlændingenævnets Årsberetning fra 2014, afsnit 3.2.1.2.1.

3.2.1.2.1.1. Bonuspoint for uddannelse

Der gives 10 bonuspoint for en uddannelse inden for et område, hvor der i Danmark er mangel på særligt kvalificeret arbejdskraft, jf. greencardbekendtgørelsens § 2, stk. 2.

Vurderingen af, om ansøgeren kan opnå bonuspoint for sin uddannelsesretning foretages i forhold til positivlisten. Positivlisten udarbejdes administrativt på baggrund af de Regionale Arbejdsmarkedsråds overvågning af arbejdsmarkedet (arbejdsmarkedsbalancemodellen). Det er Styrelsen for International Rekruttering og Integration, der udarbejder listen. Listen revideres to gange om året – den 1. januar og den 1. juli – og offentliggøres på udlændingemyndighedernes hjemmeside: www.nyidanmark.dk/da-dk/Ophold/arbejde/positivlisten/positivlisten-samlet-oversigt.htm.

Ansøgeren kan opnå bonuspoint for en uddannelsesretning, uanset at det ikke er ansøgerens højeste uddannelsesniveau.

Ansøgeren kan opnå bonuspoint for sin uddannelsesretning omfattet af positivlisten, såfremt ansøgerens stillingsbetegnelse er omfattet af den positivliste, som var gældende på ansøgningstidspunktet eller de efterfølgende gældende positivlister.

For at opnå bonuspoint for uddannelsesretning skal ansøgerens uddannelse åbenbart lægge op til de stillingsbetegnelser, der er anført på den positivliste, der var gældende på ansøgningstidspunktet eller en efterfølgende positivliste.

Som eksempel herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet hjemviste i marts 2015 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen til en pakistansk statsborger i medfør af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1. Det fremgik af ansøgerens ansøgning, at han i perioden fra september 2011 til november 2012 havde gennemført uddannelsen Master of Arts in Business Management fra et universitet i Storbritannien, hvor ansøgeren havde haft opholdstilladelse med henblik på at studere. Styrelsen for Videregående Uddannelser havde vurderet, at ansøgerens uddannelse i niveau svarede til et år af en kandidatuddannelse i erhvervsøkonomi. Styrelsen for Videregående Uddannelser havde i den forbindelse taget forbehold for vurderingen henset til, at styrelsen ikke kunne verificere stemplerne på ansøgerens uddannelsesdokumenter. Ved brev modtaget i Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering i september 2014 fremsendte ansøgeren sine uddannelsesdokumenter, som var blevet påført stempler. Styrelsen bemærkede i sin afgørelse, at der ikke var foretaget yderligere skridt med henblik på at få verificeret ansøgerens uddannelsesdokumenter henset til, at han alligevel ikke ville kunne opnå 100 point efter greencardordningen.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren kunne tildeles 10 bonus point for uddannelsesretning omfattet af positivlisten via stillingsbetegnelsen ”erhvervsøkonom”. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at stillingsbetegnelsen ”erhvervsøkonom” den 1. januar 2015 blev omfattet af positivlisten, og at Styrelsen for Videregående Uddannelser havde vurderet, at ansøgerens uddannelse Master of Arts in Business Management i niveau svarede til et år af en kandidatuddannelse i erhvervsøkonomi. Udlændingenævnet hjemviste således sagen til Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering med henblik på, at styrelsen kunne tage fornyet stilling til, hvorvidt betingelserne for at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter greencardordningen var opfyldt. ERH/2015/40.

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2015 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter greencardordningen til en statsborger fra Bangladesh, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1. Det fremgik af ansøgningen, at ansøgeren besad en Bachelor of Science og en Master of Science in Zoology, begge fra et universitet i Bangladesh. **Udlændingenævnet noterede sig**, at der alene var tale om foreløbige uddannelsesdokumenter. Det fremgik endvidere, at ansøgeren i marts 2011 blev tildelt en Master of Business Administration fra et universitet i Storbritannien. Det fremgik desuden, at ansøgeren i perioden fra maj 2003 til august 2007 havde været ansat 40 timer ugentligt i en virksomhed i Bangladesh i virksomhedens Accounting Department, at han i perioden fra oktober 2008 til november 2012 havde været ansat som Accounting Manager 40 timer ugentligt i en virksomhed i Storbritannien, og at han i perioden fra december 2012 til september 2013 havde været ansat 40 timer ugentligt som manager i en virksomhed i Bangladesh. Styrelsen for Videregående Uddannelser vurderede, at ansøgerens samlede uddannelsesniveau svarede til en dansk bacheloruddannelse samt et år af en dansk kandidatuddannelse.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark på baggrund af greencardordningen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen i greencardbekendtgørelsens § 1, stk. 2, om, at ansøgeren skal opnå mindst 100 point for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1. **Udlændingenævnet lagde herved til grund**, at ansøgeren på det foreliggende grundlag højst kunne opnå 95 point, idet han opnåede 50 point for sit højeste uddannelsesniveau, højst 20 point for engelske sprogfærdigheder, højst 5 point for arbejds erfaring, 5 point for tilpasningsevne, og 15 point på baggrund af alder på ansøgningstidspunktet. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at ansøgeren ikke kunne tildeles point for uddannelsesretning inden for et område omfattet af positivlisten. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgår af greencardbekendtgørelsens § 2, stk. 2, in fine, at der alene kan gives bonuspoint for uddannelsesretning inden for et område, der er omfattet af positivlisten, når de bestemte uddannelseskrav knyttet til en konkret stillingsbetegnelse, der er omfattet af positivlisten, er opfyldt. **Udlændingenævnet lagde herefter vægt på**, at Styrelsen for Videregående Uddannelser ikke havde tilkendegivet, inden for hvilket område ansøgerens uddan-

nelse ville være anvendelig, og at ansøgerens bacheloruddannelse og masteruddannelse fra Bangladesh begge var inden for det naturvidenskabelige område, mens ansøgerens etårige master var inden for økonomi og ledelse. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at ansøgerens uddannelser var meget brede uddannelser, der ikke åbenbart lagde op til de konkrete stillingsbetegnelser, der var anført på den positivliste, der var gældende på ansøgningstidspunktet eller efterfølgende gældende positivlister. Ansøgeren kunne derfor ikke tildeles bonuspoint for uddannelsesretning. ÅB/2015/39.

For at opnå bonuspoint for uddannelse inden for et område, hvor der er mangel på særligt kvalificeret arbejdskraft, er det som udgangspunkt ikke en betingelse, at der er tale om en relevant uddannelse. Som eksempler herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet hjemviste i juni 2015 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen til en pakistansk statsborger i medfør af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1. Det fremgik af ansøgningen, at ansøgeren besad en Bachelor of Science fra 2005 fra et universitet i Pakistan samt en Master of Business Administration fra 2012 fra et universitet i Storbritannien.

Udlændingenævnet fandt grundlag for at hjemvise sagen til fornyet behandling i Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering. **Udlændingenævnet fandt** således ikke grundlag for at stadfæste styrelsens afgørelse, hvorved ansøgeren blev meddelt afslag på ansøgning om opholdstilladelse efter greencardordningen under henvisning til, at ansøgeren ikke opnåede 100 point. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Styrelsen for Videregående Uddannelser havde vurderet, at ansøgerens samlede uddannelsesforløb på baggrund af ansøgerens Master of Business Administration fra 2010 i niveau svarede til en dansk bacheloruddannelse samt et års kandidatstudier i erhvervsøkonomi. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at Styrelsen for Videregående Uddannelser havde oplyst over for Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering, at ansøgerens Bachelor of Science fra 2005 fra et pakistansk universitet, ikke lå inden for erhvervsøkonomi, idet uddannelsen indeholdt fag som botanik, kemi og pakistanske studier. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at stillingsbetegnelsen ”erhvervsøkonom” den 1. januar 2015 var blevet omfattet af positivlisten, at ansøgerens samlede uddannelsesforløb svarede til en dansk bacheloruddannelse samt et års kandidatstudier i erhvervsøkonomi, og at Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering ved afgørelsen fra november 2014 havde tildelt ansøgeren i alt 90 point. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at stillingsbetegnelsen ”erhvervsøkonom” på positivlisten fra januar 2015 alene krævede minimum tre års uddannelse på universitets- eller handelshøjskoleniveau. **Udlændingenævnet fandt på denne baggrund**, at ansøgeren kunne tildeles 10 bonuspoint for uddannelsesretning omfattet af positivlisten via stillingsbetegnelsen ”erhvervsøkonom”. Der stilles således ikke krav om tre års relevant uddannelse inden for samme fagområde. **Udlændingenævnet bemærkede**,

at ansøgeren ikke havde fremlagt dokumentation for lovligt ophold under sine studier i Storbritannien. ÅB/2015/40.

Udgangspunktet om, at det ikke er en betingelse, at der er tale om en relevant uddannelse for at opnå bonuspoint for uddannelse, gælder ikke for alle uddannelser. Det følger således af udlændingemyndighedernes praksis, at der inden for ingeniørområdet må kunne stilles krav om en relevant uddannelse, idet ingeniøruddannelserne anses for at være meget brede. Som eksempel herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2015 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse i Danmark i medfør af greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, til en iransk statsborger. Det fremgik af ansøgningen, at ansøgeren besad en Bachelor of Civil Engineering (Hons.) fra august 2009 og en Master of Civil Engineering fra 2011, begge fra et universitet i Malaysia. Vedlagt ansøgningen var en ansættelseskontrakt fra december 2009 samt en arbejdsgivererklæring fra december 2012 fra et universitet i Malaysia, hvoraf det fremgik, at ansøgeren i perioden fra december 2009 til december 2010 havde været beskæftiget som Research Assistant. Det fremgik endvidere af ansættelseskontrakten, at ansættelsen var betinget af, at ansøgeren var indskrevet på et post-graduate studies program, samt at han var i besiddelse af en malaysisk studieopholdstilladelse, og at han skulle rapportere til en Research Project Team Leader og var underlagt instruktion. Ansøgningen var endvidere vedlagt en udateret arbejdsgivererklæring, hvoraf det fremgik, at ansøgeren i perioden fra juli 2012 til april 2013 havde været beskæftiget som Construction Manager og Site Engineer i en iransk virksomhed. Styrelsen for Videregående Uddannelser vurderede i november 2013, at ansøgerens bacheloruddannelse i niveau ville svare til en dansk diplomingeniør-/professionsbacheloruddannelse i ingeniørvirksomhed, såfremt uddannelsesdokumenterne havde været verificerede. Styrelsen vurderede endvidere, at ansøgerens masteruddannelse ville svare til et år af en dansk kandidatuddannelse inden for det teknisk-videnskabelige område (civilingeniør), såfremt uddannelsesdokumenterne havde været verificerede.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark på baggrund af greencardordningen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen i greencardbekendtgørelsens § 1, stk. 2, om at skulle have opnået mindst 100 point for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1. **Udlændingenævnet lagde herved til grund**, at ansøgeren på det foreliggende grundlag højst ville kunne opnå i alt 85 point, idet han ville kunne opnå 50 point på baggrund af højeste uddannelsesniveau, såfremt han havde fremsendt fag-/karakterudskrifter, og såfremt uddannelsesdokumenterne var verificerede, 20 point for engelske sprogfærdigheder og 15 point på baggrund af alder på ansøgningstidspunktet. **Udlændingenævnet lagde vedrørende uddannelse vægt på** Styrelsen for Videregående Uddannelsers vurdering af ansøgerens uddannelser. Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering havde

tildelt ansøgeren 10 bonuspoint for uddannelsesretning. **Udlændingenævnet fandt** imidlertid ikke, at ansøgeren burde tildeles point herfor. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Styrelsen for Videregående Uddannelser havde oplyst, at ansøgerens bacheloruddannelse normalt ville svare til en dansk diplomingeniør-/professionsbacheloruddannelse i ingeniørvirksomhed, såfremt uddannelsesdokumenterne havde været verificerede, og at ansøgerens masteruddannelse ville svare til et år af en dansk kandidatuddannelse inden for det teknisk-videnskabelige område (civilingeniør), såfremt uddannelsesdokumenterne havde været verificerede. **Udlændingenævnet fandt på denne baggrund**, at ansøgerens uddannelser var brede og ikke rettede sig mod et særligt ingeniørområde, hvilket der blandt andet blev krævet for tildeling af point ifølge positivlisten inden for ingeniørområdet. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at ansøgeren ikke kunne tildeles point for sin beskæftigelse som Research Assistant på et malaysisk universitet. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ved ansøgerens beskæftigelse som Research Assistant havde været tale om forskning udført som led i en uddannelse. **Udlændingenævnet bemærkede**, at det ifølge praksis er en betingelse for at opnå point for arbejds erfaring som forsker, at ansøgeren har en ledende rolle og et overordnet ansvar for et forskningsprojekt. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at ansøgeren ikke havde haft et sådant ansvar, hvilket blev understøttet af den til sagen fremsendte arbejdsgivererklæring fra et universitet i Malaysia. ÅB/2015/41.

Ansøgeren kan alene tildeles bonuspoint for sin uddannelsesretning omfattet af positivlisten, såfremt ansøgeren opfylder de bestemte uddannelseskra v knyttet til det job, som er omfattet af den positivliste, der var gældende på ansøgningstidspunktet eller en efterfølgende positivliste.

Såfremt ansøgeren besidder en uddannelse inden for et erhverv, hvor der stilles krav om et uddannelsesniveau og en dansk autorisation, kan ansøgeren ikke tildeles bonuspoint for uddannelsesretning omfattet af positivlisten, såfremt ansøgeren ikke har opnået en dansk autorisation eller en offentlig dansk godkendelse. For en nærmere gennemgang heraf henvises til ERH/2013/57 i Udlændingenævnets Årsberetning fra 2013, afsnit 3.2.1.2.1.1 samt ÅB/2014/35 i Udlændingenævnets Årsberetning fra 2014, afsnit 3.2.1.2.1.1.

3.2.1.2.2. Sprog

Ansøgeren kan opnå point for sine sprogfærdigheder i enten dansk, svensk eller norsk. Der gives endvidere point for sprogfærdigheder i enten engelsk eller tysk, jf. greencardbekendtgørelsens § 3.

Ansøgeren kan alene tildeles point for et af de skandinaviske sprog, og kun for enten engelsk eller tysk.

Ansøgeren tildeles følgende point for sprogfærdigheder:

- 5 point for Prøve i Dansk 1 (eller prøve i svensk/norsk svarende til Prøve i Dansk 1)
- 10 point for Prøve i Dansk 2 (eller prøve i svensk/norsk svarende til Prøve i Dansk 2)
- 15 point for Prøve i Dansk 3 (eller prøve i svensk/norsk svarende til Prøve i Dansk 3)
- 20 point for Studieprøven eller prøve på højere niveau (eller prøve i svensk/norsk svarende til Studieprøven eller prøve på højere niveau)/et års studier eller arbejde på dansk/svensk/norsk
og
- 5 point for Prøve i engelsk eller tysk svarende til Prøve i Dansk 1
- 10 point for Prøve i engelsk eller tysk svarende til Prøve i Dansk 2
- 15 point for Prøve i engelsk eller tysk svarende til Prøve i Dansk 3
- 20 point for prøve i engelsk eller tysk svarende til Studieprøven eller prøve på højere niveau/et års studier eller arbejde på engelsk eller tysk

Ansøgeren kan maksimalt tildeles 30 point for sprogfærdigheder.

I greencardbekendtgørelsen er det bestemt, hvilke sprogpøver der kan danne grundlag for point. Ansøgeren kan alene opnå point for godkendte sprogpøver.

Ansøgeren kan endvidere dokumentere sine sprogfærdigheder ved en arbejdsgivererklæring, hvoraf det fremgår, at ansøgeren har haft dansk, svensk, norsk, engelsk eller tysk som arbejdssprog i mindst et år.

Ved vurderingen af, hvorvidt ansøgeren har haft dansk som arbejdssprog, kan hele den periode, som ansøgeren har haft opholdstilladelse i Danmark på baggrund af greencardordningen, indgå. Som eksempel herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet hjemviste i november 2015 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen til en pakistansk statsborger i medfør af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1. Det fremgik af ansøgningen, at ansøgeren havde arbejdet i Danmark i perioden fra marts 2012 til oktober 2013, og at arbejdssproget havde været dansk. Vedlagt ansøgningen var en arbejdsgivererklæring fra en dansk virksomhed, hvoraf det fremgik, at ansøgeren havde arbejdet i virksomheden i perioden fra marts 2012 til oktober 2013, og at han havde en god forståelse for det danske sprog. Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering havde i januar 2015 meddelt ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter greencardordningen, idet ansøgeren ikke kunne tildeles point for danskkundskaber på baggrund af sit arbejde i Danmark. Styrelsen lagde ved vurderingen vægt på, at ansøgeren i september 2012 til december 2012 havde arbejdet 41 timer pr. måned og således 164 timer i alt, samt at ansøgeren i perioden fra januar 2013 til marts 2013 havde holdt orlov fra sit arbejde. Styrelsen fandt på denne baggrund, at ansøgeren ikke havde haft mindst et års arbejde af væsentligt omfang med dansk som arbejdssprog.

Udlændingenævnet fandt ikke grundlag for at stadfæste Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse fra januar 2015, hvorved ansøgeren blev meddelt afslag på ansøgning om opholdstilladelse efter greencardordningen under henvisning til udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ifølge oplysninger fra eIndkomst havde registrerede løntimer fra september 2009 til december 2010, fra juni 2011 til januar 2013 og fra april 2013 til oktober 2013. **Udlændingenævnet fandt**, at styrelsen ikke i et fornødent omfang havde fastlagt omfanget af ansøgerens arbejde i hele den periode, hvor han havde haft opholdstilladelse i Danmark, og hvorvidt han på baggrund af sin samlede beskæftigelse i Danmark kunne tildeles point for danskkundskaber. **Udlændingenævnet fandt således**, at perioden ikke skulle regnes fra september 2012, som styrelsen havde gjort. **Udlændingenævnet tiltrådte**, at en udlænding som udgangspunkt skal have været beskæftiget i 12 sammenhængende måneder med dansk som arbejdsprog for at kunne tildeles point for danskkundskaber efter § 3, stk. 3, i bekendtgørelse nr. 640 af 25. juni 2008, om greencardordningens pointtildeling. **Udlændingenævnet fandt**, at det på baggrund af ovenstående ikke kunne udelukkes, at ansøgeren havde været beskæftiget i væsentligt omfang i 12 sammenhængende måneder i Danmark og dermed kunne tildeles 20 point for sine danske sprogfærdigheder. ÅB/2015/42.

Ansøgeren kan yderligere dokumentere sine sprogfærdigheder ved et bevis for, at ansøgeren på et af de pågældende sprog har gennemført mindst et års studier på en videregående uddannelse afsluttet med en eksamen. Disse tilfælde betragtes som et niveau svarende til studieprøven. Som eksempel kan nævnes:

Udlændingenævnet hjemviste i maj 2015 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse i Danmark efter greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, til en statsborger fra Iran og afviste samtidig at behandle klager over afslag på opholdstilladelse til ansøgerens ægtefælle og datter som medfølgende familie, jf. udlændingelovens § 9 m, stk. 1, da der ikke var betalt gebyr for behandling af disse klager. Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering havde i oktober 2014 meddelt ansøgeren og ansøgerens ægtefælle og datter afslag på opholdstilladelse efter greencardordningen og som medfølgende familie til ansøgeren, idet ansøgeren opnåede 80 point, herunder 60 point for uddannelse, 10 point for arbejdserfaring og 10 point for alder.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles afslag på opholdstilladelse efter greencardordningen under henvisning til, at betingelserne i udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, ikke var opfyldt. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgeren havde indsendt en erklæring fra det universitet, hvor hun var ph.d.-studerende, hvoraf det fremgik, at ansøgeren havde været fuldtids ph.d.-studerende siden september 2011, at hun i denne periode ligeledes havde været beskæftiget som ”Research Assistant”, at hun havde bestået sin ph.d. ”Comprehensive Exam”, og at hun havde

gennemført alle sine fag på engelsk. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren havde fremsendt en karakterudskrift, hvoraf det fremgik, at hun havde fulgt og afsluttet sine fag på det universitet, hvor hun var ph.d.-studerende med opnåede point og karakterer. **Udlændingenævnet fandt det på den baggrund godtgjort**, at ansøgeren havde gennemført minimum ét års studier på engelsk, og at hun – på trods af at hun fortsat var ph.d.-studerende – havde afsluttet i hvert fald ét år af sine studier med en eksamen, hvorfor hun kunne tildeles 20 point for sprog. Da det fremgik af Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse, at styrelsen ikke havde bedt Styrelsen for Videregående Uddannelser om at foretage en vurdering af ansøgerens uddannelsesniveau, hjemviste Udlændingenævnet sagen til fornyet behandling. **Udlændingenævnet afviste samtidig** at behandle ansøgerens klage vedrørende ansøgerens ægtefælle og datter, idet Udlændingenævnet ikke havde modtaget betaling af gebyrerne herfor. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik på engelsk af Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings klagevejledning i afgørelserne, at der senest samtidig med klagen skulle indbetales et gebyr, og at ansøgeren i forbindelse med klagen over afgørelsen vedrørende sig selv havde indbetalt gebyr. ERH/2015/103.

Den mest aktuelle eller retvisende dokumentation for ansøgerens sprogfærdigheder skal lægges til grund, hvis ansøgeren i samme sag fremlægger forskellige former for dokumentation for sprogfærdigheder, som må anses for modstridende med hinanden. Et eksempel herpå er:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2015 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, til en statsborger fra Iran. Ansøgningen var vedhæftet en arbejdsgivererklæring fra juni 2014 fra en iransk virksomhed, hvoraf det fremgik, at ansøgeren havde været beskæftiget som head of International Procurement Control Department i perioden fra september 2011 til juni 2014. I forbindelse med klagen fremsendte ansøgeren en ny arbejdsgivererklæring fra en anden iransk virksomhed, hvor ansøgeren havde været beskæftiget fra februar 2011 til september 2011 som head of International Procurement Control Department. Ansøgeren havde ikke tidligere oplyst om denne ansættelse.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen i greencardbekendtgørelsens § 1, stk. 2, om, at ansøgeren skal opnå mindst 100 point for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at ansøgeren ikke kunne tildeles point for arbejde omfattet af positivlisten. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgerens stillingsbetegnelse som head of International Procurement Control Department ikke var omfattet af den positivliste, som var gældende på ansøgningstidspunktet eller de efterfølgende gældende positivlister. **Udlændingenævnet fandt det i øvrigt påfaldende**, at ansøgeren ikke tidligere havde omtalt sin ansættelse i perioden fra februar 2011 til september 2011, navnlig henset til at der var plads i ansøgningsskemaet til at angive

flere arbejdsgivere, jf. udlændingelovens § 40. **Udlændingenævnet fandt i forbindelse hermed**, at der ikke var anledning til at undersøge ansættelsesforholdet yderligere, da ansøgeren alligevel ikke kunne opnå 100 point. **Udlændingenævnet fandt ydermere**, at ansøgeren alene kunne tildeles 15 point for sine engelske sprogfærdigheder. Ansøgeren havde ganske vist fra juni 2008 til januar 2011 gennemført en masteruddannelse på et universitet i Malaysia, hvor undervisningssproget var engelsk, og ansøgeren havde således gennemført mindst ét års studier på engelsk, hvilket ifølge greencardbekendtgørelsens pointsystem svarede til et færdighedsniveau i engelsk svarende til 20 point. Men henset til, at ansøgeren i april 2014 havde gennemført en engelsk IELTS-test med resultatet 6.0, og at dette resultat ifølge greencardordningens pointsystem svarede til 15 point, **fandt Udlændingenævnet endelig**, at ansøgeren alene kunne tildeles 15 point herfor, da ansøgerens IELTS-test udgjorde den seneste dokumentation for niveauet af ansøgerens engelske sprogfærdigheder. ERH/2015/133.

Der henvises endvidere til ERH/2015/136 i afsnit 3.2.1.2.3.

3.2.1.2.3. Arbejdserfaring

Ansøgeren kan få point for arbejdserfaring efter, hvor mange år ansøgeren inden for de seneste fem år forud for ansøgningens indgivelse har arbejdet som forsker eller inden for et område, hvor der er mangel på særligt kvalificeret arbejdskraft, jf. greencardbekendtgørelsens § 4. Disse områder fremgår af positivlisten.

Ansøgeren opnår følgende point for arbejdserfaring som forsker eller inden for et område, der er omfattet af positivlisten:

- 10 point for et til to års arbejde inden for de seneste fem år forud for ansøgningens indgivelse
- 15 point for tre til fem års arbejde inden for de seneste fem år forud for ansøgningens indgivelse eller
- 5 point for tre til fem års anden arbejdserfaring inden for de seneste fem år forud for ansøgningens indgivelse

Ifølge praksis tildeles der ikke point for arbejdserfaring som forsker, hvis der er tale om forskning udført som led i en uddannelse. Som eksempel herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2015 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, til en statsborger fra Kina. Det fremgik af ansøgningen, at ansøgeren i 2004 havde gennemført uddannelsen Master of Medicin fra Beijing University of Chinese Medicine, Kina, at hun i perioden fra 2004 til 2006 efterfølgende havde været beskæftiget som ”Assistant Re-

search Fellow in Confocal Research Division” på Peking University, Kina, og at hun i perioden fra august 2004 til november 2010 havde været beskæftiget som ”Director of Confocal Research Division” på Peking University, Kina. Ansøgeren havde endvidere siden november 2010 været ansat som ph.d.-stipendiat på Aalborg Universitet, men ansøgeren havde endnu ikke gennemført sin ph.d.-afhandling, som det af sagen fremgik blev gennemført på engelsk. Ansøgeren havde opholdstilladelse i Danmark som ph.d.-studerende gældende til april 2015.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen. **Udlændingenævnet lagde herved til grund**, at ansøgeren på det foreliggende grundlag højst kunne opnå maksimalt 70 point, idet ansøgeren opnåede højst 60 point for ansøgerens højeste uddannelsesniveau og højst 10 point for arbejdserfaring som forsker. **Udlændingenævnet fandt** ikke anledning til at anmode Styrelsen for Videregående Uddannelser om at foretage en vurdering af ansøgerens uddannelsesniveau henset til, at ansøgeren højst ville kunne tildeles 60 point for sit samlede uddannelsesniveau, idet der efter greencardordningen højst tildeles 60 point for en kandidatgrad. **Udlændingenævnet bemærkede**, at en ansøger alene kunne opnå point for sit uddannelsesniveau, når en uddannelse var afsluttet, og at ansøgeren på afgørelsestidspunktet ikke havde dokumenteret at have afsluttet sine ph.d.-studier på Aalborg Universitet. Udlændingenævnet henledte opmærksomheden på, at der alene kunne tildeles point for opnået arbejdserfaring, hvis denne tidsmæssigt lå inden for de seneste fem år forud for ansøgningens indgivelse. Henset til at ansøgeren indgav ansøgning om opholdstilladelse efter greencardordningen i august 2014, **fandt Udlændingenævnet endvidere**, at ansøgeren ikke kunne tildeles point for sin ansættelse som ”Assistant Research Fellow in Confocal Research Division”. Ansøgeren blev ikke tildelt point for sit arbejde som led i sin ph.d.-afhandling, idet ansøgerens forskningsarbejde var udført i forbindelse med et ph.d.-studium, at ansøgeren derfor måtte anses for at være studerende, og at ansøgeren på den baggrund ikke kunne tildeles point herfor. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at ansøgeren ikke kunne tildeles point for tilpasningsevne, idet der ikke var dokumentation for, at ansøgeren havde gennemført mindst et års videregående uddannelse afsluttet med en eksamen i et EU/EØS-land eller Schweiz, eller at ansøgeren havde haft lovligt ophold og beskæftigelse i et EU/EØS-land eller Schweiz i mindst et sammenhængende år, idet ansøgerens forskningsarbejde på Aalborg Universitet måtte anses som en integreret del af ansøgerens ph.d.-studium, som ikke selvstændigt kunne danne grundlag for point for tilpasningsevne. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at ansøgeren ikke kunne tildeles point for sine sprogkundskaber, idet ansøgeren hverken delvist eller fuldt ud havde afsluttet sine ph.d.-studier på Aalborg Universitet, og at der derfor ikke var grundlag for at tildele ansøgeren point for sprogfærdigheder, idet point herfor forudsætter et dokumenteret afsluttet uddannelsesforløb. ERH/2015/136.

Der henvises endvidere til ÅB/2015/41, der er gengivet i afsnit 3.2.1.2.1.1. ovenfor.

Såfremt ansøgeren har været beskæftiget inden for et erhverv, hvor der stilles krav om et bestemt uddannelsesniveau og en dansk autorisation eller en offentlig dansk godkendelse, kan ansøgeren tildeles point for arbejdserfaring omfattet af positivlisten, uanset at ansøgeren ikke har opnået en dansk autorisation eller en offentlig dansk godkendelse.

Det er en betingelse for, at ansøgeren kan opnå point for arbejdserfaring inden for et område, der er omfattet af positivlisten, at den pågældende opfylder uddannelseskravet knyttet til stillingsbetegnelsen. For en nærmere gennemgang heraf henvises til ÅB/2014/43 i Udlændingenævnets Årsberetning for 2014, afsnit 3.2.1.2.3.

Der gives desuden point for anden arbejdserfaring i øvrigt, hvis man har tre til fem års arbejde inden for de seneste fem år forud for ansøgningens indgivelse. Praktikophold og au pair ophold anses ikke for arbejde. Forfattervirksomhed og andre aktiviteter, der kan være vanskelige at timesætte, medregnes som udgangspunkt heller ikke. Der skal endvidere efter praksis være tale om beskæftigelse i væsentligt omfang. Som eksempel herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2015 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen til en iransk statsborger i medfør af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1. Det fremgik af ansøgerens ansøgning, at hun besad en bachelorgrad i fysioterapi fra et universitet i Iran samt en mastergrad i fysioterapi fra det samme universitet, og at hun siden oktober 2012 havde været ansat på et universitet i Nederlandene. Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering havde meddelt ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter greencardordningen, da ansøgeren alene kunne opnå i alt maksimalt 90 point, herunder maksimalt 60 point for sit uddannelsesniveau, 20 point for sprog og 10 point for alder. Ansøgeren anførte overfor Udlændingenævnet, at hun burde tildeles yderligere point for arbejdserfaring, da ansøgeren i perioden fra januar 2000 til november 2002 havde været ansat på et hospital i Iran som fysioterapeut 42 timer ugentligt, at ansøgeren i perioden fra januar 2003 til september 2004 havde været ansat på en sundhedsklinik i Iran som fysioterapeut 42 timer ugentligt, at ansøgeren i perioden fra februar 2008 til februar 2012 havde været ansat på den samme sundhedsklinik som fysioterapeut 21 timer ugentligt, og at ansøgeren fra oktober 2012 havde været ansat som forsker på et universitet i Nederlandene 38 timer ugentligt.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen i greencardbekendtgørelsens § 1, stk. 2, om, at ansøgeren skal have opnået mindst 100 point for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1. **Udlændingenævnet lagde herved til grund**, at ansøgeren på det foreliggende grundlag højst kunne opnå i alt 90 point, idet ansøgeren højst kunne opnå 60 point på baggrund af sit højeste uddannelsesniveau, 20

point for sine engelske sprogfærdigheder, og 10 point på baggrund af sin alder på ansøgningstidspunktet. Udlændingenævnet henledte ansøgerens opmærksomhed på, at der alene kan tildeles point for opnået arbejds erfaring, hvis denne tidsmæssigt ligger inden for de seneste fem år forud for ansøgningens indgivelse. Den for ansøgeren relevante periode var derfor fra september 2009 til september 2014. Beskæftigelsen forud for september 2009 kunne ansøgeren ikke tildeles point for. **Udlændingenævnet fandt**, for så vidt angik perioden fra september 2009 til februar 2012, at ansøgeren ikke kunne tildeles point for sin arbejds erfaring for denne periode, da der efter praksis skulle være tale om arbejde af væsentligt omfang, og da 21 timer om ugen ikke var at betragte som arbejde af væsentligt omfang. Det anførte om, at ansøgeren siden oktober 2012 havde været ansat som forsker på et universitet i Nederlandene 38 timer ugentligt, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at det af ansøgerens arbejdsgivererklæring fra oktober 2012 fra universitetet i Nederlandene fremgik, at ansøgeren var ansat som ph.d.-studerende, og at ph.d.-studier efter praksis under greencardordningen ikke kan sidestilles med arbejds erfaring. **Udlændingenævnet fandt** således, at ansøgerens forskningsarbejde var udført i forbindelse med hendes ph.d.-studie, at hun måtte anses for at være studerende, og at hun på den baggrund ikke kunne tildeles point herfor. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at ansøgeren ikke kunne tildeles point for sin tilpasningsevne, idet ansøgeren ikke havde dokumenteret lovligt ophold og beskæftigelse i mindst et sammenhængende år i et EU/EØS-land eller Schweiz, og idet ansøgeren ikke havde dokumenteret at have afsluttet mindst et års videregående uddannelse med en eksamen i et EU/EØS-land eller Schweiz. ERH/2015/134.

For at opnå point for arbejds erfaring skal ansøgeren endvidere have lovligt ophold med ret til arbejde i hele den pågældende arbejdsperiode, såfremt arbejds erfaringen er opnået i et andet land end ansøgerens hjemland.

Et eksempel herpå er:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2015 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter greencardordningen til en nepalesisk statsborger, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1. Det fremgik af ansøgerens ansøgning, at han besad en Bachelor's Degree in Science in Microbiology samt en Master's Degree in Science in Microbiology begge fra et universitet i Nepal. Vedlagt ansøgningen var en arbejdsgivererklæring fra oktober 2014 fra en norsk virksomhed, hvoraf det fremgik, at ansøgeren i perioden fra september 2011 til datoen for erklæringen havde været beskæftiget 37,5 timer om ugen i gennemsnit som Kitchen Assistant for flere norske virksomheder. Vedlagt ansøgningen var endvidere en kopi af ansøgerens pas, hvoraf det fremgik, at han havde haft opholdstilladelse i Norge i perioden fra august 2011 til august 2012, en kopi en norsk opholdstilladelse med henblik på at studere i perioden fra en ulæselig dato til februar 2015. Det fremgik af denne opholdstilladelse, at ansøgeren havde haft ret til at arbejde 20

timer om ugen. I forbindelse med en høring oplyste ansøgeren i november 2014 over for Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering, at han havde haft ret til at arbejde 80 timer, at han kunne arbejde fuldtid i ferierne, men at han normalt arbejdede 80 timer. Ansøgeren gjorde i forbindelse med sin klage gældende, at han havde arbejdet i Norge i 1070 dage, hvilket er 25 dage mindre end tre år, at han ikke havde medregnet feriedage i sin beskæftigelse, og at han havde arbejdet i et år og syv måneder i Nepal, efter at han færdiggjorde sin Master's Degree. Vedhæftet klagen var en arbejdsgivererklæring fra juni 2011 fra en nepalesisk virksomhed, hvoraf det fremgik, at ansøgeren i perioden fra november 2009 til juni 2011 havde været beskæftiget fuldtid som Teaching Assistant.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen i greencardbekendtgørelsens § 1, stk. 2, om, at ansøgeren skal opnå mindst 100 point for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1. **Udlændingenævnet lagde herved til grund**, at ansøgeren på det foreliggende grundlag højst kunne opnå i alt 85 point, idet han opnåede 50 point på baggrund af sit højeste uddannelsesnivea, 15 point for sine engelske sprogfærdigheder, 5 point for tilpasningsevne og 15 point på baggrund af alder på ansøgningstidspunktet. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at ansøgeren ikke kunne tildeles fem point for arbejdserfaring i Norge. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke havde fremsendt dokumentation for, at han havde haft ret til arbejde af væsentligt omfang i Norge under hele sit ophold. Det forhold, at det fremgik af arbejdsgivererklæringen, at ansøgeren havde arbejdet 37,5 timer om ugen, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne føre til en ændret vurdering, da det er en betingelse for tildeling af point, at beskæftigelsen er udøvet lovligt. **Udlændingenævnet lagde herefter vægt på**, at ansøgeren selv havde oplyst, at han havde arbejdet 80 timer – Udlændingenævnet antog om måneden – og fuld tid i ferier. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at det ikke er muligt at lægge fuldtidsbeskæftigelse i ferier sammen, da der efter praksis skal være tale om sammenhængende perioder før det kan medregnes som pointgivende. **Udlændingenævnet fandt afslutningsvist**, at ansøgerens beskæftigelse for en nepalesisk virksomhed ikke kunne medregnes i perioden, hvor ansøgeren havde haft arbejde af væsentligt omfang, da ansøgeren alene havde dokumenteret beskæftigelse i et år og syv måneder inden for de seneste fem år forud for ansøgningstidspunktet. ÅB/2015/43.

3.2.1.2.4. Tilpasningsevne

Ansøgeren kan opnå point for tilpasningsevne, såfremt ansøgeren har gennemført mindst et års videregående uddannelse afsluttet med en eksamen i et EU/EØS-land eller Schweiz, jf. greencardbekendtgørelsens § 5.

Ansøgeren opnår 5 point, såfremt vedkommende har gennemført mindst et års videregående uddannelse afsluttet med en eksamen i et EU/EØS-land eller Schweiz, hvorimod ansøgeren opnår 10 point, såfremt vedkommende har gennemført mindst tre års videregående uddannelse afsluttet med en eksamen i et EU/EØS-land eller Schweiz.

Et eksempel herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet hjemviste i maj 2015 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse i Danmark efter greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, til en russisk statsborger. Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering havde i november 2013 meddelt ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter greencardordningen under henvisning til, at ansøgeren højst ville opnå 95 point, idet styrelsen tildelte hende 50 point for uddannelse, 5 point for anerkendt universitet, 20 point for engelske sprogfærdigheder, 5 point for tilpasningsevne samt 15 point for alder.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse efter greencardordningen under henvisning til, at hun ikke opfyldte betingelsen i greencardbekendtgørelsen om, at skulle have opnået mindst 100 point for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, jf. greencardbekendtgørelsens § 1, stk. 2. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at ansøgeren i forbindelse med sin ansøgning om opholdstilladelse havde vedlagt dokumentation for, at hun i juni 2011 havde gennemført uddannelsen AP Degree in Service, Hospitality and Tourism Management fra en uddannelsesinstitution i Danmark, som var normeret til to år, og at ansøgeren i januar 2013 havde gennemført uddannelsen Bachelor in International Hospitality Management fra en uddannelsesinstitution i Danmark, som var normeret til et år og seks måneder. **Udlændingenævnet fandt på denne baggrund**, at ansøgeren kunne tildeles 10 point for tilpasningsevne, idet ansøgeren havde gennemført mindst tre års videregående uddannelse i Danmark. ÅB/2015/44.

Der kan alene tildeles point for tilpasningsevne for afsluttede uddannelser. Ansøgeren skal således have afsluttet et studieår med en eksamen. Det er ikke i den forbindelse et krav, at ansøgeren – såfremt studieåret er en del af en længere uddannelse – har afsluttet hele uddannelsen.

Ansøgeren kan endvidere opnå point for tilpasningsevne, såfremt ansøgeren har haft lovligt ophold og beskæftigelse i et EU/EØS-land eller Schweiz i mindst et sammenhængende år, jf. greencardbekendtgørelsens § 5.

Ansøgeren opnår 5 point, såfremt vedkommende har haft lovligt ophold og beskæftigelse i et EU/EØS-land eller Schweiz i mindst et sammenhængende år, hvorimod ansøgeren opnår 10 point,

såfremt vedkommende har haft lovligt ophold og beskæftigelse i et EU/EØS-land eller Schweiz i mindst to sammenhængende år.

For at opnå point for tilpasningsevne på baggrund af beskæftigelse eller videregående uddannelse skal der være tale om lovligt ophold. Efter praksis skal der endvidere være tale om beskæftigelse af et væsentligt omfang.

Som et eksempel herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2015 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse i Danmark efter greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, til en statsborger fra Aserbajdsjan. Det fremgik af sagen, at ansøgeren besad en Master of Science in Computer Network Administration and Management fra november 2011 fra et universitet i Storbritannien. Vedlagt ansøgningen var en arbejdsgivererklæring fra en virksomhed fra Storbritannien, hvoraf det fremgik, at ansøgeren havde været beskæftiget i halvandet år som ”Maintenance Services Specialist of Drilling Simulator”, samt en udateret arbejdsgivererklæring fra en virksomhed fra Storbritannien, hvoraf det fremgik, at ansøgeren i perioden fra februar 2012 til januar 2014 havde været beskæftiget som ”Provisioning Engineer”. Det fremgik af ansøgerens pas, at han havde haft opholdstilladelse i Storbritannien med henblik på at studere fra august 2010 til januar 2012, samt at ansøgeren i perioden fra januar 2012 til januar 2014 havde haft en T1 HS opholdstilladelse efter reglerne om ”post study leave to remain”. Styrelsen for Videregående Uddannelser vurderede, at ansøgerens uddannelse fra Storbritannien i niveau svarede til en dansk bacheloruddannelse samt et års kandidatstudier. Styrelsen for Videregående Uddannelser tog forbehold for vurderingen, idet uddannelsesdokumenterne ikke var verificerede, da der ikke forelå karakterudskrift eller endeligt eksamensbevis for ansøgerens bacheloruddannelse. Ansøgeren havde i forbindelse med sin klage gjort gældende, at han burde tildeles yderligere point for tilpasningsevne.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen i greencardbekendtgørelsens § 1, stk. 2, om, at ansøgeren skal opnå mindst 100 point for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1. **Udlændingenævnet lagde herved til grund**, at ansøgeren på det foreliggende grundlag højst ville kunne opnå i alt 95 point, idet han ville kunne opnå 50 point på baggrund af sit højeste uddannelsesniveau, såfremt han havde fremsendt karakterudskrift for sin bacheloruddannelse og et endeligt eksamensbevis verificeret af en dansk myndighed, 20 point for engelske sprogfærdigheder, højst 5 point for sin arbejds erfaring, 5 point for tilpasningsevne og 15 point på baggrund af alder på ansøgningstidspunktet. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at ansøgeren ikke kunne tildeles bonuspoint for arbejds erfaring omfattet af positivlisten. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at point for ar-

bejdserfaring inden for et område, der er omfattet af positivlisten, alene kan tildeles, når ansøgeren opfylder uddannelseskrauet knyttet hertil. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at uanset om ansøgerens stilling som ”Technical Support Engineer” og ”Provisioning Engineer” måtte kunne sidestilles med stilling som IT ingeniør på positivlisten fra juli 2015 ville opnåelse af point herfor kræve en professionsbachelor, og ansøgerens uddannelse svarede i niveau til en dansk bacheloruddannelse samt et års kandidatstudier, hvorfor ansøgeren ikke kunne tildeles point for arbejdserfaring omfattet af positivlisten. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at ansøgeren ikke kunne tildeles yderligere point for tilpasningsevne. **Udlændingenævnet bemærkede**, at der for at kunne blive tildelt 10 point for tilpasningsevne var krav om, at ansøgeren har gennemført mindst tre års videregående uddannelse afsluttet med eksamen i et EU/EØS-land eller i Schweiz, hvilket **Udlændingenævnet fandt**, at der ikke var dokumentation for, at ansøgeren havde, eller at ansøgeren havde haft lovligt ophold eller beskæftigelse i et EU/EØS-land eller i Schweiz i mindst to sammenhængende år, hvilket **Udlændingenævnet fandt**, at ansøgeren ligeledes ikke havde. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren alene havde haft ret til at arbejde fuld tid i perioden fra januar 2012 til januar 2014, og at ansøgeren alene havde dokumenteret beskæftigelse i perioden fra februar 2012 til januar 2014. **Udlændingenævnet fandt** endvidere, at det forhold, at ansøgeren havde oplyst, at han havde arbejdet fuld tid i perioden fra oktober 2011, hvor han blev færdig med sin uddannelse, til januar 2012, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke havde indsendt dokumentation herfor, jf. udlændingelovens § 40. ÅB/2015/45.

3.2.1.3. Betingelser for meddelelse af opholdstilladelse i medfør af greencardordningen for ansøgninger indgivet efter den 1. januar 2015

Med lov nr. 1488 af 23. december 2014 blev den nugældende greencardordning indført pr. 1. januar 2015 som led i aftalen om reform af international rekruttering. Formålet var at målrette greencardordningen mod efterspørgslen på arbejdsmarkedet ved bl.a. at ændre det gældende pointsystem og ved at stille krav om indkomst for fortsat ophold i Danmark. Endvidere blev kriterierne for at få forlænget en opholdstilladelse efter greencardordningen skærpet, ligesom greencardhaverens ret til at medbringe medfølgende familie udskydes, indtil greencardhaveren har været i arbejde.

Ifølge udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der på baggrund af et af Udlændinge-, Integrations- og Boligministeren fastsat pointsystem mindst har opnået et bestemt antal point (greencardordningen). Det er en betingelse, at udlændingen ikke inden for de seneste fem år har opholdt sig i Danmark på baggrund af en opholdstilladelse meddelt efter greencardordningen. Udlændingen anses for at have opholdt sig i Danmark, når udlændingen har tilmeldt sig folkeregisteret.

Der tildeles nu point og bonuspoint efter tre kriterier: ansøgerens uddannelse, sprogfærdigheder og tilpasningsevne. I afsnit 3.2.1.3.1.1. til 3.2.1.3.1.3. gennemgås de enkelte relevante kriterier. Udlændingenævnet har i 2015 truffet afgørelse i flest sager omhandlende den tidligere greencardbekendtgørelse. Praksis er derfor endnu ikke så omfangsrig.

3.2.1.3.1. Greencardordningens pointsystem og de enkelte kriterier

I bekendtgørelse om greencardordningens pointsystem, jf. bekendtgørelse nr. 1549 af 23. december 2014, er der fastsat regler om greencardordningens pointsystem. Pointsystemet er gengivet skematisk i bekendtgørelsens bilag 1. Den nye greencardbekendtgørelse er bilag 4 til nærværende årsberetning.

3.2.1.3.1.1. Uddannelse

Ansøgeren kan – uanset antallet af uddannelser – kun opnå point for sit højeste uddannelsesniveau, jf. greencardbekendtgørelsens § 2, stk. 1. Der kan alene tildeles point for det uddannelsesniveau, som ansøgerens uddannelse svarer til efter danske forhold.

Som eksempel herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2015 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse i Danmark efter greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, til en kinesisk statsborger. Det fremgik af ansøgerens ansøgning, at han besad en Bachelor in Public Affairs Management fra 2009 samt en Bachelor in Business English fra 2010, begge fra et universitet i Kina. Vedlagt ansøgningen var et uddannelsesbevis fra juli 2009 fra et universitet i Kina, hvoraf det fremgik, at ansøgeren havde gennemført en fireårig bacheloruddannelse i Public Affairs Management.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen i greencardbekendtgørelsens § 1, stk. 2, om at skulle have opnået mindst 100 point for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen endvidere vægt på**, at ansøgeren på det foreliggende grundlag højst kunne tildeles 30 point for uddannelsesniveau, at ansøgeren ikke kunne tildeles point for uddannelsesretning, anerkendt universitet omfattet af den senest THES QS-World Ranking liste eller tilpasningsevne, og at ansøgeren derfor ikke opnåede mindst 100 point. Vedrørende point for uddannelse **lagde Udlændingenævnet desuden vægt på**, at ansøgeren havde fremsendt dokumentation for at have gennemført en fireårig bacheloruddannelse i Public Affairs Management fra 2009 og en Bachelor of Business English fra 2010. **Udlændingenævnet lagde herudover vægt på**, at det ved opslag i lan-

dehåndbogen fremgik, at en fireårig bacheloruddannelse fra Kina svarer til en dansk bacheloruddannelse eller professionsbacheloruddannelse. Det forhold, at ansøgeren havde gennemført to forskellige bacheloruddannelser i stort set samme tidsperiode, fandt **Udlændingenævnet** ikke kunne føre til en ændret vurdering henset til, at der kun kan tildeles point for ét uddannelsesniveau. ÅB/2015/46.

3.2.1.3.1.2. Bonuspoint for uddannelse

Efter den 1. januar 2015 gives der 30 bonuspoint for en uddannelse inden for et område, hvor der i Danmark er mangel på særligt kvalificeret arbejdskraft, jf. greencardbekendtgørelsens § 2, stk. 2.

Et eksempel herpå er:

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2015 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter greencardordningen til en iransk statsborger, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1. Det fremgik af ansøgerens ansøgning, at hun besad en Bachelor's Degree in Architecture samt en Master's Degree in Architectural Engineering, begge fra et universitet i Iran. Ansøgningen var vedlagt en arbejdsgivererklæring, hvoraf det fremgik, at ansøgeren i perioden fra juli 2007 til marts 2008 havde været beskæftiget på "the Technical Office of the Project Site", en arbejdsgivererklæring, hvoraf det fremgik, at ansøgeren i perioden fra august 2008 til maj 2009 havde været beskæftiget hos en ingeniørvirksomhed på fuldtid, samt en arbejdsgivererklæring, hvoraf det fremgik, at ansøgeren siden maj 2009 til datoen for erklæringen havde været beskæftiget som "Building Engineer". Vedlagt ansøgningen var endvidere kopi af "Associate Degree Diploma" fra oktober 2014, hvoraf det fremgik, at ansøgeren i juli 2006 afsluttede en "Associate Degree Diploma in Architectural Drawing – subfield of Architecture". Styrelsen for Videregående Uddannelser vurderede i februar 2015, at ansøgerens uddannelse Master's Degree in Architectural Engineering i niveau svarede til en dansk kandidatuddannelse i arkitektur. I februar 2015 meddelte Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter greencardordningen. Ansøgeren havde til støtte for klagen anført, at hun burde tildeles bonuspoint for uddannelsesretning som bygningsingeniør, at hendes kandidatuddannelse svarede til en bygningsingeniøruddannelse i Iran, at hun havde mere end seks års arbejdserfaring som bygningsingeniør, at hun var medlem af "Iran Building Engineering Organization", og at hun besad en "Professional Building Engineer license".

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen i greencardbekendtgørelsens § 1, stk. 2, om, at ansøgere skal have opnået mindst 100 point for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1. **Udlændingenævnet lagde herved til grund**, at ansøgeren på det foreliggende grundlag højst kunne opnå i alt 80

point, idet ansøgeren opnåede 60 point på baggrund af hendes højeste uddannelsesniveau og 20 point for hendes engelske sprogfærdigheder. **Udlændingenævnet lagde vedrørende uddannelse vægt på**, at Styrelsen for Videregående Uddannelser vurderede, at ansøgerens uddannelse Master's Degree in Architectural Engineering i niveau svarede til en dansk kandidatuddannelse i arkitektur. Ansøgeren opnåede således 60 point for sit uddannelsesniveau. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at ansøgeren ikke kunne tildeles bonuspoint for uddannelsesretning omfattet af positivlisten. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerens uddannelser Bachelor's Degree in Architecture og Master's Degree in Architectural Engineering ikke åbenbart lagde op til de konkrete stillingsbetegnelser, der var anført på den positivliste, der var gældende på ansøgningstidspunktet eller efterfølgende gældende positivlister. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det forhold, at det i klagen var anført, at ansøgerens kandidatuddannelse svarede til en bygningsingeniøruddannelse i Iran, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at Styrelsen for Videregående Uddannelser havde vurderet, at ansøgerens uddannelse i niveau svarede til en dansk kandidatuddannelse i arkitektur. **Udlændingenævnet gjorde endvidere opmærksom på**, at der ved ansøgninger indgivet efter den 1. januar 2015 ikke længere tildeles point for arbejds erfaring. ÅB/2015/47.

For en nærmere gennemgang af reglerne vedrørende bonuspoint for uddannelse omfattet af positivlisten henvises til afsnit 3.2.1.2.1.1 ovenfor.

3.2.1.3.1.3. Sprog

Der gives point for udlændingens sprogfærdigheder i enten dansk, svensk eller norsk på tidspunktet for Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse, jf. greencardbekendtgørelsens § 3, stk. 1, 1. pkt. Der gives endvidere point for sprogfærdigheder i enten engelsk eller tysk, jf. greencardbekendtgørelsens § 3.

Ansøgeren kan maksimalt tildeles 40 point for sprogfærdigheder.

I greencardbekendtgørelsen er det bestemt, hvilke sprogrøver der kan danne grundlag for point. Ansøgeren kan alene opnå point for godkendte og verificerbare sprogrøver. Et eksempel herpå er:

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2015 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter greencardordningen til en statsborger fra Iran, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1. Det fremgik af ansøgningen, at ansøgeren havde en Bachelor's Degree in Agricultural Engineering fra Iran samt en Master of Science in Food Technology and Nutrition fra Sverige. I maj 2015 anmodede Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering om dokumentation for gennemført sprogtest. I starten af juli 2015 meddelte Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter greencardordningen. Senere i juli 2015

klagede ansøgeren over afgørelsen, og EDU Danmark, Internationale Universitetsstudier, fremsendte kopi af ansøgerens engelske sprogtest gennemført ultimo juni 2015, men udstedt i juli 2015.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse efter greencardordningen. Udlændingenævnet lagde herved til grund, at ansøgeren alene kunne opnå højst 85 point, herunder højst 60 point for uddannelsesniveau, 20 point for anerkendt universitet og 5 point for tilpasningsevne. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at ansøgeren ikke kunne tildeles point for engelske sprogfærdigheder. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren ikke havde fremsendt dokumentation for bestået sprogprøve i forbindelse med Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings sagsbehandling. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det forhold, at ansøgeren i juli 2015 havde fremsendt dokumentation for bestået IELTS test gennemført ultimo juni 2015, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgår af greencardbekendtgørelsen § 3, stk. 1, at der gives point for sprogfærdigheder på tidspunktet for Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse. **Udlændingenævnet fandt således**, at den fremsendte sprogprøve gennemført ultimo juni, udstedt i juli 2015, ikke kunne medregnes, da ansøgeren først efter Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse havde kunnet fremlægge dokumentation for, at hun havde bestået sprogprøven, selvom hun gennemførte den før Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse. **Udlændingenævnet fandt derfor**, at ansøgeren på tidspunktet for Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse ikke havde dokumentation for sine sprogfærdigheder, og testen kunne derfor ikke medtages i vurderingen. ERH/2015/238.

Ansøgeren kan alene opnå point for sprogprøver, der på ansøgningstidspunkt er nyere end to år, jf. greencardbekendtgørelsens § 3, stk. 4. Et eksempel herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2015 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på ansøgning om opholdstilladelse efter greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, til en statsborger fra Iran. Det fremgik af ansøgningen med bilag, at ansøgeren besad en Bachelor's degree in Japanese Language samt en Master of Business Administration, begge fra et universitet i Iran, og at ansøgeren i juli 2009 havde gennemført en IELTS test med en samlet score på 5.0. Ansøgeren havde til støtte for klagen blandt andet anført, at ansøgeren burde tildeles 30 bonuspoint for uddannelsesretning inden for et område omfattet af positivlisten. Ansøgeren fremsendte i forbindelse med klagen yderligere oplysninger til sagen, herunder en ny IELTS test som var gennemført i november 2015 med en samlet score på 6.0.

Udlændingenævnet fandt, at der ikke kunne meddeles opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at betingelserne i greencardbekendtgørelsens § 1, stk. 2, om, at ansøgeren skal opnå mindst 100 point for at blive meddelt op-

holdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, ikke var opfyldt. **Udlændingenævnet lagde til grund**, at ansøgeren på det foreliggende grundlag højst ville kunne opnå i alt 90 point, idet ansøgeren højst ville kunne opnå 60 point på baggrund af ansøgerens højeste uddannelsesniveau og højst 30 point for uddannelsesretning omfattet af positivlisten. **Udlændingenævnet fandt** ikke anledning til at anmode Styrelsen for Videregående Uddannelser om at foretage en vurdering af ansøgerens uddannelsesniveau henset til, at ansøgeren højst ville kunne tildeles 60 point for ansøgerens samlede uddannelsesniveau, idet der efter greencardordningen højst kan tildeles 60 point for en kandidatgrad. **Udlændingenævnet fandt yderligere**, at der ikke var anledning til at tage stilling til, om ansøgeren kunne tildeles bonuspoint for uddannelsesretningen inden for et område omfattet af positivlisten, idet ansøgeren maksimalt ville kunne tildeles 30 point herfor og således fortsat ikke ville opfylde betingelsen om at have opnået mindst 100 point for at blive meddelt opholdstilladelse efter greencardordningen. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at ansøgeren ikke kunne tildeles point for sine sprogfærdigheder. **Udlændingenævnet bemærkede**, at ansøgeren i forbindelse med ansøgningen havde oplyst, at hun i juli 2009 havde gennemført en IELTS test med en samlet score på 5.0, men at hun ikke havde vedlagt dokumentation herfor. **Udlændingenævnet lagde på denne baggrund vægt på**, at det fremgår af greencardbekendtgørelsens § 3, stk. 4, at sprogprøver, der på ansøgningstidspunktet er ældre end to år, ikke kan indgå i vurderingen. Det forhold, at ansøgeren i november 2015 havde fremsendt en ny IELTS test, gennemført af ansøgeren i november 2015, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgår af greencardbekendtgørelsens § 3, stk. 1, at der gives point for sprogfærdigheder på tidspunktet for styrelsens afgørelse. **Udlændingenævnet fandt således**, at den fremsendte sprogprøve fra november 2015 ikke kunne medtages i vurderingen af sagen. ÅB/2015/48.

3.2.1.4. Urigtige oplysninger og oplysningspligt

I henhold til både almindelige forvaltningsretlige principper for sagsoplysning og den særlige bestemmelse i udlændingelovens § 40, påhviler det som udgangspunkt ansøgeren at fremkomme med oplysninger, som er nødvendige for sagens bedømmelse.

Efter udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., skal en udlænding meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, inddrages eller bortfalde, eller om udlændingen opholder sig eller arbejder lovligt her i landet.

Det er dog i forarbejderne forudsat, at ikke enhver undladelse af at opfylde oplysningspligten skal medføre afslag på opholdstilladelse, idet ansøgeren undertiden ikke har mulighed for eller kun meget vanskeligt kan meddele alle nødvendige oplysninger.

Det fremgår af betænkning nr. 968 fra 1982 om udlændingeloven, s. 202, blandt andet, at såfremt en udlænding afgiver urigtige oplysninger eller erklæringer eller svigagtigt fortier oplysninger, kan dette – foruden afslag på ansøgningen – medføre strafansvar efter den nugældende § 59, stk. 1, nr. 2, i udlændingeloven, eller eventuelt efter straffeloven.

Manglende opfyldelse af oplysningspligten indebærer, at sagen afgøres på det på afgørelsestidspunktet foreliggende grundlag. Dette vil normalt medføre, at ansøgningen om opholdstilladelse ikke vil kunne imødekommes. Der indtræffer således processuel skadevirkning, såfremt ansøgeren tilsidesætter sin oplysningspligt.

Som eksempel herpå kan nævnes, at **Udlændingenævnet i februar 2015 stadfæstede** Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter greencardordningen til en iransk statsborger, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, jf. bekendtgørelse nr. 640 af 25. juni 2008. Det fremgik af ansøgningen, at ansøgeren havde en Bachelor's degree in the field of Geology, samt en Master's degree in the field of Petroleum Geology, begge fra et universitet i Iran. Ansøgeren havde i ansøgningskemaet anført, at hun siden 2007 havde været beskæftiget som ”Petrophysicist (Middle Management)”, hvor hendes arbejdsopgaver blandt andet havde været fortolkninger af logs, registrering af analyser, supervision af petrofysiske projekter og ledelse af petrofysiske hold. Ansøgeren havde ikke vedlagt dokumentation for sin arbejds erfaring. I september 2014 meddelte styrelsen ansøgeren afslag på opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen under henvisning til, at betingelserne i udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, ikke var opfyldt. Styrelsen tildelte ansøgeren i alt højst 95 point, herunder højst 60 point for uddannelse, 5 point for anden arbejds erfaring og 15 point på baggrund af alder på ansøgningstidspunktet. Ansøgeren havde til støtte for klagen anført, at hun burde tildeles 15 point for arbejds erfaring omfattet af positivlisten under henvisning til, at hun havde arbejdet som forsker inden for petrofysik. Ansøgeren havde endvidere anført, at hun havde været involveret i mange forskningsprojekter, at hun havde arbejdet i mange forskningsteams, og at hun det foregående år blev forskningsleder. Ansøgeren havde yderligere anført, at hun havde været involveret i fem universitetsspecialer samt angivet en liste over interne udgivelser. Dokumentation for ansøgerens arbejds erfaring og udgivelser var ikke vedhæftet klagen.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen i greencardbekendtgørelsens § 1, stk. 2, om, at ansøgeren skal opnå mindst 100 point for at blive meddelt opholdstilladelse efter greencardordningen. **Udlændingenævnet lagde herved til grund**, at ansøgeren på det foreliggende grundlag højst kunne opnå 60 point på baggrund af ansøgerens højeste uddannelsesniveau, såfremt Styrelsen for Videregående Uddannelser havde vurderet uddannelsen til at svare til en dansk kandidatuddannelse, 15 point for engelske sprogfærdigheder, 0 point for arbejds erfaring og 15 point på baggrund af ansøgerens alder på ansøgningstidspunktet.

Udlændingenævnet fandt endvidere, at ansøgeren ikke kunne tildeles point for arbejdserfaring omfattet af positivlisten eller point for anden arbejdserfaring. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at det følger af udlændingelovens § 40, at en udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelsen af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, og at det derudover udtrykkeligt var angivet på engelsk i ansøgningsskemaet på side syv, at en ansøgning skulle vedlægges dokumentation. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det forhold, at styrelsen havde meddelt ansøgeren 5 point for anden arbejdserfaring, ikke kunne føre til en ændret vurdering, da dette ikke ændrede ved det forhold, at ansøgeren hverken i forbindelse med sin ansøgning eller ved sin klage havde fremsendt dokumentation vedrørende sin arbejdserfaring. ÅB/2015/49.

Ansøgerens oplysningspligt kan eksempelvis indebære, at dokumenter, som er relevante for sagens bedømmelse, skal verificeres af en dansk myndighed eller et outsourcingbureau for at kunne lægges til grund. For en nærmere gennemgang heraf kan der henvises til ERH/2014/148 i Udlændingenævnets Årsberetning fra 2014, afsnit 3.2.1.3.

Såfremt ansøgeren har afgivet urigtige oplysninger eller fremlagt dokumentation, som må antages for at være konstrueret med henblik på at opnå en opholdstilladelse, meddeles ansøgeren afslag på sin ansøgning, uden at der foretages en pointberegning.

Har ansøgeren i løbet af sagens gang afgivet uoverensstemmende oplysninger i forhold til for sagen relevante forhold, kan dette skabe en formodning for, at oplysningerne skal anses for urigtige. Såfremt ansøgeren ikke er i stand til at afkræfte denne formodning, meddeles ansøgeren afslag på sin ansøgning, uden at der foretages en pointberegning. For en nærmere gennemgang heraf kan henvises til ÅB/2014/52 i Udlændingenævnets Årsberetning fra 2014, afsnit 3.2.1.3.

Et eksempel herpå er:

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2015 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter greencardordningen til en pakistansk statsborger, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1, jf. § 9 a, stk. 2, nr. 1. Det fremgik af ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse, at ansøgeren havde en Bachelor of Science (honours) Agriculture fra 2011 samt en Master of Science (honours) Agriculture fra 2013. Ansøgeren havde endvidere anført, at han i perioderne fra juli 2010 til februar 2011 og fra juli 2011 til tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen havde været beskæftiget som researcher på en folkeskole. I marts 2014 havde styrelsen anmodet ansøgeren om at indsende en detaljeret beskrivelse af ansøgerens arbejde på folkeskolen. Derudover havde styrelsen anmodet om ansøgerens kommentarer til, at han i ansøgningen havde anført, at han i beskæftigelsen som reseacher i perioderne fra juli 2010 til februar 2011 og fra juli 2011 til tids-

punktet for ansøgningens indgivelse havde arbejdet 48 timer ugentligt, og at ansøgeren samtidig havde anført, at han ligeledes havde studeret i perioderne fra juli 2007 til juli 2011 og fra september 2011 til september 2013. I april 2014 havde Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering modtaget ansøgerens arbejdsgivererklæringer samt udtalelser fra folkeskolen, hvoraf det fremgik, at ansøgeren i perioden fra juli 2010 til februar 2011 og i perioden fra juli 2011 til datoen for erklæringen havde været beskæftiget som researcher 48 timer om ugen, og at arbejds sproget var engelsk. I august 2014 havde Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering anmodet om ansøgerens bemærkninger til, at hans arbejdsgivererklæring var enslydende med en anden arbejdsgivererklæring, som styrelsen havde modtaget fra en anden pakistansk greencardansøger, som skulle arbejde på en anden skole. I september 2014 havde ansøgeren oplyst, at det var skoleinspektøren på folkeskolen, som havde udstedt arbejdsgivererklæringerne samt udtalelserne, og at det var almindelig praksis i Pakistan at få hjælp og inspiration på internettet ved udarbejdelse af arbejdsgivererklæringer. Endvidere anførte ansøgeren, at han sagtens kunne studere på en masteruddannelse samtidig med, at han arbejdede 48 timer om ugen på folkeskolen, idet hans masteruddannelse var en praktisk uddannelse. I oktober 2014 havde Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering meddelt ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter greencardordningen under henvisning til udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen. **Udlændingenævnet lagde afgørende vægt på**, at ansøgeren måtte anses for at have afgivet urigtige oplysninger samt fremlagt dokumentation, der ansås for at være konstrueret med henblik på det formål at opnå opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren havde fremsendt arbejdsgivererklæringer samt udtalelser fra en folkeskole, der fremstod enslydende med en arbejdsgivererklæring fremsendt af en anden pakistansk greencardansøger, som skulle arbejde på en anden skole. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det forhold, at ansøgeren havde anført, at det var almindelig praksis i Pakistan at få hjælp og inspiration på internettet ved udarbejdelse af blandt andet arbejdsgivererklæringer, hvorfor ansøgeren bad om, at der sås bort fra dette, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren og den anden ansøgers arbejdsgivererklæringers form og indhold var ens, idet de indeholdt samme grammatik og sætningsopbygning. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at folkeskolen, der oplyste at have engelsk som arbejdsprog, måtte forventes at kunne formulere en arbejdsgivererklæring på engelsk uden hjælp fra internettet. **Udlændingenævnet fandt** det endvidere utroværdigt, at en folkeskole havde ansat en researcher inden for jord og landbrug, der havde til opgave at samle, analysere og evaluere information omkring kemi, biologi og fysik vedrørende jord med henblik på at informere om og påvirke landbrugsproduktion, miljømæssig kvalitet, folkesundhed, klimaforandringer og biodiversitet. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at det ikke kunne føre til et andet resultat, at ansøgeren i forbindelse med klagen angiveligt havde sendt billeder af skolen, ansøgeren og nogle unavngivne personer. **Udlændingenævnet fandt** herefter ikke anledning til at tage stilling til, om ansøgeren kunne tildeles point for uddannel-

se, uddannelsesretning, sprogfærdigheder, arbejdserfaring eller alder. **Udlændingenævnet lagde afgørende vægt på**, at ansøgeren måtte anses for at have afgivet urigtige oplysninger samt fremlagt dokumentation, der måtte anses for konstrueret med henblik på at opnå opholdstilladelse i Danmark. ERH/2015/143.

Ved indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i Danmark inddrages de oplysninger, som tidligere er oplyst til de danske udlændingemyndigheder i forbindelse med andre ansøgninger om opholdstilladelse. Et eksempel herpå er:

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2015 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om opholdstilladelse efter greencardordningen til en nepalesisk statsborger, jf. udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 1, jf. § 40, stk. 1, 1. pkt. I juni 2012 indgav ansøgeren ansøgning om opholdstilladelse som studerende på uddannelsen Diploma in Leadership. Ansøgeren anførte i ansøgningskemaet og ved et interview på Den Danske Ambassade i juli 2012, at hun havde gennemført ti års grundskole, to års gymnasieuddannelse samt tre års videregående uddannelse. Ansøgeren havde vedlagt dokumentation for at have gennemført en Bachelor's Degree in Humanities and Social Sciences. I december 2012 meddelte Styrelsen for Fastholdelse og International Rekruttering (nu Styrelsen for International Rekruttering og Integration) ansøgeren opholdstilladelse som studerende på uddannelsen Diploma in Leadership. I marts 2014 indgav ansøgeren en ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen. Det fremgik af ansøgerens ansøgning, at hun besad en Bachelor's Degree in Humanities and Social Sciences, afsluttet i 2004, en Master's Degree in Humanities and Social Sciences, afsluttet i 2006, samt et Diploma in Leadership, afsluttet i januar 2014. Det fremgik af en vedlagt erklæring fra uddannelsesinstitutionen fra juni 2012, at ansøgeren i perioden fra 2001 til 2004 havde gennemført en Bachelor Degree in Major English and Sociology, og af en erklæring fra august 2011, at ansøgeren i perioden fra 2004 til 2006 havde gennemført et Master's Degree course in Rural Development. I august 2014 meddelte Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering ansøgeren afslag på opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen, da hun ikke opnåede i alt 100 point. Styrelsen bemærkede i afgørelsen, at ansøgeren ikke i forbindelse med sin tidligere ansøgning om opholdstilladelse som studerende havde fremlagt dokumentation for eller oplyst om, at hun havde gennemført en Master's Degree i Humanities and Social Sciences. Ansøgeren havde til støtte for klagen anført, at hun i forbindelse med ansøgningen om opholdstilladelse som studerende kun havde oplyst om sin Bachelor's Degree, fordi konsulentfirmaet, som hun havde ansøgt igennem, havde vejledt hende om at gøre sådan, og at såfremt Udlændingenævnet mistænkte hendes dokumenter for at være falske, kunne Udlændingenævnet kontakte uddannelsesministeriet i Nepal. I marts 2015 oplyste ansøgeren, at årsagen til, at hun i forbindelse med ansøgningen om opholdstilladelse som studerende på uddannelsen Diploma in Leadership kun havde oplyst om sin Bachelor's Degree in Humanities and Social Sciences, var, at adgangskravet til uddan-

nelsen var en bachelorgrad, og det var derfor ikke nødvendigt for hende at oplyse om sin masteruddannelse.

Udlændingenævnet fandt, at de uoverstemmende oplysninger om uddannelse i forbindelse med ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse som studerende samt hendes ansøgning om opholdstilladelse efter greencardordningen skabte en formodning for, at de oplysninger, som ansøgeren havde afgivet i forbindelse med ansøgningen om opholdstilladelse efter greencardordningen og hendes klage, var urigtige. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i forbindelse med sin ansøgning om opholdstilladelse som studerende havde oplyst, at hun som sin højeste uddannelse havde gennemført en Bachelor's Degree in Humanities and Social Sciences. I forbindelse med ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen havde ansøgeren imidlertid oplyst, at hun udover sin Bachelor's Degree endvidere havde gennemført en Master's Degree in Humanities and Social Sciences. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at det anførte om, at ansøgeren i forbindelse med sin ansøgning om opholdstilladelse som studerende kun havde oplyst om sin Bachelor's Degree, fordi det konsulentfirma, som hun havde indsendt ansøgningen igennem, havde vejledt hende om at gøre sådan, ikke kunne føre til en ændret vurdering, da ansøgeren i forbindelse med ansøgningen om opholdstilladelse som studerende havde skrevet under på, at de oplysninger, hun havde afgivet, var korrekte. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det af samme årsag ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgeren havde anført, at hun ikke havde oplyst om sin masteruddannelse i forbindelse med sin ansøgning om opholdstilladelse som studerende, fordi adgangskravet for den uddannelse, hun søgte om opholdstilladelse på baggrund af, var en bacheloruddannelse. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det fremgik af diplommet for ansøgerens Bachelor's Degree, at hun havde gennemført en Bachelor's Degree in Humanities and Social Sciences, mens det af en erklæring fra juni 2012 fra uddannelsesinstitutionen fremgik, at hun havde gennemført en Bachelor's Degree in Major English and Sociology. **Udlændingenævnet fandt** på den baggrund, at der var en bestyrket formodning for, at ansøgeren havde tilpasset dokumentationen til det ansøgte, at hun således løbende havde udbygget grundlaget for sin ansøgning, og at hun i den anledning måtte formodes at have afgivet urigtige oplysninger eller falsket dokumentation. ÅB/2015/50.

3.2.2. Beløbsordning

Ifølge udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 3, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der har indgået aftale eller fået tilbud om ansættelse inden for et fagområde, hvor ansættelsen indebærer en årlig aflønning på et af udlændinge-, integrations- og boligministeren fastsat mindstebeløb (beløbsordningen). Det er en betingelse, at udlændingen har indgået aftale om eller er tilbudt ansættelse med en årlig aflønning på mindst 375.000 kr., jf. udlændingebekendtgørelsens § 19.

Udlændingenævnet har i 2015 haft anledning til at tage stilling til en række sager vedrørende beløbsordningen, hvor det har været relevant at vurdere, hvorvidt det afgørende formål med ansøgningen om opholdstilladelse måtte antages at være at opnå et længevarende ophold i Danmark – altså om der var tale om proforma.

Som eksempler herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2015 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter beløbsordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 3, til en statsborger fra Tyrkiet.

Udlændingenævnet fandt efter en samlet vurdering af alle sagens omstændigheder grund til at antage, at ansøgerens tilbudte ansættelse som ”kok” hos en navngivet virksomhed måtte anses for proforma, og at det afgørende formål med hans ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse på baggrund af beskæftigelse måtte anses for at være med henblik på at opnå et længerevarende ophold i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren indgav sin ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af beløbsordningen få måneder efter, at han havde gennemgået et kokkursus af fem måneders varighed, at han alene havde været i beskæftigelse som kok i Tyrkiet i ca. fire år og ni måneder, men alene fire måneder som færdiguddannet. **Udlændingenævnet tillagde det endvidere vægt**, at ansøgeren ikke trods opfordring hertil havde dokumenteret, at en årsløn på 384.000 kr. var realistisk set i forhold til virksomhedens budget og de øvrige medarbejders aflønning. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at virksomhedens generelle prisniveau på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse ikke naturligt skabte grundlag for den tilbudte høje månedsløn. **Udlændingenævnet henviste til**, at der var indsendt et driftsbudget for virksomheden, hvoraf det fremgik, at der var kalkuleret med en årlig omsætning på 1.440.000 kr., personaleomkostninger på 660.000 kr., samt et årligt resultat på 189.000 kr., at der udover ansøgerens ansættelse påtænkes ansat en medhjælper og en tjener, hvorefter der fratrukket ansøgerens årsløn alene ville være en samlet årsløn på 276.000 kr. til fordeling mellem de to øvrige medarbejdere, der herefter alene ville have mulighed for at oppebære en månedsløn på 11.500 kr. hver især. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at der på afgørelsestidspunktet var ansat fire deltidsansatte, som kunne håndtere cafeservering, at der ikke forelå oplysninger om en kok, og at lønniveauet for de fire deltidsansatte ikke var oplyst. **Udlændingenævnet lagde herudover vægt på**, at den fremsendte ansættelseskontrakt ikke opfyldte udlændingelovens krav, herunder med angivelse af CVR-nummer eller P-nummer indskrevet i kontrakten, samt at det ikke havde været muligt at klarlægge ansøgerens ansættelsesvilkår i forhold til opsigelse og ferie. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgerens ansættelse efter det oplyste tog afsæt i et ønske om at etablere en tyrkisk restaurant, der endnu ikke var drift, mens det ved opslag på internettet fremgik, at der allerede var etable-

ret en restaurant på den adresse, der var anført i ansøgerens ansættelseskontrakt som arbejdssted. Det forhold, at virksomhedens ejer lejede virksomhedens lokaler, og at han ikke kunne afvente svar fra udlændingemyndighederne, da der skulle betales husleje hver måned, hvorfor han havde valgt at benytte lokalerne som café, indtil det var muligt at åbne en tyrkisk restaurant på stedet, og at konceptet ville blive ændret til en tyrkisk restaurant, når der blev ansat en tyrkisk kok, **fandt Udlændingenævnet desuden** ikke kunne føre til en ændret vurdering, da oplysningerne ikke afkræftede formodningen om, at ansøgeren alene var blevet tilbudt ansættelse med en indtjening over 384.000 kr. med henblik på at opnå opholdstilladelse i Danmark efter beløbsordningen. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at ansøgeren ifølge de fremsendte oplysninger var gift med en EU-borger, at arbejdsgiveren havde oplyst til styrelsen, at han var kommet i kontakt med ansøgeren via fælles kontakter i Tyrkiet, mens det under Udlændingenævnets behandling af sagen blev oplyst, at ansøgeren var blevet skilt og var arbejdsgiverens nevø. **Udlændingenævnet lagde således til grund**, at ansøgeren og hans onkel havde forsøgt at omgå reglerne for opholds- og arbejdstilladelse i Danmark. ERH/2015/159.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2015 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter beløbsordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 3, til en statsborger fra Filippinerne. Det fremgik af sagen, at ansøgeren i juni 2011 var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark som au pair, og at hun i januar 2013 var blevet meddelt opholds- og arbejdstilladelse som handicaphjælper i Danmark på baggrund af beløbsordningen, gældende til oktober 2016. Det fremgik endvidere, at ansøgeren i juni 2014 var blevet bortvist fra sit arbejde som handicaphjælper. Ansøgeren indgav efterfølgende i perioden fra juli 2014 til februar 2015 fire ansøgninger om opholdstilladelse, herunder tre som handicaphjælper, som hun alle valgte at frafalde, efter at Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering havde anmodet ansøgeren eller virksomheden om yderligere oplysninger til brug for behandlingen af ansøgningerne. I april 2015 indgav ansøgeren en ny ansøgning om opholdstilladelse som elektronikmedarbejder i en virksomhed ejet af ansøgerens kærestes fader.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen på baggrund af den tilbudte beskæftigelse som elektronikmedarbejder. **Udlændingenævnet fandt** således efter en samlet vurdering af alle sagens omstændigheder grund til at antage, at ansøgerens tilbudte beskæftigelse som elektronikmedarbejder måtte anses for proforma, og at ansættelsen skabte en formodning for, at det afgørende formål med ansøgningen måtte anses for at være at opnå et længerevarende ophold i Danmark. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at ansøgeren i forbindelse med ansøgningen havde oplyst, at hun var uddannet sygeplejerske, og at hun ikke havde en uddannelse, der var relevant for den tilbudte beskæftigelse. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren var tilbudt beskæftigelse som elektronikmedarbejder, og at de tilbudte arbejdsopgaver bestod af samling, testning, mærkning, kvalitetskontrol og

pakning af elektronik, hvilket efter Udlændingenævnets vurdering måtte antages at være ufaglært arbejde. **Udlændingenævnet fandt på denne baggrund**, at det ikke kunne lægges til grund, at ansøgeren var tilbudt en månedsløn på 31.500 kr. på baggrund af hendes uddannelses- og arbejdsmæssige kvalifikationer. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af virksomhedens årsrapport fra 2014, at virksomhedens personaleomkostninger i 2014 udgjorde 705.383 kr., at virksomhedens resultat i 2014 var 69.322 kr., at det fremgik af en udtalelse fra virksomheden, at virksomheden havde fire medarbejdere, og at ansøgeren var tilbudt en årsløn på 378.000 kr. **Udlændingenævnet fandt på denne baggrund**, at der ikke var proportionalitet mellem de øvrige medarbejders aflønning og ansøgerens tilbudte aflønning, idet den påtænkte ansættelse og aflønning af ansøgeren ville medføre en procentvis stigning i virksomhedens samlede personaleomkostninger på 65 procent. Det forhold, at det var anført i ansøgningsskemaet, at ansøgeren grundet ustabilitet med sine ansættelser som handicaphjælper fik mulighed for at afprøve en ny branche i det private erhvervsliv, **fandt Udlændingenævnet endvidere** ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at oplysningerne ikke afkræftede formodningen om, at ansøgeren alene var blevet tilbudt ansættelsen med en indtjening på over 378.000 kr. årligt med henblik på at opnå en opholdstilladelse i Danmark. ERH/2015/230.

For en nærmere gennemgang af beløbsordningen og problemstillingen vedrørende proforma henvises til afsnit 3.2.2. og 3.2.2.1. i Udlændingenævnets årsberetning fra 2013.

3.2.3. Konkret ansættelsestilbud

Indtil den 1. januar 2015 kunne der ifølge udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6, efter ansøgning gives opholds- og arbejdstilladelse til en udlænding, hvis ”væsentlige beskæftigelsesmæssige eller erhvervsmæssige hensyn i øvrigt taler for at imødekomme ansøgningen”. Bestemmelsen blev brugt både til at meddele opholds- og arbejdstilladelse til konkrete ansættelsestilbud og til selvstændig erhvervsdrivende.

Bestemmelsen gav mulighed for opholds- og arbejdstilladelse til det, der efter praksis betegnes som henholdsvis ”almindeligt lønarbejde” og ”ikke-almindeligt lønarbejde”. Praksis har på de forskellige områder udviklet sig over tid og har løbende ændret sig alt efter hvilke beskæftigelsesmæssige eller erhvervsmæssige forhold, der har gjort sig gældende.

Det kræver som udgangspunkt en arbejdstilladelse at udføre såvel lønnet som ulønnet/frivilligt arbejde i Danmark, jf. udlændingelovens § 13.

Der meddeles som udgangspunkt ikke opholdstilladelse til udlændinge, der skal udføre sædvanligt faglært eller ufaglært arbejde. For en nærmere gennemgang heraf henvises til ÅB/2014/58 og ÅB/2014/59 i Udlændingenævnets Årsberetning fra 2014, afsnit 3.2.3.

Meddelelse af opholdstilladelse til almindeligt lønarbejde sker alene, hvis det vurderes, at der er tale om arbejde af særlig karakter. Der vil derimod som udgangspunkt kunne meddeles opholdstilladelse til ikke-almindeligt lønarbejde, når dette er tæt knyttet til udlændingen som person.

Som eksempel på en afgørelse, hvor nævnet har taget stilling til, om arbejdet har en sådan særlig karakter og har taget stilling til en ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af et konkret ansættelsestilbud efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2015 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på en ansøgning om pendlerarbejdstilladelse som in-house kreativ designansvarlig til en amerikansk statsborger, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6. Ansøgeren var blevet tilbudt en stilling på 37,5 timer ugentligt til en månedsløn på 19.500 kr. Ansøgerens arbejdsopgaver skulle primært bestå af optegning af produkter, koncepter, messer, at arbejde med udvikling af design, opdatering af web samt udføre grafisk arbejde generelt. Ansøgeren havde en Bachelor of Fine Arts fra USA og havde ifølge egne oplysninger siden 2009 haft arbejds erfaring inden for salg, interiør, møbler og grafisk design. Ansøgeren havde i perioden fra september 2013 til september 2015 haft en svensk opholds- og arbejdstilladelse. Ansøgeren havde siden maj 2014 arbejdet freelance for samme virksomhed, som nu havde tilbudt hende arbejde som in-house kreativ designansvarlig.

Udlændingenævnet fandt, at den beskæftigelse, som ansøgeren var tilbudt, måtte betragtes som almindeligt lønarbejde inden for det almindelige arbejdsmarked. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at den tilbudte beskæftigelse som designansvarlig måtte anses for at være sædvanligt faglært arbejde, ligesom ansøgeren ikke var tilbudt beskæftigelse på baggrund af særlige kvalifikationer, idet det måtte antages, at ansøgeren ikke var den eneste, som ville kunne varetage arbejdet som in-house kreativ designansvarlig hos virksomheden. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren havde gennemført en Bachelor of Fine Arts i december 2013, og at hun i sin ansøgning havde anført, at hun havde erfaring inden for interiør, møbler og grafisk design. Udlændingenævnet noterede sig i den forbindelse, at der manglede dokumentation for ansøgerens forudgående arbejds erfaring. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at det fremgik af ansøgningen, at ansøgeren havde haft arbejds erfaring siden 2009, at hun i ansøgningen alene havde givet oplysninger om arbejds erfaring fra 2012, at hun i ansøgningen havde angivet, at hun i perioden fra november 2013 til december 2013 havde været beskæftiget som Sales Associate, og at hun i perioden fra maj 2014 til november 2014 havde været selvstændig erhvervsdrivende som interiør- og grafisk designer, hvor hun havde hjulpet firmaer med grafisk design og design af interiør. **Udlændinge-**

nævnet lagde således vægt på, at ansøgeren havde begrænset relevant arbejds erfaring til den tilbudte stilling som in-house kreativ designansvarlig, idet det endvidere måtte antages, at praktikopholdet i perioden fra juni 2012 til september 2012 var sket som led i hendes uddannelse og dermed primært havde et uddannelsesmæssigt sigte. **Udlændingenævnet tillagde det herudover vægt**, at der måtte anses for at være tilgængelig og kvalificeret arbejdskraft i Danmark og EU/EØS-landene. **Udlændingenævnet lagde afslutningsvis vægt på**, at ansøgeren var tilbudt en stilling på 37,5 timer ugentligt til en månedsløn på 19.500 kr., hvilket **Udlændingenævnet fandt** talte for, at der ikke var tale om beskæftigelse på baggrund af særlige kvalifikationer. ERH/2015/172.

3.2.4. Særlige individuelle kvalifikationer

Ved lov nr. 1488 af 23. december 2014, som trådte i kraft den 1. januar 2015, blev reglerne for opholdstilladelse efter den hidtil gældende bestemmelse i udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6, særskilt reguleret i en række nye numre i udlændingelovens § 9 a, stk. 2.

Det fremgår af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 7, at der kan gives opholdstilladelse til en udlænding, der har indgået aftale eller fået tilbud om ansættelse på baggrund af udlændingens særlige individuelle kvalifikationer.

En udlænding med særlige individuelle kvalifikationer er karakteriseret ved at besidde egenskaber, som er så tæt knyttet til udlændingen som person, at andre ikke umiddelbart vil kunne varetage det arbejde, som udlændingen er tilbudt. Det kan f.eks. være artister, herunder sangere, musikere og dirigenter, idrætstrænere og idrætsudøvere, kunstnere og specialiserede kokke. Udførelsen af det konkrete arbejde, som den pågældende bliver tilbudt, knytter sig således så meget til den pågældende udlænding, at kun den pågældende må antages at kunne varetage arbejdet. Der skal således være særlige grunde til, at arbejdet skal udføres af den pågældende udlænding.

Udlændingenævnet har i løbet af 2015 haft lejlighed til at fastlægge en praksis. Udlændingenævnet har ikke omgjort eller hjemvist sager i 2015.

Som eksempler herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2015 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholds- og arbejdstilladelse på baggrund af særlige individuelle kvalifikationer i medfør af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 7, til en statsborger fra Indien, som søgte opholds- og arbejdstilladelse som kyllingekønsbestemmer.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholds- og arbejdstilladelse som

kyllingekønsbestemmer efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 7. **Udlændingenævnet lagde her ved vægt på**, at ansøgeren ikke var tilbudt beskæftigelse på baggrund af særlige individuelle kvalifikationer, idet den tilbudte beskæftigelse som kyllingekønsbestemmer ikke – som dette var forudsat i lovbemærkningerne – var knyttet så tæt til ansøgerens person, at andre ikke umiddelbart ville kunne varetage det pågældende arbejde med kønssortering. **Udlændingenævnet tillagde det endvidere vægt**, at det på baggrund af uddannelse og arbejds erfaring måtte anses for muligt at opnå de nødvendige kompetencer med henblik på at kunne bestride en stilling som kyllingekønsbestemmer, og at det derfor som udgangspunkt ville være muligt for andre end ansøgeren at tilegne sig tilsvarende kompetencer inden for kønssortering. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at der – uanset at dette efter det oplyste ikke var tilfældet i Europa – fandtes uddannelsesinstitutioner, som udbød en regulær uddannelse som kyllingekønsbestemmer, og at dette i sig selv indikerede, at der ikke var tale om beskæftigelse, som individuelt var knyttet til ansøgeren som person, men derimod sædvanlig faglært arbejde, som kunne tilegnes på grundlag af almindelig uddannelses- og arbejdsmæssig erfaring. Det forhold, at ansøgeren havde en indisk uddannelse som kyllingekønsbestemmer og efterfølgende havde opnået langvarig arbejds erfaring inden for dette felt, at selskabet, som havde tilbudt beskæftigelsen, havde specialiseret sig i at beskæftige personer, der besad den særlige uddannelse som kyllingekønsbestemmer, at der var ganske få brancheanerkendte uddannelsessteder i Japan og Indien, at uddannelsen som kyllingekønsbestemmer var så vanskelig og langvarig, at fjerkræproducenter ikke selv uddannede medarbejdere, og at ansatte hos selskabet, som havde tilbudt beskæftigelsen, anvendte en særlig metode til at kønsbestemme – den såkaldte kloak-metode – ændrede ikke ved, at den tilbudte beskæftigelse ikke baserede sig på særlige individuelle kvalifikationer i udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 7's forstand. **Udlændingenævnet lagde herudover vægt på** lovbemærkningerne til udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 7, hvoraf det fremgår, at det afgørende kriterium med henblik på at meddele en opholdstilladelse og arbejdstilladelse er en vurdering af udlændingens særlige individuelle kvalifikationer. **Udlændingenævnet fandt således**, at hensynet til en branches behov for arbejdskraft inden for et bestemt område eller en virksomheds økonomiske forhold ikke alene kan begrunde en opholdstilladelse i medfør af bestemmelsen. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at eventuelle uhensigtsmæssige konsekvenser for en branche i Danmark set i forhold til udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 7's anvendelsesområde ikke kan danne grundlag for en opholdstilladelse i medfør af bestemmelsen, og at afgørelsen byggede på de kriterier, som var forudsat i lovbemærkningerne til udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 7. ERH/2015/207.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2015 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse på baggrund af særlige individuelle kvalifikationer, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 7, til en statsborger fra Sydafrika, der havde søgt en stilling som gæstehøjskolelærer. Ansøgeren var tilbudt beskæftigelse som gæstelærer på en højskole, hvor hun skulle undervise i ”environmental studies”, ”african studies” og ”afro-fusion og afrocontemporary dance”. Ansøgeren havde i 2011 afsluttet en videregående seksårig uddannelse som ”Master of Sci-

ence in environmental science and natural resource management”, og i 2012 havde hun afsluttet en ”Master of Sciences and Technology Credential Agronomy and Agri-Foods Speciality Environmental Management of Ecosystems and Tropical Forest” i Frankrig.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke var tilbudt beskæftigelse på baggrund af særlige individuelle kvalifikationer, idet den tilbudte beskæftigelse som gæstehøjskolelærer ikke, som dette var forudsat i lovbemærkningerne, var så tæt knyttet til ansøgeren som person, at andre ikke umiddelbart ville kunne varetage det pågældende arbejde som gæstehøjskolelærer. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det på baggrund af uddannelse og beskæftigelseserfaring måtte anses for muligt at opnå de fornødne kompetencer for at kunne varetage en stilling som gæstelærer ved højskolen, og at det derfor som udgangspunkt ville være muligt for andre end ansøgeren at tilegne sig de fornødne kompetencer som gæstelærer. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at højskolen til støtte for sin klage havde anført, at man på højskolen var forundret over, at Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering i sin afgørelse havde skrevet, at det ikke var godtgjort, at ansøgeren besad særlige kompetencer eller andre individuelle kvalifikationer, der var så tæt knyttet til ansøgeren, at andre ikke umiddelbart ville kunne varetage den tilbudte beskæftigelse. Det forhold, at ansøgeren havde gennemført en længere videregående seksårig uddannelse, og at højskolen søgte en gæstelærer, der kunne undervise i fag, der var relateret til ansøgerens uddannelse, **fandt Udlændingenævnet** ikke ændrede ved, at den tilbudte beskæftigelse ikke var baseret på ansøgerens særlige individuelle kvalifikationer, som der kan meddeles opholds- og arbejdstilladelse efter i udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 7. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren havde danset i 26 år, herunder modtaget formel dansetræning i 17 år og selv undervist i 12 år, at hun havde oplyst, at hun havde erhvervs erfaring inden for området klimaforandringer, og at hun som sydafrikansk statsborger havde særlig kulturel indsigt i afrikanske forhold. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at der ikke herved var oplyst om sådanne forhold, der kunne ændre ved, at også andre personer ville kunne varetage den tilbudte beskæftigelse. **Udlændingenævnet bemærkede i relation hertil**, at ansøgeren ikke var uddannet lærer, ikke havde erfaring med undervisning eller i øvrigt formelle kompetencer inden for pædagogik, og at hun ikke havde dokumenteret sin erhvervs erfaring. **Udlændingenævnet bemærkede endelig**, at højskolen i forbindelse med rekruttering af arbejdskraft også havde mulighed for at anvende beløbsordningen og greencardordningen. ERH/2015/181.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2015 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse som cirkusspecialist til en marokkansk statsborger i medfør af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 7. Ansøgeren havde tidligere haft opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens dagældende § 9 a, stk. 2, nr. 6, i perioden fra marts 2014 til september 2014. Det fremgik af ansøgningskemaet, at ansøgeren havde fået tilbudt beskæftigelse som cirkusspecialist hos en dansk cirkusvirksomhed, hvor han skulle stå for opbygning og nedrivning af

telte og pasning af kameler, at den tilbudte arbejdstid var 37 timer pr. uge, og at den tilbudte løn ville udgøre 16.000 kr. pr. måned inklusive pension. Det fremgik endvidere af ansøgningen, at ansøgeren ikke havde gennemført en uddannelse og at han i perioden fra august 2014 til september 2014 havde været beskæftiget som cirkusspecialist hos en anden dansk cirkusvirksomhed, hvor hans arbejdsopgaver bestod af opbygning og nedrivning af telte. Til støtte for klagen var det anført, at cirkusvirksomheden havde hårdt brug for ansøgeren til at arbejde for dem, at virksomheden muligvis kunne finde en anden cirkusspecialist, men ikke en, som var så god til at forstå dyrene, og at ansøgeren havde et specielt forhold til kamelerne. Klageren havde endvidere anført, at der var brug for, at ansøgeren stod bag kamelerne, når de blev fremført i manegen, at kamelerne spiste af ansøgerens hænder og at ansøgeren kunne omgås kamelerne på samme måde, som en artist i cirkuset, der havde haft kamelerne fra deres fødsel.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholds- og arbejdstilladelse som cirkusspecialist efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 7. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren ikke var blevet tilbudt beskæftigelse på baggrund af særlige individuelle kvalifikationer, idet den tilbudte beskæftigelse som cirkusspecialist ikke, som dette er forudsat i lovbemærkningerne, var knyttet så tæt til ansøgeren som person, at andre ikke umiddelbart ville kunne varetage det pågældende arbejde som cirkusspecialist. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det på baggrund af uddannelse og beskæftigelse måtte anses for muligt at opnå de fornødne kompetencer for at kunne varetage en stilling som cirkusspecialist og at det derfor som udgangspunkt ville være muligt for andre end ansøgeren at tilegne sig de fornødne kompetencer som cirkusspecialist. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det fremgik af lovbemærkningerne, at specialister ikke ville være omfattet af den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 7, da det som udgangspunkt måtte antages, at den type stilling kunne besættes med herboende eller EU/EØS arbejdskraft. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at klageren anførte, at virksomheden havde hårdt brug for ansøgeren arbejdskraft, at virksomheden muligvis ville kunne finde en anden cirkusspecialist, men ikke en som var så god til dyr og god til at forstå dyrene, og at ansøgeren havde et specielt forhold til kamelerne. **Det indgik endvidere i vurderingen**, at der var brug for, at ansøgeren stod bag kamelerne, når de blev fremført i manegen, at de spiste af ansøgerens hænder, og at han kunne omgås kamelerne på samme måde, som en artist fra det pågældende cirkus, der havde haft dem siden fødslen. **Udlændingenævnet fandt**, at dette ikke ændrede på det forhold, at den tilbudte beskæftigelse ikke var baseret på ansøgerens særlige kvalifikationer, som der kan meddeles opholdstilladelse efter i udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 7. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren ikke havde en til stillingen relevant uddannelse, ligesom han ikke havde dokumenteret sin tidligere erhvervserfaring. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at den til stillingen tilbudte løn, ikke indikerede, at ansøgeren var blevet tilbudt beskæftigelse på baggrund af helt særlige individuelle kvalifikationer. ÅB/2015/51.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2015 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse som privat børnepasser til en statsborger fra Ukraine under henvisning til, at betingelsen i udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 7, ikke var opfyldt. Det fremgik af ansøgningsskemaet, at ansøgeren havde gennemført en fireårig kort videregående uddannelse samt et grundkursus i børneudvikling, børnepsykologi, udvikling og læringsprocesser, afsluttet i 1977. Det fremgik af ansøgningen med bilag, at ansøgeren var blevet tilbudt beskæftigelse som privat børnepasser hos en dansk familie igennem Københavns Kommune, Privat Børnepasning, i perioden fra marts 2015 til september 2016, at ansøgeren derved skulle passe børn, undervise i russisk sprog og kultur og stå for børneuddannelse, at arbejdstiden ville udgøre 40 timer ugentligt, og at den tilbudte månedsløn ville udgøre 9.900 kr. Ansøgerens repræsentant i klagesagen havde til støtte for klagen anført, at det fremgår af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6, at der kan meddeles opholdstilladelse, hvis væsentlige beskæftigelsesmæssige eller erhvervs-mæssige hensyn i øvrigt taler for at imødekomme ansøgningen, hvortil klageren havde gjort opmærksom på, hvilke væsentlige hensyn der skulle tages til familien. Klageren anførte i den forbindelse, at der var to små børn i familien på henholdsvis fem år og 11 måneder, at børnene talte tre forskellige sprog, at diverse specialister på børneområdet havde anbefalet støtte til børnene i børnenes to hovedsprog, engelsk og russisk, at dette vil øge børnenes chance for vellykket integration i Danmark, at ansøgeren havde boet hos familien flere gange siden det yngste barns fødsel, og at ansøgeren netop kunne give børnene den omtalte støtte. Klageren anførte endvidere, at ansøgeren kom fra Ukraine, der på tidspunktet for klagen var ustabil politisk og økonomisk.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholds- og arbejdstilladelse som privat børnepasser efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 7. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren ikke var blevet tilbudt beskæftigelse på baggrund af særlige individuelle kvalifikationer, idet den tilbudte beskæftigelse som privat børnepasser ikke, som dette er forudsat i lovbemærkningerne, var knyttet så tæt til ansøgeren som person, at andre ikke umiddelbart ville kunne varetage det pågældende arbejde som privat børnepasser. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det på baggrund af uddannelse og arbejds-erfaring måtte anses for muligt at opnå de nødvendige kompetencer med henblik på at kunne bestride en stilling som privat børnepasser, og at det derfor som udgangspunkt ville være muligt for andre end ansøgeren at tilegne sig tilsvarende kompetencer som privat børnepasser. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på** lovbemærkningerne til udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 7, hvoraf det fremgår, at det afgørende kriterium med henblik på at meddele en opholds- og arbejdstilladelse er en vurdering af udlændingens særlige individuelle kvalifikationer. Det af klageren anførte forhold om, at det fremgår af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6, at der kan meddeles opholdstilladelse, hvis væsentlige beskæftigelsesmæssige eller erhvervs-mæssige hensyn i øvrigt taler for at imødekomme ansøgningen, hvortil klageren havde gjort opmærksom på, hvilke væsentlige hensyn der skulle tages til familien, kunne ikke føre til en ændret vurdering af

sagen, da udlændingeloven blev ændret den 23. december 2014, og ansøgerens ansøgning således skulle vurderes efter de nye regler i udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 7. Det forhold, at ansøgeren kom fra Ukraine, der på tidspunktet for klagen var ustabil politisk og økonomisk, kunne ikke føre til en ændret vurdering af sagen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at dette kunne være et asylretligt motiv, der således ikke kunne indgå i vurderingen af, om ansøgeren kunne meddeles opholds- og arbejdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 7. ÅB/2015/52.

3.2.5. Arbejdsmarkedstilknytning

Efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 12, kan der efter ansøgning i visse tilfælde gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis den oprindelige opholdstilladelse nægtes forlænget eller inddrages, når udlændingen er i et fast ansættelsesforhold af længere varighed eller gennem en længere periode har drevet selvstændig erhvervsvirksomhed, og beskæftigelsesmæssige eller erhvervs-mæssige hensyn taler derfor. Bestemmelsen blev pr. 1. januar 2015 flyttet fra § 9 a, stk. 2, nr. 5, til § 9 a, stk. 2, nr. 12, jf. lovforslag nr. L 61 fremsat den 12. november 2014. Der var ikke med lovændringen til- tænkt ændringer i øvrigt.

Bestemmelsen finder anvendelse i forhold til udlændinge, der har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 (flygtninge), § 8 (kvoteflygtninge), § 9 (familiesammenførte), § 9 b (humanitær opholdstilladelse), § 9 c (særlige grunde), § 9 d (tidligere danske statsborgere) og § 9 e (særlig opholdstilladelse til visse bosniske statsborgere og statsborgere fra Kosovo).

Som eksempel på en afgørelse, hvor det vurderedes, at ansøgeren ikke havde oppebåret en fast tilknytning til det danske arbejdsmarked i to år på baggrund af en af de nævnte bestemmelser, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2015 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse i Danmark med henblik på beskæftigelse i medfør af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 12, til en pakistansk statsborger. Ansøgeren var første gang blevet meddelt opholdstilladelse som studerende i oktober 2004, og denne var senest blevet forlænget frem til juli 2013, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1. I oktober 2013 var ansøgeren blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark som medfølgende ægtefælle gældende frem til august 2015, jf. udlændingelovens § 9 n, stk. 1. Ansøgerens opholdstilladelse var blevet inddraget i november 2014, hvor ansøgeren også var blevet meddelt afslag på forlængelse. Ansøgeren indgav senest en ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af arbejdsmarkedstilknytning, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 12, under henvisning til ansøgerens beskæftigelse, først i en dansk virksomhed, og siden i en international servicevirksomhed, hvor arbejdsgiveren ønskede at fastholde ansøgeren i hans daværende

stilling. Ansøgeren blev meddelt afslag på opholdstilladelse i august 2015 og påklagede afgørelsen til Udlændingenævnet i oktober 2015.

Udlændingenævnet fandt, at betingelserne i udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 12, ikke var opfyldt. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgeren var blevet ansat hos den daværende arbejdsgiver i henholdsvis december 2006 og juli 2011, hvor ansøgeren var blevet meddelt opholdstilladelse som studerende, og derfor alene havde haft ret til at tage deltidsarbejde i op til 15 timer om ugen samt udøve fuldtidsarbejde i månederne juni, juli og august. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren ikke havde mulighed for at blive meddelt opholdstilladelse på baggrund af arbejdsmarkedstilknytning på baggrund af hans opholdstilladelse som studerende efter udlændingelovens § 9 i, stk. 1, da udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 12, alene omfatter opholdstilladelser efter §§ 7-9, 9 b-9 e, 9 m, 9 n eller 9 p. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren – bortset fra sommerferieperioden – ikke havde haft ret til at udøve fuldtidsarbejde som studerende. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse på baggrund af arbejdsmarkedstilknytning, idet ansøgeren alene havde haft opholds- og arbejdstilladelse som medfølgende familie i medfør af udlændingelovens § 9 n, stk. 1, i perioden fra oktober 2013 til november 2014, hvor opholdstilladelsen var blevet inddraget. Ansøgeren havde således ikke haft mindst to års uafbrudt fuldtidsbeskæftigelse hos samme arbejdsgiver, da ansøgeren alene i 13 måneder havde haft opholdstilladelse som medfølgende familie og ikke efter november 2014 havde haft ret til at arbejde i Danmark. ÅB/2015/53.

3.3. Studie

Ved bekendtgørelse nr. 1550 af 23. december 2014 om meddelelse af opholds- og arbejdstilladelse til studerende blev den tidligere gældende studiebekendtgørelse, jf. bekendtgørelse nr. 904 af 4. juli 2007, ophævet. Det fremgår af bekendtgørelse nr. 1550 af 23. december 2014, at den trådte i kraft den 1. januar 2015 og alene finder anvendelse for udlændinge, der har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse som studerende efter den 1. januar 2015. For udlændinge, der har ansøgt om opholdstilladelse som studerende før den 1. januar 2015, finder de hidtidige bestemmelser anvendelse, dog jf. § 17, stk. 4 og 5. Når der i årsberetningen for Udlændingenævnets virke i 2015 henvises til studiebekendtgørelsen, er det med henvisning til bekendtgørelse nr. 904 af 4. juli 2007 som ændret ved bekendtgørelse nr. 296 af 14. april 2009, medmindre det udtrykkeligt fremgår, at der er tale om studiebekendtgørelsen som affattet ved bekendtgørelse nr. 1550 af 23. december 2014. Udlændingenævnet har i 2015 især truffet afgørelser efter den tidligere studiebekendtgørelse. Den nugældende bekendtgørelse er bilag 5. Den tidligere gældende studiebekendtgørelse er bilag 5 til Udlændingenævnets årsberetning 2014, mens ændringsbekendtgørelsen er bilag 6 til Udlændingenævnets årsberetning 2014.

Ifølge udlændingelovens § 9 i, stk. 1, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding med henblik på uddannelse, hvis den pågældende er optaget på en uddannelse eller et kursus på en uddannelsesinstitution her i landet. Der kan endvidere efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis ganske særlige uddannelsesmæssige hensyn i øvrigt tilsiger det.

En udlænding skal have en opholdstilladelse for at kunne opholde sig i Danmark med henblik på studie (studieopholdstilladelse).

Studiebekendtgørelserne, indeholder regler om, hvilke uddannelser og kurser der kan danne grundlag for opholdstilladelse, samt øvrige betingelser for meddelelse af opholdstilladelse, regler for formodningsafslag, regler om varigheden af studieopholdstilladelser m.v.

Der er ikke materiel forskel på den nye og den gamle studiebekendtgørelses §§ 1-4. I henhold til studiebekendtgørelsernes §§ 1-4, kan der gives midlertidig opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 i, stk. 1, til udlændinge, som ønsker at studere på en videregående uddannelse, jf. studiebekendtgørelsernes § 1, stk. 1 og stk. 2, et adgangsgivende kursus i forbindelse med en videregående uddannelse, jf. § 2, et kursus på en folkehøjskole eller lignende, jf. § 3, stk. 1, eller en ungdomsuddannelse eller grundskoleuddannelse, jf. § 4, stk. 1.

Som eksempel herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i december 2015 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Cameroun i medfør af udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. § 2, i studiebekendtgørelse nr. 1550 af 23. december 2014.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at kurset ”forberedelseskursus for indvandrere og flygtninge” ikke var et adgangsgivende kursus, som var specifikt knyttet til en videregående uddannelse. **Udlændingenævnet havde herved lagt vægt på**, at skolen, som udbød kurset, havde oplyst, at kurset var specifikt adgangsgivende til den videregående uddannelse Pædagoguddannelsen Aarhus, og at ansøgeren forventedes optaget på denne uddannelse, såfremt hun gennemførte sit adgangsgivende forberedelseskursus. ÅB/2015/54.

For at opnå opholdstilladelse som studerende skal udlændingen dokumentere at være optaget på en offentligt anerkendt uddannelse, jf. studiebekendtgørelsernes § 6, stk. 1, og at forsørgelsen under opholdet er sikret gennem egne midler, stipendium, studielån eller lignende, jf. studiebekendtgørelsens § 7, stk. 1. For at opnå opholdstilladelse som studerende skal udlændingen endvidere dokumentere at være optaget på den uddannelse, som ligger til grund for ansøgningen.

Som eksempel på, at ansøgeren skal være optaget på den uddannelse, som ligger til grund for ansøgningen, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2015 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en nepalesisk statsborger i medfør af udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 3.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse som studerende på en højskole i medfør af udlændingelovens § 9 i, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke længere var optaget på det samme højskolekursus, som han havde ansøgt om opholdstilladelse på baggrund af. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren oprindeligt havde søgt om et højskoleophold i perioden fra august 2014 til december 2014 med henblik på deltagelse i et bestemt kursus, og at ansøgeren efterfølgende i henhold til samme ansøgning fik behandlet sin sag med henblik på kursusstart i januar 2015. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at højskolen i november 2014 til Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering havde oplyst, at ansøgeren ikke længere kunne tilbydes optagelse med henblik på kursusstart i januar 2015. Det kunne ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgeren havde anført, at han var blevet tilbudt optagelse på højskolen med henblik på kursusstart i august 2015, idet det ikke var dette kursus, som havde dannet grundlag for den oprindelige ansøgning om opholdstilladelse som elev på højskolen. ÅB/2015/55.

Udlændingen skal endvidere som betingelse for opholdstilladelsen være studieaktiv i relation til det kursus eller den uddannelse, som danner grundlag for opholdstilladelse, jf. studiebekendtgørelsernes § 6, stk. 2. Uddannelsesinstitutionen er forpligtet til at underrette Styrelsen for International Rekruttering og Integration, hvis en udenlandsk studerende ikke længere er studieaktiv, jf. udlændingelovens § 44 d. Se nærmere i afsnit 3.10.2.4. om inddragelse af studieopholdstilladelse på grund af manglende studieaktivitet.

3.3.1. Formodningsafslag

Der er ikke materiel forskel på den nye og den gamle studiebekendtgørelses § 9, idet det dog bemærkes, at der i den nye bekendtgørelse nu er indføjet § 9, nr. 4, hvoraf det fremgår, at der ved vurderingen af, om udlændingens intention er at studere i Danmark, blandt andet kan indgå oplysninger om, hvorvidt udlændingen tidligere har fået inddraget en studieopholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 12, eller har fået afslag på en ansøgning om forlængelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 12. Der er tale om en kodificering af praksis. Der henvises herved endvidere til afsnit 3.10.2.4. om inddragelse. Efter studiebekendtgørelsernes § 9 kan der således

ikke gives opholdstilladelse efter §§ 1-4, hvis der er en vis formodning for, at ansøgerens intention ikke er at studere i Danmark (formodningsafslag).

Ved vurderingen heraf kan der blandt andet indgå oplysninger om udlændingens uddannelsesmæssige baggrund og sprogkundskaber, herunder om udlændingen besidder de forudsætninger, der må anses for nødvendige og sædvanlige for at kunne følge det uddannelsesforløb, der danner grundlag for ansøgningen om opholdstilladelse, og for i øvrigt at kunne begå sig i det danske samfund, og om det ønskede ophold har en naturlig sammenhæng med udlændingens hidtidige uddannelse, jf. studiebekendtgørelsernes § 9, nr. 1.

Som eksempler herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2015 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse som studerende, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 9, til en kinesisk statsborger, der ønskede at studere Pre-Master in International Business på en videregående uddannelse, som blev udbudt sammen med en videregående uddannelse.

Udlændingenævnet fandt, at det afgørende formål med ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse i Danmark som studerende ikke kunne anses at være, at hun ønskede at gennemføre uddannelsen, men at hun ønskede at opnå et længerevarende ophold i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var 30 år, at hun fra 2009 til 2014 havde gennemført uddannelserne ”AP Graduate in IT and Electronics” samt ”Bachelor of Product and Integrative Technology”, og at hun i løbet af sit ophold i Danmark havde været beskæftiget som sushikok på to forskellige restauranter. **Udlændingenævnet fandt derfor**, at uddannelsen Pre-Master in International Business på den videregående uddannelse ikke kunne anses for at ligge i naturlig forlængelse af ansøgerens uddannelses- og beskæftigelsesmæssige baggrund, idet der ikke var en entydig retning på ansøgerens uddannelser. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at uddannelsen Pre-Master in International Business var så bred i sit uddannelsesmæssige indhold, at den ikke i sig selv kunne føre til en anden vurdering, og at ansøgerens hidtidige gennemførte uddannelser, herunder uddannelsen ”Bachelor of Product Development and Integrative Technology” på et erhvervsakademi, havde haft et vist erhvervsorienteret fokus. Det kunne ikke føre til en ændret vurdering, at det til støtte for klagen var anført, at uddannelsen ikke var en IT-uddannelse men en uddannelse inden for Product Development and Integrative Technology (PTI), at ansøgeren havde skrevet speciale i e-handel, hvori indgik SWOT- og risikoanalyse og andre relaterede styringsredskaber, og at PTI-uddannelsen indholdsmæssigt angiveligt havde fokus på management og integration af processer. ÅB/2015/56.

Udlændingenævnet omgjorde i juni 2015 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse som studerende, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 1, stk. 1, jf. § 9, nr. 1, til en nepalesisk statsborger, der ønskede at studere på uddannelsen AP Degree in Marketing Management på et erhvervsakademi.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse som studerende under henvisning til, at der var en formodning for, at intentionen med hendes ansøgning ikke var at studere i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren af Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering i juni 2014 blev meddelt opholdstilladelse som studerende på en højskole med gyldighed til januar 2015, at hun allerede forud for den meddelte opholdstilladelse ved ambassadeinterview i maj 2014 med Den Danske Ambassade i Kathmandu, Nepal, havde oplyst, at hun havde valgt at følge ”Global Base Camp” på højskole for at forberede sig på sit videre studieforløb, og at hun havde planer om at studere en AP degree i Danmark, hvilket således allerede på dette tidspunkt var styrelsen bekendt. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at ansøgeren ved personlig henvendelse i Udlændingenævnet havde indleveret en skrivelse fra februar 2015 fra erhvervsakademiet, hvoraf det fremgik, at hun blev optaget på uddannelsen AP Degree in Marketing Management, efter at hun havde bestået en optagelsesprøve, at hendes niveau i engelsk var fint, at hun påbegyndte sit studie med studiestart i februar 2015, og at erhvervsakademiet var af den opfattelse, at ansøgeren oprigtigt ønskede at studere. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der var en sammenhæng mellem uddannelsen AP Degree in Marketing Management og ansøgerens to-årige ”Higher Secondary Education in Management” afsluttet i hjemlandet i 2007, samt hendes erhvervsarbejde først som office assistant i en virksomhed og efterfølgende relevant erhvervs erfaring som ”public relation officer” hos en anden virksomhed. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der var progression i ansøgerens uddannelsesforløb, idet hun i forvejen alene havde færdiggjort sin to-årige ”Higher Secondary Education in Management” i hjemlandet forud for sin optagelse på AP Degree in Marketing Management på erhvervsakademiet. **På denne baggrund fandt Udlændingenævnet**, at der ikke var en vis formodning for, at formålet med hendes ansøgning om opholdstilladelse som studerende ikke var at studere. ERH/2015/53.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2015 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse som studerende, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. § 3, jf. § 9, i studiebekendtgørelse nr. 1550 af 23. december 2014, til en statsborger fra Cameroun, der ønskede at studere kurset ”Crossing Borders Global Studies” på en højskole.

Udlændingenævnet fandt, at der var en formodning for, at det afgørende formål med ansøgningen ikke kunne anses at være, at ansøgeren ønskede at gennemføre kurset ”Crossing Borders Global Studies” på en højskole, men at formålet måtte anses for at være et ønske om at opnå et længerevarende ophold i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i forlængelse af

sin gymnasiale uddannelse, sin uddannelse fra ”Institut Supérieur de Technologie” i ”Commerce International” samt sin ”Higher National Diploma in International Commerce (HNDIC)” havde været beskæftiget siden 2011 som ”Logistic Officer” hos en virksomhed i Cameroun, hvorfor et kursus i globalisering ikke kunne anses for at ligge i naturlig forlængelse af hendes hidtidige uddannelses- og beskæftigelsesmæssige baggrund. **Udlændingenævnet tillagde det endvidere betydning**, at ansøgeren ved ansøgningens indgivelse og interviewet med ambassaden ikke sås at have haft et større kendskab til kurset, at hun udtrykte ønske om at fortsætte sine studier via ”business school” i Danmark, og at hun i forbindelse med sin klage til Udlændingenævnet havde oplyst, at hun ville have god tid til at arbejde under sit ophold i Danmark. **Udlændingenævnet noterede sig herudover**, at ansøgeren var 28 år på ansøgningstidspunktet, at hun var ugift, at hun ikke havde nogen børn, at hun fortsat boede hos sine forældre, og at hendes fader betalte for studieopholdet på trods af, at hun havde været i beskæftigelse siden 2011. ÅB/2015/57.

Udlændingenævnet omgjorde i december 2015 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse som studerende, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 9. til en nepalesisk statsborger, der ønskede at studere en AP Degree i Marketing Management på et erhvervsakademi. Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering meddelte i august 2013 ansøgeren opholdstilladelse som studerende på AP Degree in Computer Science på et erhvervsakademi. Ansøgeren havde gennemført ti års skolegang, en to-årig gymnasial uddannelse, en diplomuddannelse i computerteknologi, som var afsluttet i februar 2012, og han havde arbejdet som ”assistant technician” i perioden fra maj 2011 til april 2012. I februar 2015 søgte ansøgeren om opholdstilladelse som studerende på uddannelsen AP Degree i Marketing Management på et erhvervsakademi. Ansøgeren oplyste i forbindelse med studieskiftet, at han havde bestået sine eksaminer på uddannelsen AP Degree in Computer Science på første og andet semester, men ikke det tredje semester, at han undervejs efter samtaler med studievejleder og venner fik interesse for forretning og marketing, og at han havde et års erhvervs erfaring fra et mindre kontor i Nepal. Det blev endvidere fra skolens side oplyst, at ansøgeren begyndte på den første uddannelse i september 2013, at han bestod første og andet semester med den lavest mulige karakter, at han deltog i undervisningen og gjorde, hvad han kunne for at forstå studiet, men at han dumpede på tredje semester, der af de fleste studerende betragtes som det absolut sværeste, da det er meget programmeringstungt. Da det stod klart for ansøgeren, at han ikke kunne bestå programmering, undersøgte han andre studiemuligheder og kom frem til, at uddannelsen AP Degree i Marketing Management ville være en god mulighed. I maj 2015 inddrog Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering ansøgerens studieopholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. § 19, og studiebekendtgørelsens § 6, og meddelte ham samtidig afslag på en ny studieopholdstilladelse på baggrund af studiet AP Degree i Marketing Management.

Udlændingenævnet fandt, at der på baggrund af sagens oplysninger ikke var tilstrækkeligt grundlag for at formode, at intentionen med ansøgerens ansøgning ikke var at studere i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at skiftet fra uddannelsen AP Degree in Computer Science på et erhvervsakademi til uddannelsen AP Degree i Marketing Management på det samme erhvervsakademi var ansøgerens første studieskifte, og at det nye studie efter det oplyste havde en vis sammenhæng med ansøgerens arbejdserfaring fra Nepal. **Udlændingenævnet fandt** efter en samlet vurdering af alle sagens konkrete omstændigheder, at der ikke på baggrund af de foreliggende oplysninger var tilstrækkeligt grundlag for at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse som studerende på uddannelsen AP Degree i Marketing Management på et erhvervsakademi under henvisning til, at der var en vis formodning for, at intentionen med hans ansøgning ikke var at studere i Danmark. ÅB/2015/58.

Ved vurderingen kan der ligeledes indgå oplysninger om udlændingens tidligere ansøgninger om ophold i Danmark eller i det øvrige Schengenområde, herunder navnlig ansøgninger om asyl eller ansøgninger om familiesammenføring med herboende personer, jf. studiebekendtgørelsernes § 9, nr. 2.

Der er ikke tale om en udtømmende opregning af, hvilke forhold der kan lægges vægt på ved vurderingen af, om der er en vis formodning for, at ansøgerens intention ikke er at studere i Danmark, men derimod er med henblik på at opnå et længerevarende ophold i Danmark, eller er med henblik på at arbejde uden tilladelse dertil.

Der meddeles som udgangspunkt afslag på en ny ansøgning om opholdstilladelse på grund af studier, hvis ansøgeren har arbejdet for meget, ligesom en allerede meddelt tilladelse kan nægtes forlænge eller inddrages, jf. studiebekendtgørelsens § 9, nr. 4, jf. bekendtgørelse nr. 1550 af 23. december 2014, jf. afsnit 3.10.2.3.

Som eksempler herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2015 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse som studerende, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. § 9 i studiebekendtgørelsen, til en indisk statsborger, der ønskede at studere en Top-up bachelor i Web Development på et erhvervsakademi.

Udlændingenævnet fandt, at det afgørende formål med ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse i Danmark som studerende ikke kunne anses at være, at ansøgeren ønskede at gennemføre en Top-up Bachelor in Web Development på et erhvervsakademi, men at formålet måtte anses for at være et ønske om at opnå et længerevarende ophold i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved**

vægt på, at ansøgeren i december 2014 vedtog et bødeforelæg på 2.000 kr. for ulovligt arbejde i månederne november 2012, januar 2013 og januar 2014, og at ansøgeren i marts 2015 havde erkendt forholdet over for Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering, samt at ansøgeren ligeledes erkendte forholdet i sin klage til Udlændingenævnet. **Udlændingenævnet lagde ydermere vægt på**, at ansøgeren havde arbejdet i strid med betingelserne for sin studie- og arbejdstilladelse, hvoraf betingelserne fremgik på engelsk, ligesom det heri var angivet, at tilsidesættelse kunne medføre inddragelse af ansøgerens opholdstilladelse som studerende. ÅB/2015/59.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2015 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse som studerende, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 9, til en pakistansk statsborger, der ønskede at studere en AP-uddannelse på et erhvervsakademi fra januar 2015 til januar 2017. Ansøgeren var i marts 2010 blevet meddelt opholdstilladelse som medfølgende ægtefælle, gyldig frem til juli 2012. Opholdstilladelsen som medfølgende ægtefælle blev forlænget til juli 2013, hvor ansøgeren på ny søgte om opholdstilladelse som medfølgende ægtefælle. I august 2013 søgte ansøgeren første gang om opholdstilladelse som AP-studerende på et erhvervsakademi, og hun blev i oktober 2013 meddelt opholdstilladelse som AP-studerende gyldig frem til august 2015. Endvidere blev ansøgeren meddelt afslag på sin ansøgning fra juli 2013 som medfølgende ægtefælle. I november 2014 søgte ansøgeren på ny om opholdstilladelse som medfølgende ægtefælle. I december 2014 søgte ansøgeren om opholdstilladelse som AP-studerende på en ny uddannelse på erhvervsakademiet, og i januar 2015 søgte ansøgeren opholdstilladelse som AP-studerende på en tredje uddannelse på det samme erhvervsakademi. I januar 2015 frafaldt ansøgeren ansøgningerne fra november 2014 og december 2014.

Udlændingenævnet fandt, at det afgørende formål med ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse som AP-studerende ikke kunne anses at være at gennemføre en uddannelse i Danmark, men at formålet måtte anses for at være et ønske om at opnå et længerevarende ophold i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering i oktober 2010 første gang meddelte ansøgeren opholdstilladelse som medfølgende familie til en studerende, at styrelsen i oktober 2013 meddelte hende opholdstilladelse som AP-studerende, som blev inddraget, da hun havde brugt alle sine eksamensforsøg og dermed ikke kunne gennemføre uddannelsen, at hun i december 2014 søgte ind på en ny AP-uddannelse, som hun herefter selv havde frafaldet, og at hun nu havde søgt om opholdstilladelse som studerende på en tredje AP-uddannelse på erhvervsakademiet. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren ikke havde færdiggjort de i forvejen påbegyndte uddannelser, og at hun over en sammenhængende periode siden oktober 2013 havde søgt om opholdstilladelse som studerende på tre forskellige uddannelser. Det kunne ikke føre til en anden vurdering, at ansøgeren havde deltaget i eksaminer på sin første uddannelse, hvor hun havde optjent 35 ECTS, at hun var studieaktiv, samt at hun havde udvist interesse i at blive optaget på sin sidst søgte uddannelse, men nåede at søge ind på sin anden søgte uddannelse,

inden hun havde fået besked om, at hun kunne blive optaget på den sidst søgte uddannelse. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at ansøgeren i oktober 2014 blev udmeldt af sin første uddannelse, da hun havde brugt alle sine eksamensforsøg og dermed ikke kunne færdiggøre studiet. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at ansøgerens opholdsgrundlag i Danmark og søgte uddannelsesforløb understregede, at det reelle formål med senest at søge optagelse på erhvervsakademiet var for at opnå et opholdsgrundlag i Danmark for hende selv og hendes familie og således ikke reelt var med henblik på at studere. **Udlændingenævnet lagde således vægt på**, at ansøgeren og hendes ægtefælle skiftevis havde søgt om at være hovedpersonen for et opholdsgrundlag i Danmark. ÅB/2015/60.

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2015 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse som studerende, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1, til en ugandisk statsborger, der ønskede at studere en Top-up bachelor i Web Development på et erhvervsakademi. Ansøgeren blev i juli 2007 meddelt opholdstilladelse som volontør. I september 2008 blev ansøgeren meddelt opholdstilladelse til et kursus på en folkehøjskole, og i september 2009 blev han meddelt opholdstilladelse samt begrænset ret til at arbejde som studerende på Advanced Computer Studies på et universitet. I oktober 2012 blev ansøgeren meddelt opholdstilladelse og begrænset arbejdstilladelse med henblik på jobsøgning efter endt uddannelse her i landet, og i december 2012 søgte ansøgeren om permanent opholdstilladelse og forlængelse af sin midlertidige opholdstilladelse. I september 2014 søgte ansøgeren om en ny opholdstilladelse som studerende på et AP-Programme på et erhvervsakademi. I januar 2015 blev ansøgeren forelagt et bødeforelæg på 11.500 kr. for i strid med sin opholdstilladelse og begrænsede arbejdstilladelse fra oktober 2012 at have arbejdet for meget hos to forskellige arbejdsgivere på samme tid i perioden fra november 2012 til januar 2013. Det fremgik af eIndkomst, at ansøgeren i november 2012 havde arbejdet 251 timer, i december 2012 havde arbejdet 139,5 timer og i januar 2013 havde arbejdet 138,75 timer. Det fremgik af sagen, at ansøgeren og den ene arbejdsgiver havde erkendt forholdet og vedtaget bødeforelægget, mens sagen mod den anden arbejdsgiver stadig verserede, men forventedes afsluttet meget snart, og at ansøgeren var påbegyndt at afdrage på bøden. Det fremgik endvidere af sagen, at ansøgeren – uden for månederne juni, juli og august – havde arbejdet 71 timer i 2008, 631 timer i foråret 2009, 783,75 timer yderligere i 2009, 552,5 timer i 2010, 559,5 timer i 2011, 792,5 timer i 2012, 1050,5 timer i 2013, 809,5 timer i 2014 og 36,5 timer i 2015. De opgivne tal var eksklusive de indrapporterede løntimer for månederne juni, juli og august, hvor ansøgeren i henhold til sine arbejds- og opholdstilladelser fra september 2009 og oktober 2012 måtte arbejde fuldtid. Det blev til klagen oplyst, at ansøgeren havde betalt for forårssemesteret 2015 for en Top-Up bachelor i Web Development.

Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen til grund, at ansøgeren var optaget på en Top-Up bachelor og ikke på en AP-degree. **Udlændingenævnet fandt**, at det afgørende formål med ansøgningen

ikke kunne anses at være, at han ønskede at gennemføre en Top-Up bachelor, men at formålet måtte anses for at være et ønske om at opnå et længerevarende ophold i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af ansøgerens opholdstilladelser og begrænsede arbejdstilladelser, at de gav ansøgeren ret til at tage deltidsarbejde i op til 15 timer ugentligt og fuld tid i månederne juni, juli og august, og at ansøgerens opholdstilladelse kunne inddrages, såfremt han arbejdede ulovligt i Danmark, også selvom han i øvrigt fortsat opfyldte betingelserne for sin opholdstilladelse. Selvom ansøgerens sag omhandlede afslag på – og ikke inddragelse af – opholdstilladelse **fandt Udlændingenævnet**, at oplysningerne i eIndkomst og hans vedtagelse af bødeforelægget førte til, at han ikke kunne meddeles opholdstilladelse som studerende, fordi der var en formodning for, at hans intention ikke var at studere i Danmark. **Udlændingenævnet lagde yderligere vægt på** oplysningerne fra eIndkomst, samt at ansøgeren havde vedtaget et bødeforelæg for forholdet og var påbegyndt en afdragsordning til afbetaling af bøden. Det kunne ikke føre til en anden vurdering, at ansøgeren havde betalt for sit semester på uddannelsen, at han havde fået gode karakterer, at han havde gode danskkundskaber, at han aktivt involverede sig i frivilligt, humanitært og socialt arbejde, eller at han havde en bachelorgrad fra Danmark. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren var indrejst i Danmark i august 2007 og havde haft forskellige opholdsgrundlag, som ikke udelukkende sås at være studierelaterede. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at ansøgeren siden sin indrejse i Danmark i august 2007 og indtil han blev optaget på en Top-Up bachelor i Web Development på et erhvervsakademi i maj 2014, havde opnået en AP Degree in Advanced Computer Science. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at ansøgerens ansøgning fra december 2012 om tidsubegrænset opholdstilladelse bestyrkede formodningen for, at ansøgerens intention med at opholde sig i Danmark som studerende ikke reelt var at studere, men at få et permanent opholdsgrundlag i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herudover vægt på**, at ansøgeren siden december 2008 havde arbejdet i strid med det i de respektive opholds- og arbejdstilladelser anførte, idet ansøgerens opholdstilladelse fra september 2008 som elev på en folkehøjskole ikke gav ham ret til at arbejde, men at ansøgeren fra og med januar 2009 til og med maj 2009 havde arbejdet 631 timer. **Udlændingenævnet lagde yderligere vægt på**, at det fremgik af ansøgerens opholdstilladelse fra september 2009, at den gav ham ret til at arbejde i indtil 15 timer ugentligt og ret til at tage beskæftigelse på fuld tid i månederne juni, juli og august, mens ansøgeren sås at have arbejdet over 60 timer om måneden i marts, april, maj, september og oktober i 2010, i januar, februar, september, november og december i 2011, og i februar i 2012. **Derudover lagde Udlændingenævnet vægt på**, at det fremgik af ansøgerens efterfølgende opholds- og begrænsede arbejdstilladelse med henblik på jobsøgning fra oktober 2012, at den gav ham ret til at arbejde i indtil 15 timer ugentligt på nær i månederne juni, juli og august, mens ansøgeren i perioden fra september 2012 til december 2012 havde arbejdet betydeligt mere end de tilladte 15 timer ugentligt. **Udlændingenævnet lagde ydermere vægt på**, at ansøgeren herefter fra januar 2013 til marts 2013, i maj 2013 og fra september 2013 til december 2013, i oktober 2014 og i december 2014 havde arbejdet, selvom han ikke havde et opholdsgrundlag. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at det til sagen var blevet

oplyst, at ansøgeren havde arbejdet i det skete omfang blandt andet for at forsøge sin familie, hvilket **Udlændingenævnet fandt** bestyrkede formodningen om, at ansøgerens reelle intention med sin ansøgning fra september 2014 om opholdstilladelse som studerende på en Top-Up Bachelor in Web Development på et erhvervsakademi ikke havde været at studere, men at tage permanent ophold i Danmark. ÅB/2015/61.

3.4. Medfølgende familie

Udlændinge med opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, kan få deres familier med til Danmark efter reglerne om medfølgende ægtefælle og børn op til 18 år, jf. udlændingelovens § 9 m.

Udlændinge med opholdstilladelse på baggrund af studier på en videregående uddannelse og praktikanter, jf. udlændingelovens § 9 i og § 9 k, kan endvidere få deres familier med til Danmark efter reglerne om medfølgende ægtefælle og børn op til 18 år, jf. udlændingelovens § 9 n.

Udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 m og § 9 n, er fritaget for kravet om arbejdstilladelse, jf. udlændingelovens § 14, stk. 1, nr. 7.

3.4.1. Medfølgende familie til en udlænding med opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse

Efter udlændingelovens § 9 m, stk. 1, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, som har familiemæssig tilknytning til en udlænding med tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 1-13 eller stk. 11, hvis væsentlige erhvervs- eller beskæftigelsesmæssige hensyn taler derfor.

Følgende fremgår af bemærkningerne til udlændingelovens § 9 m, jf. lovforslag nr. L 104 fremsat den 12. marts 2011, punkt 13.2.5.:

”Efter gældende praksis omfatter begrebet »medfølgende familiemedlemmer« som altovervejende udgangspunkt alene hovedpersonens ægtefælle, registrerede partner eller faste samlever samt hovedpersonens mindreårige børn, og det stilles som betingelse, at familien bor samlet på fælles bopæl her i landet. Rent undtagelsesvis kan andre familiemedlemmer – efter en konkret vurdering af samtlige faktiske omstændigheder i sagen, herunder samfundets interesse i at sikre sig hovedpersonens erhvervs- eller beskæftigelsesmæssige kvalifikationer – få opholdstilladelse.”

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, at medfølgende familie som udgangspunkt ikke omfatter andre familiemedlemmer end hovedpersonens ægtefælle,

registrerede partner eller faste samlever samt mindreårige børn, kan nævnes **Udlændingenævnets stadfæstelse i april 2015** af Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 m, stk. 1, til to statsborgere fra Cameroun, der søgte om opholdstilladelse som medfølgende familie til deres herboende søster, der havde opholdstilladelse efter greencardordningen. Den herboende reference var ikke i besiddelse af officiel dokumentation for, at hun havde forældremyndigheden over ansøgerne, eller at hun havde adopteret dem. Vedlagt ansøgningerne var et ”certificate of children keeping” underskrevet i maj 2014 af Mayor of Rural Council, Cameroun, hvoraf det fremgik, at den herboende reference tog sig af ansøgerne. Vedlagt var endvidere en ”parent’s declaration” underskrevet af den herboende references og ansørgernes forældre, hvoraf det fremgik, at den herboende reference var værg for ansøgerne. Den herboende reference havde oplyst, at ansøgerne var som en søn og datter for hende, idet hun altid havde taget sig af dem og betalt for alle deres fornødenheder, herunder uddannelse og mad, samt at den herboende references og ansørgernes forældre var pensionerede og handicappede og derfor ikke var i stand til at tage sig af ansøgerne.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerne ikke kunne meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 m, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at den herboende reference ikke havde dokumenteret at have forældremyndigheden over ansøgerne eller at have adopteret dem, hvorefter den herboende reference ikke kunne anses for at være ansørgernes nærmeste familie. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det alene fremgik af det vedlagte ”certificate of children keeping”, at referencen tog sig af sine søskende, og at den vedlagte ”parent’s declaration” var en ensidig udstedt privat erklæring. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at der ikke forelå sådanne væsentlige hensyn, som talte for at give ansøgerne opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 m, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at den herboende references og ansørgernes forældre fortsat opholdt sig i Cameroun, og at de måtte antages fortsat at have forældremyndigheden over ansøgerne. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at den herboende reference til sagen havde oplyst, at ansøgerne boede sammen med den herboende references samlever. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgerne ikke sås at være helt uden omsorgspersoner eller i øvrigt uden generel omsorg i Cameroun, ligesom ansøgerne var henholdsvis 14 og 16 år og således havde nået en alder, hvor de ikke kunne antages at have behov for forældre i samme omfang som yngre børn. ERH/2015/123.

Som eksempel på, at der skal være tale om et ægteskab, der kan anerkendes efter dansk ret, kan der henvises til:

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2015 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse som medfølgende familie, jf. udlændingelovens § 9 m, stk. 1, til en statsborger fra Pakistan. Ansøgeren og den herboende reference havde indgået ægteskab i

Pakistan telefonisk, idet den herboende reference ikke havde været til stede ved ægteskabets indgåelse.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse som medfølgende ægtefælle til den herboende reference. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at de grundlæggende betingelser for at anse et ægteskab for gyldigt skal være opfyldt, for at der kan meddeles opholdstilladelse som medfølgende ægtefælle, at dette blandt andet indebærer, at ægteskabet kan anerkendes efter dansk ret, og at det efter dansk ret er en betingelse, at begge parter er fysisk til stede ved vielsen. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse til grund**, at ansøgeren havde oplyst over for Den Danske Ambassade i Islamabad, Pakistan, at vielsen mellem ansøgeren og den herboende reference var foregået telefonisk, idet den herboende reference befandt sig i enten Norge eller Danmark, og ansøgeren befandt sig i Pakistan. Det forhold, at ansøgeren havde anført, at både ansøgeren og den herboende reference var til stede under selve bryllupsceremonien, men at det var selve papirarbejdet i forbindelse med indgåelsen af ægteskabet (Nikkah), som blev ordnet tidligere i håb om at gøre processen for ansøgerens opholdstilladelse hurtigere, **fandt Udlændingenævnet endvidere** ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagens udfald, idet ægteskabet ikke kunne anerkendes efter dansk ret. Det forhold, at ansøgeren ved e-mail til Udlændingenævnet havde indsendt et udateret certifikat underskrevet og stemplet af Secretary Union Council i en angivet by i Pakistan, hvoraf det fremgik, at ægteskabet mellem ansøgeren og den herboende reference blev indgået telefonisk i august 2014 ved Union Council, og at brudegommen ankom til Pakistan med henblik på i juli 2015 at indgå ægteskabet på ny, kunne ikke føre til en ændret vurdering af sagen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke var tale om en ny vielsesattest, som godtgjorde, at ansøgeren og den herboende reference havde indgået et nyt ægteskab, men at certifikatet alene fremstod som en erklæring om, at ansøgeren og den herboende reference skulle have indgået ægteskab på ny. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det ikke var dokumenteret, at der var etableret et fast samlivsforhold af længere varighed på fælles bopæl, idet ansøgeren og den herboende reference aldrig havde boet sammen, men havde oplyst at de planlagde at bo sammen. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det på den baggrund ikke var godtgjort, at der mellem parret var etableret et fast samlivsforhold af længere varighed, der kunne føre til, at ansøgeren blev meddelt opholdstilladelse i Danmark som medfølgende familie i medfør af udlændingelovens § 9 m, stk. 1. ERH/2015/224.

3.4.2. Medfølgende familie til en studerende

Efter udlændingelovens § 9 n, stk. 1, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, som har familiemæssig tilknytning til en udlænding med tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse efter § 9 i eller § 9 k, når hensynet til sidstnævnte udlændings ophold her i landet tilsiger det.

Der meddeles ikke opholdstilladelse som medfølgende familie til en studerende, der er i jobsøgningsperioden af sin opholdstilladelse. Såfremt den medfølgende familie har fået opholdstilladelse under studieperioden, vil den dog fortsat være gyldig i de seks måneder, som jobsøgningsperioden udgør.

Det er ikke muligt at blive meddelt opholdstilladelse som medfølgende familiemedlem til et familiemedlem, der selv er blevet meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse på baggrund af en opholdstilladelse som medfølgende ægtefælle efter udlændingelovens § 9 n, stk. 1. Som eksempel herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2015 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse som medfølgende familie efter udlændingelovens § 9 n, stk. 1, til en statsborger fra Nepal. Ansøgerens ægtefælle blev i januar 2008 meddelt opholdstilladelse som studerende gældende til oktober 2010. I december 2012 blev ansøgerens ægtefælle endvidere meddelt opholdstilladelse i Danmark som medfølgende ægtefælle til ansøgeren, som på daværende tidspunkt var meddelt opholdstilladelse som studerende i Danmark. Ansøgerens ægtefælle blev i september 2014 meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark på baggrund af sin opholdstilladelse som medfølgende ægtefælle til ansøgeren. I juni 2014 blev ansøgeren meddelt opholds- og begrænset arbejdstilladelse som studerende med gyldighed indtil medio december 2015. I oktober 2014 indleverede ansøgeren en ansøgning om opholdstilladelse som medfølgende familie til sin ægtefælle. Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering hørte i december 2014 ansøgeren om hendes bemærkninger til, at det ikke er muligt at meddele opholdstilladelse som medfølgende familie til en person, som selv har opholdstilladelse på baggrund af at være medfølgende familie, og at mindst én af personerne i familien skal have opholdstilladelse på baggrund af studie, arbejde eller efter greencardordningen. I marts 2015 blev ansøgerens opholdstilladelse som studerende inddraget, idet ansøgeren var blevet udmeldt af studiet. I oktober 2015 meddelte Styrelsen for International Rekruttering og Integration ansøgeren afslag på sin ansøgning om opholdstilladelse som medfølgende familie til sin ægtefælle, idet Styrelsen for International Rekruttering og Integration fandt, at ansøgeren ikke havde tilknytning til en udlænding med tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 9 i eller 9 k.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse som medfølgende familie til sin ægtefælle. **Udlændingenævnet lagde herved afgørende vægt på**, at det fremgår af udlændingelovens § 9 n, stk. 1, at en udlænding kan blive meddelt opholdstilladelse som medfølgende familie til et familiemedlem, som har begrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 9 i eller 9 k. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren havde ansøgt om opholdstilladelse som medfølgende familie til sin ægtefælle, som var blevet meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse på baggrund af opholdstilladelser efter udlændingelovens § 9

n, stk. 1, og ikke §§ 9 i eller 9 k. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at der ikke var mulighed for efter udlændingelovens § 9 n, stk. 1, at meddele ansøgeren opholdstilladelse som medfølgende familie til sin ægtefælle, idet det efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9 n, stk. 1, kræves, at den, som den medfølgende ægtefælle søger om opholdstilladelse til, skal være meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 9 i eller 9 k. ERH/2015/248.

3.5. Au pair

Efter udlændingelovens § 9 j, stk. 1, kan der efter ansøgning meddeles opholdstilladelse til en udlænding med henblik på et au pair-ophold her i landet.

Ved bekendtgørelse nr. 695 af 20. maj 2015 blev der fastsat nærmere regler om meddelelse af opholdstilladelse med henblik på au pair-ophold. Bekendtgørelsen trådte i kraft den 1. juli 2015 og finder alene anvendelse for udlændinge, der første gang indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter bekendtgørelsens ikrafttræden. Da Udlændingenævnet i 2015 alene har afgjort sager, der er omfattet af den tidligere gældende praksis, henvises der i årsberetningen for Udlændingenævnets virke i 2015, ikke til bekendtgørelsens bestemmelser.

Praksis for meddelelse af opholdstilladelse som au pair tager udgangspunkt i Europarådets overenskomst af 24. november 1969 (au pair-konventionen).

Formålet med et au pair-ophold er, at udlændingen kan forbedre sine sproglige og faglige kundskaber samt udvide sin kulturelle horisont ved at opnå et bedre kendskab til Danmark. Såfremt der foreligger en formodning for, at ansøgeren ikke vil opnå et sprogligt eller kulturelt udbytte af au pair-opholdet, vil ansøgeren blive meddelt afslag på ansøgningen om opholdstilladelse.

Au pair er taget fra fransk og betyder ”på lige vilkår”, hvilket vil sige, at au pair-personen skal bo hos en værtsfamilie med børn under 18 år på lige fod med resten af familiens medlemmer.

Et au pair-ophold skal have en naturlig forlængelse af ansøgerens hidtidige livsforløb, herunder ansøgerens uddannelses- og erhvervsmæssige baggrund. Efter en konkret og individuel vurdering kan et au pair-ophold vurderes til ikke at have en naturlig sammenhæng med ansøgerens hidtidige livsforløb, for eksempel hvor ansøgeren har afsluttet en uddannelse og herefter i en årrække haft beskæftigelse.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om et au pair-ophold har en naturlig sammenhæng med ansøgerens hidtidige livsforløb, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i januar 2015 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse som au pair i Danmark meddelt til en ansøger fra Filippinerne, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 1. Ansøgeren havde i 2008 gennemført en Bachelor of Science in Nursing i sit hjemland og havde herefter været ufaglært beskæftiget i tre år og ni måneder indenfor områder, der ikke var relevante for hendes uddannelse. Ansøgeren havde haft ét års au pair-ophold i Tyskland fra september 2013 til september 2014.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse som au pair i medfør af udlændingelovens § 9 j, stk. 1, under henvisning til, at det ønskede au pair-ophold ikke sås at have en naturlig sammenhæng med ansøgerens hidtidige livsforløb. **Udlændingenævnet lagde afgørende vægt på**, at ansøgeren efter endt uddannelse alene havde været beskæftiget med ufaglært arbejde i tre år og ni måneder og derefter kun havde haft ét au pair-ophold i Tyskland af ét års varighed. **Udlændingenævnet fandt** på baggrund af en konkret og individuel vurdering, at ansøgeren ville kunne få et tilfredsstillende sprogligt, fagligt og kulturelt udbytte af et au pair-ophold i Danmark. ERH/2015/2.

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2015 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse som au pair i Danmark meddelt til en ansøger fra Filippinerne, da der ikke var en naturlig sammenhæng mellem det ønskede au pair-ophold og ansøgerens hidtidige livsforløb, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 1. Ansøgeren havde på ansøgningstidspunktet afsluttet seks års grundskole, fire års gymnasium samt fire års videregående uddannelse. Ansøgeren havde desuden erhvervserfaring fra perioden fra august 2009 til januar 2011, fra april 2012 til april 2014 og fra november 2014 til tidspunktet for ansøgningens indgivelse i april 2015. Ansøgeren havde til støtte for klagen anført, at der var en naturlig sammenhæng mellem det tilsigtede au pair-ophold og hans hidtidige livsforløb, at han ikke på baggrund af sin bacheloruddannelse ”Information Technology” havde fundet relevant beskæftigelse inden for IT-branchen, at han derfor havde haft tidsbegrænset og ufaglært arbejde i ovenstående perioder, samt at han sideløbende med disse ansættelser havde arbejdet frivilligt som lærer og hjulpet sine søstre med at tage sig af deres børn.

Udlændingenævnet fandt, at det afgørende formål med ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse som au pair i Danmark ikke kunne anses at være, at han ønskede at udvide sin kulturelle horisont og forbedre sine sproglige og faglige kundskaber, og at der således ikke forelå en naturlig sammenhæng mellem det ønskede au pair-ophold og det hidtidige livsforløb. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgeren på tidspunktet for ansøgningens indgivelse var 29 år, og at han havde gennemført 14 års skolegang i Filippinerne, herunder bacheloruddannelsen ”Information Technology”. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren i perioden fra 2006 til 2014 havde opnået ca. syv års arbejds erfaring på forskellige arbejdspladser. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgerens uddannelsesmæssige baggrund sammenholdt med hans samlede erhvervserfaring

medførte, at han måtte antages at være så godt etableret, at et au pair-forløb ikke kunne anses som en naturlig forlængelse af hans hidtidige livsforløb. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at det af ansøgeren anførte om, at der var en naturlig sammenhæng mellem det tilsigtede au pair-ophold og det hidtidige livsforløb, at han ikke på baggrund af sin bacheloruddannelse havde fundet relevant beskæftigelse, at han havde arbejdet frivilligt som lærer, og at han i næsten to år havde hjulpet sine søstre med at tage sig af deres børn, ikke kunne føre til et andet udfald af sagen. ERH/2015/77.

Som et yderligere eksempel kan henvises til ERH/2015/252, der er gengivet i kapitel 2.

Ved behandlingen af ansøgningen om opholdstilladelse vurderes det blandt andet, om ansøgeren formodes ikke at have haft til hensigt at opnå en kulturel udveksling i overensstemmelse med au pair-ordningens formål.

Som eksempler herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2015 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse som au pair i Danmark til en ansøger fra Filippinerne, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 1. Ansøgeren havde forud for sin ansøgning om opholdstilladelse som au pair gennemført et formålsinterview med Den Danske Ambassade i Manila, Filippinerne. Ansøgeren havde i den forbindelse oplyst, at hun skulle afløse sin søster som au pair hos værtsfamilien på grund af søsterens kommende studier i Danmark, at hun havde fået kontakt til værtsfamilien via sin søster, at hun med au pair-opholdet forventede at finde en dansk ægtefælle, tjene penge og hjælpe sin familie, og at hun på sigt ønskede at studere en bacheloruddannelse i Filippinerne eller i Danmark gennem værtsfamilien. Ved Udlændingenævnets opslag i Det Centrale Personregister (CPR) fremgik det, at ansøgerens søster var boende på værtsfamiliens adresse. Ansøgeren havde til støtte for klagen anført, at hun via sin søster havde fået et positivt indtryk af Danmark, at hun skulle afløse sin søster som au pair, at hun ønskede en kulturel udveksling og at udvide sin horisont, samt at det afgørende formål med ansøgningen var at udvikle sig som menneske.

Udlændingenævnet fandt, at det afgørende formål med ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse som au pair i Danmark ikke kunne anses at være, at hun ønskede at udvide sin kulturelle horisont og forbedre sine sproglige og faglige kundskaber. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgeren i forbindelse med formålsinterviewet havde oplyst, at hun skulle afløse sin søster hos værtsfamilien, hvor søsteren på afgørelsestidspunktet boede, hvorfor hun derfor skulle bo på samme adresse som sin søster, som hun sprogligt måtte forventes at kommunikere med på filippinsk. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det af formålsinterviewet fremgik, at ansøgerens forventning til et au pair-ophold i Danmark var at finde en dansk ægtefælle, at tjene penge og hjælpe sin familie, og

at hun på sigt ønskede at studere en bacheloruddannelse i Filippinerne eller i Danmark gennem værtsfamilien. **Udlændingenævnet fandt** på den baggrund, at der var en formodning for, at ansøgeren havde haft en intention om at opnå et længerevarende ophold i Danmark, som ikke alene var begrundet med ønsket om et au pair-ophold. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at det af ansøgeren anførte om, at hun via sin søster havde fået et positivt indtryk af Danmark, at hun skulle afløse sin søster som au pair, at hun ønskede en kulturel udveksling og at udvide sin horisont, samt at det afgørende formål med ansøgningen var at udvikle sig som menneske, ikke kunne føre til et andet udfald af sagen. ERH/2015/102.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2015 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse som au pair i Danmark til en ansøger fra Filippinerne, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 1. Ansøgeren havde i forbindelse med sin ansøgning om opholdstilladelse som au pair gennemført et formålsinterview med Den Norske Ambassade i Manila, Filippinerne. Ansøgeren havde i den forbindelse oplyst, at hun ville bruge sin fritid på at finde ekstra rengøringsarbejde for naboer, at hun allerede igennem en herboende veninde havde fundet to steder at udføre ekstraarbejde i form af tøjvask og børnepasning, at hun ville arbejde ekstra for sin værtsfamilie, såfremt familien anmodede herom, og at hun i øvrigt ville tjene penge ved at samle flasker og affald.

Udlændingenævnet fandt, at det afgørende formål med ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse som au pair i Danmark ikke kunne anses at være at forbedre ansøgerens sproglige og eventuelt faglige kundskaber samt udvide sin kulturelle horisont gennem et bedre kendskab til Danmark via et midlertidigt ophold hos en familie, men at formålet var at tage arbejde i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren til Den Norske Ambassade i Manila, Filippinerne, havde oplyst, at hun ville bruge sin fritid på at finde ekstra rengøringsarbejde for naboer, at hun allerede igennem en herboende veninde havde fundet to steder at udføre ekstraarbejde i form af tøjvask og børnepasning, at hun ville arbejde ekstra for sin værtsfamilie, såfremt familien anmodede herom, og at hun i øvrigt ville tjene penge ved at samle flasker og affald. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen, at ansøgeren i forbindelse med sin klage havde anført, at hendes begrundelse for at søge ophold som au pair i Danmark var at udvide sit kulturelle kendskab til Danmark samt landets traditioner, at lære dansk, og at blive bekendt med sin værtsfamilie og danskere, idet ansøgeren tidligere havde oplyst, at hun ønskede at bruge sin fritid i Danmark på at arbejde. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det forhold, at ansøgeren til støtte for sin klage havde oplyst, at hun havde ”bestået” interviewet på ambassaden, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet ansøgeren ikke herved havde afkræftet formodningen om, at det reelle formål med ansøgerens ophold i Danmark var at arbejde. ERH/2015/215.

3.5.1. Krav og vilkår til meddelelse af opholdstilladelse som au pair

Au pair-ordningen er underlagt en del krav og vilkår, som herunder gengives i uddrag.

Au pair-personen og værtsfamilien skal indgå en skriftlig kontrakt, som udfyldes i forbindelse med ansøgningen i Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Au pair-personen skal som udgangspunkt være fyldt 17 år, men endnu ikke være fyldt 30 år på ansøgningstidspunktet. Au pair-personen må som udgangspunkt ikke være gift, tidligere have været gift eller aktuelt være samlevende eller have børn, da det anses for uforeneligt med au pair-ordningens formål.

Der vil ikke kunne meddeles opholdstilladelse som au pair, hvor et eller flere momenter i sagen taler for, at ansøgeren ikke vil få et tilfredsstillende udbytte af et au pair-ophold, og/eller at formålet med indrejsen i Danmark ikke er at opleve et au pair-ophold, medmindre konkrete omstændigheder vedrørende den pågældendes forhold rykker ved denne formodning.

Ved vurderingen heraf lægges der blandt andet vægt på: ansøgerens sprogkundskaber, idet ansøgeren skal kunne forstå og tale et rimeligt dansk, svensk, norsk, engelsk eller tysk; ansøgerens almene uddannelse, idet ansøgeren som udgangspunkt bør have gennemført skolegang svarende til 9. klassetrin; ansøgerens øvrige baggrund og opvækst; sammenhængen med ansøgerens hidtidige livsforløb; og ansøgerens begrundelse for at komme til Danmark som au pair, herunder om der forinden er knyttet en tæt forbindelse mellem ansøgeren og værtsfamilien.

Som eksempler på praksis herom kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2015 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse som au pair efter udlændingelovens § 9 j, stk. 1, til en filippinsk statsborger. Ansøgeren havde i ansøgningsskemaet anført, at hun talte visayan og engelsk. Ansøgeren havde i perioden fra 2007 til 2008 bestået faget Basic English Communication Skills I og i perioden fra 2008 til 2009 bestået faget Basic English Communication Skills II. Ansøgeren blev i hjemlandet interviewet i forbindelse med indgivelsen af ansøgningen om opholdstilladelse, og af referatet fra interviewet fremgik det, at ansøgeren besad svage engelske sprogkundskaber, at ansøgeren ikke var i stand til at besvare spørgsmål, som relaterede sig til navn, familie, venner, uddannelse og fritidsinteresser, at hun hovedsagelig benyttede simple ord eller dele af sætninger, og at hendes nervøsitet kunne have haft indflydelse på sprogfærdighederne.

Udlændingenævnet fandt efter en samlet vurdering af ansøgerens almene uddannelse og sprogfærdigheder, at hun ikke i et fornødent omfang ville kunne få et tilfredsstillende sprogligt, fagligt og kulturelt udbytte af et au pair-ophold i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Den Norske Ambassade i Manila på baggrund af et interview havde vurderet, at ansøgeren besad svage engelskkundskaber. **Udlændingenævnet bemærkede**, at det ikke udgjorde nogen forskel, at ansøgeren havde oplyst, at hun ikke kunne besvare spørgsmålene på grund af nervøsitet. **Udlændingenævnet fandt ligeledes**, at det anførte om, at interviewet blev foretaget uden varsel, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet interviewet blev afholdt i forbindelse med indgivelsen af ansøgningen. Det forhold, at værtsmoderen havde talt i telefon med ansøgeren på engelsk, og at ansøgeren blev eksamineret i Basic English Communication Skills I og II, kunne ikke føre til en ændret vurdering henset til, at der var tale om fag, som var gennemført i perioden fra 2007 til 2009, og idet ansøgerens sprogfærdigheder aktuelt blev vurderet af ambassaden. ÅB/2015/62.

Udlændingenævnet hjemviste i marts 2015 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse som au pair efter udlændingeloven § 9 j, stk. 1, til en kinesisk statsborger.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse som au pair i Danmark under henvisning til, at værtsmoderen var kinesisk, at der taltes blandt andet kinesisk i hjemmet, og under henvisning til, at ansøgeren skulle lære værtsfamiliens børn at tale kinesisk, hvorfor styrelsen herved havde antaget, at der måtte være en formodning for, at ansøgeren ikke ville opnå et tilfredsstillende udbytte af au pair-opholdet. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det til klagen var anført, at værtsmoderen i begrænset omfang talte kantonesisk, at ansøgeren talte mandarin, og at de således ikke talte den samme dialekt, hvilket betød, at de ikke kunne kommunikere på kinesisk. Det var endvidere anført, at ansøgeren ikke skulle lære børnene kinesisk, og at dette beroede på en misforståelse. Udlændingenævnet tilbagesendte derfor sagen til Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering med henblik på, at styrelsen kunne vurdere det i klagen anførte vedrørende værtsmoderens og ansøgerens forskellige dialekter. ÅB/2015/63.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2015 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse som au pair efter udlændingelovens § 9 j, stk. 1, til en filippinsk statsborger. Ansøgeren havde gået seks år i grundskole. Hun begyndte en ungdomsuddannelse i 2002, men måtte forlade skolen i december 2002 på grund af sygdom. I 2003-2004 fortsatte hun uddannelsen, men igen måtte hun forlade skolen i november 2004 på grund af sygdom. I april 2015 gennemførte Den Danske Ambassade i Manilla, Filippinerne, et interview med ansøgeren. Ambassaden vurderede, at hendes engelskkundskaber var på niveau med en ”6th Grader”. Ansøgeren havde under interviewet vanskeligt ved at formulere sig og forstå flere af spørgsmålene på engelsk, ligesom hun anvendte simple engelske ord og sætninger.

Udlændingenævnet fandt efter en samlet vurdering, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse som au pair i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9 j, stk. 1, idet hun ikke i fornødent omfang kunne forventes at få et tilfredsstillende sprogligt, fagligt og kulturelt udbytte af et au pair-ophold i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke havde en tilstrækkelig uddannelsesmæssig baggrund, idet hun med seks års grundskole og to års afbrudte uddannelsesforløb på ungdomsuddannelsen alene havde gennemført ca. otte års skolegang i Filippinerne. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at en ansøger som udgangspunkt skal have gennemført skolegang svarende til 9. klassetrin. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at ansøgeren havde afbrudt sit studie på grund af dårligt helbred, og at hun efter endt uddannelse var nødt til at hjælpe sine forældre med familiens afgrøder, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet ansøgeren i dette tilfælde ikke havde en tilstrækkelig uddannelsesmæssig baggrund. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at Den Danske Ambassade i Manila, Filippinerne, havde vurderet, at ansøgeren under interviewet havde vanskeligt ved at formulere sig og forstå flere af spørgsmålene på engelsk, ligesom hun anvendte simple engelske ord og sætninger. **Udlændingenævnet fandt derfor**, at ansøgeren i forbindelse med ambassadeinterviewet ikke havde udvist de fornødne sproglige kundskaber med henblik på at få et tilfredsstillende udbytte af et au pair-ophold i Danmark. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det anførte om, at ansøgeren havde gennemført otte år og to måneders uddannelse, at de resterende måneder op til kravet om ni års uddannelse ikke burde stå i vejen for hendes muligheder for et au pair-ophold, at omstændighederne bag hendes manglende uddannelse var ude af hendes kontrol på grund af sygdom, og at hun var nødsaget til at arbejde udenlands med henblik på at forsørge sin familie, samt at hendes søster – som hun skulle afløse som au pair hos værtsfamilien – havde fået en god kulturel forståelse af Danmark og lært dansk, ikke kunne føre til en anden vurdering. **Udlændingenævnet fandt yderligere**, at det forhold, at værtsfamilien, hvor ægtemanden var britisk, vurderede, at ansøgerens engelskkundskaber var gode, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet fandt således**, at det anførte ikke ændrede ved det forhold, at ansøgeren ikke havde en tilstrækkelig uddannelsesmæssig baggrund eller besad de fornødne sprogegenskaber med henblik på at få et tilfredsstillende sprogligt, fagligt og kulturelt udbytte af et au pair-ophold i Danmark. ERH/2015/188.

Udlændingenævnet hjemviste i november 2015 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse som au pair i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 1, til en statsborger fra Etiopien. Det fremgik af sagen, at ansøgeren i forbindelse med indgivelse af ansøgningen på Den Danske Ambassade i Addis Abeba, Etiopien, blev interviewet, og at hun under interviewet havde oplyst, at hun efter endt uddannelse i 2010 ikke havde haft beskæftigelse i hjemlandet, at hun havde fået kontakt til værtsfamilien gennem værtsmoderens søster, der boede i Addis Abeba, at ansøgeren ikke havde kendskab til, hvor værtsfamilien boede i Danmark, at hun ikke havde kendskab til værtsfamiliens profession, at ansøgeren havde søgt om au

pair-opholdet i Danmark, fordi hun ikke havde et arbejde, og fordi værtsmoderens søster havde fortalt hende om familien, og at hun ikke havde kendskab til Danmark, herunder heller ikke til landets geografiske beliggenhed. Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering havde meddelt afslag under henvisning til, at ansøgeren ikke sås at have etableret en tæt kontakt med værtsfamilien og heller ikke sås at have tilegnet sig et vist kendskab til Danmark.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse som au pair i Danmark alene under henvisning til, at der ikke sås at være knyttet en tæt forbindelse mellem værtsfamilien og ansøgeren, hvorfor styrelsen havde antaget, at der måtte være en formodning for, at formålet med ansøgningen ikke var at forbedre hendes sproglige og eventuelt faglige kundskaber samt udvide hendes kulturelle horisont gennem et bedre kendskab til Danmark via et midlertidigt ophold hos en familie. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ved vurderingen af, om en ansøgning falder inden for formålet med au pair-ordningen, blandt andet lægges vægt på, om der forinden er knyttet en tæt forbindelse mellem ansøgeren og værtsfamilien. Dette er således blot et delelement i vurderingen og ikke en direkte betingelse for meddelelse af opholdstilladelse efter au pair-ordningen. Det er således efter Udlændingenævnets opfattelse ikke et krav, at der skal være en tæt forbindelse mellem ansøgeren og værtsfamilien forud for ansøgningen. **Udlændingenævnet fandt således**, at dette forhold ikke alene kunne føre til, at ansøgeren burde meddeles afslag på opholdstilladelse som au pair i Danmark. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at det i klagen var anført, at kontakten mellem ansøgeren og værtsfamilien intensiveredes i perioden fra ansøgningens indgivelse til afgørelsestidspunktet, og at ansøgeren og værtsfamilien havde opnået et mere grundigt kendskab til hinanden. Det forhold, at ansøgeren havde angivet en anden begrundelse for au pair-opholdet end den, der fremgik af de svar, som hun havde afgivet under det afholdte sprog- og formålsinterview på Den Danske Ambassade i Addis Ababa, Etiopien, vurderede Udlændingenævnet heller ikke var tilstrækkeligt til at kunne føre til, at ansøgeren burde meddeles afslag på opholdstilladelse som au pair i Danmark, idet der ikke forelå øvrige oplysninger, som kunne bestyrke formodningen for, at formålet med ansøgningen var at opnå et længerevarende ophold i Danmark. ERH/2015/179.

Au pair-personen skal modtages i en familie med mindreårige børn, og au pair-personen må som udgangspunkt ikke være i familie med eller have samme nationalitet som et eller flere medlemmer af værtsfamilien.

Som et eksempel på praksis herom kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2015 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på ansøgning om opholdstilladelse som au pair i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 1, til en statsborger fra Sri Lanka. Det fremgik af ansøgningskemaet, at ansøgeren

var srilankansk statsborger, at hun talte sinhala og engelsk, at værtsmoderen var dansk statsborger, at værtsfaderen var srilankansk statsborger, og at værtsmoderen ønskede en au pair fra Sri Lanka, idet hun ønskede at lære sit barn det sprog, som hun selv var vokset op med. Værtsmoderen anførte i sin klage, at hun havde boet i Danmark i 16 år, at hun altid havde klaret sig i samfundet, og at hendes hverdag altid havde fungeret som dansk. Værtsmoderen anførte endvidere, at hun erhvervede dansk statsborgerskab i december 2014.

Udlændingenævnet fandt efter en konkret og individuel vurdering, at det afgørende formål med ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse ikke kunne anses at være, at hun ønskede at udvide sin kulturelle horisont samt forbedre sine sproglige og faglige kundskaber. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerens og værtsfaderens fælles nationalitet var srilankansk, at værtsmoderens oprindelige nationalitet var srilankansk, og at der blev talt sinhala i værtsfamiliens hjem, hvorved der var formodning for, at ansøgeren ville tale sinhala under sit ophold i Danmark og derved ikke ville kunne få et tilfredsstillende sprogligt og kulturelt udbytte af au pair-opholdet i Danmark. Det anførte om, at værtsmoderen havde boet 16 år i Danmark, at hun havde klaret sig selv i samfundet, at hendes hverdag fungerede som dansk, og at hun fra december 2014 havde erhvervet dansk statsborgerskab, kunne ikke føre til en ændret vurdering af sagen, idet det ikke ændrede formodningen for, at ansøgeren ikke ville kunne få et tilfredsstillende sprogligt og kulturelt udbytte af au pair-opholdet hos familien. ÅB/2015/64.

Au pair-personen skal foruden kost og logi modtage et fast månedligt minimumsbeløb i lommepenge, som minimum skal udgøre brutto 3.300 kr. (2015 niveau). Au pair-personen deltager som modydelse i de huslige pligter (for eksempel rengøring, tøjvask, madlavning, børnepasning) i minimum tre og maksimalt fem timer om dagen, maksimalt seks dage om ugen.

Au pair-personen skal have mindst en hel fridag hver uge og i øvrigt have fritid nok til at følge sprogkurser, udvikle sig fagligt og kulturelt samt mulighed for at dyrke sin religion.

Au pair-personen skal indtage en familiær stilling i værtfamilien, jf. ”på lige vilkår”, og må alene udføre opgaver i relation til daglig husførelse og børnepasning hos værtfamilien. Ansættelsen betragtes i udlændingeretlig sammenhæng ikke som et arbejde, men ansættelsen betragtes som et normalt arbejdsgiver/lønmodtagerforhold i forbindelse med de danske skatteregler og ferielovgivning.

Mindst én forælder i værtfamilien skal som udgangspunkt være dansk statsborger. Dette udgangspunkt fraviges, når værtfamilien er EU-statsborgere, der har bopæl i Danmark, eller udlændinge med længerevarende ophold i landet.

Værtsfamiliens bolig skal udover et beboelsesrum til au pair-personen indeholde et opholdsrum og et beboelsesrum per to personer, som i Det Centrale Personregister er registreret på bopælen. Værtsfamilien skal sørge for, at au pair-personen bliver til- og frameldt folkeregisteret og sygesikringen.

Som eksempel på praksis herom kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2015 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på ansøgning om opholdstilladelse som au pair i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 1, til en statsborger fra Filippinerne. Det fremgik af ansøgningskemaet, at værtsfamiliens bolig bestod af fire værelser, og at værtsfamilien bestod af to voksne og tre børn. Ved Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings opslag i Den Offentlige Informationsserver www.ois.dk, som indeholder oplysninger fra BBR-registret, fremgik det, at boligen størrelsesmæssigt var på 125 m² og bestod af fire værelser. Styrelsen meddelte herefter ansøgeren afslag på opholdstilladelse, idet værtsboligen ikke opfyldte boligkravet. Værtsfaderen anførte til støtte for klagen, at boligen nu havde fem værelser på grund af en ombygning, og at boligkravet dermed var opfyldt. Ved Udlændingenævnets opslag i Det Centrale Personregister fremgik det imidlertid, at værtsfamilien i august 2015 skiftede adresse, og at der boede to voksne og tre børn på den nye adresse. I august 2015 bekræftede værtsfaderen telefonisk overfor Udlændingenævnet, at værtsfamilien havde fået ny bolig, og han oplyste, at boligen størrelsesmæssigt var 250 m² og at boligen bestod af mindst fem værelser. Ved Udlændingenævnets opslag i Den Offentlige Informationsserver www.ois.dk, fremgik det, at den nye bolig havde et samlet boligareal på 162 m² og bestod af tre værelser.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse som au pair i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9 j, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at betingelsen om, at au pairen skal have eget værelse i værtsfamiliens bolig, samt at boligen herudover som minimum skal indeholde et opholdsrum og et beboelsesrum pr. to personer, som er registreret på bopælen, ikke var opfyldt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af BBR-registret, at værtsfamiliens aktuelle bolig bestod af tre værelser, og at værtsfamilien bestod af to voksne og tre børn. Det af værtsfaderen anførte om, at bopælen størrelsesmæssigt var på 250 m² og bestod af mindst fem værelser, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet det af praksis følger, at oplysningerne fra BBR-registret skal lægges til grund ved afgørelsen. ÅB/2015/65.

Værtsfamilien er forpligtet til at tegne en arbejdsskadeforsikring, en fritids- og ulykkesforsikring samt en forsikring, der dækker hjemtransport i tilfælde af au pair-personens død, alvorlig sygdom eller ulykke.

3.5.2. Varighed og opsigelse af en au pair kontrakt

Et au pair-ophold kan højst vare 24 måneder, jf. § 16, stk. 20, i udlændingebekendtgørelsen, dog ikke længere end kontrakten. Kommer au pair-personen fra et ophold hos en anden familie i Danmark, kan au pair-personen kun være hos den nye værtsfamilie i den resterende del af de 24 måneder.

Hvis au pair-personen allerede har haft opholdstilladelse som au pair i Danmark i mere end et år som følge af flere ophold som au pair ved forskellige værtsfamilier, vil der imidlertid være en formodning for, at den pågældende i kraft af sit ophold i Danmark allerede har opnået en stor del af den læring og personlige udvikling, som er tiltænkt en au pair-person via ordningen, ligesom den pågældende allerede må vurderes at have opnået et kendskab til dansk sprog, kultur og samfundsforhold.

Som eksempel på praksis herom kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2015 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering afgørelse om afslag på ansøgning om opholdstilladelse som au pair i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 1, til en statsborger fra Filippinerne. Ansøgeren var i januar 2013 meddelt opholdstilladelse som au pair gyldig til februar 2015. I september 2014 indgav ansøgeren ansøgning om opholdstilladelse som au pair hos en ny værtsfamilie. Det fremgik af ansøgningen, at hun ønskede at skifte værtsfamilie, idet den hidtidige værtsfamilie skulle flytte til udlandet. I oktober 2014 meddelte Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering ansøgeren afslag på ansøgning om opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 1.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse som au pair i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at ansøgeren fra sin indrejse i marts 2013 til september 2014, hvor hun indgav den seneste ansøgning om opholdstilladelse som au pair, allerede havde haft opholdstilladelse i Danmark som au pair i omkring halvandet år, og at der derfor forelå en formodning for, at hun allerede havde opnået en stor del af den læring og personlige udvikling, som er tiltænkt en au pair-person via au pair-ordningen, ligesom hun allerede måtte vurderes at have opnået et kendskab til dansk sprog, kultur og samfundsforhold. Det forhold, at ansøgerens ophold hos den oprindelige værtsfamilie blev afbrudt inden opholdstilladelsens udløb, idet familien flyttede til udlandet, kunne ikke føre til en ændret vurdering, da det ikke ændrede ved det forhold, at hun havde haft opholdstilladelse som au pair hos en dansk familie i omkring halvandet år. **Udlændingenævnet fandt således**, at det afbrudte ophold hos værtsfamilien ikke i tilstrækkelig grad afkræftede formodningen for, at hun allerede

havde opnået en stor del af den læring og personlige udvikling, som er tiltænkt en au pair-person via ordningen, og at hun allerede havde opnået et kendskab til dansk sprog, kultur og samfundsforhold. Det forhold, at det efter partsrepræsentantens opfattelse var ubegrundet og urimeligt, at ansøgeren ikke kunne fortsætte sit au pair-ophold hos en ny værtsfamilie i de sidste tre måneder af hendes oprindelige opholdstilladelse, således at hun fik et au pair-ophold svarende til to år som oprindeligt tiltænkt, kunne endvidere ikke føre til en ændret vurdering, idet Udlændingenævnet havde foretaget en konkret og individuel vurdering navnlig under henvisning til længden af ansøgerens ophold i Danmark, og henset til at det udtrykkeligt var oplyst i Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse, at hendes opholdstilladelse var betinget af, at betingelserne for opholdstilladelsen løbende ansås for opfyldt. Det fremgik endvidere af tilladelsen, at en au pair skulle søge om at skifte værtsfamilie forud for at starte i en ny værtsfamilie, da det af Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering konkret skulle vurderes, om en sådan ansøgning kunne imødekommes. ÅB/2015/66.

Både au pair-personen og værtsfamilien kan opsiges kontrakten med to ugers varsel eller med øjeblikkelig virkning, hvis der sker alvorlig misligholdelse af kontrakten, eller hvis der er andre tvivlende omstændigheder. En opsigelse af kontrakten vil medføre, at au pair-personens opholdstilladelse inddrages.

3.6. Praktikanter

Efter udlændingelovens § 9 k, stk. 1, kan en udlænding i uddannelsesmæssigt øjemed efter ansøgning få opholdstilladelse med henblik på at være praktikant her i landet.

Ved bekendtgørelse nr. 1512 af 23. december 2014 blev der fastsat nærmere regler om meddelelse af opholds- og arbejdstilladelse til praktikanter og volontører. Bekendtgørelsen trådte i kraft den 1. januar 2015 og finder alene anvendelse for udlændinge, der første gang indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter bekendtgørelsens ikrafttræden. Udlændingenævnet har imidlertid i 2015 alene behandlet sager efter den tidligere gældende praksis.

Ansøgeren skal være fyldt 18 år, men må ikke være fyldt 35 år på ansøgningstidspunktet.

Praktikopholdet skal have til formål at supplere ansøgerens allerede påbegyndte eller afsluttede uddannelse i hjemlandet. Praktikopholdet skal endvidere have en faglig og tidsmæssig tilknytning til ansøgerens påbegyndte eller erhvervede uddannelse i hjemlandet.

Som eksempel på en afgørelse, hvor der ikke forelå tilstrækkelig faglig sammenhæng mellem ansøgerens uddannelse og de arbejdsopgaver, praktikstedet tilbød, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2015 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse i Danmark som praktikant efter udlændingelovens § 9 k, stk. 1, til en statsborger fra Ukraine. Det fremgik af ansøgningskemaet, at praktikstedet beskæftigede sig med produktion af mink, og at ansøgerens arbejdsopgaver blandt andet var fodring, daglig pasning, reproduktion, håndtering af dyr, sundhed, sygdom og hygiejne. Det fremgik endvidere af ansøgningskemaet, at ansøgeren i december 2014 var studerende på en uddannelse som ”Farmer”, at ansøgeren blandt andet havde gennemført fagene ”Labour Protection”, ”Basics of Law studies”, ”Informational Technologies” med videre, og at ansøgeren ikke tidligere havde erhvervs erfaring inden for landbrugsområdet. Ansøgeren påklagede Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse til Udlændingenævnet og anførte blandt andet, at han havde tidligere relevant erfaring, at han talte engelsk, at uddannelsen i Ukraine var relevant i forhold til landbrug og dyreproduktion, at han under sin uddannelse havde været i beskæftigelse med minkproduktion, at der i Ukraine ikke fandtes minklandbrug, og at han efter praktikopholdet ville åbne en minkfarm i Ukraine.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse som praktikant, jf. udlændingelovens § 9 k, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at der ikke kunne ses en sammenhæng mellem ansøgerens uddannelse fra Ukraine og det tilbudte praktikophold, idet fagene, herunder jura, økonomi og virksomhedsudvikling, på ansøgerens uddannelse var meget brede. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at praktikstedets primære produktion var minkproduktion, og at ansøgeren skulle beskæftige sig med dyrepasning uden at have gennemført relevante fag inden for dyrepasning. Det forhold, at ansøgeren tidligere havde relevant erfaring, at han talte engelsk, at uddannelsen i Ukraine var relevant i forhold til landbrug og dyreproduktion, at han under sin uddannelse havde været i beskæftigelse med minkproduktion, at der i Ukraine ikke fandtes minklandbrug, og at han efter praktikopholdet ville åbne en minkfarm i Ukraine, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at der ikke forelå oplysninger om, at praktikopholdet skulle foregå som led i ansøgerens påbegyndte uddannelse som ”Farmer”, og at han havde gennemført fag, der var så brede i deres sigte, at der efter Udlændingenævnets opfattelse ikke var en sådan konkret faglig sammenhæng mellem ansøgerens påbegyndte uddannelse i Ukraine og det tilbudte praktikophold, at det kunne anses for at have til formål at supplere ansøgerens uddannelse. ÅB/2015/67.

Som eksempel på en afgørelse, hvor der ikke forelå tilstrækkelig tidsmæssig sammenhæng mellem ansøgerens uddannelse og praktikopholdet, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2015 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse i Danmark som praktikant, jf. udlændingelovens § 9 k, stk. 1, til en statsborger fra Kina. Det fremgik af ansøgningskemaet, at ansøgeren i 2008 havde færdiggjort sin Bachelor of Arts in Design fra The Polytechnic University, at han i perioden fra 2008 til 2011

var beskæftiget som ”Products and Packaging Designer” i Hong Kong, at ansøgeren i perioden fra 2012 til 2014 var beskæftiget som Senior Designer hos et firma i Hong Kong, og at han var vinderen af en talentpris i 2013.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark som praktikant i medfør af udlændingelovens § 9 k, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i 2008 havde færdiggjort sin uddannelse, at han siden 2008 havde været i beskæftigelse, og at han siden 2011 havde drevet egen virksomhed sammen med en partner. **Udlændingenævnet fandt på denne baggrund**, at der ikke var en sådan tilstrækkelig tidsmæssig sammenhæng mellem ansøgerens uddannelse og det tilbudte praktikophold, at praktikopholdet kunne anses for at have haft til formål at supplere ansøgerens afsluttede uddannelse. Det forhold, at ansøgeren havde anført, at en kunstner og designer i Kina er det samme, kunne ikke føre til en ændret vurdering, da praktikopholdet ikke havde til formål at supplere en i hjemlandet påbegyndt eller afsluttet uddannelse. ÅB/2015/68.

Kortvarige kurser kan ikke sidestilles med en uddannelse og kan derfor ikke danne grundlag for et praktikophold i Danmark. Dette gælder, selvom kurset består af fag, som kan være relevante for det ønskede praktikophold.

Som et eksempel på, at kortvarige kurser ikke kan sidestilles med en uddannelse, og dermed ikke kan danne grundlag for et praktikophold i Danmark, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2015 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse i Danmark som praktikant, jf. udlændingelovens § 9 k, stk. 1, til en statsborger fra Ukraine. Det fremgik af ansøgningsskemaet, at praktikstedets produktion bestod af avl af malkekvæg, og at ansøgeren skulle arbejde med blandt andet traktorkørsel, klargøring og vedligeholdelse, håndtering af dyr, bedømmelse af foder, avl, afregninger med mere. Det fremgik af sagen, at ansøgeren var studerende på uddannelsen ”Farmer” på en Higher Professional Trade School, at uddannelsen bestod af 11 kurser og en eksamensperiode svarende til 875 timer inden for blandt andet jura, økonomi og management.

Udlændingenævnet fandt, at der ikke var en sådan sammenhæng mellem ansøgerens uddannelse som ”Farmer” og det tilbudte praktikophold, at det kunne anses for at have haft til formål at supplere ansøgerens påbegyndte uddannelse på en Higher Professional Trade School, og at ansøgerens uddannelse som ”Farmer” mere måtte anses som et forløb af kortvarige fortløbende kurser end en egentlig selvstændig uddannelse. **Udlændingenævnet henviste** i den forbindelse til, at der efter praksis ikke meddeles opholdstilladelse til ansøgere på baggrund af kortvarige kurser, da disse ikke kunne sidestilles med en uddannelse. Dette var gældende, selvom kurset bestod af enkelte fag, som

kunne have været relevante for det ønskede praktikophold. **Udlændingenævnet bemærkede**, at fem ud af ansøgerens ni teoretiske fag havde et timeantal på 17 timer eller derunder, og at de resterende teoretiske fag havde et timeantal på henholdsvis 30, 51, 85 og 102 timer, hvorfor der var tale om meget korte kursusforløb med teoretisk indhold. **Udlændingenævnet fandt derfor**, at ansøgerens forløb på uddannelsen ”Farmer” på en Higher Professional Trade School primært havde karakter af kortvarige kurser, som efter praksis ikke kunne sidestilles med en egentlig uddannelse. Det forhold, at ansøgeren havde genfremsendt en fagbeskrivelse med et curriculum over den praktiske del af ansøgerens uddannelse, kunne ikke føre til en ændret vurdering heraf, idet **Udlændingenævnet fortsat fandt**, at ansøgerens forløb på uddannelsen havde karakter af kortvarige kurser. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at praktikstedets primære produktion var avl af malkekvæg, og at praktikstedet ikke kunne omfatte alle de praktiske kursusforløb, som ansøgeren også skulle gennemgå under uddannelsen, herunder i forhold til svineslagtning samt høst af grøntsager og bær. **Udlændingenævnet fandt derfor**, at der ikke var en sådan sammenhæng mellem uddannelsen ”Farmer” og det tilbudte praktikophold, at fagene kunne anses for at supplere ansøgerens uddannelse. ÅB/2015/69.

Tilladelse som praktikant i medfør af udlændingelovens § 9 k, stk. 1 gives især på landbrugsområdet. Der kan dog efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 9, meddeles opholdstilladelse til en udlænding, der har indgået aftale eller fået et tilbud om ansættelse inden for landbrugsområdet som fodermester eller driftsleder. Dette kan give anledning til en gråzone mellem anvendelsesområdet for de to bestemmelser.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering ikke havde truffet afgørelse efter den korrekte bestemmelse, kan nævnes:

Udlændingenævnet hjemviste i december 2015 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afvisning af en ansøgning om opholdstilladelse som praktikant, idet ansøgeren befandt sig ulovligt i Danmark. Ansøgeren var statsborger i Kina.

Udlændingenævnet lagde vægt på, at Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering havde truffet afgørelse i medfør af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 9, jf. § 9 a, stk. 4, som omhandlede ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse i Danmark som fodermester eller driftsleder, og at ansøgeren indgav ansøgning som praktikant, jf. udlændingelovens § 9 k, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet fandt det rettest**, at Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering på ny vurderede, hvorvidt ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse som praktikant kunne tages under behandling og i så fald, hvorvidt ansøgeren opfyldte betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse som praktikant. ÅB/2015/70.

3.7. Religiøse forkyndere

Efter udlændingelovens § 9 f, kan der meddeles opholdstilladelse til religiøse forkyndere, missionærer eller personer, der skal virke inden for et religiøst trossamfund.

Ved en religiøs forkynder forstås en udenlandsk forkynder, der her i landet skal forkynde et religiøst budskab.

Ved en missionær forstås en udlænding, der her i landet skal udbrede en bestemt religion eller tro med tilknytning til et herværende trossamfund.

Ved en udlænding, der skal virke inden for et religiøst ordenssamfund forstås nonner og munke, der traditionelt alene virker internt i et ordenssamfund og ikke virker hverken som forkynder eller missionær. Det er en betingelse, at en udlændings virke har et religiøst sigte. En udlænding, der alene skal varetage praktiske eller administrative opgaver, falder uden for bestemmelsen.

Desuden stilles der en række supplerende betingelser, herunder blandt andet krav om dokumentation for tilknytning til folkekirken eller et godkendt eller anerkendt trossamfund, forholdsmæssighed mellem trossamfundets størrelse og antallet af udlændinge med opholdstilladelse efter bestemmelsen, jf. § 9 f, stk. 2, samt krav om en bestået danskprøve inden seks måneder efter meddelelsen af opholdstilladelsen, jf. § 9 f, stk. 4.

Opholdstilladelse som religiøs forkynder efter udlændingelovens § 9 f, stk. 1, kan efter praksis og som udgangspunkt alene forlænges indtil en samlet varighed på kumulativt tre år, medmindre der er tale om en religiøs forkynder, jf. § 9 f, stk. 1, nr. 1, der under opholdet er meddelt vielsesbemyndigelse. Det kan også være tilfældet for personer, der virker inden for et religiøst ordenssamfund.

Udlændingenævnet har i 2015 blandt andet truffet følgende afgørelse vedrørende forlængelse af en opholdstilladelse som religiøs forkynder udover tre år:

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse som religiøs forkynder efter udlændingelovens § 9 f, stk. 1, nr. 1, til en indisk statsborger. Ansøgeren blev i januar 2003 meddelt opholdstilladelse i Danmark som religiøs forkynder, som senest blev forlænget til februar 2006. Ansøgeren blev i februar 2008 meddelt afslag på yderligere forlængelse af sin opholdstilladelse. Denne afgørelse blev ikke påklaget til den daværende klagemyndighed. I juni 2013 indgav ansøgeren på ny ansøgning om opholdstilladelse i Danmark som religiøs forkynder. Det fremgik af ansøgningen, at ansøgeren skulle virke som hjælpepræst, hvorefter Udlændingestyrelsen i oktober 2013 meddelte ansøgeren afslag på opholdstilladelse som religiøs

forkynder. I forbindelse med Udlændingenævnets behandling af sagen indhentede nævnet blandt andet en udtalelse fra Udlændingestyrelsen vedrørende praksis for meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 f. Udlændingestyrelsen oplyste i oktober 2014 til Udlændingenævnet, at der i henhold til praksis sker forlængelse af opholdstilladelse ud over tre år efter udlændingelovens § 9 f, stk. 1, nr. 1, til religiøse forkyndere, såfremt ansøgeren er meddelt vielseskompetence, og at en religiøs forkynder, der ikke er meddelt vielseskompetence, ikke kan få forlænget sin opholdstilladelse ud over tre år – heller ikke ved at skifte opholdsgrundlag eller ved at være udrejst i en periode. Udlændingestyrelsen anførte endvidere, at en udlænding, der her i landet skal virke som missionær, jf. udlændingelovens § 9 f, stk. 1, nr. 2, ikke kan meddeles vielseskompetence og ikke i henhold til praksis kan få forlænget sin opholdstilladelse ud over tre år. Udlændingestyrelsen anførte endelig, at der i henhold til praksis kan ske forlængelse af en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 f, stk. 3, ud over tre år til en person, som virker inden for et religiøst ordenssamfund, uanset at den pågældende ikke er meddelt vielseskompetence, og at denne praksis typisk har været aktuel for munke og nonner inden for den katolske kirke og ordenssøstre inden for den russisk ortodokse kirke. Udlændingestyrelsen udtalte endvidere i januar 2015 med hensyn til betingelsen i udlændingelovens § 9 f, stk. 1, nr. 1, hvorefter forlængelse af en opholdstilladelse som religiøs forkynder ud over tre år betinges af, at den pågældende er meddelt vielseskompetence, at i henhold til lov om ægteskabets indgåelse og opløsning (ægteskabsloven) kan kirkelig vielse finde sted inden for folkekirken, inden for de anerkendte trossamfund og inden for andre trossamfund, når sådanne andre trossamfund har præster, der er bemyndiget til at foretage vielser, og at Ankestyrelsen efter ansøgning kan meddele vielseskompetence til en udlænding, der har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 f, stk. 1, nr. 1, som religiøs forkynder, der er tilknyttet folkekirken eller et anerkendt eller godkendt trossamfund. I forlængelse heraf anførte Udlændingestyrelsen, at vielseskompetencen således er meddelt den enkelte forkynder og ikke trossamfundet, og at trossamfund og menigheder, som har udenlandske religiøse forkyndere tilknyttet, i høj grad er afhængig af forkynderens bistand i forbindelse med visse handlinger med borgerlig gyldighed, herunder at have tilknyttet religiøse forkyndere, der kan have opholdstilladelse ud over tre år. Advokaten gjorde gældende, at ansøgeren – som følge af sin trosretning – ikke havde mulighed for at opnå eller udøve vielsesritualer, som kunne tillægges borgerlig gyldighed, at det var udelukket, at en præst eller hjælpepræst inden for trossamfundet kunne tillægges borgerlige vielseskompetencer, at ansøgeren ikke skulle anses som missionær, da tamilsk hinduisme er en ikke-missionerende religion, og at ansøgeren derfor burde sidestilles med en person, der skal virke inden for et religiøst ordenssamfund, jf. udlændingelovens § 9 f, stk. 1, nr. 3. Advokaten gjorde endvidere gældende, at der ved den af udlændingemyndighederne førte praksis for meddelelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 f, stk. 1, nr. 1, i højst kumulativt tre år for personer, der ikke er meddelt vielsesmyndighed i Danmark, var tale om indirekte forskelsbehandling og henviste i den forbindelse til Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 9, herunder retten til at udøve sin religion.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke på ny kunne meddeles opholdstilladelse som religiøs forkynder, herunder som hjælpepræst, jf. udlændingelovens § 9 f, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnt fandt** således, at ansøgningen om opholdstilladelse med rette var behandlet efter udlændingelovens § 9 f, stk. 1, nr. 1, uanset at ansøgerens advokat havde gjort gældende, at ansøgeren ikke var missionær, og at tamilsk hinduisme i øvrigt var en ikke-missionerende religion, hvorfor ansøgeren burde ligestilles med en person, der skal virke inden for et religiøst ordenssamfund, jf. udlændingelovens § 9 f, stk. 1, nr. 3. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at ansøgeren ikke var omfattet af udlændingelovens § 9 f, stk. 1, nr. 3, da denne bestemmelses anvendelsesområde er nonner og munke, der traditionelt virker internt i et religiøst ordenssamfund og ikke virker som forkyndere, jf. § 9 f, stk. 1, nr. 1, eller som missionærer efter § 9 f, stk. 1, nr. 2. Ansøgeren var ikke tilknyttet sit trossamfund som munk og kunne efter Udlændingenævnets opfattelse ikke ligestilles med en person tilhørende en munkeorden, herunder anses for at have en sådan funktion inden for sit trossamfund, at hans virke kunne karakteriseres som et traditionelt internt virke. Udlændingenævnet henviste endvidere til advokatens beskrivelse af ansøgerens arbejdsopgaver som hjælpepræst, hvoraf det fremgik, at ansøgeren skulle assistere under samtlige daglige ritualer, at det var svært for templets hovedpræst at klare ritualerne alene, og at ansøgeren derfor skulle kunne varetage de ceremonielle opgaver. Ansøgeren blev således af trossamfundet selv beskrevet som ”hjælpepræst”. Efter det oplyste skulle ansøgeren ansættes med henblik på at hjælpe præsten i forbindelse med trossamfundets ceremonielle handlinger, hvilket måtte ligestilles med et eksternt virke med henblik på forkyndelse eller assistance til forkyndelse af trossamfundets religiøse budskab. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgeren havde haft opholdstilladelse i perioden fra januar 2003 til februar 2006 og ikke var meddelt vielseskompetence i Danmark. Ansøgeren kunne således med henvisning til praksis ikke på ny meddeles opholdstilladelse efter bestemmelsen. Det forhold, at advokaten havde gjort gældende, at der ved den af udlændingemyndighederne førte praksis for meddelelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 f, stk. 1, i højst kumulativt tre år for personer, der ikke er meddelt vielsesmyndighed i Danmark, består en indirekte forskelsbehandling som følge af ansøgerens trosretning, idet ansøgeren ikke kunne eller ville opnå vielseskompetence som følge af sin religion, og at gerningen som hjælpepræst inden for ansøgerens trossamfund går i arv fra far til søn, samt at dette skulle være i strid med EMRK artikel 9, herunder retten til at udøve sin religion, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne føre til et ændret udfald af sagen. **Udlændingenævnet fandt**, at der ved denne praksis ikke var tale om indirekte forskelsbehandling i strid med EMRK artikel 9, da der ligger et sagligt formål bag den særlige adgang til forlængelse af opholdstilladelse for personer, der er meddelt vielseskompetence, idet visse trossamfund, der ikke har vielsesadgang, i høj grad kan være afhængige af forkyndere, der er meddelt vielseskompetence. FAM/2015/119.

3.8. Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse

3.8.1. Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse for børn/ægtefæller

En ansøgning om familiesammenføring kan afvises efter henholdsvis udlændingelovens § 9, stk. 21, og § 9 c, stk. 6, hvis udlændingen f.eks. ikke har lovligt ophold på ansøgningstidspunktet, har fået fastsat en udrejsefrist eller har en anden ansøgning under behandling. Det vil skulle vurderes, om en ansøgning bør tillades indgivet under henvisning til Danmarks internationale forpligtelser.

Såfremt en ansøgning om familiesammenføring afvises i henhold til ovennævnte bestemmelser, betyder det, at Udlændingestyrelsen ikke realitetsbehandler ansøgningen, hvorfor ansøgeren må udrejse og henvises til eventuelt at indgive en ny ansøgning fra hjemlandet.

Udgangspunktet er dog, at en ansøgning om ægtefællesammenføring eller familiesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk. 1, og en ansøgning om familiesammenføring efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, kan indgives her i landet, såfremt der er tale om en udlænding, der opholder sig lovligt i Danmark i medfør af en opholdstilladelse, et visum eller et visumfrit ophold, medmindre der er særlige grunde, der taler herimod.

De særlige grunde, der kan tale imod, at en udlænding kan indgive en ansøgning her i landet, vil f.eks. være, hvis det er åbenbart, at udlændingen ikke opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse, eller hvis ansøgeren allerede er meddelt afslag på det, der ansøges om.

Såfremt der er tale om en udlænding, der ikke har lovligt ophold i Danmark, en udlænding, der har fået fastsat en udrejsefrist, eller en udlænding, der har en anden ansøgning under behandling, kan en ansøgning ikke indgives, behandles eller tillægges opsættende virkning her i landet, medmindre Danmarks internationale forpligtelser tilsiger det.

Som eksempel på en afgørelse, hvor en ansøger havde indgivet ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af ægteskab med en herboende reference, og hvor ansøgningen blev indgivet under ansøgerens ulovlige ophold her i landet, hvorfor ansøgningen afvistes, kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 21, til en statsborger fra Kosovo, da ansøgeren på tidspunktet for ansøgningen om opholdstilladelse i Danmark ikke havde lovligt ophold her i landet.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke burde kunne indgive og få behandlet sin ansøgning

om opholdstilladelse her i landet, jf. udlændingelovens § 9, stk. 21. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren indrejste i Danmark i september 2014, og at ansøgerens visum var gyldigt for en indrejse i 90 dage i perioden fra september 2014 til december 2014. Ved indgivelsen af ansøgningen i januar 2015 havde ansøgeren således opholdt sig i Danmark i 111 dage. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren i perioden fra og med september 2014 til og med januar 2015 havde opholdt sig mere end 90 dage i Schengenområdet inden for en periode på 180 dage. **Udlændingenævnet bemærkede**, at beregningen af de 90 dage foretages med udgangspunkt i 1. opholdsdag, og at indrejsedagen således medregnes i de 90 dages visumophold. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren ikke havde lovligt ophold, da han indgav ansøgningen i januar 2015. **Udlændingenævnet fandt**, at Danmarks internationale forpligtelser ikke kunne tilsige, at ansøgerens ansøgning skulle tillades indgivet her i landet. **Udlændingenævnet henviste til**, at det fremgår af forarbejderne til udlændingelovens § 9, stk. 21, at der med vurderingen af, om Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige, at en ansøgning skal tillades indgivet, navnlig sigtes til Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 om hensynet til familiens enhed. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der i sagen ikke forelå oplysninger om personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der i medfør af EMRK artikel 8 kunne tilsige, at ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse burde tillades indgivet her i landet. **Udlændingenævnet bemærkede**, at det følger af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis vedrørende EMRK artikel 8 om familiesammenføring, at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da familier ikke efter EMRK artikel 8 har en umiddelbar ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv. Det var indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren og dennes ægtefælle havde to børn, der var født henholdsvis i april 2013 og i december 2014 i Danmark, og som havde opholdstilladelser i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, gyldige frem til henholdsvis april 2031 og december 2032. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet ansøgerens familieliv med hans ægtefælle var etableret på et tidspunkt, hvor ansøgeren ikke havde haft lovligt ophold her i landet. Ansøgeren fandtes således ikke at have haft en berettiget forventning om at kunne udøve sit familieliv i Danmark. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgerens og dennes ægtefælles to børn ikke havde opnået en selvstændig tilknytning til Danmark, idet børn først antages at have opnået en selvstændig tilknytning til Danmark efter seks til syv års ophold her i landet, hvor barnet har været tilknyttet dansk institution eller skole. Det forhold, at der var henvist til FN's Børnekonvention og hensynet til familiens enhed, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet denne konvention efter Udlændingenævnets opfattelse ikke giver en videre adgang til familiesammenføring end den, der følger af EMRK artikel 8. FAM/2015/104.

Som eksempel på en afgørelse, hvor ansøgningen blev afvist på grund af indgivelse af ansøgning under en fastsat udrejsefrist, kan nævnes følgende sag:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om at afvise at behandle en ansøgning om familiesammenføring til en statsborger fra Gambia, da ansøgningen om opholdstilladelse var indgivet under en fastsat udrejsefrist, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 6. Det fremgik af sagen, at ansøgeren af Udlændingestyrelsen var meddelt afslag på opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra d, og § 9 c, stk. 1, mens ansøgerens og referencens to fællesbørn samtidig blev meddelt opholdstilladelse i Danmark. Udlændingenævnet havde i juni 2014 stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse og havde pålagt ansøgeren at udrejse af Danmark senest i oktober 2014 under hensyn til, at ansøgeren var gravid og havde termin i august 2014. Ansøgeren indgav herefter i september 2014 en ny ansøgning om opholdstilladelse til Udlændingestyrelsen under henvisning til, at hendes nu tre små børn boede i Danmark.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne indgive og få behandlet en ansøgning om opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 6. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Udlændingestyrelsen i april 2014 havde meddelt ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra d, og § 9 c, stk. 1, at Udlændingenævnet i juni 2014 havde stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse og samtidig havde pålagt ansøgeren at udrejse af Danmark senest i oktober 2014, og at ansøgeren på ny i september 2014 havde indgivet en ansøgning om opholdstilladelse under en fastsat udrejsefrist. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke i sagen var oplyst om forhold, der kunne begrunde, at Danmarks internationale forpligtelser kunne tilsige, at ansøgningen alligevel skulle tillades indgivet i Danmark, selvom ansøgningen blev indgivet under en fastsat en udrejsefrist. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke forelå sådanne særlige forhold eller oplysninger om væsentlige helbredsmæssige eller lignende omstændigheder, som medførte, at det ikke kunne kræves, at ansøgeren skulle indgive sin ansøgning til en dansk repræsentation i hjemlandet. **Udlændingenævnet fandt i øvrigt**, at hensynet til familiens enhed eller fællesbørnenes tarv ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerens og referencens tre fællesbørn var meddelt opholdstilladelse i Danmark i henholdsvis april 2014 og september 2014. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at børnene, henset til længden af deres ophold i Danmark, ikke havde opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at dette kunne føre til en fravigelse af udgangspunktet om, at en ansøgning om familiesammenføring skulle indgives fra hjemlandet. ÅB/2015/71.

Som eksempel på en afgørelse, hvor en ansøger havde indgivet ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af ægteskab med en herboende reference, og hvor ansøgningen blev indgivet under ansøgerens ulovlige ophold her i landet, men hvor Udlændingenævnet traf afgørelse om at hjemvise sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet hjemviste i oktober 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om at afvise at behandle en ansøgning om ægtefællesammenføring, jf. udlændingelovens § 9, stk. 21, til en marok-

kansk statsborger. Udlændingestyrelsen havde i september 2015 afvist at behandle ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse under henvisning til, at ansøgeren på ansøgningstidspunktet ikke havde lovligt ophold i Danmark.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse i Danmark ikke burde afvises, jf. udlændingelovens § 9, stk. 21. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klagen var vedhæftet en skrivelse fra Sydøstjyllands Politi, hvoraf det fremgik, at ansøgeren havde indgivet sin ansøgning om opholdstilladelse tre dage, før hendes visum udløb, men at politiet i første omgang havde afvist at videresende ansøgerens ansøgning til Udlændingestyrelsen, idet politiet fejlagtigt havde beregnet, at ansøgeren allerede på dette tidspunkt opholdt sig ulovligt i Danmark. **Udlændingenævnet fandt**, at tidspunktet for ansøgningens indgivelse skulle regnes fra den første henvendelse til politiet, hvor ansøgeren havde lovligt ophold. ÅB/2015/72.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har fundet, at en ansøgning om opholdstilladelse – på trods af at ansøgeren havde lovligt ophold på ansøgningstidspunktet – ikke burde tillades indgivet her i landet, da der forelå særlige grunde, der talte herimod, kan nævnes følgende afgørelser:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om at afvise at behandle en ansøgning om familiesammenføring, idet der var særlige grunde, der talte imod at tillade ansøgningen indgivet i Danmark, jf. udlændingelovens § 9, stk. 21, idet forholdene ikke havde ændret sig i en sådan grad, at der var grundlag for at vurdere sagen på ny. Ansøgeren, som var statsborger i Vietnam, var af Udlændingestyrelsen i juni 2013 og december 2013, hvoraf sidstnævnte afgørelse blev stadfæstet af Udlændingenævnet i april 2014, meddelt afslag på ansøgning om familiesammenføring under henvisning til, at den herboende ægtefælle ikke havde dokumenteret at have været under uddannelse eller været i ordinær beskæftigelse i mindst tre år inden for de sidste fem år forud for ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 12, nr. 6, og at den herboende ægtefælle fortsat måtte antages at være tilknyttet arbejdsmarkedet eller under uddannelse. I august 2014 søgte ansøgeren på ny om familiesammenføring med sin herboende ægtefælle. Det fremgik af ansøgningen, at parret mødte hinanden første gang i sommeren 2003 i Vietnam, at parret indgik ægteskab i marts 2007, at parret inden og efter, at de havde indgået ægteskab, havde kontakt via internettet og over telefonen, og at ansøgeren havde besøgt sin herboende ægtefælle en række gange i perioden fra juli 2008 til 2014. Det fremgik endvidere, at den herboende ægtefælle i perioden fra december 2005 til december 2011 havde arbejdet som CNC-operatør hos en virksomhed, at han i perioden fra januar 2014 til ansøgningstidspunktet havde arbejdet som CNC-operatør hos en anden virksomhed, og at han var i gang med en erhvervsgivende uddannelse som industritekniker.

Udlændingenævnet fandt, at Udlændingestyrelsen med rette havde afvist at tillade ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse indgivet i Danmark under henvisning til, at særlige grunde talte herimod. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren indgav en ny ansøgning om opholdstilladelse her i landet ca. fire måneder efter, at Udlændingenævnet havde stadfæstet Udlændingestyrelsens afslag på opholdstilladelse som familiesammenført. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at den herboende ægtefælle ikke havde dokumenteret, at han havde været under uddannelse eller i ordinær fuldtidsbeskæftigelse i mindst tre år inden for de sidste fem år forud for ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse, og at den herboende ægtefælle fortsat måtte antages at være tilknyttet arbejdsmarkedet eller under uddannelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 12, nr. 6. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at den herboende ægtefælle var påbegyndt en uddannelse som industritekniker, idet uddannelsen ikke var en videregående uddannelse på en offentligt anerkendt uddannelsesinstitution, og den herboende ægtefælle opfyldte derfor ikke betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 12, nr. 6, om at være tilknyttet arbejdsmarkedet eller under uddannelse på det tidspunkt, hvor opholdstilladelsen ville kunne meddeles. **Udlændingenævnet fandt på baggrund af sagens omstændigheder**, at det på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning efter en umiddelbar vurdering af sagen var åbenbart, at det forhold, som begrundede afslaget, ikke havde ændret sig i en sådan grad, at der var grundlag for at vurdere sagen på ny. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at den herboende ægtefælle også ved Udlændingenævnets afgørelse fra april 2014 var i gang med uddannelsesforløbet hos den anden virksomhed, og at der således ikke var sket ændringer i den herboende ægtefælles beskæftigelsesmæssige forhold i forhold til at opfylde betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 12, nr. 6. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke i sagen var oplyst om forhold, der kunne begrunde, at Danmarks internationale forpligtelser kunne tilsige, at ansøgningen alligevel skulle tillades indgivet. ÅB/2015/73.

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om at afvise at behandle en ansøgning om familiesammenføring, idet der var særlige grunde, der talte imod at tillade ansøgningen indgivet i Danmark jf. udlændingelovens § 9, stk. 21. Ansøgeren, som var statsborger i Taiwan, var af Udlændingestyrelsen i juli 2014 meddelt afslag på ansøgning om familiesammenføring under henvisning til, at ansøgeren og den herboende samlever ikke opfyldte kravet om længelevende samliv. I oktober 2014 søgte ansøgeren på ny om familiesammenføring med den herboende samlever. Det fremgik af sagen, at ansøgeren havde opholdt sig hos den herboende samlever i kortere perioder, at de havde rejst sammen i perioder af en varighed på henholdsvis en og tre måneder, og at den herboende samlever havde boet hos ansøgeren i Taiwan i perioder af en varighed på mellem en og halvanden måned. Til støtte for klagen til Udlændingenævnet anførte den herboende samlever, at ansøgeren og den herboende samlever i november 2014 havde levet sammen i halvandet år, at ansøgeren havde haft et højt engagement i Danmark, idet hun havde været aktiv med hen-

syn til sprogundervisning, jobsøgning, sociale aktiviteter og business events, samt at hun havde fået tilbudt et job, som hun måtte give afkald på, idet hun ikke havde en arbejdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke burde kunne indgive sin ansøgning om opholdstilladelse her i landet, jf. udlændingelovens § 9, stk. 21. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at ansøgeren i juli 2014 var blevet meddelt afslag på ansøgning om familiesammenføring, at ansøgeren og den herboende samlever ikke opfyldte kravet om længerevarende samliv, og at ansøgeren søgte at indgive en ny ansøgning om opholdstilladelse i Danmark cirka tre måneder efter, at Udlændingestyrelsen havde meddelt ansøgeren afslag på ansøgning om familiesammenføring. Det fremgik af forarbejderne til udlændingelovens § 9, stk. 18 (nu § 9, stk. 21), at særlige grunde, der kan tale imod, at en udlænding kan indgive en ansøgning her i landet, vil være, hvis det er åbenbart, at udlændingen ikke opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse, eller hvis udlændingen allerede er meddelt afslag på det, der ansøges om. **Udlændingenævnet fandt**, at det på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse ikke var åbenbart, at det forhold, som begrundede afslaget, havde ændret sig i en sådan grad, at der var grundlag for at vurdere sagen på ny. Det forhold, at ansøgeren og den herboende samlever i november 2014 havde levet sammen i halvandet år, at ansøgeren havde haft et højt engagement i Danmark, og at hun havde fået tilbudt et job i Danmark, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne tilsige, at ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse i Danmark burde tillades indgivet her i landet. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at der efter Udlændingenævnets faste praksis ikke kan etableres samlivsforhold under ferie- og besøgsophold. FAM/2015/70.

Med vurderingen af, om Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige, at en ansøgning skal tillades indgivet, sigtes navnlig til EMRK artikel 8 om hensynet til familiens enhed, herunder om det må anses for uforholdsmæssigt, at en ansøger skal afvente resultatet af sin ansøgning i udlandet.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har fundet, at Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige, at en ansøgning bør tillades indgivet her i landet på trods af, at ansøgningen er indgivet under ansøgerens ulovlige ophold, kan nævnes følgende afgørelser:

Udlændingenævnet omgjorde i maj 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om at afvise at behandle en ansøgning om ægtefællesammenføring, jf. udlændingelovens § 9, stk. 21. Det fremgik af sagen, at ansøgeren var statsborger i Irak, og at ansøgeren og den herboende samlever havde to fællesbørn, som var født i Danmark i henholdsvis februar 2009 og januar 2011. Det fremgik endvidere, at ansøgeren i 2011 blev meddelt afslag på familiesammenføring. Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2013 denne afgørelse og pålagde ansøgeren at udrejse af Danmark senest i marts 2013. Ansøgeren sås ikke udrejst af Danmark og indgav på ny i september 2014 en ansøgning om familie-

sammenføring til Udlændingestyrelsen. Udlændingestyrelsen afviste at behandle ansøgningen og henviste herved til ansøgerens ulovlige ophold i Danmark.

Udlændingenævnet fandt efter en konkret og individuel vurdering, at ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse i Danmark ikke burde afvises, uanset at ansøgeren ikke havde lovligt ophold i Danmark på ansøgningstidspunktet i september 2014. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** sagens samlede omstændigheder, herunder at ansøgeren og den herboende samlever havde to fællesbørn, som var født i Danmark i henholdsvis februar 2009 og januar 2011, som havde boet i Danmark med opholdstilladelse, siden de blev født, og som gik i dansk daginstitution. **Udlændingenævnet fandt på denne baggrund**, at det ville være bedst stemmende med Danmarks internationale forpligtelser at tillade ansøgningen indgivet her i landet. **Udlændingenævnet tilbagesendte derfor sagen** til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen kunne realitetsbehandle ansøgningen om opholdstilladelse i Danmark på baggrund af længerevarende samliv. FAM/2015/69.

Udlændingenævnet omgjorde i december 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om at afvise at behandle en ansøgning om ægtefællesammenføring, jf. udlændingelovens § 9, stk. 21, under henvisning til at ansøgeren ikke opfyldte betingelserne for at opnå familiesammenføring.

Udlændingenævnet fandt efter en konkret og individuel vurdering, at ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse i Danmark ikke burde afvises, jf. udlændingelovens § 9, stk. 21, under henvisning til, at hun ikke opfyldte betingelserne for at få familiesammenføring. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der under Udlændingenævnets sagsbehandling var fremsendt en lægeerklæring fra november 2015 vedrørende ansøgerens og den herboende references søn, født i august 2015, hvoraf det fremgik, at sønnen aktuelt var i udredning for et anfaldsfænomen, ligesom det var frarådet, at han udrejste af landet under udredningsperioden. På denne baggrund **fandt Udlændingenævnet**, at det ville være bedst stemmende med Danmarks internationale forpligtelser at tillade ansøgerens ansøgning indgivet her i landet, og at det i forhold til de foreliggende oplysninger ikke kunne føre til et andet resultat, at ansøgeren flere gange tidligere var meddelt afslag på familiesammenføring. **Udlændingenævnet tilbagesendte derfor** sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen kunne realitetsbehandle ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab med den herboende reference. FAM/2015/246.

Udlændingenævnet omgjorde i december 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om at afvise at behandle en ansøgning om ægtefællesammenføring, jf. udlændingelovens § 9, stk. 21, til en somalisk statsborger. Ansøgeren var i juli 2014 blevet meddelt afslag på familiesammenføring, hvilket Udlændingenævnet havde stadfæstet i december 2014, og i den forbindelse var der blevet fastsat en udrejsefrist i februar 2015. Ansøgeren og den herboende samlever havde tre fællesbørn. Ansøgeren

havde født parrets tredje barn i Danmark i december 2014. I januar 2015 indgav ansøgeren på ny en ansøgning om familiesammenføring under henvisning til den herboende samlever.

Udlændingenævnet fandt efter en konkret og individuel vurdering, at ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse i Danmark ikke burde afvises, jf. udlændingelovens § 9, stk. 21, uanset at ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse var indgivet under en fastsat udrejsefrist. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** sagens samlede omstændigheder, herunder at der ved klagen var fremsendt journalblad fra juni 2015 fra to sygehuse i Danmark, hvoraf det fremgik, at ansøgeren og den herboende samlevers tredje barn, som var født i Danmark i december 2014, var født med misdannelse i den højre lunge, at barnet var blevet opereret i februar 2015 og havde fået fjernet den højre lungelap (mellemlappen), og at barnet indtil videre skulle betragtes som kronisk lungesyg. FAM/2015/213.

3.8.2. Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse på erhvervs- og studieområdet m.v.

Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i Danmark er – for så vidt angår erhvervs- og studiesagerne³ – reguleret i indtil flere paragraffer i udlændingeloven, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 4 (erhverv), § 9 i, stk. 2 (studerende), § 9 j, stk. 2 (au pair), § 9 k, stk. 2 (praktikant og volontør), § 9 l, stk. 2 (working holiday), § 9 m, stk. 2 (medfølgende familie til en udlænding med opholdstilladelse med henblik på beskæftigelse), § 9 n, stk. 2 (medfølgende familie til en udlænding med studie- eller praktikantopholdstilladelse) og § 9 p, stk. 2 (Danmarks internationale forpligtelser).

Udlændingenævnet har i 2015 primært haft anledning til at tage stilling til afvisning af indgivelse af ansøgning som au pair, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 2, og ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse som au pair, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 3.

3.8.2.1. Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse som au pair

Efter udlændingelovens § 9 j, stk. 2, kan en ansøgning efter § 9 j, stk. 1, kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af nærmere angivne bestemmelser i udlændingeloven. Efter § 9 j, stk. 2, 1. pkt., skal ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 j, stk. 1, kun kunne indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a⁴, § 4 b⁵ eller § 5, stk. 2⁶, i

³ Forstået bredt som alle de sager, der kan påklages til Udlændingenævnet fra Styrelsen for International Rekruttering og Integration, herunder erhverv, studie, au pair, m.v.

⁴ Udlændingelovens §§ 1-3 a, omhandler skandinaviske statsborgere (§ 1), udlændinge omfattet af EU-reglerne i forhold til ophold i indtil 3 måneder (§ 2), udlændinge med opholdsret i et andet Schengenland (§ 2 a og § 2 b), udlændinge fritaget for visum (§ 3) og udlændinge med opholdsret som følge af et nationalt visum (§ 3 a).

⁵ Udlændingelovens § 4 b omhandler udlændinge, der i særlige tilfælde har fået deres ret til ophold her i landet i medfør af §§ 2-3 a forlænget.

medfør af EU-reglerne, jf. § 6⁷, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f⁸, eller §§ 9 i-9 n⁹ eller § 9 p¹⁰, og hvis ingen særlige grunde taler herimod, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 2, 2. pkt. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, kan ansøgning om opholdstilladelse eller ansøgning om forlængelse, jf. § 9 j, stk. 3, ikke indgives her i landet, medmindre opholdet skyldes omstændigheder, der ikke kan lægges udlændingen til last, eller hvis der foreligger ganske særlige grunde, herunder hvis Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det. Ændringen blev indsat ved lov nr. 1408 af 23. december 2014 og trådte i kraft den 1. januar 2015.

Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, hvis udlændingen har fået fastsat en udrejsefrist, eller hvis udlændingen har en anden ansøgning under behandling, kan ansøgning efter § 9 j, stk. 1 ikke indgives her i landet, medmindre Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det, jf. § 9 j, stk. 2, 2. pkt.

Ved formuleringen om, at Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige, at en ansøgning skal tillades indgivet her i landet, er der navnlig sigtet til ansøgninger om familiesammenføring, hvor det på baggrund af en umiddelbar vurdering ikke kan afvises, at der er et beskyttelsesværdigt familieliv, som er omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8.

Som eksempel på en afgørelse om afvisning af indgivelse af en ansøgning om opholdstilladelse som au pair kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2015 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afvisning af indgivelse af en ansøgning om opholdstilladelse som au pair i Danmark til en filippinsk statsborger, da hun på tidspunktet for ansøgningen om opholdstilladelse i Danmark ikke havde lovligt ophold her i landet, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 2. Ansøgeren havde haft opholdstilladelse i Norge i perioden fra marts 2014 til august 2014 og var indrejst i Danmark på den norske opholdstilladelse i august 2014. Ansøgningsgebyret blev betalt i september 2014, og ansøgningen blev indgivet til Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering i oktober 2014. Det fremgik af et brev, der var vedlagt ansøgningen, at værtsmoderen beklagede den sene ansøgning, at gebyret var betalt i september 2014, og at værtsmoderen tidligere havde indsendt en ansøgning, men at denne ifølge værtsmoderen måtte være gået tabt i posten. Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering

⁶ Udlændingelovens § 5, stk. 2, er en bemyndigelsesbestemmelse for udlændinge-, integrations- og boligministeren til at fastsætte regler om fritagelse for opholdstilladelse for visse børn under 18 år.

⁷ Udlændingelovens § 6 omhandler udlændinge omfattet af EU-reglerne.

⁸ Udlændingelovens §§ 7 og 8 omhandler asyl, § 9 omhandler familiesammenføring, § 9 a omhandler erhverv, § 9 b omhandler humanitær opholdstilladelse, § 9 c omhandler ganske særlige grunde, § 9 d omhandler opholdstilladelse til visse tidligere danske statsborgere, § 9 e omhandler opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien og § 9 f omhandler religiøse forkyndere.

⁹ Udlændingelovens § 9 i omhandler studerende, § 9 j omhandler au pair, § 9 k omhandler praktikanter og volontører, § 9 l omhandler working holiday, § 9 m omhandler medfølgende familiemedlemmer til en udlænding med erhvervsopholdstilladelse og § 9 n omhandler medfølgende familiemedlemmer til en udlænding med studieopholdstilladelse, en praktikantopholdstilladelse eller en volontøropholdstilladelse.

¹⁰ Udlændingelovens § 9 p omhandler opholdstilladelser meddelt som følge af Danmarks internationale forpligtelser.

anmodede i november 2014 ansøgeren om at dokumentere sit lovlige ophold i Danmark på tidspunktet for ansøgningens indgivelse i oktober 2014. I januar 2015 modtog styrelsen et brev fra værtsmoderen, hvori hun oplyste, at hun registrerede ansøgeren online i august 2014, men at hun ved en fejl ikke fik sendt det fysiske ansøgningsskema til styrelsen. Vedlagt brevet var ansøgerens norske opholdskort, som var gyldigt i perioden fra marts 2014 til august 2014. I januar 2015 afviste Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering at behandle ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse som au pair under henvisning til, at hun ikke havde lovligt ophold i Danmark på ansøgningstidspunktet. Til støtte for klagen anførte værtsmoderen, at ansøgerens pas var udløbet, hvorfor ansøgeren måtte vente på et nyt pas, førend hun kunne ansøge om opholdstilladelse som au pair i Danmark, at værtsmoderen ved en fejl ikke fik fremsendt den rette dokumentation til Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering, at hun handlede i god tro, at hun ikke havde intentioner om at have ansøgeren boende uden et lovligt opholdsgrundlag, samt at værtsfamilien flyttede i perioden og derfor ikke modtog Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings brev, hvori styrelsen havde anmodet om dokumentation for ansøgerens lovlige ophold i Danmark.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne tillades at indgive en ansøgning om opholdstilladelse som au pair i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 2. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgeren på tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om opholdstilladelse som au pair ikke opholdt sig lovligt i Danmark, idet ansøgerens norske opholdstilladelse var udløbet i august 2014. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at ansøgeren ventede på et nyt pas, førend hun kunne ansøge om opholdstilladelse som au pair i Danmark, at den første ansøgning gik tabt i posten, at det skyldtes en fejl, at der ikke blev fremsendt den korrekte dokumentation, samt at værtsfamilien flyttede og dermed ikke modtog brevet, hvori styrelsen havde anmodet om dokumentation for ansøgerens lovlige ophold, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at værtsmoderen havde anført, at hun havde handlet i god tro, at hun ikke havde intentioner om at have ansøgeren boende uden lovligt opholdsgrundlag, at ansøgeren blev betragtet som en del af værtsmoderens familie, og at ansøgerens egen familie var fraflyttet ansøgerens barndomshjem i Filippinerne. **Udlændingenævnet lagde således vægt på**, at ansøgeren efter det oplyste indrejste i Danmark i august 2014, at ansøgerens norske opholdstilladelse udløb den samme dag, som hun indrejste, at gebyret for indgivelse af ansøgningen blev betalt i september 2014, og at Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering først modtog ansøgningen om opholdstilladelse i oktober 2014. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at afvisningen var i strid med Danmarks internationale forpligtelser. ERH/2015/83.

Tilsvarende har Udlændingenævnet også taget stilling til afvisning af indgivelse af en ansøgning om forlængelse af en au pair opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 3:

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2015 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afvisning af en ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse som au pair i Danmark meddelt til en ansøger fra Filippinerne, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 1. Ansøgeren indgav sin ansøgning om forlængelse af opholdstilladelsen til Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering knap halvanden måned efter, at den oprindelige opholdstilladelse var udløbet.

Udlændingenævnet fandt, at Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering med rette havde afvist ansøgerens ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse som au pair her i landet, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 3, jf. stk. 2, 2. pkt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgningen var indgivet efter udløbet af den oprindelige opholdstilladelse, og at det som altovervejende hovedregel er et krav, at ansøgning om forlængelse af en eksisterende opholdstilladelse som au pair indgives, inden opholdstilladelsen udløber. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå omstændigheder, der efter forarbejderne til bestemmelsen kunne begrunde en dispensation fra betingelsen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik udtrykkeligt på engelsk af den oprindelige opholdstilladelse, at en eventuel ansøgning om forlængelse af opholdstilladelsen skulle indgives, inden opholdstilladelsens udløb, at en sådan ansøgning tidligst kunne indgives to måneder inden opholdstilladelsens udløb, og at ansøgerens ophold her i landet ville blive betragtet som ulovligt, såfremt hun indleverede en ansøgning om forlængelse efter udløbet af hendes oprindelige opholdstilladelse. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren havde et personligt ansvar for at sikre sig, at hun på ethvert tidspunkt overholdt betingelserne for sin opholdstilladelse. **Udlændingenævnet tillagde det desuden betydelig vægt**, at forlængelsesansøgningen først var indgivet knap halvanden måned efter, at den oprindelige opholdstilladelse udløb, og at der således var passeret et længere tidsrum, hvilket talte for, at ansøgningen skulle afvises. ERH/2015/158.

3.9. Tidsbegrænset opholdstilladelse

Tidsbegrænset opholdstilladelse meddeles i henhold til udlændingelovens § 11¹¹. Efter udlændingelovens § 11, stk. 3, kan der bl.a. meddeles tidsbegrænset opholdstilladelse, når en udlænding lovligt har boet her i landet i mindst fem år og i hele perioden har haft opholdstilladelse i medfør af nærmere angivne bestemmelser. Det er endvidere en betingelse, at der ikke er grundlag for at inddrage udlændingens nuværende opholdstilladelse. Derudover stilles der en række supplerende betingelser for, at der kan meddeles tidsbegrænset opholdstilladelse.

¹¹ Pr. 1. marts 2016 er der indført ændrede betingelser for meddelelse af tidsbegrænset opholdstilladelse, jf. lov nr. 102 af 3. februar 2016, med virkning for ansøgninger om tidsbegrænset opholdstilladelse, der er indgivet fra og med den 10. december 2015. Når der i det følgende henvises til betingelserne for tidsbegrænset opholdstilladelse og Udlændingenævnets praksis herfor, er det således i forhold til de tidligere gældende betingelser for tidsbegrænset opholdstilladelse og for ansøgninger, der er indgivet før den 10. december 2015.

Der vil kunne dispenseres fra de supplerende betingelser, hvis det f.eks. følger af Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's handicapkonvention. Derudover findes der en række dispensationsgrunde for særlige grupper af udlændinge, herunder f.eks. unge der er mellem 18 og 19 år på ansøgningstidspunktet.

Udlændingenævnet har i 2015 haft anledning til at tage stilling til en række af de betingelser, der stilles for at meddele tidsubegrænset opholdstilladelse.

3.9.1. Lovligt ophold – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1

Efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1, kan der efter ansøgning meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse til en udlænding, som har boet lovligt her i landet i mere end de sidste 5 år, og som i hele denne periode har haft opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n eller 9 p. Det vil sige, at udlændingen som udgangspunkt godt kan skifte opholdsgrundlag i løbet af de fem år. En udlænding med opholdstilladelse på baggrund af ægteskab eller fast samlivsforhold, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, eller § 9 c, stk. 1, skal dog have fem års opholdstilladelse på baggrund af det samme ægteskab eller samlivsforhold, og vil således skulle starte på en ny fem-årig periode, hvis der meddeles en ny opholdstilladelse på grundlag af et nyt ægteskab. Efter udlændingelovens § 11, stk. 4 og stk. 5, vil ophold i udlandet af et til to års varighed også kunne indgå i beregningen af fem-års kravet under visse nærmere angivne betingelser. Det er en forudsætning for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark, at udlændingen på ny har taget ophold i Danmark med opholdstilladelse.

Den periode, hvor en udlænding som led i sit ansættelsesforhold har været udstationeret eller udsendt til udlandet, indgår ved beregningen af opholdet, hvis den pågældende person er ansat i en dansk offentlig myndighed, en privat virksomhed, en forening eller en organisation, dog højst med 2 år, jf. udlændingelovens § 11, stk. 4. Se også § 11, stk. 4, nr. 1-3.

Beregningen af 5 års perioden sker herudover i overensstemmelse med udlændingelovens § 27.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til kravet om lovligt ophold, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark til en mexicansk statsborger efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1, jf. § 27, stk. 3, jf. stk. 1. Ansøgeren blev i maj 2008 meddelt opholdstilladelse, som senere blev forlænget til juli 2009. I maj 2010 indgav ansøgeren en ansøgning om opholdstilladelse

i Danmark via den danske ambassade i Mexico, som blev meddelt hende samme dag. I september 2013 indgav ansøgeren en ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse, som Udlændingestyrelsen meddelte endeligt afslag på i juli 2014. Ansøgeren påklagede afgørelsen til Udlændingenævnet i september 2014, hvorved hun blandt andet anførte, at hun fra juli 2009 til maj 2010 havde opholdt sig i Mexico, hvor hun havde studeret. Det fremgik af Det Centrale Personregister, at ansøgeren siden sin indrejse til Danmark i juli 2008 havde haft adresse i Danmark.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen om at have boet her i landet i mindst fem år og i hele denne periode haft opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1, jf. § 27, stk. 1 og 3. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren fra juli 2009 til maj 2010 ikke havde haft en gyldig opholdstilladelse i Danmark og efter hendes egne oplysninger var udrejst af landet fra august 2009 til maj 2010. Udlændingenævnet bemærkede, at beregningen af kravet om fem års lovligt ophold afbrydes, når en opholdstilladelse udløber, bortfalder eller inddrages, jf. udlændingelovens § 27, stk. 3. Udlændingenævnet bemærkede endvidere, at såfremt en ansøgning om opholdstilladelse er indgivet i udlandet, regnes perioden fra udlændingens tilmelding til folkeregisteret, jf. udlændingelovens § 27, stk. 1, og da det hverken fremgik af Det Centrale Personregister eller UdlændingInformationsPortalen, hvornår ansøgeren på ny indrejste i Danmark, fastsatte Udlændingenævnet perioden for lovligt ophold her i landet som løbende fra maj 2010, på hvilket tidspunkt ansøgeren af ambassaden i Mexico blev meddelt opholdstilladelse. Udlændingenævnet oplyste i den forbindelse, at det fremgår af lov om Det Centrale Personregisters § 24, stk. 1, at enhver, som fraflytter til udlandet, skal registreres i Det Centrale Personregister som udrejst, og at et ophold i udlandet over seks måneder altid skal anmeldes som en fraflytning til udlandet. Det kunne derfor ikke gøre nogen forskel, at ansøgeren ikke havde været anmeldt folkeregisteret i forbindelse med hendes udrejse af Danmark. **Udlændingenævnet fandt derfor**, at det alene var den periode, der fulgte efter meddelelsen af opholdstilladelsen fra den danske ambassade i Mexico i maj 2010, der kunne indgå i beregningen af, hvorvidt ansøgeren havde boet her i landet i mindst fem år. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerens opholdstilladelse i Danmark udløb i juli 2009, og at det fremgik af en udskrift fra den danske ambassade i Mexicos sagssystem, at hun først i maj 2010 ansøgte om opholdstilladelse i Danmark via ambassaden, og at ambassaden samme dag i maj 2010 meddelte hende opholdstilladelse i Danmark gældende til juni 2012. Ansøgeren sås således ikke inden sin udrejse til Mexico eller i forbindelse med udløbet af sin opholdstilladelse i juli 2009 at have kontaktet de danske udlændingemyndigheder med henblik på dispensation fra bortfald eller en eventuel forlængelse af sin opholdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen om at have boet her i landet i mindst fem år og i hele denne periode have haft opholdstilladelse. FAM/2015/25.

Udlændingenævnet genoptog sin afgørelse fra april 2013 og omgjorde i maj 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en russisk statsborger under

henvisning til, at hun ikke havde boet lovligt i Danmark i mindst fem år forud for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1. Ansøgeren blev i juni 2003 meddelt opholdstilladelse i Danmark som flygtning efter udlændingelovens § 7, stk. 1, og udrejste i perioden fra september 2010 til august 2012 til Rusland i forbindelse med forsøg på repatriering. Udlændingestyrelsen forlængede i november 2012 ansøgerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.

Udlændingenævnet lagde ved sin afgørelse vægt på, at Udlændingenævnet i februar 2014 traf afgørelse vedrørende ansøgerens tidligere ægtefælles ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse, hvormed Udlændingenævnet samtidig tilkendegav en ændret praksis for vurdering af kriteriet ”fem års lovligt ophold”, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1. **Udlændingenævnet omgjorde** således i februar 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til ansøgerens tidligere ægtefælle under henvisning til, at han samlet set havde haft fem års lovligt ophold i Danmark. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at forholdene vedrørende udrejse, ophold i Rusland samt efterfølgende indrejse på ny i Danmark i henholdsvis ansøgerens og ansøgerens tidligere ægtefælles sager var identiske. FAM/2015/57.

Udlændingenævnet omgjorde i august 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en statsborger fra Tyrkiet efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1, under henvisning til at ansøgeren ikke opfyldte kravet om at have boet lovligt her i landet i mindst fem år.

Udlændingenævnets flertal fandt grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse fra marts 2014. **Flertallet fandt** således ud fra en konkret vurdering af sagens samlede omstændigheder, at ansøgeren ikke på afgørelsestidspunktet burde meddeles afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at ansøgeren ikke opfyldte kravet om at have boet lovligt her i landet i mindst fem år, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1, jf. § 27, stk. 1. **Flertallet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i august 2008 blev meddelt ret til ophold i Danmark efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 13, på baggrund af, at den herboende reference fejlagtigt var registreret som dansk statsborger. Ansøgeren blev derfor i februar 2013 meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Flertallet fandt**, at ansøgeren derfor burde stilles, som om ansøgeren fra sin indrejse i Danmark havde haft ret til opholdstilladelse efter udlændingelovens almindelige regler, og at ansøgeren derfor skulle stilles, som om hun samlet havde haft mere end fem års lovligt ophold i Danmark. Flertallet henviste i den forbindelse også til en generel forvaltningsretlig grundsætning om berettigede forventninger. Det blev også tillagt betydning, at den herboende reference, som ansøgerens opholdstilladelse i Danmark siden 2008 havde beroet på, i maj 2013 blev meddelt statsborgerskab i Danmark. Tilsvarende havde parrets fællesbørn samme dag fået dansk statsborgerskab. FAM/2015/156.

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en russisk statsborger fra Letland. Ansøgeren blev i juli 2008 meddelt opholdstilladelse efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 2. I september 2013 indgav ansøgeren ansøgning til Statsforvaltningen om EU-opholdsdokument i Danmark. Ansøgeren havde i den forbindelse oplyst, at han var statsborger i Letland. I september 2013 meddelte Statsforvaltningen ansøgeren, at ansøgningen om EU-opholdsdokument blev oversendt til Udlændingestyrelsen som en ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse, idet Statsforvaltningen ikke havde kompetence til at behandle ansøgninger for ansøgere med et Aliens Passport. Udlændingestyrelsen anmodede i januar 2014 om ansøgerens bemærkninger til, at Udlændingestyrelsen ville lægge til grund, at ansøgeren ikke var lettisk statsborger og dermed ikke var EU-statsborger. Ansøgeren oplyste i januar 2014 over for Udlændingestyrelsen, at han kom fra Letland, at han fik hjælp til at udfylde ansøgningen i Statsforvaltningen, at han ikke havde lettisk statsborgerskab, at han var født i Letland, at han boede i Letland indtil 2008, hvorefter han indrejste i Danmark, og at han havde været i uafbrudt beskæftigelse i Danmark, siden han indrejste i 2008. I juli 2014 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. I juli 2014 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. I august 2014 klagede ansøgeren over Udlændingestyrelsens afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse. Ansøgeren anførte til støtte for sin klage, at han efter at have fremvist sit lettiske pas til Statsforvaltningen blev henvist til at udfylde et ansøgningsskema om opholdstilladelse efter EU-bekendtgørelsen, at han fik hjælp til at udfylde ansøgningen af en medarbejder fra Statsforvaltningen, at han havde et lettisk pas, men at han ikke var statsborger i Letland, at han var født i Letland, at han boede i Letland indtil 2008, hvorefter han indrejste i Danmark, og at hans ægtefælle i december 2013 blev meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse efter EU-opholdsbekendtgørelsen. Vedlagt klagen var blandt andet en skrivelse fra den lettiske ambassade i Danmark fra august 2014, hvoraf det fremgik, at ansøgeren ikke var statsborger i Letland, og at han tilhørte det russiske mindretal i Letland.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, da han ikke havde boet lovligt her i landet i mindst fem år og i hele denne periode havde været meddelt opholdstilladelse efter en af bestemmelserne i udlændingelovens §§ 7–9 f, 9 i–9 n eller 9 p, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i juli 2014 blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. Ansøgeren havde således på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse i relation til udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1, alene haft opholdstilladelse i Danmark i cirka ni måneder regnet fra juli 2014, idet gyldigheden af ansøgerens opholdstilladelse skulle regnes fra det tidspunkt, hvor betingelserne for opholdstilladelsen var opfyldt, jf. udlændingelovens § 27, stk. 1. Det forhold, at ansøgeren havde boet i Danmark siden juli 2008, hvor han fejlagtigt var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 2, kunne ikke føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet

bemærkede hertil, at en betingelse for at blive meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens almindelige regler i Danmark er, at ansøgeren skal have boet lovligt i Danmark i mindst fem år og i hele denne periode have haft opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7–9 f, 9 i–9 n eller 9 p, at ansøgerens ret til ophold meddelt af Statsforvaltningen i juli 2008 var meddelt efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 2, og dermed ikke i medfør af udlændingelovens almindelige regler, og derfor allerede af den grund ikke kunne medregnes ved opgørelse af længden af ansøgerens lovlige ophold i Danmark, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1. Det forhold, at ansøgeren havde haft uafbrudt beskæftigelse i Danmark siden hans indrejse i 2008, kunne ikke føre til en ændret vurdering, da dette ikke kunne føre til meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse. Udlændingenævnet bemærkede hertil, at ansøgeren ikke havde haft ret til ophold i Danmark efter udlændingelovens §§ 7–9 f, 9 i–9 n eller 9 p, før han i juli 2014 blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, uanset om han havde været i god tro vedrørende sin ret til ophold i medfør af EU-reglerne. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at ansøgeren på denne baggrund kunne have fået en mulig berettiget forventning om fortsat ret til ophold, men ikke en berettiget forventning om tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. Det forhold, at ansøgerens ægtefælle i december 2013 blev meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse efter EU-reglerne, kunne ikke føre til en ændret vurdering, da det fremgik af UdlændingeInformationsPortalen, at ansøgerens ægtefælle var lettisk statsborger, hvorimod ansøgeren var russisk statsborger fra Letland. FAM/2015/202.

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1. Ansøgeren, som var kinesisk statsborger, blev i april 2009 meddelt opholdstilladelse som studerende i Danmark, som var gyldig indtil juni 2011. Ansøgeren blev endvidere i maj 2012 meddelt opholdstilladelse med gyldighed til ultimo juli 2013. I maj 2014 blev ansøgeren meddelt opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført på baggrund af en ansøgning indleveret medio 2013. Det fremgik af denne opholdstilladelse, at den var gyldig fra ultimo januar 2014, hvor betingelserne for opholdstilladelsen var opfyldt, og at denne dato var afgørende for, hvornår ansøgeren kunne få permanent opholdstilladelse. Ultimo juli 2014 indgav ansøgeren en ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark og blev i februar 2015 af Udlændingestyrelsen meddelt afslag herpå. Det var til støtte for klagen gjort gældende, at ansøgningen om opholdstilladelse i Danmark på baggrund af familiesammenføring var indgivet i juli 2013, hvilket var inden udløbet af ansøgerens opholdstilladelse som studerende i juli 2013, at der således var tale om uafbrudt ophold i Danmark siden april 2009, og at kravet om fem års lovligt ophold i Danmark derfor var opfyldt.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse kunne meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1, da hun ikke havde boet lovligt her i landet i mindst fem år, og i hele denne periode havde været meddelt opholdstilladelse efter en af bestemmelserne i udlændingelovens §§ 7–9 f, 9 i–9 n eller 9 p, idet hun

ikke havde haft opholdstilladelse i perioden fra ultimo juli 2013 til ultimo januar 2014. **Udlændingenævnet lagde herved afgørende vægt på** ordlyden af bestemmelsen i udlændingelovens § 27, stk. 3, hvoraf det fremgår, at beregningen af de i udlændingelovens § 27, stk. 1, nævnte tidsrum – herunder beregningen af tidsrummet for lovligt ophold i Danmark efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1 – afbrydes, når en meddelt opholdstilladelse udløber. Da ansøgerens opholdstilladelse som studerende udløb ultimo juli 2013, lagde Udlændingenævnet således til grund, at beregningen af ansøgerens sammenhængende lovlige ophold blev afbrudt herved. **Udlændingenævnet lagde endvidere afgørende vægt på**, at det fremgår af udlændingelovens § 27, stk. 1, at de i § 11, stk. 3, nr. 1, nævnte tidsrum regnes fra tidspunktet, hvor betingelserne for opholdstilladelsen er opfyldt, såfremt dette tidspunkt ligger efter ansøgningstidspunktet. Udlændingenævnet henviste i denne forbindelse til, at det fremgik af ansøgerens opholdstilladelse fra maj 2014, at den var gyldig fra ultimo januar 2014, hvor betingelserne for opholdstilladelsen var opfyldt, samt at det fremgik af Det Centrale Personregister, at ansøgerens herboende ægtefælle, med hvem ansøgeren blev familiesammenført, først fyldte 24 år ultimo januar 2014, hvorfor ægteskabet mellem den herboende ægtefælle og ansøgeren først kunne danne grundlag for en opholdstilladelse som familiesammenført fra den dato, hvor den herboende ægtefælle opfyldte 24-årskravet, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. FAM/2015/165.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark til en nepalesisk statsborger efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1, jf. § 27, stk. 3, jf. stk. 1.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen om at have boet lovligt her i landet i mindst fem år og i hele denne periode have haft opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i juni 2007 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, gyldig til december 2009, at ansøgeren i maj 2009 på ny blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, gyldig til juli 2011, at denne opholdstilladelse i december 2011 blev forlænget med tre dage, at ansøgeren i januar 2012 indgav en ny ansøgning om opholdstilladelse, at ansøgeren i maj 2012 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 i, stk. 1, gyldig til december 2013, at ansøgeren i februar 2014 på ny blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 i, stk. 1, gyldig til juli 2014, og at ansøgeren i juni 2014 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 3, gyldig til juni 2018. **Udlændingenævnet fandt endvidere** til forskel fra Udlændingestyrelsen, at ansøgeren ikke havde haft opholdstilladelse efter en af bestemmelserne i udlændingelovens §§ 7-9 f eller 9 i-9 n, i perioden fra december 2011 til maj 2012. **Udlændingenævnet fandt** det uheldigt, at Udlændingestyrelsen kun regnede perioden fra december 2011 til januar 2012 som den periode, hvor ansøgeren ikke havde haft opholdstilladelse. Ansøgeren havde således på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse i relation til udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1, ale-

ne haft opholdstilladelse i Danmark på sit nuværende grundlag i cirka tre år og fem måneder, regnet fra maj 2012, idet gyldigheden af ansøgerens opholdstilladelse regnes fra det tidspunkt, hvor betingelserne for opholdstilladelsen er opfyldt, jf. udlændingelovens § 27, stk. 1. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgeren til støtte for sin klage havde anført, at han først modtog Udlændingestyrelsens afgørelse på Udlændingestyrelsens sidste åbningsdag i året 2011, hvorfor han ikke havde mulighed for at indhente de nødvendige papirer fra sin uddannelsesinstitution i udfyldt stand og samtidig få indleveret ansøgningen rettidigt. Udlændingenævnet bemærkede hertil, at det er muligt at indgive en ansøgning (om forlængelse) og efterfølgende fremsende dokumentation til brug for afgørelsen. Ansøgeren kunne således have indsendt sin ansøgning, mens Udlændingestyrelsen holdt lukket i forbindelse med jul og nytår 2011/2012 eller have indgivet ansøgningen på Udlændingestyrelsens første åbningsdag i januar 2012. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det forhold, at ansøgeren i november 2011 havde fået udstedt en tilbagejættilladelse gældende hele december 2011, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet det er en udlændings eget ansvar at sikre, at han eller hun har en gyldig opholdstilladelse, når han eller hun indrejser i Danmark igen. FAM/2015/226.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1. Ansøgeren, som var statsborger i Bangladesh, opholdt sig på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse i Kina som led i sit ph.d.-stipendiat ved Københavns Universitet og havde til ansøgningen om tidsubegrænset opholdstilladelse oplyst, at han forventede at være udrejst frem til februar 2016.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, stk. 3, da han ikke opfyldte en grundlæggende betingelse for meddelelse heraf, idet ansøgeren på afgørelsestidspunktet ikke havde ophold i Danmark, da han var bosat i Kina. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det følger af udlændingelovens § 11, stk. 3, at der kun kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, hvis der ikke er grundlag for at inddrage en opholdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt endvidere** ud fra tilsvarende betragtninger, hvor ansøgerens opholdstilladelse var bevaret under forudsætning af, at han inden februar 2016 på ny bosatte sig i Danmark, at det først på tidspunktet for hans genindrejse og fornyede bosætning i Danmark endeligt kunne fastlægges, at hans opholdstilladelse ikke var bortfaldet, uanset det igangværende udlandsophold. Forudsætningen for, at ansøgerens opholdstilladelse ikke var bortfaldet – det vil sige ”indrejst inden februar 2016” – skulle således være opfyldt forud for, at der kunne meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, på tilsvarende vis som der ikke kunne meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, hvis der måtte være grundlag for at inddrage en meddelt opholdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at det ligeledes måtte følge af en sproglig fortolkning af udlændingelovens § 11, stk. 3, jf. § 11, stk. 4 og stk. 5, at udlandsophold først indgår i beregningen af opholdets længde og beskæftigelseskravet, når ansøgeren er vendt endeligt tilbage til Danmark, idet

det fremgår af udlændingelovens § 11, stk. 4 og stk. 5, at ansøgeren ”har haft” ophold i udlandet, herunder i forhold til beskæftigelse i udlandet, som vil kunne medregnes for højst to år. Udlændingenævnet henviste desuden til, at det fremgår af udlændingelovens § 11, stk. 6, at der i forhold til uddannelsesforløb i udlandet henvises til ”afsluttede ophold”. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der til sagen ikke var oplyst om sådanne særlige konkrete forhold, at der var mulighed for, at ansøgeren kunne gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 14, hvorefter der kan gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter lempeligere betingelser end normalt, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN’s handicapkonvention, tilsiger det. FAM/2015/241.

3.9.2. Forfalden gæld til offentlige myndigheder – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 4

En udlænding kan ikke meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, før eventuel forfalden gæld til det offentlige er tilbagebetalt. Dog kan en udlænding meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse på trods af forfalden gæld til det offentlige, hvis den manglende afvikling af gælden skyldes, at der er givet henstand med gælden. Det er dog samtidig en forudsætning, at gælden ikke overstiger 100.000 kr.

Følgende typer gæld er omfattet, jf. bemærkningerne til lovforslag nr. L 188 af 26. marts 2010, afsnit 4.2.1.3:

- 1) tilbagebetalingspligtige ydelser efter lov om social service eller lov om aktiv socialpolitik,
- 2) børnebidrag, der er udbetalt forskudsvis af det offentlige efter lov om børnetilskud og forskudsvis udbetaling af børnebidrag,
- 3) daginstitutionsbetaling,
- 4) tilbagebetaling af for meget udbetalt boligstøtte, jf. § 47 i lov om individuel boligstøtte,
- 5) tilbagebetaling af boligtilskudslån, og
- 6) skatter og afgifter, medmindre skatte- eller afgiftsrestancen skyldes forhold, der ikke kan lægges ansøgeren til last.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til kravet om ingen forfalden gæld til det offentlige, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i november 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 4, til en statsborger fra Myanmar (Burma). Udlændingestyrelsen havde meddelt ansøgeren afslag, idet han ikke opfyldte kravet om ikke at have forfalden gæld til det offentlige.

Udlændingenævnet lagde vægt på, at SKAT og ansøgerens bopælskommune havde oplyst, at ansøgeren på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse alene havde et udestående på 250 kr. til

det offentlige, som ifølge kommunen var et rykkergebyr i forbindelse med, at ansøgeren først i marts 2015 havde betalt for en daginstitutionsplads for januar måned 2015. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at ansøgerens skyldige beløb på 250 kr. henset til beløbets størrelse og karakter ikke kunne sidestilles med gæld for en daginstitutionsplads eller for at være en skat eller en afgift. FAM/2015/208.

Udlændingenævnet hjemviste i december 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 4, til en statsborger fra Pakistan. Udlændingestyrelsen havde meddelt ansøgeren afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse, idet han ikke opfyldte kravet om ikke at have forfalden gæld til det offentlige, da han på Udlændingestyrelsens afgørelsestidspunkt havde gæld til en kommune på 20.852 kr. for et indskudslån, som han afdrog 400 kr. på pr. måned med start den 1. august 2015.

Udlændingenævnet fandt grundlag for at hjemvise sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, idet Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at han ikke opfyldte kravet om ikke at have forfalden gæld til det offentlige. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at kommunen ved brev fra november 2015 havde oplyst, at ansøgeren havde modtaget et indskudslån på 20.852 kr., at han i juli 2015 havde ønsket en frivillig afdragsordning på 400 kr. pr. måned, og at gælden først var forfalden til betaling i oktober 2019. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at gæld først er forfalden, når det tidspunkt, hvor det offentlige har krav på betaling af gælden eller dele heraf, er overskredet, jf. bemærkningerne til udlændingelovens § 11, stk. 3, jf. lovforslag nr. L 188 fremsat den 26. marts 2010, pkt. 4.2.1.3. FAM/2015/211.

3.9.3. Offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5

En udlænding kan ikke meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, hvis udlændingen har modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven i tre år forud for det tidspunkt, hvor udlændingen indgiver ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse, og indtil udlændingen vil kunne meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, bortset fra hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, og ydelser, der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor. Bestemmelsen svarer således til udlændingelovens § 9, stk. 5, bortset fra tidspunktet, hvorfra den tre-årige periode beregnes.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til kravet om ikke at have modtaget offentlig hjælp, kan nævnes (se herudover også afsnit 3.9.9):

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5, til en serbisk statsborger.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen om ikke at have modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven i tre år forud for indgivelsen af ansøgningen om tidsubegrænset opholdstilladelse og frem til det tidspunkt, hvor tidsubegrænset opholdstilladelse ville kunne meddeles, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af eIndkomst, at ansøgeren i perioden fra januar 2011 til april 2015 havde modtaget ydelser efter § 25 i lov om aktiv socialpolitik. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke var oplyst om sådanne personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, at der var mulighed for, at der kunne meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, stk. 14, hvorefter der kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse under lempeligere vilkår end normalt, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's handicapkonvention, tilsiger det. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** ansøgerens egne oplysninger om, at hun ikke led af et handicap, der forhindrede hende i at opfylde en eller flere af betingelserne for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse, at hun i perioden fra februar 2011 til marts 2013 havde været i beskæftigelse 20 timer om ugen, og at hun siden marts 2013 efter egne oplysninger havde været i beskæftigelse 30 timer om ugen. Det forhold, at det fremgik af en udtalelse fra juni 2011 fra Middelfart Rygcenter, at ansøgeren havde langvarige og tilsyneladende forværende lænderygsmærter ledsaget af regelmæssige episoder med fuldstændig symptomfravær, at hendes ryglidelse vurderedes stationær med varigt skånebehov, og at det fremgik af udtalelse fra marts 2014 fra Jobcenter Kolding, at ansøgeren havde modtaget ydelserne efter lov om aktiv socialpolitik, fordi hun på grund af ryggenerne ikke var i stand til at varetage en fuldtidsstilling, og at hun på grund af disse ryggener samt hendes ægtefælles pasningsbehov ej heller havde været forsøgt reaktiveret, kunne ikke føre til en ændret vurdering i sagen. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at det ligeledes fremgik af en udtalelse fra juni 2011 fra Middelfart Rygcenter, at der var mulighed for forbedring, hvis der iværksattes et kontinuerligt træningsforløb, og at ansøgeren angiveligt ikke var forsøgt behandlet konservativt for lænderygproblematikken. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgerens helbredsmæssige tilstand ikke på afgørelsestidspunktet var af en sådan karakter og omfang, at kravet om ikke at have modtaget offentlig hjælp kunne fraviges henset til, at det ikke var dokumenteret, at ansøgeren ikke på et senere tidspunkt ville kunne opfylde kravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5. FAM/2015/84.

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en marokkansk statsborger i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5, idet hun havde modtaget ydelser efter § 25 i lov om aktiv socialpolitik. Ansøgeren havde i forbindelse med klagen oplyst, at kommunen efter hendes opfattelse havde tilsidesat deres oplysningspligt efter forvaltningslovens § 7 og god forvaltningsskik ved ikke at have vejledt hende om

konsekvenserne ved at modtage supplerende kontanthjælp i forhold til reglerne om tidsbegrænset opholdstilladelse. Ansøgeren henviste i den forbindelse til Højesterets dom i U 1996.803 H.

Udlændingenævnet fandt, ansøgeren ikke opfyldte betingelsen om ikke at have modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven i tre år forud for indgivelsen af ansøgningen om tidsbegrænset opholdstilladelse og frem til det tidspunkt, hvor tidsbegrænset opholdstilladelse ville kunne meddeles, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i januar 2014, april 2014 og juli 2014 havde modtaget ydelser efter § 25 i lov om aktiv socialpolitik, i alt 2.266,97 kr. Det forhold, at ansøgeren til støtte for klagen havde anført, at kommunen efter hendes opfattelse havde tilsidesat sin oplysningspligt efter forvaltningslovens § 7 og god forvaltningsskik ved ikke at have vejledt om konsekvenserne ved at modtage supplerende kontanthjælp i forhold til reglerne om tidsbegrænset opholdstilladelse, kunne ikke føre til en ændret vurdering af sagen. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ydelserne, som ansøgeren havde modtaget, var ydelser udbetalt til forsørgelse, at ansøgeren havde skrevet under på sin ægtefælles ansøgning om kontanthjælp, og at ansøgeren på den baggrund – henset til reglerne om gensidig forsørgelsespligt – måtte anses for at være medansøgende i forhold til hendes ægtefælles sag om udbetaling af sociale ydelser. Udlændingenævnet bemærkede, at udbetaling af supplerende kontanthjælp til ansøgeren var begrundet i reglerne om ægtefællernes gensidige forsørgelsespligt, hvorefter enhver mand og kvinde i forhold til det offentlige har ansvar for blandt andet at forsørge sig selv og sin ægtefælle, jf. § 2 a i lov om aktiv socialpolitik, hvorfor **Udlændingenævnet endvidere fandt**, at dette ikke var i modstrid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 om retten til privatliv, herunder retten til selvbestemmelse i forhold til reglerne om tidsbegrænset opholdstilladelse. Det forhold, at kommunen havde oplyst, at ansøgeren ikke havde modtaget vejledning om modtagelse af sociale ydelser i forhold til reglerne om tidsbegrænset opholdstilladelse, kunne ikke føre til en anden vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke havde oplyst til kommunen, at hun havde konkrete planer om at indgive en ansøgning om tidsbegrænset opholdstilladelse, som tillige først var blevet indgivet en måned efter ansøgningen om kontanthjælp. **Udlændingenævnet fandt således**, at kommunen ikke havde haft aktuel anledning til at vejlede ansøgeren om kravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5, ligesom Udlændingenævnet fandt, at der ikke kan antages at være en generel vejledningspligt for landets kommuner til at vejlede om reglerne for tidsbegrænset opholdstilladelse i forbindelse med, at en udlænding eller dennes ægtefælle måtte søge om hjælp efter lov om aktiv socialpolitik. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at den af ansøgeren påberåbte afgørelse optrykt i U 1996.803 H ikke gav anledning til en ændret vurdering. FAM/2015/79.

3.9.4. Erklæring om integration og aktiv medborgerskab – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 6

En udlænding kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, hvis udlændingen har underskrevet en erklæring om integration og aktiv medborgerskab i det danske samfund.

Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, at tidspunktet for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse ikke afhænger af, hvornår udlændingen har underskrevet eller på anden vis har accepteret indholdet af integrationserklæringen. Det afgørende er, om udlændingen har tilkendegivet at kunne stå inde for erklæringens indhold senest på det tidspunkt, hvor udlændingen ansøgte om tidsubegrænset opholdstilladelse. ”På anden vis accepteret”, som det fremgår af ordlyden af bestemmelsen, vil i henhold til bemærkningerne f.eks. kunne være i tilfælde, hvor udlændingen af fysiske grunde ikke er i stand til at underskrive erklæringen.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til denne betingelse, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en statsløs palæstinenser, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 6, under henvisning til, at han ikke ønskede at underskrive erklæringen om integration og aktivt medborgerskab i Danmark af religiøse årsager. Ansøgeren indgav i juli 2013 en ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse til Udlændingestyrelsen. Ansøgeren oplyste i august 2013 til Udlændingestyrelsen, at han ikke kunne underskrive erklæringen, da indholdet stred imod hans religion, og at han var uenig i de overordnede principper, herunder i forhold til kvinders og homoseksuelles rettigheder. Ansøgeren anførte endvidere, at han kendte flere, der ikke havde underskrevet erklæringen, men som alligevel havde fået tidsubegrænset opholdstilladelse. I november 2013 anførte ansøgeren blandt andet, at det skabte ulighed mellem forskellige indbyggere, at nogle havde fået tidsubegrænset opholdstilladelse, før kravet om underskrift på erklæringen blev indført.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen om at have underskrevet erklæringen om integration og aktivt medborgerskab i det danske samfund, eller på anden vis tilkendegivet at acceptere indholdet heraf. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå ganske særlige omstændigheder, der kunne føre til en fravigelse, idet ansøgeren ikke af fysiske grunde eller handicap var afskåret fra at kunne underskrive erklæringen, men at han gerne ville kunne acceptere den, ligesom han heller ikke efter det oplyste led af psykisk sygdom eller et psykisk handicap, der bevirkede, at han end ikke forstod betydningen af erklæringen. **Udlændingenævnet fandt** således ikke, at ansøgeren var omfattet af den persongruppe, som af ganske særlige omstændigheder ikke skulle underskrive erklæringen om integration og aktivt medborgerskab i det danske samfund. Det forhold, at ansøgeren af religiøse årsager ikke ønskede at underskrive erklæringen, herunder at han

ikke støttede rettigheder for kvinder og homoseksuelle, kunne ikke føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet bemærkede herved, at det alene er fysiske hindringer eller psykisk sygdom, der kan føre til en fravigelse af kravet om, at udlændinge skal underskrive en erklæring om integration og medborgerskab, men at der derudover som udgangspunkt fortsat gælder et krav om udtrykkelig accept af denne. Det forhold, at ansøgeren havde anført, at kravet om en underskrift skabte ulighed mellem udlændinge, der havde søgt henholdsvis før og efter, at kravet blev indført, kunne ikke føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet bemærkede herved, at det er de gældende regler på ansøgningstidspunktet, der er afgørende for, hvilke betingelser en udlænding skal opfylde for at få tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. FAM/2015/47.

3.9.5. Danskkundskaber – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7

En udlænding kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, hvis udlændingen har bestået en Prøve i Dansk 1 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau.

Det er en betingelse, at udlændingen har afsluttet og bestået en egentlig danskprøve, idet de godkendte danskprøver har karakter af en eksamen og derfor ikke kan erstattes af enkelte modultests eller standpunktskarakterer.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til sprogkravet, kan nævnes (se herudover også afsnit 3.9.8):

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en statsborger fra Kosovo. Ansøgeren blev meddelt opholdstilladelse i Danmark første gang i maj 2000 efter den dagældende Kosovo-nødlov, og opholdstilladelsen blev senest forlænget til juni 2015 efter udlændingelovens tidligere § 9, stk. 2, nr. 5. Ansøgeren mente at lide af et handicap, der forhindrede ham i at opfylde kravet om bestået Prøve i Dansk 1. Ansøgeren havde siden april 2006 arbejdet 37 timer om ugen som servicemedarbejder. Desuden fremgik det af ansøgningen, at ansøgeren havde fulgt undervisning på et sprogcenter, men at ansøgeren på grund af sine traumer ikke havde mulighed for at afslutte det normale undervisningsforløb på Danskuddannelse 2, hvilket det blev vurderet, at ansøgeren heller ikke kunne i fremtiden. Ansøgeren bestod i juni 2008 nogle vejledende modultests i nogle discipliner på Danskuddannelse 2 og 3. Det fremgik af en udtalelse fra ansøgerens læge, at ansøgeren led af posttraumatisk stress syndrom (PTSD), at ansøgeren havde svære mareridt og flash-backs, at han uden forbedringsresultat havde deltaget i behandlingsforløb hos en psykiater og en psykolog, at tilstanden blev vurderet som varig, og at han på den baggrund ikke havde kunnet opfylde kravet om at bestå Prøve i Dansk 1. Ansøgeren havde til støtte for klagen anført, at han havde opholdt sig i Danmark i næsten 15 år, at

han havde fire børn, hvoraf tre var født i Danmark, og at hans ægtefælle og børn var meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse.

Udlændingenævnet lagde til grund, at ansøgeren siden juli 2004 havde opholdt sig lovligt i Danmark med opholdstilladelse efter udlændingelovens tidligere § 9, stk. 2, nr. 5 og dermed opfyldte den tidsmæssige betingelse for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen om at have bestået Prøve i Dansk 1 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** ansøgerens egne oplysninger. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke fandtes sådanne særlige konkrete forhold, at der var mulighed for, at ansøgeren kunne gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 14, hvorefter der kan gives tidsubegrænset opholdstilladelse under lempeligere betingelser end normalt, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's handicapkonvention, tilsiger det. Det indgik i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren havde fulgt undervisningen på et sprogcenter og at ansøgeren på grund af traumer ikke havde haft mulighed for at afslutte det normale undervisningsforløb på Danskuddannelse 2, hvilket det blev vurderet, at ansøgeren heller ikke ville kunne i fremtiden. Det indgik endvidere i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgerens læge havde udtalt, at ansøgeren led af PTSD, at han havde svære mareridt og flashbacks, at han uden forbedringsresultat havde deltaget i behandlingsforløb hos en psykiater og en psykolog, at tilstanden ansås for at være varig, og at han på baggrund heraf ikke kunne opfylde kravet om at bestå Prøve i Dansk 1. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at det ikke var dokumenteret, at ansøgeren ikke på et senere tidspunkt ville kunne bestå en Prøve i Dansk 1 eller en prøve på et tilsvarende eller højere niveau. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren siden april 2006 havde arbejdet 37 timer om ugen som servicemedarbejder, hvor han efter sine egne oplysninger talte dansk med kolleger og kunder, og at han i juni 2008 havde bestået vejledende modultests i nogle discipliner på Danskuddannelse 2 og 3. **Udlændingenævnet fandt således ikke**, at det var uproportionalt at stille betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7, overfor ansøgeren. Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse, at der ikke er et krav om forudgående deltagelse i danskundervisning for at bestå Prøve i Dansk 1. Det til støtte for klagen anførte om, at ansøgeren efter 15 år i Danmark havde mange danske venner og følte sig integreret i det danske samfund, og at der efter ansøgerens opfattelse måtte være mulighed for at dispensere fra danskprøvekravet i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 15, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke var omfattet af personkredsen i udlændingelovens § 11, stk. 15, som efter bestemmelsens ordlyd alene omhandler udlændinge, der har boet lovligt her i landet i mere end de sidste otte år og i hele denne periode har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8. FAM/2015/130.

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på en tyrkisk statsborgers ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen om at have bestået Prøve i Dansk 1 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i forbindelse med sin niendeklasses afgangsprøve i danskdisciplinerne ”læsning”, ”retskrivning”, ”skriftlig fremstilling” og ”mundtlig” fik karaktererne 00, 00, 02 og 02. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren ikke sås at have aflagt tiendeklasses afgangsprøve i dansk. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at det forhold, at ansøgeren i forbindelse med grundforløbet på SOSU Sjælland var blevet tildelt standpunktskarakteren 7 i faget Dansk F, der var blevet overført til prøvekarakter, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet alene karakter for aflagt prøve i dansk kan føre til, at betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7, kan anses for opfyldt. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke i sagen var oplyst om sådanne særlige konkrete forhold, at der var mulighed for, at ansøgeren kunne gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 14, hvorefter der kan gives tidsubegrænset opholdstilladelse under lempeligere betingelser end normalt, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN’s handicapkonvention, tilsiger det. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det forhold, at det fremgik af en udtalelse fra oktober 2014 fra ansøgerens folkeskole, at ansøgeren igennem hele skoleforløbet fra 0. til 9. klasse havde haft indlæringsvanskeligheder i dansk, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet det ikke kunne udelukkes, at ansøgeren på et senere tidspunkt ville kunne bestå Prøve i Dansk 1 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau. FAM/2015/126.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7, til en irakisk statsborger, da ansøgeren ikke havde fremlagt dokumentation for at have bestået Prøve i Dansk 1 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau, og da der ikke var grundlag for at dispensere fra denne betingelse. Ansøgeren havde i forbindelse med ansøgningen om tidsubegrænset opholdstilladelse oplyst, at hun ikke havde bestået Prøve i Dansk 1, at hun var pensionist, og at hun havde et handicap, der forhindrede hende i at opfylde en eller flere af betingelserne for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse. Ansøgeren havde indsendt dokumentation fra et sprogcenter, hvoraf det fremgik, at ansøgeren havde deltaget sporadisk i danskundervisning, at hun kunne tale lidt engelsk, og at hun ikke led af helbredsmæssige problemer, der kunne påvirke hendes deltagelse. Ansøgeren fremsendte endvidere dokumentation fra hendes journalrapport vedrørende hendes beskæftigelsesindsats, hvoraf det fremgik, at hendes danskundervisning blev stoppet midlertidigt på grund af hendes ægtefælles forhold, idet hun ikke turde lade sin ældre og svagelige ægtefælle være alene hjemme. Ansøgeren havde været beskæftiget som lærer, men hun havde efter det oplyste ikke været

i stand til at lære dansk endnu af aldersmæssige, sociale og helbredsmæssige årsager. Der var endelig fremlagt en lægeerklæring, hvoraf det fremgik, at ansøgeren formentlig havde en PTSD-tilstand, og at hun led af KOL.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke opfyldte en af de grundlæggende betingelser, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen om at have bestået Prøve i Dansk 1 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7. **Udlændingenævnet lagde herved vægt** på ansøgerens egne oplysninger om, at hun ikke havde bestået Prøve i Dansk 1 eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke var oplyst om sådanne særlige konkrete forhold, at der var mulighed for, at ansøgeren kunne meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 14, hvorefter der kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse under lempeligere betingelser end normalt, såfremt Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's handicapkonvention, tilsiger det. Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at det til sagen var oplyst, at ansøgeren led af angst, vrangforestillinger og muligvis af PTSD gennem flere år samt KOL, at hun nu var blevet folkepensionist, og at hun på baggrund af disse sygdomme og grundet hendes ægtefælles helbred var blevet fritaget for danskundervisning. **Udlændingenævnet fandt**, at disse forhold ikke kunne føre til dispensation fra danskprøve-kravet, da ansøgeren ikke herved kunne anses for at være ude af stand til at tilegne sig yderligere danskkundskaber, eller at det måtte være uproportionalt at stille et sådan krav. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ophøret af ansøgerens deltagelse i danskundervisningen primært var forårsaget af ægtefællens forhold, herunder behov for konstant hjælp og støtte i hjemmet. **Udlændingenævnet henviste endvidere til**, at ansøgeren havde en uddannelsesmæssig baggrund som lærer. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at det ikke kunne anses for uproportionalt at stille krav om bestået Prøve i Dansk 1 som betingelse for tidsubegrænset opholdstilladelse. Udlændingenævnet bemærkede, at ansøgeren havde mulighed for at tilmelde sig Prøve i Dansk 1 uden at have deltaget i et fastlagt undervisningsforløb, og at danskprøven således også kunne tages på baggrund af selvstudier eller efter privatundervisning. FAM/2015/65.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7, til en iransk statsborger, da ansøgeren ikke havde fremlagt dokumentation for at have bestået Prøve i Dansk 1 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau, og da der ikke var grundlag for at dispensere fra denne betingelse efter udlændingelovens § 11, stk. 14 eller stk. 15. Ansøgeren havde til sagen vedlagt dokumentation for, at han i perioden fra november 2008 til december 2010 havde bestået modul 1-4 af Danskuddannelse 1, samt at han var diagnosticeret med lændesmerter, søvnapnø og senil katarakt (begyndende grå stær).

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, da ansøgeren ikke opfyldte betingelsen om at have bestået Prøve i Dansk 1 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der til sagen ikke var oplyst om sådanne særlige konkrete forhold, at der var mulighed for, at ansøgeren kunne meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 14, hvorefter der kan gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter lempeligere betingelser end normalt, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's handicapkonvention, tilsiger det. Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering af sagen, at ansøgeren led af lændesmerter, søvnapnø og senil katarakt. Det indgik endvidere i vurderingen, at ansøgeren var 75 år og efter det oplyste var analfabet. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en anden vurdering af sagen, idet det ikke var dokumenteret, at ansøgerens diagnoser medførte, at han ikke ville kunne gennemføre Prøve i Dansk 1. **Udlændingenævnet tillagde det i den forbindelse vægt**, at ansøgeren havde bestået modul 1-4 af Danskuddannelse 1, og at Danskuddannelse 1 består af i alt 6 moduler. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at det ikke ville være uproportionalt over for ansøgeren at stille betingelsen om bestået Prøve i Dansk 1 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at ansøgeren ikke kunne gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 15, uanset at han siden februar 2006 havde haft opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 8, stk. 1, idet Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke havde dokumenteret, at han havde vist vilje til integration i det danske samfund. Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse, at kommunen havde vejledt ansøgeren om, at manglende dansktilegnelse kunne have konsekvenser i forhold til meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse. FAM/2015/257.

3.9.6. Beskæftigelses- og uddannelsesmæssige krav – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8

Det er et krav for at kunne få tidsubegrænset opholdstilladelse, at udlændingen har haft ordinær beskæftigelse, udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed eller været under uddannelse i Danmark i mindst tre år inden for de sidste fem år forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse.

Beskæftigelseskravet kan opfyldes ved såvel fuldtidsbeskæftigelse som ved deltidsbeskæftigelse af et vist omfang, jf. udlændingelovens § 11, stk. 5.

En udlænding, som har haft fuldtidsbeskæftigelse i form af mindst 30 timers beskæftigelse om ugen eller 120 timer om måneden her i landet i mindst tre år inden for de sidste fem år forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse, opfylder således beskæftigelseskravet. Det er således ikke en betingelse, at der har været uafbrudt fuldtidsbeskæftigelse i tre år. Deltidsbeskæftigelse i form af mindst 15 til 29 timers beskæftigelse om ugen eller mindst 60 timer om måneden medregnes med 3/5 i beregningen af, hvorvidt en ansøger opfylder beskæftigelseskravet.

Selvstændig erhvervsvirksomhed kan på lige fod med ordinær beskæftigelse opfylde beskæftigelseskravet. Hvis man er selvstændig erhvervsdrivende, skal ens deltagelse i virksomheden have et omfang, der kan sidestilles med ordinært lønarbejde. Der foretages en konkret vurdering af blandt andet personens arbejdsindsats, virksomhedens art, omfang, omsætning, åbningstider, kundegrundlag, priser, m.v.

Fuldtidsbeskæftigelse og deltidsbeskæftigelse kan kombineres således, at perioder med fuldtidsbeskæftigelse kan suppleres af andre perioder med deltidsbeskæftigelse.

Ansættelsesforhold i udlandet, hvor en udlænding har haft beskæftigelse som udstationeret eller udsendt af en dansk offentlig myndighed, en privat virksomhed, en forening eller en organisation, indgår med den fulde varighed af ansættelsesforholdet, dog højst med to år, jf. udlændingelovens § 11, stk. 5, nr. 3.

Uddannelse er nærmere beskrevet i udlændingelovens § 11, stk. 6. Uddannelsen omfatter f.eks. afsluttede gymnasiale uddannelser og erhvervsuddannelser opnået her i landet, jf. udlændingelovens § 11, stk. 6, nr. 1.

En videregående uddannelse på en offentligt anerkendt uddannelsesinstitution indgår med den fulde varighed af uddannelsesforløbet beregnet på grundlag af det antal point, som udlændingen har opnået efter det fælleseuropæiske pointsystem (ECTS), jf. udlændingelovens § 11, stk. 6, nr. 2. Det betyder, at optagelse på en videregående uddannelse – det vil sige en lang videregående uddannelse, en professionsbacheloruddannelse, en erhvervsakademiuddannelse, en videregående kunstnerisk uddannelse eller en anden videregående uddannelse – som udbydes på en offentligt anerkendt uddannelsesinstitution, ved beregningen af kravet om tre års beskæftigelse eller uddannelse inden for de seneste fem år indgår med den fulde varighed af uddannelsesforløbet.

Uddannelsesforløb i udlandet som led i en videregående uddannelse her i landet, indgår med den fulde varighed af uddannelsesforløbet, dog højst med et år, jf. udlændingelovens § 11, stk. 6, nr. 3.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til beskæftigelseskravet, kan nævnes (se herudover også afsnit 3.9.8):

Udlændingenævnet omgjorde i februar 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på en ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark til en statsborger fra Bosnien-Hercegovina.

Udlændingenævnet fandt, at der var grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse. Udlændingenævnet fandt således, at der ikke på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse burde meddeles afslag på tidsbegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at ansøgeren ikke opfyldte kravet om at have været under uddannelse eller i ordinær beskæftigelse eller have udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst tre år indenfor de sidste fem år, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, jf. stk. 5 og stk. 6. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren siden april 2011 havde været ansat i en fleksjobstilling, og at et fleksjob efter reglerne i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats sidestilles med ordinær fuldtidsbeskæftigelse, idet fleksjob er et tilbud til personer, der har en så varig og væsentlig nedsat arbejdsevne, at personen ikke har mulighed for at opnå eller fastholde beskæftigelse på normale vilkår på arbejdsmarkedet, jf. udlændingelovens § 11, stk. 14. **Udlændingenævnet lagde på den baggrund til grund**, at ansøgeren inden for de seneste fem år forud for Udlændingenævnets afgørelse – hvilket vil sige siden februar 2010 – havde været i fuldtidsbeskæftigelse i 46 måneder og således opfyldte beskæftigelseskravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8. Udlændingenævnet tilbagesendte derfor sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen kunne tage stilling til, om de øvrige betingelser for at meddele ansøgeren tidsbegrænset opholdstilladelse i Danmark var opfyldt. FAM/2015/9.

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsbegrænset opholdstilladelse til en statsborger fra Elfenbenskysten, der siden marts 2007 havde haft opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. Udlændingestyrelsen meddelte i august 2014 ansøgeren afslag på tidsbegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at hun ikke opfyldte kravet om aktuel beskæftigelse eller uddannelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9. Ansøgeren påklagede efterfølgende afgørelsen til Udlændingenævnet og anførte til støtte for klagen, at ansøgeren havde arbejdet 37 timer om ugen som selvstændig erhvervsdrivende, og at en lav omsætning skyldtes, at det tog lang tid at skaffe stamkunder til en nyopstartet virksomhed.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke opfyldte en af de grundlæggende betingelser for at blive meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3. Udlændingenævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren på det foreliggende grundlag ikke havde dokumenteret, at hun havde været under uddannelse eller i ordinær beskæftigelse eller havde udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst tre af de sidste fem år. Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse, at det kun var beskæftigelse inden for de sidste fem år forud for Udlændingenævnets afgørelse, der kunne indgå i beregningen af, hvorvidt betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, var opfyldt, og at der var tale om en løbende femårig periode. Det indgik i Udlændingenævnets vurdering, at det fremgik af ansøgerens lønsedler, at hun havde været fuldtidsbeskæftiget fra februar 2010 til og med juni 2011, og at ansøgeren i den samme periode endvidere havde været deltidsbeskæftiget i fire måneder. Dette indgik med 15,4 måneders fuldtidsbeskæftigelse i den sam-

lede beregning. Det indgik endvidere i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren efter egne oplysninger havde arbejdet 37 timer om ugen som selvstændig erhvervsdrivende siden juni 2011. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne indgå i den samlede beregning, da ansøgeren ikke havde dokumenteret sin beskæftigelse som selvstændig erhvervsdrivende med det fremsendte materiale – herunder registreringsbevis, kvitteringer for momsindberetning og årsregnskaber for 2011, 2012 og 2013 – og at dette ikke kunne sidestilles med ordinært lønarbejde. **Udlændingenævnet henviste derved til**, at det fremgik af årsregnskabet for 2011, at virksomheden i perioden fra juni 2011 til december 2011 havde en omsætning på 25.866 kr., at det fremgik af årsregnskabet for 2012, at virksomheden i 2012 havde en omsætning på 77.247 kr., og at det fremgik af årsregnskabet for 2013, at virksomheden i 2013 havde en omsætning på 69.679 kr. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren var deltidsbeskæftiget i perioden april 2014 til januar 2015, hvilket blev omregnet til tre måneders ordinær fuldtidsbeskæftigelse, idet beskæftigelse med et ugentligt timetal mellem 15 og 29 timer indgik med 3/5 i beregningen af, om ansøgeren havde været i ordinær beskæftigelse med mere end 30 timer ugentligt. **Udlændingenævnet fandt samlet**, at ansøgeren kunne anses for at have været i ordinær beskæftigelse i 18,4 måneder inden for de seneste fem år forud for Udlændingenævnets afgørelse. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der til sagen ikke var oplyst om sådanne særlige konkrete forhold, at der var mulighed for, at ansøgeren kunne gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 14, hvorefter der kan gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter lempeligere betingelser end normalt, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's handicapkonvention, tilsiger det. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** ansøgerens egne oplysninger i ansøgningen om, at ansøgeren ikke led af et handicap, der forhindrede hende i at opfylde en eller flere af betingelserne for at få tidsubegrænset opholdstilladelse. FAM/2015/113.

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, til en statsborger fra Thailand. Ansøgeren havde været selvstændig erhvervsdrivende i perioden fra juni 2007 til og med juni 2010 og igen fra august 2010 til ansøgningstidspunktet i april 2014.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen om at have været under uddannelse, i ordinær beskæftigelse eller været selvstændig erhvervsdrivende i mindst tre år inden for de seneste fem år forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at det af ansøgerens virksomheds regnskaber fremgik, at ansøgeren i 2010 havde en omsætning på 152.440 kr., i 2011 havde en omsætning på 106.240 kr., i 2012 havde en omsætning på 90.640 kr., og i 2013 havde en omsætning på 97.840 kr., samt at det af virksomhedens hjemmeside fremgik, at en times traditionel thaimassage koster 400 kr. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at uanset at beregningen af ansøgerens arbejdstid ikke alene kunne ske på baggrund af en timeløn på 400 kr., havde ansøgeren ikke godtgjort, at ansøgeren

i den pågældende periode havde haft beskæftigelse i et sådant omfang, at det kunne sidestilles med tre års ordinær beskæftigelse. Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse, at ansøgeren ikke havde fremlagt årsregnskab for 2014. Udlændingenævnet fandt på den baggrund, at ansøgeren ikke ud fra de foreliggende oplysninger i perioden fra marts 2010 til og med december 2013 på noget tidspunkt havde opfyldt timeantallet for ordinær beskæftigelse. **Udlændingenævnet fandt** ikke anledning til at indhente oplysninger om virksomheden for 2014, da ansøgeren alligevel ikke ville kunne opfylde kravet om mindst tre års fuldtidsbeskæftigelse inden for de seneste fem år. FAM/2015/81.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, jf. stk. 5 og stk. 6, til en statsborger fra Peru. Ansøgeren blev i februar 2010 meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. Ansøgeren var i perioden fra september 2009 til april 2013 optaget på en videregående uddannelse normeret til 120 ECTS-point, og ansøgeren havde siden september 2010 optjent 65 ECTS-point. Under uddannelsesforløbet afholdt ansøgeren et års barsel i forbindelse med sin datters fødsel i januar 2011.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen om at have været under uddannelse eller i ordinær beskæftigelse i mindst tre år indenfor de sidste fem år forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, jf. stk. 5 og stk. 6. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren siden september 2010 havde optjent 65 ECTS-point svarende til 13 måneders uddannelse. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen, at ansøgeren under sin videregående uddannelse havde været på barsel. Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til ordlyden af bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 6, nr. 2, hvoraf det fremgår, at et uddannelsesforløb her i landet, hvor en udlænding har været optaget på en videregående uddannelse på en offentligt anerkendt uddannelsesinstitution, indgår med den fulde varighed af uddannelsesforløbet beregnet på grundlag af det antal point, som udlændingen har opnået efter det fælleseuropæiske pointsystem (ECTS). Udlændingenævnet bemærkede hertil, at der i forarbejderne til bestemmelsen vedrørende uddannelse ikke er anført noget om fravær, som det er tilfældet vedrørende fravær i forbindelse med ordinær beskæftigelse, herunder fravær som følge af blandt andet sygdom, ferie eller barsel. En barselsperiode under et uddannelsesforløb kan således efter bestemmelsen ikke efterfølgende tillægges den normerede uddannelsestid. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at dette ikke var i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder CEDAW-konventionen. FAM/2015/191.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en statsborger fra Elfenbenskysten. Ansøgeren var i oktober 2006 blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark på grundlag af ægteskab i medfør af udlændinge-

lovens § 9, stk. 1, nr. 1. Ansøgeren havde oplyst, at hun havde været i deltidsbeskæftigelse i perioden fra februar 2007 til februar 2012, at hun i perioden fra januar 2004 til juni 2013 havde gennemført uddannelsen BA Hospitality Management ved University of West London som fjernstudie, og at hun på ansøgningstidspunktet var selvstændig erhvervsdrivende. Ansøgeren havde til støtte for klagen anført, at hun under sin deltidsansættelse havde været på barsel og været sygemeldt grundet graviditet. Ansøgeren havde endvidere anført, at hun havde arbejdet mere end fuldtid i sin egen virksomhed, men at hun ikke havde tjent nok til at give sig selv løn.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen om at have været under uddannelse, i ordinær beskæftigelse eller drevet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst tre år inden for de seneste fem år forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren alene havde været i ordinær beskæftigelse i cirka et år og syv måneder inden for de seneste fem år forud for Udlændingenævnets afgørelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at de perioder, hvor ansøgeren havde været sygemeldt, havde haft barsel og haft orlov med løn, kunne medregnes i beskæftigelsesperioden, da hun i disse tilfælde havde været ansat i samme virksomhed både før og efter perioderne. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at den periode, hvor ansøgeren havde haft orlov uden løn, ikke kunne medregnes, da hun ikke var vendt tilbage til ansættelsesforholdet efterfølgende, eftersom hun ikke fik sin tidsbegrænsede ansættelse forlænget. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at den periode, hvor ansøgeren havde gennemført uddannelsen BA Hospitality Management som fjernstudie, ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgår af bemærkningerne til lovforslag L 180 af 26. april 2012 side 35, at såfremt en uddannelse gennemført i udlandet skal kunne indgå i beregningen af, om en udlænding har været under uddannelse, har været i ordinær beskæftigelse eller drevet selvstændig erhvervsvirksomhed, forudsættes det blandt andet, at udlændingen har været i beskæftigelse her i landet på det tidspunkt, hvor udlændingsopholdet påbegyndes, samt at udlændingen har orlov fra sin arbejdsplads her i landet, og at udlændingen således forventes at genoptage sit arbejde efterfølgende. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at ansøgeren havde påbegyndt sin uddannelse, før hun påbegyndte sin beskæftigelse, og at hun ikke havde haft orlov til at gennemføre uddannelsen, der var gennemført som fjernstudie. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at den periode, hvor ansøgeren havde drevet selvstændig erhvervsvirksomhed, ikke kunne medregnes i beskæftigelsen, da ansøgeren ikke havde fremsendt dokumentation for virksomheden i form af for eksempel momsangivelser og regnskaber. FAM/2015/189.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en tyrkisk statsborger. Ansøgeren havde opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. Ansøgeren havde i forbindelse med ansøgningen om tidsubegrænset opholdstilladelse oplyst, at ansøgeren i perioden fra september 2013 til oktober

2015 havde studeret erhvervsøkonomi, Cand. Merc., ved et universitet, og at ansøgeren ikke havde et handicap, der forhindrede ansøgeren i at opfylde en eller flere af betingelserne for at få permanent opholdstilladelse. Ansøgeren fremsendte dokumentation fra en frivillig organisation, hvoraf det fremgik, at ansøgeren i perioden fra februar 2011 til juli 2012 havde været frivillig i organisationen samt sine lønsedler fra perioden fra april 2011 til august 2012 og fra oktober 2013 til juli 2014. Ansøgeren fremsendte eksamensprotokol fra VUC, hvoraf det fremgik, at ansøgeren havde været fuldtidsstuderende i skoleåret 2012-2013 svarende til 60 ECTS-point, samt en oversigt over opnåede ECTS-point fra uddannelsen ved universitetet.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen om at have været under uddannelse eller i ordinær beskæftigelse i mindst tre år inden for de sidste fem år forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, jf. stk. 5 og stk. 6. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i perioden fra april 2011 til august 2012 og fra oktober 2013 til juli 2014 havde været i beskæftigelse. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på** oplysninger fra eIndkomst, hvoraf det fremgik, at ansøgeren siden november 2010 havde været beskæftiget i 19 måneder under 60 timer om måneden, seks måneder mellem 60 og 119 timer om måneden og seks måneder over 120 timer om måneden. Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse, at beskæftigelse under 60 timer pr. måned ikke kan medregnes, og at deltidsbeskæftigelse (arbejdstid på mindst 15 timer og mindre end 30 timer om ugen) alene indgår med en forholdsmæssig del, der udgør 3/5 af den samlede ansættelsesperiode. De seks måneder, hvori ansøgeren havde arbejdet mellem 60 og 120 timer, kunne således medregnes med 3,6 måneder. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren havde været i beskæftigelse i 9,6 måneder. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at ansøgeren havde fremlagt dokumentation for at have opnået 90 ECTS-point ved uddannelsen erhvervsøkonomi ved universitetet. Udlændingenævnet bemærkede, at det alene er uddannelse og beskæftigelse inden for de sidste fem år forud for Udlændingenævnets afgørelse, der kunne indgå i beregningen af, hvorvidt betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, var opfyldt, og at dette var en løbende femårig periode. Uddannelse og ansættelser forud for november 2010 indgik således ikke i Udlændingenævnets beregning. Perioder med uddannelse, for så vidt angår beregningen af beskæftigelseskravet, kan ikke suppleres med beskæftigelse (del- eller fuldtidsbeskæftigelse), såfremt uddannelsen og beskæftigelsen er udført i samme periode. En ansøger kan således ikke være optaget på fuldtidsstudium og samtidig være deltidsbeskæftiget og dermed få medregnet begge forhold i beskæftigelses- og uddannelseskravet. **Udlændingenævnet lagde herudover vægt på**, at ansøgeren i perioden fra 2012 til 2013 havde været fuldtidskursist på VUC Roskilde. Udlændingenævnet bemærkede, at alene fuldførte uddannelser kunne indgå i beregningen af, hvorvidt en udlænding opfyldte kravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8. Enkeltfag og kurser kunne således ikke indgå i beregningen. Ansøgerens studietid ved VUC indgik således ikke i Udlændingenævnets beregning, idet ansøgeren ikke havde fremlagt dokumentation for at have gennemført HF-uddannelsen. Udlændingenævnet bemærkede endvidere, at frivilligt arbejde ikke

kan indgå i beregningen af, hvorvidt en udlænding opfylder kravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, idet alene lønnet beskæftigelse kan indgå i beregningen heraf. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der til sagen ikke var oplyst om sådanne særlige konkrete forhold, at der var mulighed for, at ansøgeren kunne gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 14, hvorefter der kan gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter lempeligere betingelser end normalt, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's handicapkonvention, tilsiger det. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** ansøgerens egne oplysninger om, at ansøgeren ikke havde et handicap, der forhindrede ansøgeren i at opfylde en eller flere af betingelserne for tidsubegrænset opholdstilladelse. FAM/2015/183.

Udlændingenævnet omgjorde i november 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en statsborger fra Pakistan, der i marts 2008 blev meddelt opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9, c, stk. 1. Ansøgeren var i oktober 2012 blevet meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, m, stk. 1. Udlændingestyrelsen havde i september 2014 meddelt afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at ansøgeren ikke opfyldte beskæftigelseskravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8.

Udlændingenævnet fandt grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse. **Udlændingenævnet fandt således**, at der ikke burde meddeles afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at ansøgeren ikke opfyldte kravet om at have været under uddannelse eller i ordinær beskæftigelse eller have udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst tre år indenfor de sidste fem år, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren havde indsendt dokumentation i form af godkendte kontrakter fra en kommune og kvitteringer for privat børnepasning for, at hun i perioden fra april 2010 til og med december 2010 havde passet et barn som privat børnepasser 30 timer ugentligt, at hun i perioden fra marts 2011 til og med maj 2011 havde passet et barn i 30 timer ugentligt som privat børnepasser, og at hun tillige i perioden fra marts 2012 til og med april 2015 havde passet mindst et barn ad gangen. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at privat børnepasning måtte anses for at være ansøgerens hovedbeskæftigelse med henblik på selvforsørgelse. Udlændingenævnet bemærkede herved, at ansøgeren ikke sås at have modtaget andre former for ydelser i de pågældende perioder. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at ansøgeren måtte anses for at have været i beskæftigelse i over 30 timer ugentligt i tre år og fire måneder, og at hun således opfyldte beskæftigelseskravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8. FAM/2015/180.

Udlændingenævnet omgjorde i december 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en statsborger fra Hviderusland, der i maj 2008 var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens dagældende § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til ikke at have været under uddannelse eller i ordinær beskæftigelse eller udøvet selvstændig virksomhed i mindst tre år inden for de sidste fem år, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse havde optjent 139 ECTS point på sin uddannelse, svarende til to år og cirka fire måneders fuldtidsstudium, og at ansøgeren derudover havde haft fuldtidsbeskæftigelse i 10,2 måneder, hvorfor Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse opfyldte kravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, og tilbagesendte derfor sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen kunne tage stilling til, om de øvrige betingelser for at meddele ansøgeren tidsbegrænset opholdstilladelse i Danmark var opfyldt. FAM/2015/212.

3.9.7. Aktuel beskæftigelse eller uddannelse – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9

Udover kravet til tre års uddannelse eller beskæftigelse inden for de seneste fem år gælder der efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9, tillige et krav om, at ansøgeren fortsat på afgørelsestidspunktet er i beskæftigelse eller under uddannelse.

Følgende fremgår af bemærkningerne til udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9, jf. lovforslag nr. L 180, fremsat den 26. april 2012, under de særlige bemærkninger til udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9:

”Efter den foreslåede § 11, stk. 3, nr. 9, er det en betingelse for at opnå tidsbegrænset opholdstilladelse, at udlændingen må antages at være tilknyttet arbejdsmarkedet eller være under uddannelse på det tidspunkt, hvor tidsbegrænset opholdstilladelse vil kunne meddeles.

...

Udlændingen må antages at være tilknyttet arbejdsmarkedet, hvis udlændingen kan godtgøre at være lønmodtager i en uopsagt tidsbegrænset stilling og ikke at arbejde i en virksomhed, som er under likvidation, tvangsopløsning, har anmeldt betalingsstandsning eller er under konkurs, eller hvis udlændingen kan godtgøre at være selvstændig erhvervsdrivende, som ikke er under likvidation, tvangsopløsning, har anmeldt betalingsstandsning eller er under konkurs, eller hvis udlændingen på anden måde kan godtgøre, at udlændingen forventer at være tilknyttet arbejdsmarkedet ved meddelelse af tidsbegrænset opholdstilladelse.

Udlændingen må antages at være under uddannelse, hvis udlændingen kan godtgøre at være optaget på en videregående uddannelse på en offentligt anerkendt uddannelsesinstitution.”

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til kravet til aktuel beskæftigelse eller uddannelse, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9, til en statsborger fra Peru, der i december 2006 blev meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. Udlændingestyrelsen meddelte i oktober 2014 ansøgeren afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at ansøgeren ikke på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse aktuelt var under uddannelse eller i beskæftigelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9.

Udlændingenævnet fandt, at det ikke var dokumenteret, at ansøgeren på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse opfyldte betingelsen om aktuelt at være i beskæftigelse eller under uddannelse på en offentligt anerkendt uddannelsesinstitution. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgerens ægtefælle til Udlændingenævnet selv havde oplyst, at ansøgeren ikke aktuelt var i beskæftigelse, da ansøgeren afventede en praktikplads. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgerens ægtefælle til støtte for klagen havde anført, at ansøgeren, såfremt Udlændingestyrelsen havde truffet afgørelse i sagen inden april 2014, havde opfyldt betingelserne for tidsubegrænset opholdstilladelse. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at der ikke herved var oplyst om sådanne omstændigheder, som kunne føre til en fravigelse af kravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9. Udlændingenævnet bemærkede hertil, at det er ansøgerens forhold på afgørelsestidspunktet, der er afgørende for, om der kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, og at længden af sagsbehandlingstiden hos Udlændingestyrelsen ikke i sig selv kunne danne grundlag for dispensation fra kravet om aktuel beskæftigelse eller uddannelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren havde mulighed for at opfylde kravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9, på et senere tidspunkt. FAM/2015/100.

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en irakisk statsborger. Det fremgik af sagen, at ansøgeren siden december 2005 havde haft opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført til en herboende flygtning i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2. Det fremgik desuden, at ansøgeren i perioden fra oktober 2013 til juni 2014 havde været i beskæftigelse 37 timer ugentligt, at han fra oktober 2013 til april 2015 havde været under uddannelse som smed, og at han i maj 2015 ikke havde været i lønnet beskæftigelse. Det fremgik endvidere, at ansøgeren var stærkt ordblind.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen om at være tilknyttet arbejdsmarkedet eller være under uddannelse på tidspunktet, hvor tidsubegrænset opholdstilladelse ville kunne meddeles, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren indtil april 2015 havde været under uddannelse som smed og efter det oplyste ikke på afgørelsestidspunktet var under videregående uddannelse, ligesom ansøgeren ikke var i lønnet beskæftigelse i maj 2015. Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse, at en igangværende

erhvervsuddannelse ikke opfylder udlændingelovens betingelse om, at ansøgeren skal være i aktuel beskæftigelse eller under uddannelse, da sidstnævnte alene omfatter videregående uddannelser. **Udlændingenævnet fandt i øvrigt**, at der ikke til sagen var oplyst om sådanne særlige konkrete forhold, at der var mulighed for, at ansøgeren kunne gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 14, hvorefter der kan gives tidsubegrænset opholdstilladelse under lempeligere betingelser end normalt, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's handicapkonvention, tilsiger det. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det ikke sås dokumenteret, at omfanget af ansøgerens ordblindhed var af en sådan karakter, at betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9, burde fraviges under henvisning til udlændingelovens § 11, stk. 14. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at ansøgeren efter de foreliggende oplysninger havde gennemført et uddannelsesforløb som smed. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at ansøgeren efter advokatens opfattelse ville få meget svært ved at få et arbejde, idet ansøgeren ikke var i stand til at læse hverken vejledninger, SMS'er eller e-mails, og at han ikke havde mulighed for at tage en uddannelse, der krævede nogen form for boglighed, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet fandt således**, at det forhold, at ansøgeren efter endt uddannelse ikke havde fundet et job, ikke i sig selv kunne føre til, at det måtte anses for uforholdsmæssigt at stille krav om, at ansøgeren skulle opfylde betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9, for at få tidsubegrænset opholdstilladelse. Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse, at der ikke var oplyst om forhold, der bevirkede, at ansøgeren ikke på et senere tidspunkt ville være i stand til at opfylde kravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9, om aktuel beskæftigelse eller uddannelse, idet alle typer af lønnet arbejde i en uopsagt stilling er tilstrækkelige til at opfylde kravet, og idet ansøgeren tidligere havde været i beskæftigelse i længere perioder. FAM/2015/106.

Udlændingenævnet omgjorde i september 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en statsborger fra Hviderusland, der i februar 2008 blev meddelt opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens dagældende § 9 c, stk. 1. Ansøgeren var i perioden mellem oktober 2014 og oktober 2015 under uddannelse som serviceassistent. Det fremgik af sagen, at ansøgeren siden august 2010 og frem til påbegyndelsen af uddannelsen havde været i et fast ansættelsesforhold i en kommune, at ansøgeren fortsat var ansat hos den samme arbejdsgiver, og at ansøgeren efter endt uddannelse ville vende tilbage til den samme afdeling hos den samme arbejdsgiver. Der blev under sagens behandling ved Udlændingenævnet fremlagt dokumentation for, at uddannelsen var påbegyndt på arbejdsgiverens foranledning.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ville være tilknyttet arbejdsmarkedet på tidspunktet for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse, idet ansøgerens uddannelse ville blive afsluttet i oktober 2015, og ansøgeren ville på det tidspunkt vende tilbage til og fortsat være ansat i en tidsubegrænset stilling, hvorfor Udlændingenævnet tilbagesendte sagen til Udlændingestyrelsen med

henblik på, at Udlændingestyrelsen kunne tage stilling til, om de øvrige betingelser for at meddele ansøgeren tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark var opfyldt. FAM/2015/78.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en bosnisk statsborger, som havde humanitær opholdstilladelse i Danmark på baggrund af udlændingelovens § 9 b, stk. 1. Ansøgeren havde været ansat i fleksjob i perioden fra april 2009 til januar 2010 og igen fra maj 2010 til april 2012. Det fremgik af sagen, at ansøgeren led af posttraumatisk belastningsreaktion og periodisk depression, samt at han var i behandling herfor. Til støtte for klagen var det anført, at ansøgerens tilstand blev forværret over tid, og at tilstanden derfor blev vurderet som værende uden mulighed for forbedring. Endelig blev det til sagen oplyst af kommunen, at ansøgeren var omfattet af fleksjobbestemmelserne, at han ikke var i fleksjob på tidspunktet for afgørelsen, da han var i behandling hos Rehabiliteringscenter for torturofre, Jylland (RCT-Jylland), samt at han var under udredning for, om han eventuelt skulle modtage førtidspension.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen om at være tilknyttet arbejdsmarkedet eller være under uddannelse på en offentligt anerkendt uddannelsesinstitution på det tidspunkt, hvor tidsubegrænset opholdstilladelse ville kunne meddeles. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** oplysningerne fra kommunen om, at ansøgeren var omfattet af fleksjobbestemmelserne, men ikke aktuelt var i fleksjob, da han var i behandling hos RCT-Jylland. Det forhold, at der ikke var nogen bedring, der gjorde, at han kunne genoptage sit fleksjob, kunne ikke føre til en ændret vurdering, da ansøgerens status på afgørelsestidspunktet var uafklaret, idet han var under udredning med henblik på stillingtagen til førtidspension. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det ikke var dokumenteret, at ansøgeren opfyldte betingelsen om aktuelt at være i beskæftigelse eller under uddannelse, eller at der var grundlag for at dispensere fra bestemmelsen. Udlændingenævnet bemærkede hertil, at ansøgeren havde været omfattet af fleksjobbestemmelserne siden november 2010. **Udlændingenævnet fandt** det derfor ikke uproportionalt at stille betingelsen om, at ansøgeren skulle opfylde kravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9, da det ikke var dokumenteret eller godtgjort, at ansøgeren ikke på et senere tidspunkt ville kunne opfylde betingelsen, om end det eventuelt ikke lod sig gøre med ordinær fuldtidsbeskæftigelse. Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse, at fleksjob efter reglerne i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats sidestilles med ordinær fuldtidsbeskæftigelse, idet fleksjob er et tilbud til personer, der har en så varig og væsentlig nedsat arbejdsevne, at personen ikke har mulighed for at opnå eller fastholde beskæftigelse på normale vilkår på arbejdsmarkedet. Betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9, vil således kunne opfyldes ved fleksjob. FAM/2015/190.

3.9.8. Generel dispensationsadgang – udlændingelovens § 11, stk. 14

Der kan dispenseres fra betingelserne i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 4-9, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's konvention om rettigheder for personer med handicap, tilsiger det. Udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1-3, kan der således ikke dispenseres fra.

Det vil skulle afgøres i forhold til hver enkelt bestemmelse, om der er grundlag for at fravige betingelsen i forhold til et handicap/helbredsmæssigt forhold. Såfremt en udlænding på grund af et handicap f.eks. er afskåret fra at opfylde beskæftigelseskravet, vil der således ikke heraf kunne sluttes, at den pågældende f.eks. også skal være fritaget fra danskprøvekravet eller krav om forfalden gæld.

Udlændingenævnet vurderer i alle sager vedrørende udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 4-9, hvorvidt der er grundlag for at omgøre en sag på baggrund af udlændingelovens § 11, stk. 14. Såfremt Udlændingenævnet har stadfæstet en sag, har nævnet således ikke fundet, at der i det konkrete tilfælde kunne ske dispensation på baggrund af udlændingelovens § 11, stk. 14.

Som eksempler på afgørelser – ud over eksempler i de foregående afsnit – hvor Udlændingenævnet har vurderet udlændingelovens § 11, stk. 14, i forhold til de forskellige konkrete betingelser for opnåelse af tidsubegrænset opholdstilladelse, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7, til en tyrkisk statsborger. Ansøgeren blev i forbindelse med sin fødsel i Danmark meddelt opholdstilladelse. Ansøgeren havde i forbindelse med ansøgningen om tidsubegrænset opholdstilladelse oplyst, at han havde bestået Prøve i Dansk 1, og at han ikke havde et handicap, der forhindrede ham i at opfylde en eller flere af betingelserne for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse. Vedlagt ansøgningen om tidsubegrænset opholdstilladelse var ansøgerens afgangsbetegnelse og evalueringsskema for specialundervisning på 9. klassetrin. Ansøgeren havde endvidere anført, at han var født albino og havde problemer med sine øjne.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen om at have bestået Prøve i Dansk 1 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at ansøgeren havde fremlagt dokumentation for, at han havde gennemført specialundervisning på 9. klassetrin, at han i faget dansk læste rimeligt og fik et tilfredsstillende udbytte ud af sin læsning, og at han havde fremlagt dokumentation for, at han havde aflagt danskprøve i henholdsvis retstavning og læsning samt prøve i mundtlig dansk, ikke kunne føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet bemærkede, at for at anse folkeskolens afgangsprøve som værende på tilsvarende eller højere niveau end Prøve i Dansk 1 var det en betingelse, at denne var

gennemført med et karaktergennemsnit på mindst 6 (efter 13-skalaen) eller 02 (efter 7-trins-skalaen) i danskdisciplinerne bortset fra orden. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at Undervisningsministeriet, Kvalitets- og Tilsynsstyrelsen, havde vurderet, at ansøgerens evalueringsprøve og Prøve i Dansk 1 er meget forskellige, at visse dele af evalueringsprøven og Prøve i Dansk 1 niveaumæssigt kunne sammenlignes, samt at ministeriet forsigtigt ville mene, at ansøgeren på baggrund af sin evalueringsprøve ville kunne bestå Prøve i Dansk 1. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at de danskprøver, som ansøgeren havde aflagt i forbindelse med folkeskolens afgangsprøve i 9. klasse, ikke var aflagt på ordinære vilkår, og ikke var vurderet efter 13-skalaen eller 7-trins-skalaen, samt at ansøgeren ikke havde forsøgt at tage Prøve i Dansk 1. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke i sagen var oplyst om sådanne særlige forhold, at der var mulighed for at give tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, stk. 14, om meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse under lempeligere betingelser end normalt, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's handicapkonvention, tilsiger det. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren ikke havde dokumenteret, at han led af indlæringsvanskeligheder, og at ansøgeren ikke havde oplyst om helbredsmæssige forhold af en sådan karakter, at han på baggrund heraf kunne anses for at være afskåret fra på et senere tidspunkt at kunne opfylde betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7. **Udlændingenævnet fandt** det således ikke uproportionalt at stille betingelsen om at bestå Prøve i Dansk 1 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau. FAM/2015/20.

Udlændingenævnet omgjorde i februar 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en statsløs palæstinenser i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, under henvisning til, at ansøgeren ikke opfyldte beskæftigelseskravet.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren på afgørelsestidspunktet ikke burde meddeles afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at ansøgeren ikke havde været under uddannelse eller i ordinær beskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst tre år inden for de sidste fem år. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at det fremgik af en udtalelse fra ansøgerens læge, at ansøgeren led af svær PTSD og en deraf følgende kronisk depressiv tilstand, at ansøgeren led af slidgigt i lænden, nakken og begge tommelgrundled, at lidelserne vurderedes at medføre en meget nedsat funktionsevne på både kort og lang sigt, og at ansøgeren ikke havde været i arbejdsprøvning siden 2007. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det fremgik af akterne i ansøgerens kontanthjælpssag hos ansøgerens kommune, at ansøgeren efter kommunens opfattelse forsøgte at yde det, som han reelt kunne, men at ansøgeren grundet massive fysiske og psykiske helbredsproblematikker havde en meget nedsat funktionsevne, at der ikke sås at være nogen behandling, der kunne forbedre ansøgerens helbredsforhold, og at det i december 2014 blev anbefalet at afslutte afprøvningsaktivitet i forhold til arbejdsmarkedet for at undgå øget pres på ansøgeren. Udlændingenævnet tilbagesendte derfor sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at

Udlændingestyrelsen kunne tage stilling til, om de øvrige betingelser for at meddele ansøgeren tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark var opfyldt. FAM/2015/12.

Udlændingenævnet omgjorde i marts 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en iransk statsborger, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8. Ansøgeren var meddelt opholdstilladelse i Danmark i maj 2006 i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren på afgørelsestidspunktet ikke burde meddeles afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at han ikke havde været under uddannelse eller i ordinær beskæftigelse eller udøvet selvstændig virksomhed i mindst tre år inden for de seneste fem år, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at det efter en konkret vurdering af sagens samlede omstændigheder, herunder oplysningerne om ansøgerens helbredsforhold, måtte anses for bedst stemmende med Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicapkonvention, at der skete en fravigelse af betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, jf. § 11, stk. 14. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren havde fremlagt dokumentation for, at han var døvstum, at han ikke kunne opnå høreelse med høreapparater, og at han var afhængig af tegnsprogstolk i kommunikationen med hørende. **Udlændingenævnet tillagde det endvidere afgørende betydning**, at det på baggrund af de oplysninger, der fremgik af indkomst om ansøgerens beskæftigelse i perioden fra juli 2010 til datoen for Udlændingenævnets afgørelse, kunne lægges til grund, at ansøgeren havde udfoldet betydelige bestræbelser på at opfylde beskæftigelseskravet. **Udlændingenævnet lagde yderligere vægt på**, at Danske Døves Landsforbund i en erklæring havde anført, at ansøgerens muligheder for beskæftigelse var stærkt indskrænkede, at ansøgeren havde søgt flere jobs, og at ansøgeren ønskede et arbejde, hvis det var muligt. Udlændingenævnet tilbagesendte derfor sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen kunne tage stilling til, om de øvrige betingelser for at meddele ansøgeren tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark var opfyldt. FAM/2015/67.

Udlændingenævnet hjemviste i marts 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7, til en ukrainsk statsborger.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at han ikke opfyldte kravet om at have bestået Prøve i Dansk 1 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var døv, og at ansøgerens advokat i januar 2015 havde fremsendt ansøgerens bevis for bestået skriftlig Prøve i Dansk 1 samt tilhørende erklæring fra december 2014 fra Undervisningsministeriet, hvoraf det fremgik, at ansøgeren var fritaget fra at gå til prøven i mundtlig kommunikation, og at prøvebeviset var fuldt gyldigt. Udlændingenævnet til-

bagesendte derfor sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at styrelsen kunne tage stilling til, hvorvidt de øvrige betingelser for at meddele ansøgeren tidsubegrænset opholdstilladelse var opfyldt. FAM/2015/88.

Udlændingenævnet omgjorde i maj 2015 Udlændingestyrelsens afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7, til en kinesisk statsborger. Ansøgeren var 76 år, havde ringe skolemæssige kundskaber fra hjemlandet og havde gennemgået operationer for sin nyre og for grå stær. Ansøgeren havde endvidere – trods flere forsøg på at tilegne sig dansk kundskaber – ikke udvist progression, idet hun grundet de helbredsmæssige forhold havde været nødt til at afbryde danskundervisningsforløbet gentagne gange.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke skulle meddeles afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at hun ikke havde bestået Prøve i Dansk 1 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det efter en konkret vurdering af sagens samlede omstændigheder, herunder den pågældendes alder og helbredsmæssige forhold, måtte anses for bedst stemmende med Danmarks internationale forpligtelser, at hun ikke blev meddelt afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at hun ikke havde bestået Prøve i Dansk 1 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau, jf. udlændingelovens 11, stk. 3, nr. 7, jf. § 11, stk. 14. FAM/2015/71.

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5, til en statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren indgav i maj 2014 ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse til Udlændingestyrelsen. Ansøgeren havde i perioden fra maj 2011 til maj 2015 adskillige gange modtaget konstanthjælp efter lov om aktiv socialpolitik. Ansøgerens læge havde oplyst, at ansøgeren led af slidgigt i ryggen, hovedpine med migrænoide træk og posttraumatisk belastningsreaktion, at lidelserne var kroniske, og at hun grundet sin helbredsmæssige tilstand ikke var i stand til at kunne varetage arbejde hverken på kort eller lang sigt og ej heller selv, om der var skånemæssige hensyn, og at hun vurderedes uden arbejdsevne permanent. Ansøgeren havde fremsendt en udtalelse fra et jobcenter, hvoraf det fremgik, at ansøgeren var bevilliget et ressourceforløb på fem år, idet det blev vurderet, at ansøgeren over tid og med den rette hjælp i form af en tværfaglig, håndholdt og langvarig indsats kunne opnå en forbedring af funktionsevnen. Til støtte for klagen var det anført, at ansøgeren opfyldte alle betingelserne for at være omfattet af den særregel, der gælder for flygtninge med mindst otte års lovligt ophold i Danmark, idet ansøgeren måtte betragtes som havende udvist vilje til integration ved en række integrationsfremmende aktiviteter, herunder praktik i en genbrugsbutik i et halvt år i 2003, at hun havde bestået prøve i Dansk 2 i 2007, og at hun havde gået på VUC og i 9. klasse i tre måneder i 2010.

Udlændingenævnet fandt, at betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5, om, at en ansøger ikke må have modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven i de sidste tre år forud for indgivelsen af ansøgningen om tidsubegrænset opholdstilladelse, og indtil ansøgeren vil kunne meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, ikke var opfyldt, idet ansøgeren havde modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven inden for de seneste tre år, og at dette understøttedes af oplysninger fra e-Indkomst, hvoraf det fremgik, at ansøgeren i perioden fra maj 2011 og senest i maj 2015 adskillige gange havde modtaget kontanthjælp efter § 25 i lov om aktiv socialpolitik. **Udlændingenævnet fandt** ikke grundlag for at anse den pågældende for omfattet af undtagelsesbestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 14 (hensynet til Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's konvention om rettigheder for personer med handicap). Det forhold, at det fremgik af en lægeerklæring fra ansøgerens læge, at ansøgeren led af slidgigt i ryggen, hovedpine med migrænoide træk og posttraumatisk belastningsreaktion, at lidelserne havde været til stede i cirka ti år og var kroniske, at lidelserne ikke havde kunnet bedres, men at lidelserne alene havde kunnet stabiliseres, at ansøgerens prognose var dårlig, at ansøgeren grundet sin helbredsmæssige tilstand ikke var i stand til at kunne varetage arbejde hverken på kort eller lang sigt og ej heller, selv om der var skånemæssige hensyn, og at ansøgeren vurderedes uden arbejdsevne permanent, fandt Udlændingenævnet desuden ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af en afgørelse om ressourceforløb fra et jobcenter, at ansøgeren var blevet visiteret til et ressourceforløb i en periode på fem år fra juni 2014, idet det var rehabiliteringsteamets vurdering, at ansøgerens arbejdsevne kunne udvikles yderligere. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det fremgik af en udtalelse fra jobcenteret, at ansøgeren over tid og med den rette hjælp i form af en tværfaglig, håndholdt og langvarig indsats kunne opnå bedring af funktionsevnen, samt at hvis ansøgerens funktionsevne på sigt blev bedret, burde det vurderes, om ansøgeren kunne deltage i en yderst skånsom arbejdsprøvning med rette skånehensyn og mentortilknytning. **Udlændingenævnet fandt derfor**, at det på den baggrund ikke var godtgjort eller sandsynliggjort at være udelukket, at ansøgeren på et senere tidspunkt ikke ville kunne opfylde betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5. Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at ansøgeren havde anført, at hun havde været i praktik i en genbrugsbutik i et halvt år i 2003, at hun havde bestået prøve i Dansk 2 i 2007, og at hun havde gået på VUC og i 9. klasse i tre måneder i 2010. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at disse oplysninger ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen, idet ansøgeren i perioden fra 2003 til 2010 alene havde deltaget i begrænset omfang i integrationsfremmende aktiviteter, og idet hun siden 2010 ikke sås at have udvist vilje til efter evne at integrere sig i det danske samfund via deltagelse i undervisning eller andre aktiviteter. FAM/2015/144.

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en tyrkisk statsborger, der i juni 2009 blev meddelt opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. Ansøgeren, der led

af dissemineret sklerose, PTSD og personlighedsændring efter katastrofeoplevelse, påbegyndte en pædagoguddannelse i september 2012 og havde opnået 60 ECTS-point på ansøgningstidspunktet, hvilket svarer til et års gennemført uddannelse. Ansøgeren havde ifølge de lægelige oplysninger i sagen været sygemeldt i lange perioder under sit studium.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen om at have været under uddannelse eller i ordinær beskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst tre år inden for de sidste fem år forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, jf. stk. 5 og stk. 6, idet ansøgeren ikke havde dokumenteret at have været i ordinær beskæftigelse eller under uddannelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst tre år inden for de sidste fem år forud for Udlændingenævnets afgørelse – det vil sige fra august 2010. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der til sagen ikke var oplyst om sådanne særlige konkrete forhold, at der var mulighed for, at ansøgeren kunne gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 14, hvorefter der kan gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter lempeligere betingelser end normalt, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's handicapkonvention, tilsiger det. Det forhold, at ansøgeren led af dissemineret sklerose og psykiske symptomer som følge deraf, PTSD, personlighedsændring efter katastrofeoplevelse, mareridt, flashbacks, koncentrationsbesvær samt hukommelsesbesvær og var begyndt at isolere sig socialt, da han havde tiltagende svært ved at være sammen med andre mennesker, fandt Udlændingenævnet ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet fandt således**, at uanset at ansøgeren måtte anses for omfattet af FN's handicapkonvention, var det ikke dokumenteret, at ansøgeren ikke ville være i stand til at opfylde betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8. Der blev her henvist til, at det forhold, at ansøgeren havde et handicap, ikke i sig selv kunne føre til, at samtlige almindeligt gældende betingelser for tidsubegrænset opholdstilladelse burde fraviges. **Udlændingenævnet lagde herved blandt andet afgørende vægt på**, at ansøgeren havde dokumenteret, at han efter studiestart i september 2012 havde gennemført første og andet semester på pædagoguddannelsen, og at han derved havde opnået 60 ECTS-point. Det forhold, at det fremgik af lægelige udtalelser fra henholdsvis december 2014 og juni 2015 fra ansøgerens praktiserende læge, at ansøgerens prognose på længere sigt var usikker på grund af flere langvarige sygemeldinger siden januar 2013, at han ikke på noget tidspunkt i perioden havde været i stand til at varetage sit studium på relevant vis, at det på daværende tidspunkt var urealistisk, at han ville kunne færdiggøre sit studium, og at det heller ikke var realistisk, at han ville kunne varetage et arbejde på ordinære vilkår, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved afgørende vægt på**, at ansøgeren efter det oplyste – til trods for de lægelige oplysninger om det modsatte – efter studiestart i september 2012 havde været i stand til at gennemføre første og andet semester på pædagoguddannelsen, og at han derved havde opnået 60 ECTS-point. Udlændingenævnet henviste endvidere til, at ansøgerens praktiserende læge i juni 2015 havde udtalt, at ansøgeren fortsat havde behov for sygemelding for en længere periode, men at en prognose ikke kunne afgives på dette

tidspunkt. **Udlændingenævnet fandt således**, at det forhold, at ansøgeren aktuelt måtte være stoppet på studiet på grund af sygdom, ikke kunne anses som dokumentation for, at ansøgeren ikke kunne vende tilbage til studiet på et senere tidspunkt og opnå yderligere ECTS-point. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at det ikke kunne afvises, at ansøgeren på et senere tidspunkt ville kunne opfylde beskæftigelseskravet – eventuelt i form af et fleksjob – eller uddannelseskravet, henset til at han havde fuldført et års studium på trods af sine helbredsforhold. FAM/2015/173.

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, til en statsborger fra Syrien.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen om at have været under uddannelse eller i ordinær beskæftigelse i mindst tre år inden for de sidste fem år forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke havde dokumenteret at have været i ordinær beskæftigelse eller under uddannelse i mindst tre år inden for de sidste fem år forud for Udlændingenævnets afgørelse. Det forhold, at det til støtte for klagen var anført, at ansøgerens karakterer i Dansk Prøve 2 belyste hendes præstationsevne i skriftlig fremstilling, mundtlig kommunikation og læseforståelse samt afspejlede hendes vilje til at integrere sig i det danske samfund, kunne ikke føre til en ændret vurdering, idet der ikke herved var oplyst om forhold, der kunne føre til dispensation fra beskæftigelseskravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der til sagen ikke var oplyst om sådanne særlige konkrete forhold, at der var mulighed for, at ansøgeren kunne meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 14, hvorefter der kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse efter lempeligere betingelser end normalt, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's handicapkonvention, tilsiger det. Det forhold, at ansøgeren led af dissemineret sklerose, som er en kronisk lidelse, der ikke kan kureres, at medicin alene kunne mildne symptomerne, at hun havde en aftagende gangfunktion og kroniske smerter, og at hun i perioden fra april 2009 til marts 2014 havde haft samlet 185 patientaftaler med en samlet varighed på 177,75 timer, fandt Udlændingenævnet ikke kunne føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren ikke sås at have forsøgt at komme i beskæftigelse, herunder ved at forsøge at deltage i beskæftigelsesfremmende foranstaltninger via kommunen, og at ansøgeren heller ikke forud for diagnosen i 2009 havde været i beskæftigelse. **Udlændingenævnet fandt således**, at uanset at ansøgeren måtte anses for omfattet af FN's handicapkonvention, var det ikke dokumenteret, at ansøgeren ikke ville være i stand til at opfylde betingelserne i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8. Der henvises herved til, at det forhold, at en ansøger har et handicap, ikke i sig selv kan føre til, at samtlige almindelige betingelser for tidsubegrænset opholdstilladelse bør fraviges. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren ikke sås at være afklaret i kommunalt regi, og at der ikke var rejst en sag om førtidspension. **Ud-**

Udlændingenævnet fandt det derfor ikke uproportionalt at stille betingelsen om, at ansøgeren skulle opfylde kravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, da Udlændingenævnet på afgørelsestidspunktet ikke fandt det dokumenteret eller godtgjort, at hun ikke på et senere tidspunkt ville kunne opfylde betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, om end det eventuelt ikke kunne lade sig gøre med ordinær fuldtidsbeskæftigelse. Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse, at fleksjob efter reglerne i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats sidestilles med ordinær fuldtidsbeskæftigelse, idet fleksjob er et tilbud til personer, der har en så varig og væsentlig nedsat arbejdsevne, at personen ikke har mulighed for at opnå eller fastholde beskæftigelse på normale vilkår på arbejdsmarkedet, og at betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, således ville kunne opfyldes ved fleksjob. FAM/2015/86.

3.9.9. Særligt vedrørende flygtninge – udlændingelovens § 11, stk. 15

De udlændinge, der har boet lovligt her i landet i mere end de sidste otte år, og som i hele denne periode har haft opholdstilladelse som flygtninge eller med beskyttelsesstatus, kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, uanset at betingelserne vedrørende henholdsvis gæld til det offentlige, modtagelse af sociale ydelser, bestået Prøve i Dansk 1, eller kravet om at være i beskæftigelse eller under uddannelse på tidspunktet, hvor tidsubegrænset opholdstilladelse vil kunne meddeles, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 4, 5 og 7-9, ikke er opfyldt, hvis udlændingen har udvist vilje til integration i det danske samfund.

Som eksempler på afgørelser, som Udlændingenævnet har truffet vedrørende udlændingelovens § 11, stk. 15, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på en irakisk statsborgers ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren inden for de sidste tre år forud for indgivelsen af ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse, og indtil ansøgeren ville kunne meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, havde modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, og at ansøgeren således ikke opfyldte betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af det elektroniske indkomstregister, eIndkomst, at ansøgeren i perioden fra april 2011 og senest i maj 2015 havde modtaget kontanthjælp efter § 25 i lov om aktiv socialpolitik. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at der ikke i sagen var oplyst om sådanne særlige konkrete forhold, at der var mulighed for, at ansøgeren kunne meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 14, hvorefter der kan gives tidsubegrænset opholdstilladelse under lempeligere betingelser end normalt, hvis Dan-

marks internationale forpligtelser, herunder FN's handicapkonvention, tilsiger det. **Udlændingenævnet lagde herved lagt vægt på**, at ansøgeren i ansøgningen ikke havde oplyst at lide af et handicap, der forhindrede hende i at opfylde en eller flere af betingelserne for at blive meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen, at det fremgik af udskrifter fra november 2010 fra et jobcenter, at ansøgeren var blevet tilmeldt et traumecenter i 2005 på grund af svære PTSD-symptomer, at hendes PTSD-symptomer blev stærkt forværret, efter at hun i 2009 blev meddelt afslag på tidsbegrænset opholdstilladelse, at hun efter jobcenterets opfattelse var meget langt fra arbejdsmarkedet, ligesom yderligere forsøg på arbejdsprøvning på daværende tidspunkt skønnedes udsigtsløse og unødvendigt belastende, og at hvis der skulle iværksættes yderligere tiltag, ville det kræve, at hun havde god tid til at tilvænne sig tanken herom, at der ikke skulle stilles for store krav til hende, og at arbejdspladsen skulle kunne rumme hendes massive vanskeligheder. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det ikke var godtgjort eller sandsynliggjort, at ansøgeren ikke på et senere tidspunkt ville kunne opfylde betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5. Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse, at Udlændingenævnet i marts 2015 anmodede ansøgeren om at oplyse, hvorvidt hun var kommunalt afklaret i et beskæftigelsesmæssigt sigte, og at Udlændingenævnet ikke sås at have modtaget yderligere oplysninger om ansøgerens status i kommunen. Det indgik endvidere i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at det fremgik af en udskrift fra april 2015 fra ansøgerens læge, at ansøgeren i februar 2015 og i marts 2015 var til lægekonsultation på grund af frygt for brystkræft, og at hun i april 2015 var til lægekonsultation for muskelsmerter og spændinger. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at oplysningerne herom ikke kunne føre til en anden vurdering, da der ikke herved var oplyst om omstændigheder, der kunne føre til en fravigelse af kravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at ansøgeren ikke kunne meddeles tidsbegrænset opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 15, uanset at hun siden november 1999 havde haft opholdstilladelse i Danmark, og uanset at hun siden november 2000 havde haft opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7, stk. 2, idet hun ikke vurderedes at have udvist vilje til efter evne at integrere sig i det danske samfund. Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at ansøgeren i perioden fra 2000 til 2003 modtog sprogundervisning på en sprogskole, at hun i 2003 gennemførte kurser om samfundsforståelse, at hun i 2007 erhvervede et dansk kørekort med henblik på at blive en del af det danske arbejdsmarked, at hun i perioden fra 2005 til 2008 var 25 timer om ugen på et traumecenter, at hun i perioden fra 2007 til 2008 var tilmeldt danskuddannelse 2 og bestod Prøve i Dansk 2, at hun havde deltaget i aktiveringsforløb ved traumecenteret, og at hun havde underskrevet en erklæring om integration og aktivt medborgerskab. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at ovennævnte oplysninger ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen, idet ansøgeren i perioden fra 2000 til 2008 alene i begrænset omfang havde deltaget i integrationsfremmende aktiviteter, og idet hun siden 2008 ikke sås at have udvist vilje til efter evne at integrere sig i det danske samfund via deltagelse i undervisning eller andre aktiviteter. FAM/2015/55.

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, til en statsborger fra Den Demokratiske Republik Congo. Ansøgeren blev meddelt opholdstilladelse i Danmark i 2004 som kvoteflygtning, og havde i perioden frem til afgørelsestidspunktet været beskæftiget flere steder, primært som lagermedarbejder, servicemedarbejder og chauffør. Ansøgeren havde desuden gennemført enkelte kurser i Danmark.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen om at have været under uddannelse eller i ordinær beskæftigelse i mindst tre år inden for de seneste fem år, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af eIndkomst, at ansøgeren alene havde været i beskæftigelse i 11 måneder indenfor de seneste fem år. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at de kurser, ansøgeren havde gennemført, ikke kunne indgå i vurderingen, da alene afsluttede gymnasiale uddannelser eller erhvervsuddannelser kan indgå i beregningen. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at kravet om mindst tre års uddannelse eller beskæftigelse inden for de seneste fem år ikke kunne fraviges på baggrund af udlændingelovens § 11, stk. 15, uanset at ansøgeren havde haft lovligt ophold i mere end otte år i medfør af udlændingelovens § 8. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgår af bemærkningerne til udlændingelovens § 11, stk. 15, at baggrunden for, at den pågældende ikke har kunnet opfylde betingelserne, skal have sammenhæng med den pågældendes flygtningestatus. **Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til**, at ansøgeren havde været i beskæftigelse, men at han blot ikke havde været i beskæftigelse i mindst tre år inden for de seneste fem år. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at det ikke kunne anses for dokumenteret eller godtgjort, at ansøgeren ikke på et senere tidspunkt ville kunne opfylde betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8. FAM/2015/44.

Udlændingenævnet omgjorde i juli 2015 Udlændingestyrelsens afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, til en russisk statsborger. Ansøgeren, der i august 2003 blev meddelt opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, havde boet lovligt her i landet som flygtning i mere end otte år. Ansøgeren havde alene været i ordinær beskæftigelse i to dage i juni 2008, hvorefter han havde modtaget kontanthjælp.

Udlændingenævnet fandt efter en helt konkret vurdering, at ansøgeren i overensstemmelse med sine evner havde vist vilje til integration i det danske samfund, jf. udlændingelovens § 11, stk. 15, og at han således kunne fritages for uddannelses- og beskæftigelseskravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af oplysningerne fra ansøgerens bopælskommune, at ansøgeren kontinuerligt havde deltaget i de af kommunen anviste aktiviteter som led i en jobplan, herunder deltaget i en række virksomhedspraktikforløb, samt at ansøgeren ifølge oplysningerne fra kommunen var udredt fra rehabilitering og afventede at komme i et

ressourceforløb, hvorefter det endeligt skulle vurderes, om og i givet fald i hvilket omfang ansøgeren ville kunne opnå beskæftigelse i form af fleksjob eller lignende beskæftigelse med skånehensyn. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren til klagen havde vedlagt en lægeerklæring fra sit forløb hos et rehabiliteringscenter, hvoraf det fremgik, at han led af PTSD i moderat grad, herunder oplevede mareridt og angst, og at hans tilstand vurderedes at være kronisk. FAM/2015/146.

3.10. Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse

3.10.1. Familiesammenføring

En opholdstilladelse, der er meddelt på baggrund af familiesammenføring, og som er meddelt med henblik på varigt ophold for en tidsbegrænset periode, kan forlænges efter ansøgning, hvis betingelserne for familiesammenføring fortsat er opfyldt. Hvis betingelserne for familiesammenføring ikke længere er opfyldt, vil opholdstilladelsen kunne nægtes forlænget eller blive inddraget.

Efter udlændingelovens § 11, stk. 2, kan en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold således forlænges efter ansøgning, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19.

Efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, kan en tidsbegrænset opholdstilladelse inddrages, når det grundlag, der er angivet i ansøgningen eller opholdstilladelsen, var urigtigt eller ikke længere er til stede.

Efter udlændingelovens § 19, stk. 6, 1. pkt., finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, også anvendelse i sager om inddragelse af opholdstilladelse.

Efter udlændingelovens § 26, stk. 1, skal der således tages hensyn til, om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelsen må antages at virke særligt belastende, navnlig på grund af udlændingens tilknytning til det danske samfund, alder, helbred, tilknytning til herboende personer mv.

3.10.1.1. Inddragelse og nægtelse af forlængelse grundet samlivsophævelse

Det er en løbende betingelse for opholdstilladelser meddelt på baggrund af ægteskab, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, at ægteskabet består, og at der er fortsat samliv på fælles bopæl. Hvis samlivet ophæves mellem ægtefællerne, vil det skulle vurderes, om opholdstilladelsen skal inddrages eller nægtes forlænget.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har fundet, at betingelserne for en opholdstilladelse meddelt på grundlag af ægteskab ikke længere var opfyldt på grund af samlivsophævelse, og der ikke forelå sådanne omstændigheder, at nægtelse af forlængelse af udlændingens opholdstilladelse måtte antages at virke særligt belastende, jf. herved udlændingelovens § 26, stk. 1, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af en thailandsk statsborgers opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 1, nr. 1. Klageren var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark i juni 2010 i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. Opholdstilladelsen var blandt andet betinget af, at klageren boede på fælles bopæl med sin ægtefælle. I oktober 2013 meddelte den herboende ægtefælle til Udlændingestyrelsen, at han var fraflyttet Danmark og rejst til Filippinerne uden klageren. I september 2014 oplyste Statsforvaltningen, at Statsforvaltningen havde udfærdiget skilsmissebevilling til klageren og den herboende ægtefælle. Klageren oplyste i forbindelse med sagen vedrørende sine personlige forhold og tilknytning til Danmark, at hun forlod fælleshjemmet, fordi hun blev smidt ud af hjemmet af sin tidligere ægtefælle, at hun havde haft egen forretning siden oktober 2011, hvor hun skulle have arbejdet 50 timer ugentligt, at hun ikke havde bestået en prøve i dansk, at hun talte lidt dansk, at hun ikke skrev eller læste dansk, og at hun ikke var under uddannelse. I november 2014 indgik klageren et nyt ægteskab med en herboende person. Under klagen blev det endelig anført, at klageren i august 2014 påbegyndte nyt arbejde.

Udlændingenævnet fandt, at Udlændingestyrelsen med rette havde inddraget klagerens opholdstilladelse jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at det var en betingelse for klagerens opholdstilladelse givet i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, at der var samliv på fælles bopæl. **Udlændingenævnet lagde imidlertid til grund**, at klageren ikke havde haft samliv på fælles bopæl med sin daværende ægtefælle på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse i januar 2015, idet parret blev skilt i september 2014, og idet klageren selv forlod den fælles bopæl i september 2013. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at inddragelsen måtte antages at virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 19, stk. 6, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren blev meddelt opholdstilladelse i juni 2010 på baggrund af ægteskab med sin tidligere ægtefælle i en alder af knap 47 år, at hun på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse alene havde opholdt sig i Danmark i knap fem år, og at hun ikke sås at have en sådan særlig tilknytning til Danmark gennem sit ophold, at hendes opholdstilladelse på baggrund af ægteskabet med sin tidligere ægtefælle burde bevares, idet hun havde bevaret en væsentlig tilknytning til sit hjemland, hvor hun var statsborger, hvorfra hun udrejste som 47-årig, og hvor hendes fader, hendes broder og to børn stadig boede, ligesom hun to gange siden sin indrejse i Danmark havde besøgt sit

hjemland. Oplysningerne om klagerens nye ægteskab og nye arbejde kunne ikke føre til, at klagerens opholdstilladelse på baggrund af det tidligere ægteskab kunne bevares. FAM/2015/89.

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af en vietnamesisk statsborgers opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1. Ansøgeren indgik ægteskab med en dansk statsborger i august 2008, hvorefter ansøgeren i oktober 2008 blev meddelt opholdstilladelse som familiesammenført i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. Denne opholdstilladelse var betinget af, at ansøgeren og den herboende ægtefælle udøvede samliv på fælles bopæl. Statsforvaltningen meddelte i maj 2013 Udlændingestyrelsen, at Statsforvaltningen havde udarbejdet bevilling til separation mellem ansøgeren og den herboende ægtefælle. I marts 2015 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren, at hendes opholdstilladelse var inddraget. Det fremgik af ansøgerens klage til Udlændingenævnet, at ansøgeren havde planlagt at flytte tilbage til den herboende ægtefælle, og at ansøgeren havde meldt flytning i april 2015. Klagen var derudover vedlagt en kvittering for flytteanmeldelse, hvoraf det fremgik, at ansøgeren fra april 2015 havde c/o adresse på samme adresse som den herboende ægtefælle. Udlændingenævnet havde i forbindelse med behandlingen af sagen foretaget opslag i Det Centrale Personregister, hvoraf det fremgik, at ansøgeren i juni 2013 fraflyttede sin og den herboende ægtefælles fælles bopæl.

Udlændingenævnet fandt, at det er en betingelse for opholdstilladelse givet i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, at der er samliv på fælles bopæl. **Udlændingenævnet kunne ikke lægge til grund**, at ansøgeren samlevede på fælles bopæl med den herboende ægtefælle på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren og den herboende ægtefælle efter egne oplysninger havde ophævet samlivet i juni 2013, da parret var oplyst med at have fælles bopæl, og at Statsforvaltningen i maj 2013 havde meddelt Udlændingestyrelsen, at Statsforvaltningen havde udarbejdet bevilling til separation. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det fremgik af Det Centrale Personregister, at ansøgeren i juni 2013 var fraflyttet ansøgeren og den herboende ægtefælles fælles bopæl. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at som følge af samlivsophævelsen var betingelsen for ansøgerens opholdstilladelse ikke længere til stede, da Udlændingestyrelsen traf afgørelse, og Udlændingestyrelsen havde derfor med rette inddraget ansøgerens opholdstilladelse, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det forhold, at ansøgeren – efter at Udlændingestyrelsen havde truffet afgørelse i marts 2015 – havde oplyst, at hun i april 2015 var flyttet sammen med den herboende ægtefælle på ny, ikke kunne føre til en ændret vurdering i sagen, idet samlivsforholdet havde været afbrudt i knap to år. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at nægtelsen af forlængelsen måtte antages at virke særligt belastende for ansøgeren, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 6, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren blev meddelt opholdstilladelse i Danmark i oktober 2008 i en alder af 40 år, at ansøgeren alene havde opholdt sig i Danmark i cirka syv år, og at ansøgerens for-

ældre, som ansøgeren havde besøgt flere gange, fortsat opholdt sig i Vietnam, hvor ansøgeren tillige havde haft hovedparten af sit liv og opvækst. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det forhold, at ansøgeren under sit ophold i Danmark havde været under uddannelse, at ansøgeren i perioden fra november 2009 havde været i beskæftigelse, at ansøgeren talte, læste og skrev dansk, at ansøgeren var medlem af det Vietnamesiske Katolske Fællesskab, at ansøgeren var formand for et andet vietnamesisk fællesskab, at ansøgeren fra december 2014 havde fået ny ansættelseskontrakt, og at ansøgerens voksne søn var under uddannelse, ikke kunne føre til en ændret vurdering i sagen, idet der ikke var tale om forhold af en sådan karakter, at det kunne lægges til grund, at ansøgeren på baggrund heraf havde opnået en stærkere tilknytning til Danmark end til hjemlandet, hvor ansøgeren var født og opvokset, hvor ansøgeren var statsborger, og hvor ansøgeren havde boet de første 40 år af sit liv. Det forhold, at ansøgeren var blevet opereret i knæet, kunne ikke føre til en ændret vurdering, idet der ikke var tale om helbredsmæssige forhold af en sådan karakter, at ansøgerens opholdstilladelse burde bevares på denne baggrund. FAM/2015/150.

3.10.1.2. Inddragelse og nægtelse af forlængelse grundet samlivsophævelse, hvor samlivsophævelsen skyldes vold

Hvis samlivsophævelsen mellem ægtefællerne skyldes vold udøvet af den ene ægtefælle, skal der tages særlige hensyn til dette i vurderingen. Dette følger af udlændingelovens § 19, stk. 7.

Hvis en udlænding oplyser, at samlivsophævelsen skyldes vold, vil det være en forudsætning for anvendelse af bestemmelsen i udlændingelovens § 19, stk. 7, at den pågældende kan godtgøre, at der har været tale om voldsudøvelse, og at det er voldsudøvelsen, der er den reelle årsag til, at udlændingen ikke længere samlever på fælles bopæl med ægtefællen/partneren/samleveren.

Som dokumentation for voldsudøvelsen kan udlændingen fremlægge politirapporter, udtalelser fra læger, krisecentre mv. Det afhænger herefter af en konkret vurdering, hvorvidt voldsudøvelsen må anses for godtgjort. Trusler og grove psykiske overgreb anses også for at være vold, men kan være svært at dokumentere.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har fundet, at en udlændings opholdstilladelse kunne inddrages på trods af en påstået voldsudøvelse, idet denne voldsudøvelse ikke kunne lægges til grund eller var årsag til samlivsophævelsen, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse til en kenyansk statsborger og dennes to børn, jf. udlændingelovens § 19, stk. 7, jf. § 26, stk. 1. Klageren blev meddelt opholdstilladelse i januar 2013. Opholdstilladelsen var betinget af, at klageren boede sammen med sin ægtefælle. Klagerens to børn fik i juli

2013 opholdstilladelse under henvisning til klageren. Børnenes opholdstilladelse var betinget af, at klageren var fastboende i Danmark. Børnene indrejste i Danmark i august 2013. I maj 2014 oplyste klagerens ægtefælle, at han havde søgt om separation fra klageren. Ved udateret notat fra Udlændingestyrelsen fremgik det, at ægtefællen havde oplyst, at han ikke længere boede på samme adresse som klageren. Klageren fremsendte efterfølgende til Udlændingestyrelsen et brev, hvorved der var vedlagt et brev fra et krisecenter for kvinder, hvoraf det fremgik, at ægtefællen havde været psykisk voldsom overfor klageren og hendes børn, og at han én gang havde været fysisk voldelig overfor hende. Af skema modtaget i Udlændingestyrelsen i juli 2014 fremgik det, at ægtefællen flyttede fra den fælles bopæl i juni 2014, og at samlivsoophøret skyldtes, at klageren og hendes børn ikke ville fraflytte bopælen, og at klageren var bange for sin ægtefælle. I oktober 2014 nægtede Udlændingestyrelsen at forlænge klagerens og hendes børns opholdstilladelser. Afgørelsen blev påklaget til Udlændingenævnet i samme måned, og ægteparret blev skilt i december 2014.

Udlændingenævnet fandt, at betingelsen for klagerens opholdstilladelse ikke længere var til stede. Udlændingenævnet lagde herved til grund, at klageren ikke samlevede på fælles bopæl med sin ægtefælle på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse, og at parret i december 2014 blev skilt. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at nægtelsen af forlængelsen måtte antages at virke særligt belastende for klageren. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren blev meddelt opholdstilladelse i januar 2013 på baggrund af hendes ægteskab i en alder af 35 år, og at hun alene havde opholdt sig i Danmark i under to år. Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at klageren havde bestået Prøve i Dansk 2, at hun var i gang med en SOSU-uddannelse, at hun hjalp ældre på et plejehjem og sang i et kirkekor. **Udlændingenævnet fandt**, at der ikke herved var oplyst om sådanne omstændigheder, som kunne føre til et andet resultat. **Udlændingenævnet fandt således**, at klageren måtte antages at have en væsentlig tilknytning til sit hjemland, hvor hun var statsborger, og hvorfra hun var indrejst til Danmark som 35-årig. Det forhold, at klageren havde to børn i Danmark, kunne ikke føre til en ændret vurdering, idet **Udlændingenævnet bemærkede**, at det først er efter seks til syv års ophold i Danmark, at et barn kan anses for at have opnået en sådan selvstændig tilknytning til landet, at betingelserne for at opnå opholdstilladelse er opfyldt. Det af klageren anførte om, at hun var bange for sin ægtefælle, kunne ikke i sig selv føre til, at en inddragelse af hendes opholdstilladelse måtte antages at være særligt belastende. **Udlændingenævnet bemærkede**, at samlivsoophøret skyldtes, at klagerens ægtefælle valgte at fraflytte parrets fælles bopæl og søge om separation og skilsmisse. Uanset om det måtte lægges til grund, at klageren havde været udsat for vold af sin ægtefælle, kunne dette ikke føre til en ændret vurdering henset til det oplyste om årsagen til samlivsophævelsen. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til** lovbemærkningerne til udlændingelovens § 19, stk. 7, hvoraf det fremgår, at en udlænding selv skal godtgøre, at voldsudøvelsen har været den reelle årsag til, at udlændingen ikke længere kan samleve med sin ægtefælle. Det forhold, at klagerens datter havde henvendt sig til politiet i juni 2014, og at politiet blev tilkaldt i juli 2014, kunne ikke føre til en æn-

dret vurdering. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at ægtefællen allerede havde ophævet samlivet på daværende tidspunkt. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at klagerens børns opholdstilladelser kunne nægtes forlænget, idet Udlændingenævnet ikke kunne lægge til grund, at klageren var fastboende i Danmark, da hendes opholdstilladelse samtidig blev nægtet forlænget. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at der ikke forelå sådanne personlige eller helbredsmæssige forhold, at nægtelsen af forlængelsen måtte antages at virke særligt belastende for klagerens børn. Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at datteren og sønnen havde deltaget i værkstedskursus i henholdsvis september 2014 og november 2014 og gik i dansk skole. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, og lagde til grund, at børnene grundet deres kortvarige ophold i Danmark ikke kunne antages at have opnået en særlig tilknytning til Danmark, men havde bevaret en særlig tilknytning til deres hjemland Kenya, hvorfra børnene indrejste i Danmark som henholdsvis 15- og 13-årig. FAM/2015/7.

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af en srilankansk statsborgers opholdstilladelse på baggrund af ægtefællesammenføring, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. Klageren havde i perioden fra november 2007 til maj 2009 haft opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens dagældende § 9 c, stk. 1, som hun og hun var på ny indrejst i Danmark i december 2012. Klagerens opholdstilladelse var betinget af, at klageren levede sammen med sin herboende ægtefælle på fælles bopæl. I oktober 2013 oplyste Statsforvaltningen over for Udlændingestyrelsen, at klageren og den herboende ægtefælle var blevet bevilliget skilsmisse. Af skema om personlige forhold samt tilknytning til Danmark fra september 2014 fremgik det, at klageren var fraflyttet sin og den herboende ægtefælles fælles bopæl i november 2013, og at samlivsophøret skyldtes, at hun havde været udsat for overgreb af sin ægtefælle op til flere gange, at den herboende ægtefælle havde været hende utro, at den herboende ægtefælle havde sat klagerens ting på gaden, før hun var fraflyttet bopælen, og at klageren på tidspunktet for skemaets udfyldelse havde boet på et krisecenter i tre måneder. Det fremgik endvidere af skemaet, at klageren havde bestået Prøve i Dansk 1 og Prøve i Dansk 2, at hun forventede at bestå Prøve i Dansk 3 ved udgangen af 2014, og at klageren var blevet optaget på social- og sundhedsskolen som assistent, som hun skulle påbegynde i januar 2015, når hun havde bestået Prøve i Dansk 3 i november 2014. Vedlagt skemaet var en kopi af journal fra november 2013 til februar 2014 fra krisecenteret, og af journalen fremgik det, at klageren var ankommet til krisecentret i november 2013, at den herboende tidligere ægtefælle flere gange havde slået hende, haft andre kvinder med hjem og smidt hendes ting ud af huset. I november 2014 og maj 2015 oplyste klagerens partsrepræsentant, at klageren var blevet sammen med den herboende ægtefælle, da klageren frygtede at miste sin opholdstilladelse. Klagerens partsrepræsentant fremsendte endvidere i maj 2015 en kopi af et jobcenters orienteringsskrivelse fra april 2015, hvorefter det fremgik, at klageren i november 2014 havde rettet henvendelse til jobcenteret og oplyst, at hun havde ægteskabelige problemer, og at hun i november 2012 til jobcenteret

havde fortalt, at hendes mand havde været hende utro, og at ægtefællen havde været voldelig overfor hende flere gange.

Udlændingenævnet kunne ikke lægge til grund, at klageren samlevede på fælles bopæl med sin herboende ægtefælle på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren efter sine egne oplysninger havde ophævet samlivet i november 2013, da hun var ophørt med at have fælles bopæl med den tidligere ægtefælle, og at hun var blevet skilt fra den tidligere ægtefælle i oktober 2013. Som følge af samlivsophævelsen var betingelsen for klagerens opholdstilladelse ikke længere til stede, og tilladelsen kunne derfor inddrages, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet fandt ikke**, at der forelå sådanne omstændigheder, at inddragelsen måtte antages at virke særligt belastende for klageren, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 6, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren havde haft opholdstilladelse som au pair fra november 2007 til maj 2009, at hun var indrejst i Danmark i februar 2008, at hun efter oplysninger i Det Centrale Personregister var udrejst af Danmark i november 2011, at hun var blevet meddelt opholdstilladelse som familiesammenført på baggrund af sit ægteskab, hvorefter hun var indrejst i Danmark i december 2012 og at hun på afgørelsestidspunktet alene havde opholdt sig i Danmark cirka to år og seks måneder siden hendes sidste indrejse. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at opholdstilladelse som au pair gives med henblik på midlertidigt ophold i Danmark, og at ansøgeren i kraft af sit tidligere ophold som au pair ikke havde opnået en sådan tilknytning til Danmark, at inddragelsen af hendes opholdstilladelse, som var blevet meddelt på baggrund af hendes ægteskab, måtte antages at være særligt belastende. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå oplysninger om personlige eller helbredsmæssige forhold, der bevirkede, at inddragelsen måtte antages at virke særligt belastende for klageren. Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at klageren havde bestået Prøve i Dansk 1, Prøve i Dansk 2 og Prøve i Dansk 3, og at klageren forventede at påbegynde social- og sundhedshjælperuddannelsen i januar 2015. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke var oplyst om sådanne omstændigheder, som kunne føre til et andet resultat. **Udlændingenævnet fandt således**, at klageren havde bevaret en væsentlig tilknytning til sit hjemland, hvor hun var statsborger, hvorfra hun var indrejst i Danmark som 23-årig og senest som 28-årig, og hvor hun havde boet i perioden fra november 2011 til december 2012, og hvor hun havde sin familie. Det anførte om, at klageren under sit ægteskab med sin ægtefælle skulle have været udsat for vold, at han havde været hende utro, og at han havde truet med at smide hende og hendes ting ud af huset, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at uanset om det måtte lægges til grund, at klageren havde været udsat for vold af sin tidligere ægtefælle, kunne dette ikke føre til en ændret vurdering, henset til at årsagen til samlivsophævelsen ikke var den påståede vold, men et manglende ønske fra den tidligere ægtefælle om fortsat at samleve med klageren. FAM/2015/135.

3.10.1.3. Inddragelse og nægtelse af forlængelse grundet manglende opfyldelse af løbende vilkår for opholdstilladelse – selvforsørgelse

En opholdstilladelse som familiesammenført til en ægtefælle, samlever eller registreret partner betinges som udgangspunkt af, at udlændingen og dennes partner ikke modtager offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven i tiden frem til, at udlændingen meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 9, stk. 5.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har fundet, at denne betingelse ikke var opfyldt, og der ikke forelå sådanne omstændigheder, at en nægtelse af forlængelse af udlændingens opholdstilladelse måtte antages at virke særligt belastende, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse meddelt på baggrund af ægteskab vedrørende en marokkansk statsborger. Ansøgeren blev meddelt opholdstilladelse i Danmark i april 2013. Det fremgik af opholdstilladelsen, at denne var betinget af, at ansøgeren og den herboende ægtefælle frem til meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse til ansøgeren ikke måtte modtage hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven. I juni 2013 underskrev ansøgeren og hendes ægtefælle en ansøgning om kontanthjælp, hvorefter ansøgeren modtog kontanthjælp fra juni 2013 til og med august 2014, mens hendes herboende ægtefælle modtog kontanthjælp fra juni 2013 til og med november 2014, hvorefter han modtog folkepension.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren havde haft opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab, og at det var en betingelse for opholdstilladelsen, at hun og hendes herboende ægtefælle ikke modtog hjælp efter lov om aktiv socialpolitik i tiden, indtil hun kunne meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 5, 2. pkt. **Udlændingenævnet lagde til grund**, at parret havde modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik under ansøgerens ophold i Danmark, idet det fremgik af indkomst, at både ansøgeren og hendes herboende ægtefælle siden juni 2013 havde modtaget kontanthjælp efter lov om aktiv socialpolitik § 25. Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at advokaten i sin klage havde anført, at ansøgerens kommune ikke havde opfyldt sin forvaltningsretlige pligt til at vejlede om konsekvensen af, at parret modtog kontanthjælp. **Udlændingenævnet fandt dog**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen uanset om den pågældende kommune havde overholdt sin forvaltningsretlige vejledningsforpligtelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren og hendes ægtefælle, da hun blev meddelt opholdstilladelse i april 2013, i afgørelsen blev vejledt om, at hendes opholdstilladelse var betinget af, at hverken hun eller hendes ægtefælle modtog kontanthjælp frem til, at hun blev meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse, og at parret i juni 2013 – mindre end tre måneder senere – begge underskrev en ansøgning om kontanthjælp. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**

som følge af, at ansøgeren og hendes ægtefælle havde modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik § 25, at en af betingelserne for ansøgerens opholdstilladelse ikke længere var opfyldt, og tilladelsen kunne derfor nægtes forlænget, jf. herved udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 4, jf. § 9, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke i sagen var oplyst om sådanne personlige, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne bevirke, at det ville være uproportionalt at henvise ansøgeren og hendes ægtefælle samt parrets to fællesbørn til at indrejse og tage ophold i Marokko for dér at udøve familielivet, hvor ansøgeren var født og opvokset og havde sin moder. Det blev i den forbindelse bemærket, at Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, ikke giver en ubetinget ret til at vælge, hvilket land familielivet skal udøves i. Det forhold, at advokaten havde oplyst, at ansøgerens herboende ægtefælle ikke kunne opnå opholdstilladelse som familiesammenført i Marokko, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det ikke ansås for at være godtgjort, at ansøgerens herboende ægtefælle og fællesbørnene efter en konkret og fuldt oplyst ansøgning herom til de marokkanske myndigheder ville være afskåret fra at kunne opnå opholdstilladelse i Marokko. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at ansøgeren – såfremt hendes herboende ægtefælle efter en konkret ansøgning måtte blive meddelt afslag på en konkret og fuldt oplyst ansøgning om opholdstilladelse i Marokko – ville have mulighed for at anmode om, at sagen skulle genoptages af Udlændingenævnet med henblik på en fornyet vurdering af, hvorvidt Danmark i givet fald ville kunne anses for nærmest til at beskytte det mellem ansøgeren og hendes herboende ægtefælle etablerede familieliv. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at en nægtelse af forlængelse af ansøgerens opholdstilladelse måtte antages at virke særligt belastende for ansøgeren, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 6, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var født og opvokset og havde tilbragt en stor del af sit voksenliv i Marokko, idet hun først i en alder af knap 34 år blev meddelt opholdstilladelse i Danmark, at hun ikke udover sin ægtefælle og parrets to fællesbørn havde anden familie i Danmark, og at der ikke var oplyst om sådanne helbredsmæssige forhold, der kunne begrunde, at en nægtelse af forlængelse af hendes opholdstilladelse måtte anses som særligt belastende. Det forhold, at parret havde to fællesbørn, der var født i Danmark henholdsvis i marts 2012 og i maj 2013, der begge var statsløse, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at børnene som følge af deres unge alder og længden af deres ophold i Danmark ikke kunne anses for at have opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at det under henvisning hertil måtte anses for uproportionalt at henvise ansøgeren og hendes ægtefælle og parrets fællesbørn til at udøve familielivet i Marokko. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at børn normalt først anses for at have opnået en selvstændig tilknytning til Danmark efter seks til syv års ophold her i landet. Det forhold, at den herboende ægtefælle havde et mindreårigt særbarn, som advokaten havde anført, at den herboende ægtefælle havde et fast, jævnlige og tilstrækkeligt samvær med, og at dette særbarn angiveligt havde oplyst, at han overnattede hos sin fader en-to gange om måneden, at han derudover havde samvær med sin fader en-to gange om ugen typisk i weekenden

eller ferie, at han udover dette snakkede med sin fader eller så ham kort flere gange om ugen, og at han desuden sov hos sin fader, hvis han havde været oppe og skændes med sin moder, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at samværet – selv hvis det anførte kunne lægges til grund – havde et begrænset omfang. **Udlændingenævnet fandt således**, at den herboende ægtefælles samvær med sit særbarn ikke havde en sådan karakter og et sådant omfang, at en nægtelse af forlængelse af ansøgerens opholdstilladelse ville kunne anses for at være særligt belastende, og at betingelserne i udlændingelovens § 9, stk. 5, kunne fraviges under henvisning til den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8. Det forhold, at ansøgeren blev meddelt opholdstilladelse i Danmark i 2013, at hun havde startet selvstændig virksomhed, at hun var ved at lære dansk, og at hun efter det oplyste havde bestået en del af danskuddannelsen, **fandt Udlændingenævnet endelig** ikke kunne føre til en ændret vurdering, da dette ikke var tilstrækkeligt til at anse en nægtelse af forlængelse af ansøgerens opholdstilladelse for særligt belastende. **Udlændingenævnet fandt således**, at det ikke kunne anses for uproportionalt at henvise ansøgeren og hendes herboende ægtefælle og parrets fællesbørn til at udøve familielivet i Marokko. FAM/2015/87.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse af en srilankansk statsborgers opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1. Klageren ansøgte i marts 2012 om opholdstilladelse i Danmark under henvisning til sin herboende ægtefælle, som også var fra Sri Lanka. Til brug for ansøgningen havde den herboende ægtefælle i marts 2012 underskrevet en erklæring til brug for indhentelse af en udtalelse fra kommunen om modtagelse af hjælp efter lov om aktiv socialpolitik, hvoraf det fremgik, at det var en betingelse for opholdstilladelse, at den herboende ægtefælle i tre år forud for afgørelse om opholdstilladelse ikke havde modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, jf. udlændingelovens § 9, stk. 5. Den herboende ægtefælles bopælskommune udtalte i marts 2012, at han ikke havde modtaget kontanthjælp indenfor de sidste tre år. Klageren blev meddelt opholdstilladelse i maj 2013. I marts 2014 indgav klageren ansøgning om forlængelse af sin opholdstilladelse, hvoraf det fremgik, at den herboende ægtefælle havde erklæret, at han havde modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, efter at klageren var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark. I juni 2014 oplyste den herboende ægtefælle over for Udlændingestyrelsen, at årsagen til, at han havde modtaget ydelser efter lov om aktiv socialpolitik siden marts 2013, var, at han i januar 2012 var udsat for en arbejdsulykke, at han herefter fik PTSD og en depression, at hans sygedagpenge udløb i februar 2013, og at den herboende ægtefælle ville ophøre med at modtage ydelser efter lov om aktiv socialpolitik, når han blev tilkendt førtidspension.

Udlændingenævnet fandt, at betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5, om at ansøgeren og den herboende ægtefælle ikke har modtaget ydelser efter lov om aktiv socialpolitik, indtil klageren er blevet meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse, ikke var opfyldt, og at det ikke kunne føre til en

anden vurdering af, om betingelsen for opholdstilladelse skulle være opfyldt, at den herboende ægtefælle på tidspunktet for meddelelse af opholdstilladelse til klageren allerede modtog hjælp efter lov om aktiv socialpolitik. **Udlændingenævnet henviste til**, at det udtrykkeligt fremgik af den meddelte opholdstilladelse, at denne var betinget af, at hverken den herboende ægtefælle eller klageren modtog offentlige ydelser, og at det var en løbende betingelse. Den herboende ægtefælle havde hverken forud for Udlændingestyrelsens afgørelsestidspunkt eller i forbindelse med meddelelse af opholdstilladelsen oplyst, at en forudsætning for at få familiesammenføring havde ændret sig væsentligt, herunder at han ikke længere var i arbejde og var begyndt at modtage kontanthjælp. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det måtte anses for i overensstemmelse med praksis, at Udlændingestyrelsen i maj 2013 i forbindelse med meddelelse af opholdstilladelse havde stillet krav om opfyldelse af udlændingelovens § 9, stk. 5, herunder som en løbende betingelse. Henset til at den herboende ægtefælle havde oplyst, at han havde modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik, og at det fremgik af indkomst, at han havde modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik siden april 2013, var betingelsen for klagerens opholdstilladelse ikke længere til stede, og tilladelsen kunne derfor ikke forlænges. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at nægtelsen af forlængelsen måtte antages at virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 19, stk. 6, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren ikke kunne have haft en berettiget forventning om, at hun kunne bevare sin opholdstilladelse i Danmark henset til, at hun og hendes ægtefælle ikke havde været selvforsørgende. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at klageren blev meddelt opholdstilladelse i maj 2013 på baggrund af sit ægteskab i en alder af 29 år, at hun således på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse alene havde opholdt sig i Danmark i cirka tre år og seks måneder, og at hun alene havde haft opholdstilladelse fra maj 2013. Det forhold, at den herboende ægtefælle havde modtaget ydelser efter lov om aktiv socialpolitik som følge af, at han i 2013 blev konstateret som havende mildsvær til svær PTSD med flashbacks og mareridt samt en moderat til svær depression, og at Arbejdsskadestyrelsen havde vurderet, at han havde et erhvervsevnetab på 25 % efter at have været udsat for en arbejdsulykke, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det ikke herved kunne udelukkes, at den herboende ægtefælle på et senere tidspunkt ville kunne opfylde betingelserne i udlændingelovens § 9, stk. 5. **Udlændingenævnet fandt således**, at det uanset disse forhold ikke kunne anses som uforholdsmæssigt at henvise den herboende ægtefælle til at udøve familielivet i Sri Lanka henset til de i sagen foreliggende oplysninger. Det af partsrepræsentanten anførte om, at parret efter partsrepræsentantens opfattelse risikerede at blive tilbageholdt og eventuelt udsat for tortur ved en tilbagevenden til Sri Lanka, da parret begge var tamiler og statsborgere i Sri Lanka, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at den herboende ægtefælle ikke var meddelt opholdstilladelse som flygtning efter udlændingelovens § 7, men efter udlændingelovens dagældende § 9, stk. 2, nr. 4. Den herboende ægtefælle og klageren måtte således henvises til at søge asyl, hvis parret fandt, at de ved indrejse i Sri Lanka risikerede at blive udsat for asylbegrundende overgreb. FAM/2015/243.

3.10.1.4. Inddragelse og nægtelse af forlængelse grundet ej bestået danskprøve

En opholdstilladelse som familiesammenført til en ægtefælle, samlever eller registreret partner betinges endvidere som udgangspunkt af, at udlændingen består en danskprøve, jf. udlændingelovens § 9, stk. 30, inden for de frister, der er nævnt i udlændingelovens § 9, stk. 30.

Hvis udlændingen ikke består den stillede danskprøve inden for den fastsatte tidsfrist, vil opholdstilladelsen som udgangspunkt skulle inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 11. Dette vil også være udgangspunktet, hvis udlændingen efter fristens udløb, men under udlændingemyndighedernes sagsbehandling af spørgsmålet om inddragelse, består danskprøven, jf. bekendtgørelse nr. 180 af 26. februar 2013. Den beståede danskprøve vil som dog udgangspunkt i stedet kunne danne grundlag for en ny ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af ægteskabet.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har fundet, at denne betingelse ikke var opfyldt, og der ikke forelå sådanne omstændigheder, at en nægtelse af forlængelse af udlændingens opholdstilladelse måtte antages at virke særligt belastende, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse af en afghansk statsborgers opholdstilladelse på baggrund af ægtefællesammenføring, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 11, § 19, stk. 6, og § 26, stk. 1. Klageren blev i juni 2013 meddelt opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab med en herboende afghansk statsborger. Klagerens opholdstilladelse var betinget af, at klageren senest seks måneder efter sin tilmelding til folkeregisteret bestod udlændingemyndighedernes danskprøve på A1-niveau eller en anden danskprøve på tilsvarende eller højere niveau. Klageren blev registreret i folkeregisteret i juni 2013 og skulle således bestå danskprøve på A1-niveau eller en anden danskprøve på tilsvarende eller højere niveau i december 2013. Klageren aflagde og bestod Danskprøve A1 i februar 2014. I november 2014 indgav klageren til Udlændingestyrelsen ansøgning om forlængelse af sin opholdstilladelse.

Udlændingenævnet kunne ikke lægge til grund, at klageren havde bestået udlændingemyndighedernes danskprøve på A1-niveau eller en anden danskprøve på tilsvarende eller højere niveau inden udløbet af den i klagerens opholdstilladelse angivne frist. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af klagerens opholdstilladelse fra juni 2013, at opholdstilladelsen var betinget af, at klageren inden seks måneder fra tilmeldingen til folkeregisteret bestod udlændingemyndighedernes danskprøve på A1-niveau eller en anden danskprøve på tilsvarende eller højere niveau, og at klageren i Det Centrale Personregister var registreret indrejst i juni 2013. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at klageren i februar 2014 bestod Danskprøve A1. Som følge af, at klageren

først i februar 2014 havde bestået Danskprøve A1, var betingelsen for opholdstilladelsen ikke længere til stede, og tilladelsen kunne ikke forlænges, da der var grundlag for at inddrage den. **Udlændingenævnet fandt**, at det forhold, at klageren havde anført, at hun led af talassæmi (en blodsygdom, der medfører blodmangel), ikke kunne føre til en ændret vurdering, da der ikke herved var oplyst om helbredsmæssige forhold af en sådan karakter, at kravet om at bestå en danskprøve på A1-niveau ikke burde stilles over for klageren. **Udlændingenævnet bemærkede**, at klageren til trods for sin sygdom bestod danskprøven i februar 2014, hvilket var cirka halvanden måned efter fristen. Det forhold, at klageren havde svært ved at finde institutionsplads til sit barn, født i 2012, og derfor først kunne starte på sprogskole i december 2013, **fandt Udlændingenævnet endvidere** ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen, idet der ikke herved var tale om forhold, der kunne medføre udsættelse af fristen for at aflægge og bestå danskprøven. **Udlændingenævnet bemærkede**, at den af kommunen tilbudte undervisning på sprogskolerne er et tilbud til udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse i Danmark og kan indgå som et supplement til ens forberedelse til prøven. Det er udlændingens eget ansvar at forberede sig til prøven og at tilrettelægge et forløb, således at den pågældende kan nå at forberede sig inden prøven. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det forhold, at ansøgeren i juni 2014 nedkom med sit og ægtefællens andet fællesbarn, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet bemærkede i den anledning**, at det følger af bekendtgørelse om danskprøve på A1-niveau og danskprøve på A2-niveau for familiesammenførte udlændinge, at fristen for aflæggelse af danskprøven kan suspenderes, hvis prøvedeltageren har lovligt forfald, for eksempel ved dokumentation for barsel, prøvedeltagerens eller prøvedeltagerens mindreårige barns sygdom og ekstraordinære uforudsete transportproblemer. **Udlændingenævnet lagde derfor vægt på**, at hverken ansøgeren eller dennes ægtefælle havde kontaktet Udlændingestyrelsen med henblik på udsættelse af fristen, og for så vidt angår gravide, kan fristen for aflæggelse af danskprøven tidligst suspenderes fire uger før forventet fødsel. **Udlændingenævnet fandt derudover**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at nægtelse af forlængelse af opholdstilladelsen måtte antages at være særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1, idet klageren ikke gennem sit forholdsvis korte ophold på et år og ti måneder i Danmark på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse, hvorunder klageren ikke havde været i arbejde eller under uddannelse, kunne antages at have opnået en selvstændig tilknytning til Danmark. Det forhold, at klageren og dennes ægtefælle havde to fællesbørn, der var født i henholdsvis 2012 og 2014, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne føre til en ændret vurdering, henset til fællesbørnenes alder og længden af fællesbørnenes ophold i Danmark. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund endelig**, at der ikke forelå oplysninger om personlige eller helbredsmæssige forhold, der bevirkede, at klageren, dennes ægtefælle og fællesbørnene ikke ville kunne indrejse og tage ophold i Afghanistan for at udøve familielivet dér. Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse, at Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da det følger af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at artikel 8 ikke giver en familie ret til at vælge, i hvilket land de vil udøve deres familieliv. Henset til,

at klageren havde bestået danskprøve på A1-niveau i februar 2014, sendte Udlændingenævnet sagen retur til Udlændingestyrelsen som en ny ansøgning om familiesammenføring, der skulle betragtes som indgivet i februar 2014, hvor klageren havde bestået danskprøven på A1-niveau FAM/2015/195.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse af en russisk statsborgers opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, og § 19, stk. 1, nr. 1, jf. § 19, stk. 1, nr. 13, og § 26, stk. 1. Klageren blev meddelt opholdstilladelse i juli 2012 i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1 på baggrund af samliv med hendes herboende kæreste (senere hendes ægtefælle). Opholdstilladelsen var betinget af, at klageren bestod en prøve i dansk på sprogniveau A1 senest seks måneder fra det tidspunkt, hvor klageren blev tilmeldt folke-registeret, men henset til at danskprøver på A1-niveau på dette tidspunkt ikke var færdigudviklet, vejledte Udlændingestyrelsen i februar 2013 klageren om, at prøven i dansk på A1-niveau var færdigudviklet, og at klageren senest den 1. september 2013 skulle have bestået danskprøven. I september 2013 oplyste klagerens ægtefælle, at klageren var fraflyttet Danmark et halvt år tidligere. I november 2013 indgav klageren ansøgning om dispensation fra bortfald af opholdstilladelsen, idet klageren var rejst til Rusland på grund af sygdom i familien. I april 2014 bestod klageren danskprøve A1. Udlændingestyrelsen nægtede i november 2014 at forlænge klagerens opholdstilladelse. Under Udlændingenævnets behandling af klagesagen oplyste klagerens ægtefælle, at han ikke kunne bosætte sig i Rusland som følge af en samværssag i Sverige vedrørende hans to sørbørn.

Udlændingenævnet fandt, at betingelsen for klagerens opholdstilladelse ikke længere var opfyldt, idet klageren ikke havde bestået prøven i dansk på A1-niveau inden for den frist, som var angivet i klagerens opholdstilladelse og i overensstemmelse med Udlændingestyrelsens vejledning. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Udlændingestyrelsen havde vejledt ansøgeren om, at hun senest den 1. september 2013 skulle have bestået prøve i dansk på A1-niveau, og at det fremgik at sagen, at hun først aflagde og bestod prøven i dansk på A1-niveau i april 2014. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at nægtelse af forlængelse af klagerens opholdstilladelse måtte antages at virke særligt belastende for klageren. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren i en alder af 24 år var blevet meddelt opholdstilladelse i juli 2012 i Danmark på baggrund af samliv med kæresten (senere ægtefællen), at klageren havde opholdt sig cirka otte og en halv måned i Rusland, og at klageren på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse havde opholdt sig i Danmark i cirka et år og ni en halv måned. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at klageren havde bevaret en væsentlig tilknytning til Rusland. Udlændingenævnet fandt desuden, at klagerens ægtefælles samværssag i Sverige vedrørende hans to sørbørn ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at en svensk domstol havde givet ham medhold i, at han skulle kunne se børnene kontinuerligt, men at domstolen ikke havde taget stilling til, hvor samværet skulle foregå. Idet klageren havde bestået en dansk-

prøve på A1-niveau i april 2014, sendte Udlændingenævnet sagen til Udlændingestyrelsen som en ny ansøgning om familiesammenføring. FAM/2015/227.

3.10.2. Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse meddelt med henblik på beskæftigelse og studier

En udlænding, som har en opholds- og arbejdstilladelse i Danmark med henblik på beskæftigelse og studier, kan, såfremt betingelserne herfor er opfyldt, få forlænget sin opholds- og arbejdstilladelse.

Betingelsen for at få forlænget sin opholdstilladelse er først og fremmest, at man stadig opfylder betingelserne for sin oprindelige opholdstilladelse, dvs. i forhold til den lovbestemmelse, der var hjemmel for førstegangsudstedelsen af opholdstilladelse. Det betyder eksempelvis, at man stadig skal være ansat i det samme job, hos den samme arbejdsgiver og på de samme arbejdsvilkår. De præcise betingelser for en opholdstilladelse fremgår af brevet, som ansøgeren fik sammen med opholds- og arbejdstilladelsen. Der er en særlig lovbunden adgang til forlængelse af en opholdstilladelse efter greencardordningen i udlændingelovens § 9 a, stk. 12.

Ansøgningen om forlængelse kan tidligst indgives tre måneder, før opholdstilladelsen udløber, jf. udlændingebekendtgørelsens § 20, stk. 8, 1. pkt. Såfremt ansøgeren er studerende ved en videregående uddannelse på en offentligt anerkendt uddannelsesinstitution, kan ansøgningen dog indgives fire måneder, før opholdstilladelsen udløber, jf. udlændingebekendtgørelsens § 20, stk. 8, 3. pkt. Det er af afgørende betydning, at en ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse indgives, inden den tidligere opholds- og arbejdstilladelse udløber. Hvis ansøgningen indgives for sent, vil ansøgningen som udgangspunkt blive afvist, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 3 og 4, da ansøgeren i så fald opholder sig ulovligt i Danmark.

En opholds- og arbejdstilladelse i Danmark med henblik på beskæftigelse og studier meddeles med henblik på tidsbegrænset ophold og kan efter omstændighederne inddrages, såfremt der foreligger en inddragelsesgrund i medfør af udlændingelovens § 19.

Den i praksis mest anvendte inddragelsesgrund findes i udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, hvorefter en tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages, når det grundlag, der er angivet i ansøgningen eller opholdstilladelsen, var urigtigt eller ikke længere er til stede.

Efter udlændingelovens § 19, stk. 6, 1. pkt., finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, også anvendelse i sager om inddragelse af opholdstilladelse.

Efter udlændingelovens § 26, stk. 1, skal der således tages hensyn til, om inddragelse af opholdstilladelsen må antages at virke særligt belastende, navnlig på grund af udlændingens tilknytning til det danske samfund, alder, helbred, tilknytning til herboende personer mv.

I tilfælde hvor der sker nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse, som er meddelt med henblik på beskæftigelse eller studie, finder § 26, stk. 1, imidlertid ikke anvendelse.

3.10.2.1. Forlængelse af opholdstilladelse meddelt efter greencardordningen

Greencardordningen blev senest ændret ved lov nr. 1488 af 23. december 2014, som trådte i kraft den 1. januar 2015. I den forbindelse blev blandt andet kriterierne for at få forlænget en opholdstilladelse efter greencardordningen skærpet. Udlændingenævnet har i 2015 ikke afgjort sager vedrørende afslag på forlængelse efter de nugældende regler.

Den følgende beskrivelse vedrører derfor de dagældende regler om forlængelse af en opholdstilladelse meddelt efter greencardordningen.

Efter udlændingelovens § 9 a, stk. 9, jf. lovbekendtgørelse nr. 1021, som den var bekendtgjort forud for ændringen af udlændingeloven ved lov nr. 1448 af 23. december 2014, kan en opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 1, forlænges, hvis udlændingen:

- er i fast beskæftigelse af et vist omfang på tidspunktet for afgørelse om forlængelse eller
- har været i fast beskæftigelse af et vist omfang og er blevet uforskyldt ledig i indtil 3 måneder før tidspunktet for indgivelse af ansøgning om forlængelse.

Bestemmelsen blev indført i udlændingeloven ved lov nr. 486 af 17. juni 2008. Følgende fremgår af lovbemærkningerne hertil, jf. lovforslag nr. L 132 fremsat den 28. marts 2008, den foreslåede § 9 a, stk. 23:

"Ved fast beskæftigelse af et vist omfang skal som udgangspunkt forstås, at udlændingen skal have været i beskæftigelse i omkring 12 måneder op til afgørelsen om forlængelse, og der skal være tale om beskæftigelse af et ikke ubetydeligt omfang. Hvis udlændingen alene har haft beskæftigelse i et ubetydeligt omfang, f.eks. under 10 timer om ugen, vil opholdstilladelsen som udgangspunkt ikke kunne forlænges. Det er ikke en betingelse, at der har været tale om samme ansættelsesforhold.

Det må bero på en konkret vurdering, om udlændingen er blevet uforskyldt ledig. Det forudsættes i den forbindelse, at begrebet uforskyldt ledig fastlægges i overensstemmelse med begrebet ikke selvforskyldt ledighed i arbejdsløshedsforsikringslovgivningen.

Bortset fra at udlændingen ikke skal opfylde det pointkrav, der er gældende på tidspunktet for afgørelsen om forlængelse af opholdstilladelsen, skal de øvrige betingelser for meddelelse af opholdstilladelse være opfyldt.

Udlændingen skal således bl.a. fortsat være selvforsørgende, jf. den foreslåede bestemmelse i § 9 a, stk. 3. Dette indebærer, at opholdet er betinget af, at udlændingen ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik, idet der dog kan modtages enkeltydelser af mindre beløbsmæssig karakter, der ikke er direkte relateret til forsørgelse.”

Som eksempler herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2015 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på forlængelse af opholdstilladelse efter greencardordningen til en statsborger fra Sudan, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 9. Ansøgeren havde i ansøgningen oplyst, at han i perioden fra august 2013 til maj 2014 havde været elev på grundforløbsuddannelsen på en social- og sundhedsuddannelse, og at han siden august 2014 havde været ansat hos en kommune som social- og sundhedshjælperlev. Ansøgeren anførte til støtte for klagen, at han i perioden fra medio juni 2014 til medio juli 2014 havde været på ferie, men først kunne begynde sit nye arbejde medio august 2014. Ansøgeren fremsendte dokumentation for, at han endvidere var ansat som vikar hos et rengøringsfirma.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke som foreskrevet i udlændingelovens § 9 a, stk. 9, havde været i fast beskæftigelse af et vist omfang svarende til omkring 12 måneder forud for tidspunktet for Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse medio juni 2015, hvorfor hans opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen ikke kunne forlænges. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i perioden fra medio juni 2014 til medio august 2014 ikke havde haft lønindtægt. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at udlændinges ferieafholdelse kan indgå i vurderingen af, om udlændingen opfylder betingelsen om ”fast beskæftigelse af et vist omfang”, men efter praksis kan alene manglende beskæftigelse i omkring fem uger ud af de seneste 12 måneder medføre forlængelse af opholdstilladelse efter greencardordningen, og at ansøgeren havde holdt fri længere end fem uger. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren selv havde oplyst – ligesom det fremgik af ansættelseskontrakten – at han havde været ansat som social- og sundhedshjælperlev siden medio august 2014. **Udlændingenævnet bemærkede**, at en opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen alene giver ret til beskæftigelse, ikke til uddannelse, og at uddannelse således ikke kan medregnes i, hvorvidt en udlænding har været i beskæftigelse af et vist omfang svarende til omkring 12 måneder forud for tidspunktet for Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at ansøgerens beskæftigelse som social- og sundhedshjælperlev hos kommunen fra medio august 2014 ikke kunne medregnes i ansøgerens beskæftigelse. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det forhold, at ansøgeren havde arbejdet for et rengøringsfirma i perioden fra oktober 2014, ikke kunne føre til en ændret

vurdering af sagen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren alene havde dokumenteret at have været i beskæftigelse af et vist omfang hos rengøringsfirmaet i månederne februar og april 2015. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren alene havde dokumenteret at have været i beskæftigelse i et vist omfang i to måneder ud af de seneste 12 måneder forud for tidspunktet for styrelsens afgørelse. ERH/2015/234.

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2015 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på forlængelse af opholdstilladelse efter greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, til en statsborger fra Pakistan. Ansøgeren havde i ansøgningsskemaet oplyst, at han i perioden fra september 2010 til december 2013 var i beskæftigelse som avisbud, og at han siden april 2014 havde været i beskæftigelse som ”Marketing Coordinator” hos en anden virksomhed. I november 2014 meddelte Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering ansøgeren afslag på opholdstilladelse med den begrundelse, at ansøgeren ikke havde været i beskæftigelse fra december 2013 til april 2014. Det var til støtte for klagen anført, at ansøgeren havde været i beskæftigelse i ægtefællens virksomhed fra december 2013.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen ikke kunne forlænges, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 9, jf. stk. 2, nr. 1, idet ansøgeren ikke havde været i fast beskæftigelse af et omfang svarende til omkring 12 måneder forud for Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om forlængelse i november 2014. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgeren i ansøgningen havde oplyst, at han fra september 2010 til december 2013 var i beskæftigelse, og at han igen fra april 2014 var i beskæftigelse. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det af de til ansøgningsskemaet vedlagte lønsedler fremgik, at han ikke havde været i beskæftigelse fra december 2013 til april 2014. **Udlændingenævnet lagde yderligere vægt på**, at ansøgeren til styrelsen havde oplyst, at han i 2013 havde mistet sit arbejde, at han straks herefter begyndte at arbejde i sin ægtefælles virksomhed, at han ikke modtog løn i de første tre måneder, og at han først i april 2014 blev registreret som ansat. **Udlændingenævnet lagde til grund**, at ansøgeren ikke havde haft lønindkomst i godt tre måneder og ti dage inden for de seneste 12 måneder forud for Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse. Det til klagen anførte om, at ansøgeren havde en lønindtægt i perioden fra december 2013 til april 2014, kunne ikke føre til en ændret vurdering, da det af de til klagen indsendte lønsedler i perioden fra december 2013 til marts 2014 ikke fremgik en udbetalingsdato, da det af kvitteringen for indberetningen af lønindkomst til SKAT ikke fremgik, hvornår lønindkomsten var indberettet, og da det ved Udlændingenævnets opslag i det elektroniske indkomstregister, eIndkomst, fremgik, at lønindkomsten først blev indberettet til SKAT i november 2014, hvilket stemte overens med ansøgerens egne oplysninger om, at han ikke havde modtaget løn i de første tre måneder, idet han frivilligt hjalp sin ægtefælle i virksomheden. **Udlændingenævnet kunne således ikke lægge til grund**, at ansøgeren havde haft fast beskæftigelse i perioden fra december 2013 til april 2014. **Udlændingenævnet lagde i den**

forbindelse vægt på forløbet, herunder særligt at partsrepræsentanten først ved klagen havde gjort gældende, at ansøgeren havde været i beskæftigelse i perioden fra december 2013 til april 2014, og at ansøgeren flere gange forud for klagen havde oplyst, at han først i april 2014 blev ansat. Det forhold, at situationen i Pakistan var ustabil, at der var terrorisme, og at der ingen ledige jobs var i Pakistan, kunne ikke føre til ændret vurdering, da disse forhold ikke indgik i vurderingen af, om der kunne ske forlængelse af en opholdstilladelse meddelt i medfør af greencardordningen. ÅB/2015/74.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2015 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på en ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse efter greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, jf. § 9 a, stk. 9, til en statsborger fra Kina.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens opholdstilladelse i Danmark på baggrund af greencardordningen ikke kunne forlænges, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 9, jf. stk. 2, nr. 1. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren ikke som foreskrevet i udlændingelovens § 9 a, stk. 9, nr. 1, havde været i fast beskæftigelse af et vist omfang svarende til omkring 12 måneder forud for tidspunktet for Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om forlængelse i maj 2015. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik ved opslag i det elektroniske indkomstregister, eIndkomst, at ansøgeren ikke havde haft lønindkomst i perioden fra februar 2013 til april 2015, at ansøgerens arbejdsgiver havde oplyst til sagen, at ansøgeren havde været ansat med løntilskud fra april 2015 til august 2015, og at ansøgeren havde arbejdet som frivillig siden juni 2012. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at det fremgår af forarbejderne til greencardordningen, at løn- og ansættelsesvilkår skal svare til de overenskomstmæssige vilkår eller på anden måde være sædvanlige for det danske arbejdsmarked. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at ansøgeren ikke var omfattet af udlændingelovens § 9 a, stk. 9, nr. 2, idet hun havde indgivet sin ansøgning i marts 2015 og havde modtaget arbejdsløshedsdagpenge siden februar 2013, hvorfor tidspunktet for hendes ledighed lå mere end tre måneder før ansøgningstidspunktet. ERH/2015/247.

Efter Udlændingenævnets praksis skal ansøgeren opfylde et minimumskrav om beskæftigelse i mindst ti timer ugentligt med henblik på at opfylde betingelsen om beskæftigelse i et ikke ubetydeligt omfang. I den forbindelse lægges der vægt på den faktisk præsterede ugentlige arbejdstid set i forhold til den enkelte måneds antal dage. Beskæftigelseskravet kan således ikke opfyldes ved at have arbejdet i gennemsnit ti timer ugentligt set over hele perioden.

Som eksempel herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2015 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på forlængelse af opholdstilladelse efter greencardordningen til en statsborger

fra Indien, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 9. Ansøgeren havde til styrelsen oplyst, at han var ansat i et vikarbureau, at han i gennemsnit havde arbejdet ti timer ugentligt, og at han på grund af varierende efterspørgsel hos arbejdsgiveren ikke havde faste arbejdstider.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke som foreskrevet i udlændingelovens § 9 a, stk. 9, havde været i fast beskæftigelse af et vist omfang svarende til omkring 12 måneder forud for tidspunktet for Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse i februar 2015, hvorfor hans opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen ikke kunne forlænges. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren havde oplyst, at han ikke havde lønindkomst i september 2014, og at han havde været beskæftiget i under ti timer per uge i ugerne 1 til og med uge 8, uge 11, uge 16, uge 18, uge 22, uge 24, uge 26 til og med uge 27, uge 30 til og med uge 41, og uge 43 til og med uge 44 i 2014. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at han ifølge oplysninger fra eIndkomst havde været beskæftiget under ti timer to uger i november 2014, to uger i december 2014, og fra primo januar 2015 og indtil styrelsens afgørelse. **Udlændingenævnet fandt på denne baggrund**, at ansøgeren – uanset at han i andre uger havde arbejdet mere end ti timer om ugen – efter en konkret vurdering af sagens samlede omstændigheder ikke havde været i fast beskæftigelse af et vist omfang svarende til omkring 12 måneder forud for tidspunktet for Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om forlængelse. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at betingelsen om væsentlig beskæftigelse fortsat skulle være opfyldt, selvom han havde arbejdet mere end ti timer om ugen de øvrige uger. **Udlændingenævnet lagde yderligere vægt på**, at det fremgår af lovforslag nr. L132 fremsat den 27. marts 2008, at fast beskæftigelse af et vist omfang som udgangspunkt skal forstås således, at udlændingen skal have været i beskæftigelse omkring 12 måneder op til afgørelsen om forlængelse, og der skal være tale om beskæftigelse af et ikke ubetydeligt omfang. Hvis udlændingen alene har været beskæftiget i et ubetydeligt omfang, f.eks. under ti timer om ugen, vil opholdstilladelsen som udgangspunkt ikke kunne forlænges. Det er således ikke ifølge praksis muligt at regne med et gennemsnit af løntimer i den relevante periode. Det anførte om, at ansøgeren havde været beskæftiget i gennemsnitligt ti timer om ugen, kunne på ovenstående baggrund således ikke føre til en ændret vurdering. ÅB/2015/75.

3.10.2.2. Beskæftigelse m.v.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til forlængelse af en opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse i en situation, hvor betingelserne for den oprindelige opholdstilladelse ikke var til stede, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2015 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på forlængelse af opholds- og arbejdstilladelse som fodermester, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6, til en statsborger fra Ukraine. Ansøgeren blev i april 2013 meddelt op-

holds- og arbejdstilladelse på baggrund af beskæftigelse. Det fremgik af ansøgerens ansættelseskontrakt fra marts 2013, som lå til grund for opholdstilladelsen, at ansøgeren var ansat i en fuldtidsstilling med 37 timer om ugen, og at han blev aflønnet med 23.000 kr. om måneden. Ansøgeren indgav i februar 2014 ansøgning om forlængelse af sin opholds- og arbejdstilladelse, hvori ansøgeren og arbejdsgiveren på tro og love erklærede, at ansættelsesvilkårene var uændrede. Ved Udlændingenævnets opslag i eIndkomst konstaterede styrelsen, at månedslønnen afveg fra vilkårene i ansættelseskontrakten, hvorfor ansøgeren blev meddelt afslag på forlængelse.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens opholds- og arbejdstilladelse på baggrund af beskæftigelse ikke kunne forlænges. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at betingelserne for ansøgerens opholds- og arbejdstilladelse ikke løbende var opfyldt, idet ansøgeren i perioden fra april 2013 til august 2014 ikke løbende havde modtaget den i ansøgerens ansættelseskontrakt anførte månedsløn på 23.000 kr. **Udlændingenævnet lagde ved vurderingen vægt på**, at det fremgik af ansøgerens ansættelseskontrakt fra marts 2013, der dannede grundlag for hans opholds- og arbejdstilladelse fra april 2013, at hans månedlige løn udgjorde 23.000 kr. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det fremgik af ansøgerens fremsendte lønsedler for perioden april 2013 til august 2014, at han på intet tidspunkt i denne periode havde modtaget 23.000 kr. i løn om måneden, men at han dog i september 2014 havde modtaget 26.000 kr. i løn. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at ansøgeren og arbejdsgiveren i ansøgningen om forlængelse af ansøgerens opholdstilladelse på tro og love havde erklæret, at løn- og ansættelsesvilkår var uændrede. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at ansøgeren efter det oplyste havde fri bolig til 5.000 kr. og forbrug til 1.500 kr. i perioden fra maj 2013 til december 2013, hvilket ikke fremgik af eIndkomst, at ansøgerens arbejdsgiver havde oplyst ham om, at han skulle indberette dette til SKAT, og at hans arbejdsgiver i samråd med SKAT havde ændret sine lønsystemer fra januar 2014, således at der blev trukket husleje efter skat. **Udlændingenævnet fandt imidlertid ikke**, at de ovenstående bemærkninger udgjorde forhold, der kunne føre til en ændret vurdering, idet oplysningerne om betaling af boligudgifterne samt forbrug ikke udgjorde en bindende del af kontrakten, som var gældende mellem ansøgeren og arbejdsgiveren, samt at uanset om den omtalte husleje og forbrug var lagt til den udbetalte løn i perioden fra maj 2013 til december 2013, så modtog ansøgeren stadig ikke den aftalte løn på 23.000 kr., ligesom ansøgeren heller ikke i perioden fra januar 2014 til august 2014 havde modtaget den aftalte løn. **Udlændingenævnet måtte således fortsat lægge til grund**, at ansøgeren ikke som anført i sin ansættelseskontrakt, løbende havde fået udbetalt en månedsløn på 23.000 kr., hvorfor betingelserne for hans opholds- og arbejdstilladelse ikke løbende var opfyldt, og at han således ikke opfyldte betingelserne for at få sin opholds- og arbejdstilladelse forlænget. ÅB/2015/76 .

3.10.2.3. Forlængelse af studieopholdstilladelse

En studieopholdstilladelse kan forlænges, såfremt ansøgeren fortsat opfylder betingelserne for den oprindelige opholds- og arbejdstilladelse, herunder at ansøgeren overholder de i tilladelsen angivne vilkår for tilladelsen.

Studieopholdstilladelse til en videregående uddannelse kan maksimalt forlænges i yderligere et år, såfremt ansøgeren er studieaktiv, og det antal måneder, den studerende har været indskrevet på studiet, ikke overstiger den normerede studietid med mere end et år, jf. studiebekendtgørelsens § 11, stk. 6 og 8.

Som eksempel herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2015 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse til en srilankansk statsborger på baggrund af studier, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 10, stk. 1 og 5, jf. bekendtgørelse nr. 904 af 4. juli 2007. Ansøgeren blev i juli 2012 meddelt opholdstilladelse på baggrund af studier, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1, gyldig til juni 2013 samt seks måneders jobsøgning efter endt uddannelse gyldig frem til december 2013. Uddannelsen var normeret til to år med studiestart i september 2011 og forventet afslutning i juni 2013. Det fremgik af ansøgningen, at ansøgeren var påbegyndt uddannelsen i januar 2012 og forventedes at færdiggøre studierne i februar 2014. I marts 2014 oplyste universitetet til Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering, at ansøgeren havde påbegyndt uddannelsen i september 2011, at hun havde været nødsaget til at rejse til Sri Lanka i januar 2012, da hun ikke kunne forny sit visum, at hun i august 2012 havde fået et nyt visum, og at hun vendte tilbage til sine studier i september 2012. I oktober 2014 oplyste universitetet til Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering, at ansøgeren nu forventedes at gennemføre sit speciale i juni 2015, idet hun ikke havde bestået nogle af sine eksamener. I januar 2015 meddelte Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering ansøgeren afslag på forlængelse af opholdstilladelse.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens opholdstilladelse som studerende ikke kunne forlænges, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 10, stk. 1 og 5. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at en opholdstilladelse som studerende alene kan forlænges i et år, såfremt udlændingen er studieaktiv, og det antal måneder, den studerende har været indskrevet på studiet, ikke overstiger den studiemæssige fremgang efter de regler, der er gældende for uddannelsen, med mere end et år, jf. studiebekendtgørelsens § 10, stk. 1 og 5. Det fremgik af ansøgerens sag, at hun blev meddelt opholdstilladelse i juni 2012, at uddannelsen var normeret til to år og således forventedes

afsluttet i juni 2013, idet hun påbegyndte den i september 2011, at universitetet i oktober 2014 overfor styrelsen oplyste, at ansøgeren nu forventedes at afslutte uddannelsen i juni 2015, hvilket var to år senere end oprindeligt planlagt, og at hun således ville overskride den studiemæssige fremgang med mere end et år. Det kunne på denne baggrund ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgeren havde oplyst, at hun var nødsaget til at rejse til Sri Lanka efter færdiggørelsen af hendes bacheloruddannelse for at søge studieopholdstilladelse på ny, at hun ventede mere end seks måneder på at få behandlet sin ansøgning, og at hun i den forbindelse havde mistet en del eksaminer. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgeren alene var udrejst til Sri Lanka i perioden fra januar 2012 til august 2012, at hun efter egne oplysninger havde gennemført det første semester af sin kandidatuddannelse inden sin udrejse, at hun i september 2012 genoptog sine studier, og at hun havde været studieaktiv i perioden fra september 2011 til januar 2012 og fra september 2012 frem til sin udrejse af Danmark i maj 2015, ligesom universitetet havde estimeret hendes studieafslutning til juni 2015. **Udlændingenævnet lagde herefter til grund**, at ansøgeren havde været studieaktiv i tre år og en måned, hvorfor hun ville overskride den normerede studiemæssige fremgang med mere end et år, og hvorfor der ikke var hjemmel til at forlænge hendes opholdstilladelse yderligere. Det forhold, at ansøgeren havde betalt 500.000 kr. for studiet, at hun havde fødselstermin i marts 2015, at ansøgerens ægtefælle havde arbejdet siden september 2013, og at hun havde boet i Danmark siden 2004 og investeret sit liv i uddannelsen, **fandt Udlændingenævnet** på ovenstående baggrund ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet havde i den forbindelse tillagt det vægt**, at ansøgeren i sin studieopholdstilladelse fra juni 2012 var blevet udtrykkeligt vejledt på engelsk om reglerne for forlængelse, herunder at en studietilladelse alene kan forlænges med op til et år udover den normerede studietid. ÅB/2015/77.

3.10.2.4. Inddragelse af en studieopholdstilladelse

Efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, kan en tidsbegrænset opholdstilladelse inddrages, når det grundlag, der er angivet i ansøgningen eller opholdstilladelsen, var urigtigt eller ikke længere er til stede.

Det følger endvidere af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 12, at en tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages, når en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse med henblik på at deltage i en uddannelse eller et kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet, er idømt eller har vedtaget en bøde eller er tildelt en indenretlig advarsel for at arbejde uden fornøden tilladelse, jf. udlændingelovens § 59, stk. 3, eller i strid med de betingelser, der er fastsat for en arbejdstilladelse, jf. udlændingelovens § 60, stk. 1, eller over for Styrelsen for International Rekruttering og Integration har erkendt at have arbejdet uden fornøden tilladelse eller i strid med de betingelser, der er fastsat for en arbejdstilladelse. Bestemmelsen var før den 1. januar 2015 gengivet i udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 10.

Efter udlændingelovens § 19, stk. 6, 1. pkt., finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, anvendelse i sager om inddragelse af opholdstilladelse.

3.10.2.5. Studerendes ulovlige arbejde

For ulovligt arbejde kan både udlændingen og arbejdsgiveren straffes med bøde eller fængsel indtil henholdsvis et år og to år, jf. udlændingelovens § 59, stk. 3, og stk. 5, og en studieopholdstilladelse kan inddrages eller nægtes forlænget, såfremt udlændingen er idømt eller har vedtaget en bøde eller er tildelt en indenretlig advarsel for at arbejde uden fornøden tilladelse, eller over for Styrelsen for International Rekruttering og Integration har erkendt at have arbejdet uden fornøden tilladelse eller i strid med de betingelser, der er fastsat for en arbejdstilladelse, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 12.

Som et eksempel på nægtelse af forlængelse af en studieopholdstilladelse grundet den studerendes ulovlige arbejde kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2015 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på forlængelse af opholdstilladelse som studerende til en statsborger fra Nepal, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1. Ansøgeren blev i september 2011 første gang meddelt opholdstilladelse som studerende gældende til juli 2013. I august 2013 blev ansøgeren på ny meddelt opholdstilladelse som studerende med gyldighed til april 2014. Det fremgik af begge opholdstilladelser, at ansøgeren havde ret til at arbejde op til 15 timer ugentligt og på fuld tid i månederne juni, juli og august. Det fremgik endvidere udtrykkeligt på engelsk, at såfremt ansøgeren arbejdede ulovligt i Danmark, herunder mere end de tilladte 15 timer ugentligt, kunne opholdstilladelsen inddrages. I marts 2014 indgav ansøgeren ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse som studerende. I april 2014 oplyste politiet til styrelsen, at ansøgeren havde vedtaget en bøde for ulovligt arbejde. I april 2015 meddelte Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering ansøgeren afslag på forlængelse af studietilladelsen, idet ansøgeren havde arbejdet udover de 15 timer ugentligt.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens opholdstilladelse som studerende ikke kunne forlænges, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1, og ansøgerens arbejdstilladelse kunne som følge heraf heller ikke forlænges. **Udlændingenævnet fandt således**, at det afgørende formål med ansøgerens ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse i Danmark som studerende, ikke kunne anses at være, at ansøgeren ønskede at gennemføre uddannelsen, men at formålet måtte anses for at være et ønske om at opnå et længerevarende ophold i Danmark. **Udlændingenævnet lagde afgørende vægt på**, at ansøgeren overfor politiet havde erkendt, at han igennem cirka ti måneder havde arbejdet mere end de tilladte 15 timer ugentligt, samt at han havde vedtaget en bøde herfor, ligesom han overfor Udlæn-

dingenævnet i april 2015 havde erkendt dette. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at betingelserne for opholdstilladelsen fremgik på engelsk af ansøgerens opholdstilladelse, ligesom det var angivet, at en tilsidesættelse heraf kunne medføre inddragelse af opholdstilladelsen. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren havde anført, at han havde vedtaget en bøde på 16.000 kr., at han efterfølgende havde indgået en betalingsordning med SKAT med henblik på afbetaling heraf, at han fra marts 2013 overholdt reglerne for antal arbejdstimer, og at han havde arbejdet udover det tilladte timeantal med henblik på at forsørge sin ægtefælle og søn. **Udlændingenævnet fandt**, at det anførte ikke kunne føre til en ændret vurdering, henset til, at ansøgeren igennem adskillige måneder havde arbejdet mere end de tilladte 15 timer ugentligt, på trods af, at ansøgeren var bekendt med at arbejde i strid med betingelserne i opholdstilladelsen ville medføre, at hans opholdstilladelse blev inddraget. ÅB/2015/78.

Som eksempler på, at en studieopholdstilladelse blev inddraget, fordi ansøgeren havde arbejdet ulovligt kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2015 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse som studerende, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 10, jf. § 9 i, stk. 1, til en statsborger fra Kina. I april 2011 blev ansøgeren meddelt opholdstilladelse som studerende. Det fremgik udtrykkeligt af tilladelsen på engelsk, at ansøgeren havde ret til at arbejde op til 15 timer ugentligt samt fuldtid i månederne juni, juli og august. Endvidere fremgik det, at tilladelsen kunne inddrages, såfremt ansøgeren arbejdede i strid med tilladelsen. I juli 2013 meddelte Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering på ny ansøgeren opholdstilladelse på en videregående uddannelse med gyldighed til juli 2015. I september 2014 oplyste politiet til Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering, at ansøgeren havde vedtaget en bøde på 2.000 kr. for overtrædelse af udlændingelovens § 59, stk. 2, for ulovligt arbejde i perioden fra februar til april 2013, og at arbejdsgiveren ligeledes havde vedtaget en bøde på 30.000 kr. I november 2014 inddrog Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering ansøgerens opholds- og arbejdstilladelse som studerende.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren havde arbejdet i strid med betingelserne for opholds- og arbejdstilladelsen, og at denne kunne inddrages, idet ansøgeren havde vedtaget et bødeforelæg, hvilket partsrepræsentanten på vegne af ansøgeren havde erkendt i oktober 2014 overfor Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering samt i klagen til Udlændingenævnet. Det af partsrepræsentanten anførte om, at ansøgeren havde handlet i god tro og var blevet vejledt forkert af sin arbejdsgiver, samt at der var tale om force majeure eller alternativt en hardshipklausul, **fandt Udlændingenævnet endvidere** ikke kunne føre til ændret vurdering af sagen, idet det fremgik udtrykkeligt af opholdstilladelsen på engelsk, at ansøgeren måtte arbejde 15 timer ugentligt og fuldtid i månederne juni, juli, og august, og at der kunne ske inddragelse, såfremt hun arbejdede mere end de tilladte 15 timer pr. uge. Det forhold, at ansøgeren snart ville være færdig med sin uddannelse, at ansøgeren

forventedes at aflevere sit bachelorprojekt i december 2014, samt at det ville være spild, hvis hun skulle rejse uden diplom for sin uddannelse, **fandt Udlændingenævnet desuden** ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet fandt derudover**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at inddragelse af opholdstilladelsen måtte antages at virke særligt belastende for ansøgeren, jf. udlændingelovens § 19, stk. 6, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at der ikke forelå oplysninger om sådanne personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne bevirke, at ansøgerens opholdstilladelse ikke kunne inddrages under henvisning hertil. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren var født og opvokset i Kina, at hun var statsborger i Kina, at hun havde gået 15 år i skole i Kina, og at hun havde boet i Kina indtil hendes udrejse til Danmark i januar 2009. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at ansøgeren fortsat havde en væsentlig tilknytning til sit hjemland. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at ansøgeren på tidspunktet for styrelsens afgørelse havde opholdt sig i Danmark i cirka fem år og således ikke kunne antages at have opnået en sådan tilknytning til Danmark, at en inddragelse af hendes opholdstilladelse ville have været belastende for hende. ÅB/2015/79.

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2015 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse som studerende på en videregående uddannelse, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 10, jf. 9 i, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 1, stk. 1, jf. bekendtgørelse nr. 904 af 4. juli 2007, til en statsborger fra Nepal. I februar 2008 blev ansøgeren første gang meddelt opholdstilladelse som studerende. I juli 2013 blev ansøgeren meddelt opholds- og arbejdstilladelse som studerende på en videregående uddannelse. Det fremgik udtrykkeligt af tilladelsen på engelsk, at denne gav ham ret til at arbejde op til 15 timer per uge samt fuldtid i månederne juni, juli og august. I oktober 2014 vedtog ansøgeren et bødeforelæg for at have arbejdet mere end det tilladte i september og oktober 2013.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens opholdstilladelse som studerende i Danmark kunne inddrages henset til, at ansøgeren havde arbejdet i strid med betingelserne for arbejdstilladelsen, og at han havde erkendt dette ved at vedtage og betale bødeforelægget, samt at han endvidere havde erkendt over for både Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering og Udlændingenævnet at have arbejdet mere end de tilladte 15 timer ugentligt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik udtrykkeligt på engelsk af opholdstilladelsen, at han måtte arbejde 15 timer per uge og fuldtid i månederne juni, juli og august. Det kunne ikke føre til en ændret vurdering af sagen, at ansøgeren ikke havde intentioner om at bryde loven, at han var pålagt ekstra timer af sin supervisor, og at han var i gang med sit speciale, da det ikke ændrede ved det forhold, at han havde arbejdet mere end tilladt og således i strid med de betingelser, der var fastsat for hans opholds- og arbejdstilladelse. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det fremgik af eIndkomst, at ansøgeren også havde arbejdet mere end det tilladte, efter at han vedtog bødeforelægget for overtrædelse af udlændingelovens § 59, stk. 2. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå sådanne

omstændigheder, at inddragelsen af opholdstilladelsen måtte antages at virke særligt belastende for ansøgeren, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 6, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren var født og opvokset i Nepal, hvor han havde boet indtil udrejsen til Danmark i 2008 som 22-årig, at han havde taget uddannelse i Nepal, at han var nepalesisk statsborger, og at han på tidspunktet for Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse alene havde opholdt sig i Danmark i omkring seks og et halvt år og således ikke kunne antages at have opnået en sådan tilknytning til Danmark, at en inddragelse af hans opholdstilladelse ville være særligt belastende for ham. **Udlændingenævnet fandt endelig** ikke grundlag for at forlænge ansøgerens opholdstilladelse som studerende, idet der på grund af ulovligt arbejde var grundlag for at inddrage hans hidtidige opholdstilladelse som studerende. ÅB/2015/80.

3.10.2.6. Studieaktivitet

Udlændingen skal som betingelse for opholdstilladelsen være studieaktiv i relation til det kursus eller den uddannelse, som danner grundlag for opholdstilladelsen, jf. studiebekendtgørelsens § 6, stk. 2.

Uddannelsesinstitutionerne er forpligtet til at underrette Styrelsen for International Rekruttering og Integration, hvis en udenlandsk studerende ikke længere er studieaktiv i relation til det kursus eller den uddannelse, der danner grundlag for opholdstilladelsen, jf. udlændingelovens § 44 d.

Til illustration kan nævnes følgende eksempler:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2015 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse som studerende på en videregående uddannelse, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, jf. § 9 i, jf. studiebekendtgørelsens § 1, stk. 1, til en kinesisk statsborger. I februar 2008 blev ansøgeren første gang meddelt opholdstilladelse som studerende. I januar 2014 blev ansøgeren meddelt opholdstilladelse som studerende på en videregående uddannelse. Det fremgik udtrykkeligt på engelsk, at tilladelsen var betinget af, at ansøgeren kontinuerligt var studieaktiv på det studie, som opholdstilladelsen var meddelt på baggrund af, ligesom det var angivet, at en tilsidesættelse kunne medføre inddragelse af hendes opholdstilladelse som studerende. I oktober 2014 oplyste den pågældende uddannelsesinstitution, at ansøgeren havde afbrudt sit studie, og at hun ønskede at starte igen i januar 2015. I oktober 2014 oplyste ansøgeren, at afbrydelsen af studiet skyldtes, at hun og uddannelsesinstitutionen var blevet enige om, at hun skulle tage en kort pause med henblik på at hun kunne få medicinbehandling og psykologhjælp for nogle psykiske problemer og stress. I oktober 2014 inddrog Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering ansøgerens opholdstilladelse som studerende under henvisning til, at grundlaget for opholdstilladelsen ikke længere var til stede. I november 2014 blev der klaget over afgørelsen til Udlændingenævnet. Ved-

lagt klagen var en henvisning til en psykolog fra en læge, hvoraf det fremgik, at ansøgeren havde eksistentielle og depressive problemer. I november 2014 havde en psykoterapeut anført, at ansøgerens psykiske tilstand var stærkt forværret, og at hun var suicidal.

Udlændingenævnet fandt, at grundlaget for ansøgerens opholdstilladelse ikke længere var til stede, og at tilladelsen derfor kunne inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at den pågældende uddannelsesinstitution i oktober 2014 havde oplyst, at ansøgeren havde afbrudt sit studie, og at det på engelsk udtrykkeligt fremgik af hendes opholdstilladelse, at den var betinget af, at hun kontinuerligt var studieaktiv på det studie, som opholdstilladelsen var meddelt på baggrund af, ligesom det var angivet, at en tilsidesættelse kunne medføre inddragelse af hendes opholdstilladelse som studerende. Det kunne ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgeren ikke selv havde udmeldt sig af uddannelsen, men gjort det på opfordring fra uddannelsesinstitutionen med henblik på at modtage medicinbehandling og psykologhjælp, idet dette ikke ændrede på det forhold, at ansøgeren blev udmeldt af sit studie, og at grundlaget for opholdstilladelsen som studerende derved ikke længere var til stede. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at inddragelsen af opholdstilladelsen måtte antages at virke særligt belastende for ansøgeren, jf. udlændingelovens § 19, stk. 6, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke forelå oplysninger omkring sådanne personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne bevirke, at ansøgerens opholdstilladelse ikke skulle inddrages under henvisning hertil. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen, at ansøgerens psykiske tilstand var stærkt forværret, og at hun var suicidal, henset til at det ikke var dokumenteret eller sandsynliggjort, at ansøgeren ikke ville kunne modtage behandling for sine helbredsmæssige forhold i sit hjemland. **Udlændingenævnet bemærkede endvidere**, at sygdomsbetingede forhold ikke kunne begrunde meddelelse af opholdstilladelse som studerende i medfør af udlændingelovens § 9 i, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at ansøgeren var født og opvokset i Kina, hvor hun var statsborger, og hvor hun havde boet indtil udrejsen til Danmark som 19-årig, samt at hun på tidspunktet for Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse alene havde opholdt sig i Danmark i seks år. Det kunne på denne baggrund ikke antages, at ansøgeren havde opnået en sådan tilknytning til Danmark, at en inddragelse af opholdstilladelsen ville være særligt belastende for hende. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at ansøgeren fortsat havde en væsentlig tilknytning til sit hjemland. ERH/2015/23.

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2015 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse som studerende på en videregående uddannelse, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, jf. § 9 i, jf. studiebekendtgørelsens § 1, stk. 1, nr. 1, jf. bekendtgørelse nr. 904 af 4. juli 2007, til en nepalesisk statsborger. I november 2013 blev ansøgeren meddelt opholdstilladelse som studerende på en videregående uddannelse. Det fremgik udtrykkeligt på

engelsk, at tilladelsen var betinget af, at ansøgeren kontinuerligt var studieaktiv på det studie, som opholdstilladelsen var meddelt på baggrund af, og at hun skulle indgive en ny ansøgning, såfremt hun ville skifte til en ny uddannelse, ligesom det var angivet, at en tilsidesættelse kunne medføre inddragelse af hendes opholdstilladelse som studerende. I oktober 2014 oplyste den pågældende uddannelsesinstitution, at ansøgeren var blevet udmeldt af studiet, idet hendes faglige niveau var for lavt.

Udlændingenævnet fandt, at grundlaget for ansøgerens opholdstilladelse ikke længere var til stede, og at tilladelsen derfor kunne inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at uddannelsesinstitutionen havde oplyst, at ansøgeren var udmeldt, og at det på engelsk udtrykkeligt fremgik af hendes opholdstilladelse, at den var betinget af, at hun kontinuerligt var studieaktiv på det studie, som opholdstilladelsen var meddelt på baggrund af, ligesom det var angivet, at en tilsidesættelse kunne medføre inddragelse af hendes opholdstilladelse som studerende. Det kunne ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgeren havde anført, at hun havde været syg, at hendes læge troede, at hun havde kræft eller havde fået en infektion, at hendes sygdom havde indflydelse på hendes uddannelsesmæssige resultater, at hendes principal ikke vidste, at såfremt en studerende ikke bestod eksamen i to forsøg, ville den studerende blive udmeldt af uddannelsen, idet det ikke ændrede på det forhold, at ansøgeren var udmeldt fra uddannelsen, hvorfor grundlaget for hendes opholdstilladelse ikke længere var til stede. Det forhold, at ansøgeren var blevet optaget på en ny uddannelse med start i januar 2015, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet henledte i den forbindelse opmærksomheden på**, at opholdstilladelsen blev inddraget som følge af udmeldelsen, og at tilladelsen var betinget af, at hun ikke skiftede uddannelse, og at hun – såfremt hun ville skifte til en anden uddannelse – skulle indgive en ansøgning herom, inden hun begyndte på den nye uddannelse. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at inddragelsen af opholdstilladelsen måtte antages at virke særligt belastende for ansøgeren, jf. udlændingelovens § 19, stk. 6, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren var født og opvokset i Nepal, hvor hun havde boet indtil udrejsen til Danmark som 34-årig, og hvor hun havde haft arbejde som lærer, og at hun var nepalesisk statsborger. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at ansøgeren fortsat havde en væsentlig tilknytning til sit hjemland. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren på tidspunktet for Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse alene havde opholdt sig i Danmark i cirka ti måneder, og således ikke kunne antages at have opnået en sådan tilknytning til Danmark, at en inddragelse af hendes opholdstilladelse ville være særligt belastende for hende. ÅB/2015/81.

3.11. Bortfald

3.11.1. Familiesammenføring

En opholdstilladelse udstedt på baggrund af familiesammenføring kan bortfalde, hvis udlændingen opgiver sin bopæl i Danmark eller, hvis vedkommende har længerevarende ophold i udlandet, jf. udlændingelovens § 17.

En opholdstilladelse bortfalder automatisk, såfremt udlændingen opgiver sin bopæl i Danmark, jf. § 17, stk. 1, 1. pkt. En opgivelse af bopæl foreligger, hvis udlændingen ved egne handlinger tilkendegiver dette, f.eks. ved fraflytning til udlandet, afhændelse af bolig og ejendele, opgivelse af arbejde eller framelding til folkeregister eller fagforening.

En opholdstilladelse bortfalder endvidere, hvis en udlænding, der har haft opholdstilladelse i Danmark i under to år, har opholdt sig uden for landet i mere end seks på hinanden følgende måneder, eller hvis en udlænding, der har haft opholdstilladelse her i landet i over to år, og som har en opholdstilladelse, der er meddelt med mulighed for varigt ophold, har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder, jf. § 17, stk. 1, 2.-3. pkt.

Derudover bortfalder en opholdstilladelse for et barn under 18 år, når den mindreårige udlænding har opholdt sig uden for landet i mere end tre sammenhængende måneder på genopdragelsesrejse eller et andet udenlandsophold af negativ betydning for barnets skolegang og integration, jf. § 17, stk. 2.

Bortfald af opholdstilladelsen sker automatisk (ex lege), når betingelserne i § 17 er opfyldt.

Det er muligt at ansøge om dispensation fra bortfald af opholdstilladelse.

Såfremt den pågældende udlænding har ansøgt om dispensation fra bortfald af opholdstilladelse, før opholdstilladelsen er udløbet eller bortfaldet, kan det efter ansøgning bestemmes, at opholdstilladelsen ikke skal anses for bortfaldet, jf. § 17, stk. 3.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til bortfald på familiesammenføringsområdet, kan nævnes FAM/2015/147, der er omtalt i afsnit 3.1.2.4. og følgende afgørelse:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om bortfald af en serbisk statsborgers opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 17, stk. 1, nr. 1, da ansøgeren

havde opgivet sin bopæl i Danmark, og da der ikke var grundlag for at dispensere fra bortfald, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3. Ansøgeren blev i 1981 meddelt opholdstilladelse i Danmark, og i 1989 blev han meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse. I oktober 2013 underskrev ansøgeren i forbindelse med sin repatrieringssag hos kommunen en erklæring om frivilligt frafald af hans opholdstilladelse, og ansøgeren blev i den forbindelse af Dansk Flygtningehjælp vejledt om konsekvenserne heraf. Ansøgeren blev registreret udrejst af Danmark i april 2014. Udlændingestyrelsen modtog i oktober 2014 ansøgerens ansøgning om, at hans opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet som følge af hans udrejse til Serbien. Det fremgik af ansøgningen, at ansøgeren i perioden primo maj 2014 til ultimo maj 2014 opholdt sig i Serbien, at det var planlagt, at opholdet skulle være af denne varighed, at formålet med opholdet var repatriering, og at ansøgeren ved udrejsen fraflyttede sin lejlighed i Danmark. Det fremgik endvidere, at ansøgeren ikke havde arbejdet siden udrejsen til Serbien, at ansøgeren talte, læste og skrev dansk, at ansøgeren ikke havde gået i skole eller taget anden uddannelse i Danmark, og at ansøgerens eneste familie i Danmark var hans to herboende voksne børn. Vedlagt ansøgningen var udskrift fra ansøgerens læge, hvoraf det fremgik, at ansøgeren var diagnosticeret med følgelidelser efter en formodet blodprop, sukkersyge, forhøjet blodtryk og forstyrrelser i lipidstofskiftet.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens opholdstilladelse måtte anses for bortfaldet, da han havde opgivet sin bopæl i Danmark. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgeren i oktober 2013 af Dansk Flygtningehjælp blev vejledt om, at han ikke havde fortrydelsesret ved en eventuel repatriering, at ansøgeren derefter underskrev en erklæring om frafald af opholdstilladelse, og at ansøgeren udrejste af Danmark i enten april 2014 eller maj 2014. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå oplysninger om sådanne forhold, der kunne føre til, at ansøgerens opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3, 1. pkt. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det forhold, at ansøgeren til støtte for klagen havde anført, at ansøgeren havde boet i Danmark siden 1981, at ansøgeren havde børn og børnebørn i Danmark, at ansøgeren ikke var kommet til Danmark som flygtning, at ansøgeren havde en kæreste i Danmark, og at ansøgeren led af hjerteproblemer og sukkersyge samt havde haft hjerneblødning, ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren, uanset hans familiemæssige og private forhold i øvrigt, frivilligt valgte at udrejse til Serbien, hvor ansøgeren hyppigt havde været på besøg. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren af Dansk Flygtningehjælp var blevet vejledt om konsekvensen heraf. FAM/2015/37.

Udlændingenævnet omgjorde i juni 2015 Udlændingestyrelsens vurdering af i hvilken periode, der kunne dispenseres fra bortfald af en opholdstilladelse til en statsborger fra Burma. Ansøgeren var i september 2008 blevet meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens dagældende § 9, stk. 1, nr. 1. Udlændingestyrelsen havde i oktober 2014 meddelt ansøgeren dispensation fra bortfald af opholdstilladelse i perioden fra januar 2011 til februar 2015.

Udlændingenævnet fandt efter en konkret og individuel vurdering, at der kunne dispenseres fra bortfald af ansøgerens opholdstilladelse i perioden fra januar 2011 til februar 2016 og dermed i et år yderligere. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Udlændingestyrelsen i oktober 2014 havde meddelt ansøgeren dispensation fra bortfald af hendes opholdstilladelse i perioden fra januar 2011 og indtil februar 2015 under henvisning til ansøgerens arbejde som ”medical officer” på et universitet, og at Udlændingestyrelsen havde fundet, at ansøgerens ophold i Malaysia tjente et velbegrundet og dokumenteret formål. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det fremgik af ansøgerens ansættelseskontrakt fra det pågældende universitet, at ansøgeren var ansat som ”medical officer” i en periode på to år fra januar 2014 til januar 2016, og at der var tale om forlængelse af en tidligere kontrakt. FAM/2015/110.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om bortfald af opholdstilladelse til en statsborger fra Makedonien. Det fremgik af sagen, at ansøgeren i august 1996 fik tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark, og at han i august 2011 henvendte sig til Udlændingestyrelsen for at blive vejledt om reglerne om bortfald af opholdstilladelse, idet han ønskede at tage ophold uden for Danmark i et år, hvilket Udlændingestyrelsen i oktober 2011 vejledte ham om. I september 2012 henvendte ansøgeren sig på ny til Udlændingestyrelsen, hvor han oplyste, at han havde været i kontakt med Center for Pension med henblik på at tage ophold i Makedonien og medbringe sin førtidspension, og at han ønskede at tage ophold i Makedonien for at få ro og fred i livet. Ansøgeren bad i den forbindelse om at blive vejledt om, hvor længe han maksimalt kunne opholde sig uden for Danmark for at undgå at miste sin opholdstilladelse, og hvordan han kunne søge dispensation fra bortfald. I december 2012 henviste Udlændingestyrelsen ansøgeren til den tidligere vejledning om bortfald fra oktober 2011 og til reglerne på www.nyidanmark. Styrelsen oplyste endvidere, at styrelsen ikke kunne besvare spørgsmål, der relaterede sig til ansøgerens pension. Ansøgeren udrejste i september 2012 til Makedonien og var herefter ikke efterfølgende registreret som indrejst. I april 2015 modtog Udlændingestyrelsen en ansøgning om, at opholdstilladelsen ikke skulle anses for bortfaldet. Det fremgik heraf, at ansøgeren udrejste af Danmark i november 2012, og at han i marts 2015 på ny indrejste i Danmark.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens opholdstilladelse måtte anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 3. pkt., da han havde opholdt sig mere end 12 på hinanden følgende måneder uden for Danmark, idet det af Det Centrale Personregister fremgik, at han i september 2012 var udrejst af Danmark, og at han først efter det oplyste i marts 2015 – to år og seks måneder efter udrejsen – var genindrejst her i landet. **Udlændingenævnet bemærkede**, at ansøgeren før sin udrejse af Danmark efter anmodning herom henholdsvis i september 2011 og igen i december 2012 blev vejledt af Udlændingestyrelsen om reglerne for ophold i udlandet – herunder at opholdstilladelsen ville bortfalde, såfremt han opholdt sig uden for Danmark i mere end 12 måneder i træk – konsekvenser-

ne for bortfald af opholdstilladelsen og ansøgning om dispensation fra bortfald både før og efter en udrejse af Danmark, og at Udlændingestyrelsen i sin vejledning i december 2012 udtrykkeligt havde oplyst ham om, at styrelsen ikke kunne besvare spørgsmål relateret til hans pension. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at ansøgeren inden sin udrejse af Danmark i september 2012 ikke kunne have haft en berettiget forventning om, at tre års ophold uden for Danmark (en længere periode end den der fremgår af udlændingelovens § 17, stk. 1, 3. pkt.), ikke ville medføre bortfald af hans opholdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke forelå oplysninger om sådanne forhold, der kunne føre til, at ansøgerens opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det var ansøgerens eget valg at udrejse af Danmark og opholde sig i en længerevarende periode i udlandet. **Udlændingenævnet lagde til grund**, at ansøgeren til trods for vejledning herom ikke før udrejsen havde ansøgt om bevarelse af sin opholdstilladelse eller i forlængelse af sin søns sygdomsforløb havde ansøgt om dispensation fra bortfald. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at det forhold, at ansøgeren var meddelt førtidspension på grund af sin skizofreni, og at han efter det oplyste ikke kunne vende tilbage til Makedonien, da han ingen familie havde tilbage dér, ikke kunne føre til dispensation fra bortfald. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren allerede før udrejsen i september 2012 var meddelt førtidspension på grund af sin psykiske tilstand, at han til trods for sin psykiske tilstand tog ophold i Makedonien i to år og seks måneder, at hans ægtefælle og søn aktuelt var bosiddende i hans lejlighed i Makedonien, og at han på den baggrund måtte antages igen at kunne tage ophold i Makedonien for dér at udøve sit familieliv med sin ægtefælle og søn. **Udlændingenævnet fandt ydermere**, at det forhold, at ansøgeren efter det oplyste talte, læste og skrev dansk, at han havde gennemført sin folkeskole og en HF-uddannelse samt delvist gennemført en uddannelse på en skuespillerhøjskole, og at han havde haft en vis tilknytning til det danske arbejdsmarked, heller ikke kunne føre til en ændret vurdering, da han ikke på den baggrund kunne anses for at have opnået en så væsentlig tilknytning til Danmark, at hans opholdstilladelse på denne baggrund ikke skulle anses for bortfaldet. **Udlændingenævnet fandt endelig**, for så vidt angik det anførte om, at ansøgeren var blevet overfaldet i Makedonien, og at han frygtede for sin sikkerhed, at dette i sig selv ikke kunne føre til et andet resultat. FAM/2015/197.

3.11.1.1. Bortfald ved genopdragelsesrejser

Det fremgår af forarbejderne til § 17, stk. 3, at det vil være afgørende for, om opholdstilladelse meddelt til et mindreårigt barn skal anses for bortfaldet, om barnet har ønsket at vende tilbage til Danmark inden for tidsfristen, men på grund af uforudsete omstændigheder, som barnet ikke selv har været herre over, har været forhindret heri. I den forbindelse kan det have betydning, om barnet imod sin vilje har været sendt på genopdragelsesrejse i hjemlandet.

I forbindelse med vurderingen af, om en mindreårig udlændings opholdstilladelse skal anses for bortfaldet, skal udlændingemyndighederne af egen drift vurdere, om der er grundlag for at meddele udlændingen en ny opholdstilladelse, jf. § 17, stk. 3, 2. pkt.

Det fremgår af forarbejderne, at udlændingemyndighederne i den forbindelse skal tage stilling til, om barnets tarv taler for at meddele en ny opholdstilladelse efter henholdsvis udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, jf. § 9, stk. 17, § 9 c, stk. 1, jf. § 9, stk. 17, eller § 9 c, stk. 1.

Ved vurderingen af barnets tarv skal der foretages en afvejning af længden og karakteren af barnets ophold her i landet set i forhold til barnets ophold i hjemlandet. I den forbindelse skal det indgå, hvor barnet har haft hovedparten af sin opvækst, og hvor barnet har gået i skole. Der skal endvidere lægges vægt på barnets sproglige færdigheder, herunder om barnet taler dansk, og om barnet taler det sprog, der tales i barnets hjemland.

Det kan tillige indgå, om barnet er sendt på en genopdragelsesrejse mod sin vilje, og om barnet har nær familie i hjemlandet, hos hvem barnet har opholdt sig.

Eksempler vedrørende afgørelser om bortfald af opholdstilladelse ved genopdragelsesrejser kan ses i afsnit 3.1.2.4.

3.11.2. Erhverv, studier m.v.

En opholdstilladelse kan bortfalde, hvis udlændingen opgiver sin bopæl i Danmark, eller hvis vedkommende har længerevarende ophold i udlandet, jf. udlændingelovens § 17.

En opholdstilladelse meddelt med henblik på beskæftigelse og studier m.v. er meddelt med henblik på midlertidigt ophold i Danmark. I praksis sondres der ved opholdstilladelser meddelt med henblik på midlertidigt ophold i højere grad end ved en opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold, f.eks. familiesammenføring, mellem, om der er søgt om dispensation fra bortfald af opholdstilladelse forud for udrejsen af Danmark eller først efter udrejsen. Hvis der først er søgt om dispensation efter udrejsen af Danmark, meddeles der som udgangspunkt kun dispensation fra bortfald, hvis den pågældende havde til hensigt at vende tilbage til Danmark inden for seks måneder, og den pågældende blev forhindret i at vende tilbage til Danmark på grund af uforudsete begivenheder, som ikke kunne kontrolleres, f.eks. sygdom, frihedsberøvelse, krigstilstand, naturkatastrofer eller problemer med udrejse af opholdslandet. Hvis der søges om dispensation fra bortfald før udrejsen, vil der efter praksis kunne meddeles dispensation, såfremt opholdet i udlandet tjener et velbegrundet formål som f.eks. pasning af nære alvorligt syge familiemedlemmer.

Som det fremgår ovenfor i afsnit 3.11.1., kan en opholdstilladelse *enten* bortfalde, hvis en udlænding opgiver sin bopæl i Danmark, *eller* hvis udlændingen har længerevarende ophold i udlandet, herunder ikke udnytter en meddelt opholdstilladelse til at indrejse, jf. udlændingelovens § 17.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om udlændingen havde opgivet sin bopæl allerede i forbindelse med udrejsen, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i november 2015 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på dispensation fra bortfald til en statsborger fra Cameroun, som i 2013 blev meddelt opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1.

Udlændingenævnet fandt efter en konkret og individuel vurdering, at ansøgerens opholdstilladelse ikke kunne anses for at være bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var udrejst af Danmark i et relativt kort tidsrum på en måned i perioden fra september 2014 til oktober 2014, samt at det var ansøgerens udlejer, som – uden ansøgerens vidende – havde anmeldt ansøgeren hans adresse i Det Centrale Personregister. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at ansøgeren tilmeldte sig Det Centrale Personregister kort tid efter, at han indrejste i Danmark på ny og blev vidende om, at han var blevet anmeldt registreret. **Udlændingenævnet tillagde det herudover en vis vægt**, at det forhold, at en ansøger er udrejst, og at dette fremgår af Det Centrale Personregister, ikke er tilstrækkeligt til at fastslå, at udlændingen har opgivet sin bopæl i Danmark eller har ønsket dette. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at ansøgeren havde været beskæftiget i Danmark både før og efter sin udrejse, og at ansøgeren i forbindelse med sin klage havde fremlagt dokumentation for, at han i september 2014 købte en flybillet, og at han samtidig købte en returbillet til København. **Udlændingenævnet fandt således**, at det måtte antages, at ansøgeren ikke havde haft til hensigt at opgive sin bopæl i Danmark. ERH/2015/193.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til ophold i udlandet, herunder at udlændingen ikke har udnyttet en meddelt opholdstilladelse til at indrejse, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2015 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afslag på dispensation fra bortfald af opholdstilladelse til en iransk statsborger, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3. I februar 2014 meddelte Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering ansøgeren opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen gyldig til februar 2017. Det fremgik udtrykkeligt af opholdstilladelsen, at denne ville bortfalde automatisk, såfremt ansøgeren ikke indrejste og tog ophold inden seks måneder fra opholdstilladelsens meddelelse. I august 2014 søgte ansøgeren om et nyt indrejsevisum på Den Danske Ambassade i Teheran. Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering valgte at anse ansøgerens ansøgning som en ansøgning om dispensation fra bortfald af opholdstilladelsen.

delse, da ansøgerens opholdstilladelse var bortfaldet. Ansøgeren oplyste i den forbindelse, at han i februar 2014 havde påtænkt at rejse til Danmark, men at han havde pådraget sig en knæskade og derfor havde fået foretaget en knæoperation, og at han af denne grund først kunne rejse til Danmark efter november 2014. Vedhæftet ansøgningen var et brev fra juni 2014 fra en læge, hvoraf det fremgik, at ansøgeren blev opereret i knæet i marts 2014, og at han skulle gå til kontrol og genoptræning hos en læge i seks måneder efter operation, samt et brev fra et hospital, hvoraf det fremgik, at ansøgeren blev opereret i marts 2014, og at han blev udskrevet fra hospitalet en dag senere.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens opholdstilladelse måtte anses for bortfaldet, idet han ikke var indrejst og havde taget ophold i Danmark inden for seks måneder efter, at han blev meddelt opholdstilladelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik udtrykkeligt af opholdstilladelsen, at denne ville bortfalde, hvis ansøgeren ikke indrejste og tog ophold i Danmark inden for seks måneder fra opholdstilladelsens meddelelse. Det forhold, at ansøgeren havde undergået en knæoperation i marts 2014 **fandt Udlændingenævnet endvidere** ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet det fremgik af brev fra august 2014 fra et hospital i Iran, at ansøgeren blev udskrevet fra hospitalet i marts 2014. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren blev opereret i marts 2014, at ansøgeren havde haft fem måneder fra operationen til at indrejse i Danmark, samt at ansøgeren først søgte dispensation i august 2014, hvilket var tæt på udløbet af den periode, hvori ansøgeren havde ret til at indrejse i Danmark. Det forhold, at ansøgeren havde gået til kontrol og genoptræning ved en læge i seks måneder efter operationen, **fandt Udlændingenævnet desuden** ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren blev meddelt midlertidig opholdstilladelse i en specificeret tidsperiode med henblik på at indrejse og tage arbejde i Danmark, og at det var en forudsætning for opretholdelse af opholdstilladelsen, at han inden for seks måneder tog ophold i landet. ÅB/2015/82.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2015 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afslag fra april 2015 på dispensation fra bortfald af opholdstilladelse til en statsborger fra Pakistan, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3. Ansøgeren blev i henholdsvis august 2011 og maj 2012 meddelt afslag på ansøgning om opholdstilladelse i Danmark på baggrund af greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1. Ansøgeren blev i januar 2013 meddelt opholdstilladelse i Danmark på baggrund af greencardordningen gældende til august 2015.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens opholdstilladelse var bortfaldet, idet ansøgeren ikke var indrejst og havde taget ophold i Danmark inden for seks måneder efter, at ansøgeren var blevet meddelt opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. og 2. pkt. **Udlændingenævnet lagde afgørende vægt på**, at det fremgik udtrykkeligt af ansøgerens opholdstilladelse på engelsk, at denne ville bortfalde, hvis ansøgeren ikke indrejste og tog ophold inden for seks måneder fra opholdstilladelsens meddelelse, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 2. pkt. analogt. Det indgik i Udlændinge-

nævnets vurdering, at ansøgeren havde anført, at ansøgeren ikke havde mulighed for at få udstedt indrejsevisum til Danmark, idet ansøgeren havde en verserende sag om opholdstilladelse under behandling i Storbritannien, og at ansøgeren i den forbindelse ikke kunne få sit pas udleveret fra de britiske myndigheder. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af e-mailen fra maj 2013 fra UK Home Office, at myndigheden ikke kunne udlevere ansøgerens pas, idet han var blevet meddelt afslag på hans ansøgning, og at der samtidig var truffet beslutning om, at han skulle forlade Storbritannien, hvorfor hans pas blev opbevaret, indtil han enten måtte få medhold i sin klage over afgørelsen eller gjorde tiltag til at forlade Storbritannien. **Udlændingenævnet fandt således**, at uanset om en anmodning om at få ansøgerens pas udleveret ville medføre, at hans sag ved Immigration Tribunal blev betragtet som frafaldet, så havde det været hans eget valg at forfølge en sag om opholdstilladelse i Storbritannien på et tidspunkt, hvor han allerede var meddelt opholdstilladelse i Danmark. Det forhold, at ansøgeren havde anført, at han havde holdt Den Danske Ambassade i London underrettet om situationen vedrørende hans pas, og at såfremt han frafaldt ansøgningen i Storbritannien, ville han ikke længere opholde sig lovligt i landet og kunne i så fald ikke få indrejsevisum ved Den Danske Ambassade i London, **fandt Udlændingenævnet endvidere** ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren blev meddelt en midlertidig opholdstilladelse i en specificeret tidsperiode med henblik på at indrejse og tage arbejde i Danmark, og at det var en forudsætning for opretholdelsen af opholdstilladelsen, at ansøgeren inden for seks måneder tog ophold i landet. Uanset om ansøgeren ved et frafald af hans ansøgning risikerede at opholde sig ulovligt i Storbritannien med den følgerkning, at han ikke kunne få udstedt et indrejsevisum til Danmark, ville han fortsat have haft mulighed for at rejse til sit hjemland og derfra have søgt indrejsevisum til Danmark. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at hans ophold i udlandet med henblik på at søge om opholdstilladelse i Storbritannien sammenholdt med, at han havde haft opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold efter greencardordningen, ikke vurderedes at tjene et velbegrundet formål, som kunne begrunde dispensation fra bortfald, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3. ÅB/2015/83.

3.12. Hjemsendelse af nordiske statsborgere

Efter udlændingelovens § 18 bortfalder retten til ophold her i landet, når der af forsørgelsesmæssige grunde er truffet afgørelse om, at en udlænding, der ikke har de fornødne midler til sit underhold, skal hjemsendes.

Bestemmelsen finder primært anvendelse på nordiske statsborgere, som har modtaget kontanthjælp, da nordiske statsborgere efter udlændingelovens § 1 har ret til at bo her i landet uden opholdstilladelse. Andre udlændinge, der får opholdstilladelse her i landet – for eksempel familiesammenførte –

og som modtager offentlige ydelser, vil i stedet kunne være omfattet af udlændingelovens § 9, stk. 5, eller § 9 a, stk. 3, 1. pkt.

For så vidt angår de situationer, hvor en nordisk statsborgers opholdsret efter udlændingelovens § 18 bortfalder, følger dette af reglerne efter lov om aktiv socialpolitik § 3, jf. lovbekendtgørelse nr. 806 af 1. juli 2015.

Det følger af lov om aktiv socialpolitik § 3, stk. 1, at enhver, der opholder sig lovligt her i landet, har ret til hjælp efter denne lov.

Efter lov om aktiv socialpolitik § 3, stk. 2, skal modtageren for at få vedvarende hjælp til forsørgelse

- 1) være dansk statsborger,
- 2) være statsborger i en EU/EØS-medlemsstat eller familiemedlem til en sådan og være berettiget til ophold efter fællesskabsretlige regler eller
- 3) være omfattet af en aftale efter § 4

Efter lov om aktiv socialpolitik § 3, stk. 3, anses hjælp til forsørgelse for vedvarende, hvis den er ydet i mere end ½ år eller må påregnes at ville vare mere end ½ år.

Efter lov om aktiv socialpolitik § 3, stk. 4, 1. pkt., skal Udlændingestyrelsen, hvis en udlænding, der ikke er omfattet af stk. 2, nr. 2 eller 3, får behov for vedvarende hjælp, afgøre, om udlændingen skal hjemsendes.

Efter lov om aktiv socialpolitik § 3, stk. 5, kan personer, der er omfattet af den nordiske konvention om social bistand og sociale tjenester, ikke hjemsendes, hvis de lovligt har boet her i landet i mere end de sidste 3 år.

Det følger af lov om aktiv socialpolitik § 3, stk. 6, at der ved afgørelser om hjemsendelse efter stk. 4, 1. pkt., bl.a. lægges vægt på,

- 1) om udlændingen er gift og samlever med en dansk statsborger, en flygtning eller en udlænding, der lovligt har boet her i landet med henblik på varigt ophold i mere end 7 år,
- 2) varigheden af opholdet her i landet,
- 3) helbredsmæssige forhold,
- 4) den familiemæssige og øvrige tilknytning til landet i forhold til hjemlandet og

- 5) om en person, der har påtaget sig at forsørge udlændingen, overholder eller burde overholde denne pligt.

Efter bekendtgørelse af Nordisk Konvention af 14. juni 1994 om social bistand og sociale tjenester artikel 7, kan en nordisk statsborger ikke hjemsendes på grund af vedkommendes behov for social bistand, såfremt hans familieforhold, tilknytning til bopælslandet eller omstændighederne i øvrigt taler for, at han bør forblive der, og i alle tilfælde ikke såfremt han i de sidste 3 år har haft lovlig bopæl i landet.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til hjemsendelse af nordiske statsborgere, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om hjemsendelse af en nordisk statsborger fra Island, der havde modtaget ydelser til hjælp efter lov om aktiv socialpolitik, jf. udlændingelovens § 18 og lov om aktiv socialpolitik § 3, stk. 4. Klageren var i november 2012 indrejst i Danmark sammen med sit mindreårige barn, idet klagerens daværende ægtefælle ønskede at arbejde i Danmark. I januar 2014 indberettede den kommune, hvori klageren boede, til Udlændingestyrelsen, at klageren havde modtaget ydelser til hjælp til forsørgelse efter lov om aktiv socialpolitik, at klageren havde modtaget ydelserne siden november 2012, og at kommunen formodede, at klageren ville have brug for vedvarende ydelser i mere end et halvt år.

Udlændingenævnet fandt, at Udlændingestyrelsen med rette traf afgørelse om at hjemsende klageren, jf. lov om aktiv socialpolitik § 3, stk. 4, og udlændingelovens § 18. **Udlændingenævnet fandt det godtgjort**, at klageren havde modtaget vedvarende ydelser efter lov om aktiv socialpolitik § 3, stk. 3, idet klageren modtog ydelser efter lov om aktiv socialpolitik i perioden fra november 2012 til Udlændingestyrelsens afgørelse i juli 2014 – det vil sige i mere end seks måneder – hvor kommunen ophørte med at udbetale ydelserne efter lov om aktiv socialpolitik på grund af Udlændingestyrelsens afgørelse. **Udlændingenævnet lagde derfor til grund**, at klageren i perioden, hvor klageren havde modtaget ydelser efter lov om aktiv socialpolitik, ikke havde været i stand til at skaffe sig beskæftigelse, hvorfor ydelserne efter lov om aktiv socialpolitik måtte antages at ville blive vedvarende. Det forhold, at klageren nu levede af sin opsparing og venners forsørgelse, **fandt Udlændingenævnet endvidere** ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet klageren fra november 2012 til juli 2014 havde modtaget ydelser efter lov om aktiv socialpolitik, hvorfor klagerens opholdsgrundlag bortfaldt, jf. udlændingelovens § 18, jf. lov om aktiv socialpolitik § 3, stk. 4, hvorfor det påhvilede klageren at udrejse af Danmark. **Udlændingenævnet lagde endvidere til grund**, at klageren ikke havde opnået en sådan tilknytning til Danmark, at det kunne føre til, at Udlændingenævnet ikke stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse om hjemsendelse af klageren. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren kun havde boet lovligt i Danmark i cirka et år og syv måne-

der, og at hun således havde boet i Danmark i mindre end tre år, hvorfor en hjemsendelse af klageren ikke ville være i strid med lov om aktiv socialpolitik § 3, stk. 5, og Nordisk Konvention om social bistand og sociale tjenesters artikel 7. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at klageren ikke kunne anses for at være omfattet af EU-rettens regler om fri bevægelighed, herunder som EØS-borger, under klagerens hidtidige ophold i Danmark, henset til at klageren havde opholdt sig i Danmark siden november 2012, at klageren havde modtaget ydelser efter lov om aktiv socialpolitik i perioden fra november 2012 til juli 2014, og at klageren havde oplyst, at hun planlagde at være på arbejdsmarkedet inden for to år. **Udlændingenævnet henviste endelig til**, at klageren og klagerens datter på 11 år alene havde opholdt sig i Danmark i lidt over to år på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse. FAM/2015/5.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om hjemsendelse af en nordisk statsborger fra Norge, der havde modtaget ydelser til hjælp til forsørgelse efter lov om aktiv socialpolitik, jf. lov om aktiv socialpolitik § 3, stk. 4, hvorved ansøgerens opholdsret i Danmark var bortfaldet, jf. udlændingelovens § 18. Ansøgeren indrejste i Danmark fra Norge i juli 2012 sammen med sine tre mindreårige børn. I september 2012 underrettede ansøgerens bopælskommune Udlændingestyrelsen om, at ansøgeren havde ansøgt om løbende forsørgelse i forbindelse med sin indrejse fra Norge til Danmark, men at ansøgeren havde fået afslag herpå under henvisning til, at ansøgeren havde en ægtefælle i Norge, der var forpligtet til at forsørge hende. I oktober 2012 indberettede ansøgerens bopælskommune til Udlændingestyrelsen, at ansøgeren var bevilget kontanthjælp fra august 2012, ligesom bopælskommunen i april 2013 oplyste over for Udlændingestyrelsen, at ansøgeren fortsat siden august 2012 havde modtaget kontanthjælp.

Udlændingenævnet fandt, at Udlændingestyrelsen med rette traf afgørelse om at hjemsende klageren, jf. lov om aktiv socialpolitik § 3, stk. 4, og udlændingelovens § 18. **Udlændingenævnet fandt det godtgjort**, at klageren havde modtaget vedvarende ydelser efter lov om aktiv socialpolitik § 3, stk. 3, idet klageren havde modtaget ydelser efter lov om aktiv socialpolitik i perioden fra august 2012 og frem til Udlændingestyrelsens afgørelse i november 2014. Ansøgeren havde således modtaget ydelser til forsørgelse efter lov om aktiv socialpolitik i mere end seks måneder, hvorfor **Udlændingenævnet lagde til grund**, at ansøgeren i perioden for udbetaling af kontanthjælp ikke havde været i stand til at opnå beskæftigelse i Danmark, ligesom ydelserne ifølge oplysninger fra ansøgerens bopælskommune måtte antages at blive vedvarende. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at ansøgeren allerede søgte om offentlige ydelser i forbindelse med sin indrejse fra Norge i juli 2012, og at hun efter at have fået dette bevilget i august 2012 uden afbrydelse havde modtaget sådanne ydelser. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at ansøgeren ikke havde opnået en sådan tilknytning til Danmark, at dette kunne føre til en ændret vurdering af sagens udfald. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at ansøgeren alene havde boet i Danmark i ca. to år og fire måneder på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse, at hun således havde boet mindre end

tre år her i landet, og at en hjemsendelse af hende derfor som udgangspunkt ikke ville være i strid med lov om aktiv socialpolitik § 3, stk. 5, samt Nordisk Konvention om social bistand og sociale tjenesters artikel 7. Det forhold, at ansøgerens tidligere ægtefælle efter det oplyste havde truet ansøgeren med, at han ville tage hendes børn fra hende og rejse tilbage til ansøgerens oprindelige hjemland, og at børnene gik i danske institutioner, **fandt Udlændingenævnet desuden** – henset til længden og karakteren af ansøgerens og børnenes ophold i Danmark – ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at børnene grundet deres alder og varigheden af deres ophold her i landet ikke kunne anses for at have opnået en selvstændig tilknytning til Danmark, der kunne føre til, at ansøgeren ikke skulle hjemsendes i medfør af udlændingelovens § 18. **Udlændingenævnet henviste endvidere til**, at børn efter praksis først anses for at have opnået en selvstændig tilknytning til Danmark i forhold til udlændingeloven efter seks til syv års ophold med opholdstilladelse her i landet. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at ansøgeren ikke kunne anses for at være omfattet af EU/EØS-reglerne, idet hun ikke på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse havde arbejde i Danmark, var arbejdssøgende i Danmark eller havde gået i skole i Danmark. **Udlændingenævnet bemærkede samtidig** – henset til oplysningerne om at ansøgeren udrejste af Danmark i december 2014 og genindrejste i juni 2015 – at det efter lov om aktiv socialpolitik § 3, stk. 4, og udlændingelovens § 18, er et krav, at en nordisk statsborger, der er blevet hjemsendt, har pligt til at udrejse af Danmark i overensstemmelse med den fastsatte udrejsefrist, men at den pågældende har mulighed for at indrejse i Danmark på ny på et senere tidspunkt og tage nyt ophold, jf. udlændingelovens § 1. **Udlændingenævnet bemærkede endelig**, at der ved et nyt ophold i Danmark påbegyndtes en ny treårig periode i henhold til lov om aktiv socialpolitik § 3, stk. 5. FAM/2015/160.

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om bortfald af opholdsret og hjemsendelse af en nordisk statsborger fra Island, der havde modtaget ydelser til hjælp efter lov om aktiv socialpolitik, jf. udlændingelovens § 18 og lov om aktiv socialpolitik § 3, stk. 4. Klageren var i august 2012 indrejst i Danmark. I september 2014 indberettede den kommune, hvori klageren boede, til Udlændingestyrelsen, at klageren havde modtaget ydelser til hjælp til forsørgelse efter lov om aktiv socialpolitik, at klageren havde modtaget ydelserne siden april 2014, og at kommunen ikke vidste, om ydelsen måtte antages at være vedvarende.

Udlændingenævnet fandt, at Udlændingestyrelsen med rette havde truffet afgørelse om at hjemsende klageren, jf. lov om aktiv socialpolitik § 3, stk. 4, og havde konstateret, at klagerens opholdsret derfor var bortfaldet, jf. udlændingelovens § 18. **Udlændingenævnet fandt** det godtgjort, at klageren havde modtaget vedvarende ydelser efter lov om aktiv socialpolitik § 3, stk. 3, idet klageren havde modtaget ydelser efter lov om aktiv socialpolitik i perioden fra april 2014 til Udlændingestyrelsens afgørelse i juli 2015 – det vil sige i mere end seks måneder. **Udlændingenævnet lagde derfor til grund**, at klageren i perioden, hvor klageren havde modtaget ydelserne efter

lov om aktiv socialpolitik, ikke havde været i stand til at skaffe sig beskæftigelse, og at ydelserne derfor måtte antages at ville blive vedvarende. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at klageren ikke havde opnået en sådan tilknytning til Danmark, at det kunne føre til, at Udlændingenævnet ikke stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse om hjemsendelse af klageren. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren kun havde boet lovligt i Danmark i cirka to år og 11½ måned, og at hun således havde boet i Danmark i mindre end tre år, hvorfor en hjemsendelse af klageren ikke ville være i strid med lov om aktiv socialpolitik § 3, stk. 5, og Nordisk Konvention om social bistand og sociale tjenesters artikel 7. Det forhold, at klageren på klagetidspunktet havde opholdt sig i Danmark i mere end tre år, **fandt Udlændingenævnet desuden** ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet ansøgeren på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse ikke havde opholdt sig i Danmark i mere end tre år. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at klageren efter sine egne oplysninger havde opholdt sig i Danmark siden august 2012, at hun i perioden fra april 2014 til og med juli 2015 havde modtaget ydelser efter lov om aktiv socialpolitik, og at klageren i sin klage havde oplyst, at hun nu, hvor kommunen var ophørt med at udbetale kontanthjælp, var gået i gang med at søge job. **Udlændingenævnet fandt således** efter de foreliggende oplysninger, at klageren ikke kunne anses for at have været omfattet af EU-rettens regler for fri bevægelighed, herunder som EØS-borger, under klagerens hidtidige ophold i Danmark. **Udlændingenævnet fandt ej heller**, at det forhold, at ansøgeren og dennes barn var glade for at bo i Danmark, hvor ansøgeren og barnet havde fået venner, og hvor barnet gik i skole og deltog i fritidsaktiviteter, kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren og dennes barn indrejste i Danmark i august 2012, og at ansøgeren og barnet derfor havde opholdt sig i Danmark i mindre end tre år, ligesom **Udlændingenævnet endvidere lagde vægt på**, at ansøgeren og barnet havde familie i Island. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at klageren havde fået konstateret bipolar affektiv sindslidelse, at en medarbejder hos jobcenteret herefter havde sygemeldt klageren, hvorfor klageren begyndte at modtage ydelser efter lov om aktiv socialpolitik, og at klageren efter længere tids behandling begyndte at føle sig bedre tilpas. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren ikke led af en akut eller aktuelt livstruende lidelse, og at der måtte antages at være tilgængelige behandlingsmuligheder i Island. FAM/2015/167.

3.13. Administrativ udvisning med indrejseforbud

Udlændingelovens regler om administrativ udvisning findes i lovens §§ 25-25 b. Domstolenes adgang til udvisning reguleres i udlændingelovens §§ 22-24 samt § 25 c. En udvisning ledsages af et indrejseforbud, jf. udlændingelovens § 32, hvoraf også længden af indrejseforbuddet fremgår.

En udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste seks måneder, kan udvises administrativt på baggrund af f.eks. berigelseskriminalitet eller besiddelse af narkotika, jf.

udlændingelovens § 25 a, stk. 1, eller på baggrund af ulovligt arbejde eller subsistensløshed, jf. udlændingelovens § 25 a, stk. 2.

En udlænding kan endvidere udvises administrativt for ulovligt ophold, jf. udlændingelovens § 25 b.

Ved lovligt ophold forstås ophold med gyldig opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 27. Et processuelt ophold sidestilles ikke i denne forbindelse med lovligt ophold, uanset at udlændingen har ret til at opholde sig her i landet.

Udlændingenævnet er som udgangspunkt ikke tillagt kompetence til at behandle klagesager vedrørende EU-statsborgere. En undtagelse hertil er dog området for administrativ udvisning, idet Udlændingenævnet er klageinstans for afgørelser om administrativ udvisning af EU-statsborgere.

Forud for en afgørelse om udvisning skal der foretages en vurdering af udlændingens forhold og tilknytning til Danmark, jf. udlændingelovens § 26.

Ved afgørelsen om udvisning skal der tages særligt hensyn til, om de omstændigheder, som kan begrunde udvisning, er en følge af, at udlændingen har været udsat for menneskehandel, og om dette forhold taler imod udvisning, jf. udlændingelovens § 26 a.

Ved administrativ udvisning af en EU-statsborger skal det tillige indgå i vurderingen, om den administrative udvisning kan anses for proportional og forenelig med EU-retten, herunder reglerne om fri bevægelighed.

Det følger blandt andet af praksis fra EU-Domstolen, at undtagelsesbestemmelser til den frie bevægelighed skal fortolkes snævert, og at medlemsstaternes udvisning af EU-borgere under henvisning til den offentlige orden forudsætter, at der aktuelt foreligger en "virkelig og tilstrækkelig alvorlig trussel mod et grundlæggende samfundshensyn", jf. f.eks. sag C-348/91, Donatalla Calfa, præmis 25. Ved vurderingen af, om der kan ske udvisning, skal der overordnet set ske en vægtning af udlændingens ret til fri bevægelighed over for karakteren og grovheden af det udøvede kriminelle forhold, jf. herved opholdsdirektivets artikel 27, stk. 2.

Indrejseforbud, der meddeles på baggrund af en administrativ udvisning, jf. udlændingelovens § 25 a og § 25 b, gives for to år.

En udvisningssag starter ved politiets forelæggelse for Udlændingestyrelsen af en sag på baggrund af en konkret politiforretning. Træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om administrativ udvisning, drager politiet omsorg for udrejsen, jf. udlændingelovens § 30, stk. 2.

3.13.1. Kriminalitet

Som eksempler på sager, hvor Udlændingenævnet har truffet afgørelse i en klagesag, hvor en udlænding er blevet administrativt udvist for at have begået kriminalitet efter udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1, kan nævnes følgende afgørelser:

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om administrativ udvisning af Danmark med et indrejseforbud i to år af to polske statsborgere i medfør af udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1 og § 32, stk. 4, 5. pkt. Det fremgik af en politirapport, at de to udviste, der var mor og datter, havde begået butikstyveri, hvor de havde stjålet varer for 1.379,20 kr. Det fremgik af rapporten, at de to udviste var blevet anmeldt i marts 2015, da de var gået ind i et prøverum med en række varer og derefter kom tomhændede ud med hver en taske i hånden. Anmelderen havde mistet dem af syne ved et kundeskab, men havde senere samme dag taget kontakt til de to udviste, da de på ny var kommet tilbage til butikken. De havde hver i deres tasker nogle varer, som den pågældende butik førte. I tasken lå også en del stanniol, ligesom der i kundeskabet var flere varer, der blev ført af den pågældende butik, der var forsynet med alarmer, der var viklet ind i et tykt lag stanniol. Moderen erkendte tyveriet over for politiet. Hun forklarede til politiet, at hun og datteren var turister fra Polen, at de skulle hjem senere samme dag, at hendes datter ikke havde noget med tyveriet at gøre og ikke var vidende om, at moderen havde lagt en parfume i datterens taske. Datteren forklarede, at hun var kommet til Danmark i februar 2015, at hendes fader boede fast i Danmark, at han havde opholdt sig i Danmark i cirka syv år, at hun tidligere havde besøgt Danmark, og at hun ikke vidste, hvem der havde pakket alarmerne ind i stanniol. Det fremgik af et bødeforelæg fra den pågældende dag, at de to udviste havde betalt bødeforelæg på henholdsvis 1.500 kr. og 1.000 kr. I marts 2015 udviste Udlændingestyrelsen moderen og datteren af Danmark med et indrejseforbud på to år. I april 2015 klagede den udviste moders advokat på vegne af de to og anførte til støtte for klagen, at de udviste med deres fortsatte tilstedeværelse i Danmark ikke udgjorde en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berørte en grundlæggende samfundsinteresse, at advokaten ikke mente, at den begåede kriminalitet var af professionel karakter, samt at tyveriet ikke kunne antages at være begået med henblik på at omsætte varerne på et senere tidspunkt, da varerne blandt andet var beklædning og makeup. Advokaten henviste endvidere til, at de to udviste ikke var tidligere straffet. Advokaten henviste desuden til de refererede TFK 2012.1042 og TFK 2009.670.

Udlændingenævnet lagde til grund ud fra de udvistes egne oplysninger, at de på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse ikke havde opholdt sig i Danmark i længere tid end de sidste seks måneder. **Udlændingenævnet fandt herefter**, at betingelserne for at kunne udvise de pågældende med et indrejseforbud i to år i medfør af udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1, og § 32, stk. 4, 5.

pkt., var til stede, da Udlændingestyrelsen traf deres afgørelse. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at de to udviste i forening begik butikstyveri i den pågældende butik i marts 2015, at de begge havde erkendt dette, og at de begge havde betalt en bøde for forholdet. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at uanset at de to udviste var EU-borgere, kunne de udvises administrativt med indrejseforbud, idet deres fortsatte tilstedeværelse i Danmark måtte anses for at udgøre en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berørte en grundlæggende samfundsinteresse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** den professionelle karakter af tyveriet, idet varernes alarmer var pakket ind i stannioler, antallet af stjålne varer og den korte periode, de to udviste havde været i Danmark, førend de begik kriminalitet. **Udlændingenævnet fandt på denne baggrund**, at deres fortsatte tilstedeværelse i Danmark udgjorde en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berørte en grundlæggende samfundsinteresse og at udvisningen således ikke var uforenelig med EU-reglerne. Det af advokaten anførte om, at de udviste alene havde brugt stannioler til at pakke varerne ind i, og ikke som i sag TFK 2012.1042 havde benyttet en såkaldt russerpose, hvilket efter advokatens opfattelse havde et mere professionelt tilsnit end at pakke varerne ind i stannioler, **fandt Udlændingenævnet desuden** ikke kunne føre til en ændret vurdering, da formålet med begge anordninger var at undgå, at alarmerne kunne aktiveres, og at det ikke er afgørende for graden af professionalisme, hvor avanceret udstyret til at omgå alarmsystemet er. Det af advokaten anførte om, at de udviste ikke var tidligere straffede i modsætning til sagen refereret i TFK 2009.670, **fandt Udlændingenævnet heller ikke** kunne føre til en ændret vurdering, da **Udlændingenævnet vurderede**, at butikstyveriet grundet udførelsesmetoden samt værdien af de stjålne genstande, og henset til at forholdet var begået af flere i forening, havde en så professionel karakter, at der var tale om et forhold, der udgjorde en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berørte en grundlæggende samfundsinteresse. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at der ikke var oplyst om sådanne omstændigheder, herunder helbredsmæssige oplysninger, der kunne bevirke, at udvisningen måtte antages at virke særligt belastende for de to udviste, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. Det forhold, at de udvistes ægtefælle og fader boede i Danmark og skulle have boet her i syv år, **fandt Udlændingenævnet endelig ikke** kunne føre til en ændret vurdering, da familien havde indrettet sig således, at de udøvede samvær i forbindelse med ferieophold, hvilket de kunne fortsætte med i Polen. FAM/2015/174.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning med indrejseforbud i to år til en marokkansk statsborger, jf. udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 2, jf. § 32, stk. 4, 5. pkt. Klageren indrejste i Danmark i november 2014. Han blev meddelt endeligt afslag på asyl i Danmark af Flygtningenævnet i august 2015, og Flygtningenævnet meddelte i september 2015 afslag på genoptagelse af denne afgørelse. I februar 2015 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om administrativ udvisning med indrejseforbud i to år under henvisning til, at ansøgeren blev fundet i besiddelse af 2,56 gram hash til eget brug. Det fremgik af politiets anmeldelsesrapport fra maj 2015, at klageren i maj 2015 blev visiteret af politiet i København, at han blev anholdt og

sigtet for overtrædelse af lov om euforiserende stoffer, og at han efterfølgende under visitation blev fundet i besiddelse af 4,36 gram hash. Det fremgik af politiets afhøringsrapport fra maj 2015, at klageren erkendte forholdet. Det fremgik endvidere af sagen, at klageren vedtog et bødeforelæg på 3.000 kr., som han ikke betalte grundet manglende midler. Udlændingestyrelsen traf i maj 2015 afgørelse om at udvise klageren med indrejseforbud i to år. I maj 2015 påklagede klagerens advokat Udlændingestyrelsens afgørelse. Klagerens advokat anførte endvidere, at klageren var asylansøger og således havde processuelt ophold i Danmark, indtil hans asylsag var afgjort. I november 2015 oplyste Rigspolitiet, Nationalt Udlændingecenter, at klageren var efterlyst, at han havde fået nedsat spærrekort, og at hans aktuelle opholdssted på dette tidspunkt således var ukendt.

Udlændingenævnet fandt, at betingelserne for at kunne udvise klageren med indrejseforbud var opfyldt, da Udlændingestyrelsen traf afgørelse herom i maj 2015. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren i maj 2015 blev visiteret af politiet og under visitationen blev fundet i besiddelse af 4,36 gram hash. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det af politiets afhøringsrapport fra maj 2015 fremgik, at klageren vedtog et bødeforelæg på 3.000 kr., som han dog ikke betalte grundet manglende midler. Det forhold, at advokaten havde oplyst, at klageren samme dag var blevet fremstillet i Københavns Byrets dommervagt og frihedsberøvet med foreløbig frist til juni 2015, at afgørelsen var kærret til Østre Landsret, og at udvisningen med indrejseforbud medførende længerevarende frihedsberøvelse under de foreliggende omstændigheder var uproportional i forhold til den begåede forseelse, **fandt Udlændingenævnet endvidere** ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at det er domstolen, der træffer afgørelse vedrørende varetægtsfængsling, og at Udlændingenævnet alene tager stilling til, hvorvidt Udlændingestyrelsen med rette træffer afgørelse om udvisning med indrejseforbud. Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at klagerens advokat havde anført, at klageren var asylansøger og således havde processuelt ophold i Danmark. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at klageren blev meddelt endeligt afslag på asyl af Flygtningenævnet i august 2015, at han i september 2015 blev meddelt afslag på genoptagelse af denne afgørelse, og at klageren på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse var efterlyst. **Udlændingenævnet fandt desuden** ikke, at der var oplyst om sådanne omstændigheder, der bevirkede, at udvisningen af klageren måtte antages at virke særligt belastende, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren hverken havde eller havde haft opholdstilladelse i Danmark. ÅB/2015/84.

Udlændingenævnet omgjorde i december 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om administrativ udvisning af en italiensk statsborger, jf. udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1, jf. § 32, stk. 4, 2. pkt. (nu 5. pkt.).

Udlændingenævnet fandt, at klagerens fortsatte tilstedeværelse i Danmark ikke kunne anses for at udgøre en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse, uanset at klageren havde begået tyveri af en telefon og havde været i besiddelse af 1,2 gram hash til eget brug. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at klageren efter det oplyste ikke var tidligere straffet i Danmark, og at tyveriet ikke havde præg af at være organiseret eller være forud planlagt. **Udlændingenævnet henviste til**, at byretten ved kendelse i august 2015 fandt, at der ikke forelå et sådant sikkert grundlag for vurderingen af, hvorvidt klagerens adfærd udgjorde en reel umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel mod grundlæggende samfundsinteresser, hvorfor der ikke var grundlag for at opretholde frihedsberøvelsen af klageren. **Udlændingenævnet fandt således**, at klageren ikke kunne udvises af Danmark med et indrejseforbud i to år, jf. udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1, jf. § 32, stk. 4, 2. pkt. (nu 5. pkt.), idet dette ikke var foreneligt med EU-retten, jf. § 2, stk. 3, jf. artikel 27, stk. 2, 2. led, i direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004. ÅB/2015/85.

3.13.2. Ulovligt arbejde

Vedrørende ulovligt arbejde vil der som udgangspunkt ske udvisning uanset, at udlændingen måtte have fået udstedt skattekort, hvis der ikke forinden er opnået arbejdstilladelse. Det er uden betydning, om der foreligger en formel ansættelsesaftale, eller om udlændingen har modtaget vederlag for udført arbejde. Ulønnet eller frivilligt arbejde kræver således også arbejdstilladelse.

Som eksempler på sager, hvor Udlændingenævnet har truffet afgørelse i klagesager, hvor en udlænding er blevet administrativt udvist for at have arbejdet uden fornøden tilladelse efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 1, kan nævnes følgende afgørelser:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning af en nigeriansk statsborger med indrejseforbud i to år på grund af ulovligt arbejde i Danmark, jf. udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 1, og § 32, stk. 4, 2. pkt. Ansøgeren blev i juni 2012 anholdt for ulovligt arbejde i form af prostitution, som hun erkendte. Det fremgik af afhøringsrapporten fra juni 2012, at ansøgeren fire gange tidligere siden 2009 var blevet antruffet i miljøet omkring Istedgade i København, at nogle mennesker, som opholdt sig i Nigeria, havde bragt hende til Danmark med henblik på prostitution, og at ansøgeren betalte halvdelen af sin månedlige indtjening til en nigeriansk kvinde, som opholdt sig i Danmark. Politiet meddelte i den forbindelse ansøgeren tiltalefrafald for overtrædelse af udlændingeloven. I december 2013 blev ansøgeren igen anholdt for ulovligt arbejde i form af prostitution, hvorefter politiet endnu en gang meddelte ansøgeren tiltalefrafald. I december 2013 blev ansøgeren af Center Mod Menneskehandel vurderet menneskehandlet i sommeren 2012, hvorefter hun blev indkvarteret på et krisecenter. Det fremgik af politiets anmeldelsesrapport fra oktober 2014, at ansøgeren blev antruffet på et loppemarked i Danmark, at ansøgeren

var uønsket i Schengen-området med undtagelse af Italien, at hun havde et indrejseforbud til Norge, og at ansøgeren havde ansøgt om forlængelse af sin italienske opholdstilladelse, men at ansøgningen ikke var blevet godkendt endnu. Det fremgik endvidere, at ansøgeren tjente til sit ophold i Danmark ved at prostituere sig selv, at ansøgeren to gange tidligere havde været anholdt for ulovligt arbejde ved prostitution, at ansøgeren begge gange blev erklæret for menneskehandlet af Center Mod Menneskehandel, og at ansøgeren fortsat arbejdede som prostitueret i Danmark. Derudover fremgik det, at ansøgerens italienske opholdstilladelse udløb i januar 2014, at ansøgerens italienske opholdstilladelse ikke var blevet fornyet, at ansøgeren havde søgt om forlængelse af sin opholdstilladelse i Italien i december 2013, og at det italienske politi ved et møde i februar 2014 havde oplyst ansøgeren om, at hun måtte afvente politiets beslutning vedrørende fornyelsen af hendes opholdstilladelse. Det fremgik desuden, at ansøgeren kom til Danmark i august 2014 med fly fra Italien, at ansøgeren skyldte en kvindelig alfons ca. 20.000 euro, at den kvindelige alfons havde bedt ansøgeren om at tage til Danmark for at prostituere sig, og at ansøgeren havde arbejdet som prostitueret omkring Istedgade i København. Det fremgik herudover, at ansøgeren vidste, at hun ikke måtte tage arbejde i Danmark, at ansøgeren ved sine tidligere anholdelser var blevet overgivet til Center Mod Menneskehandel, at ansøgeren var et offer for menneskehandel, og at ansøgeren var bekendt med, at hun kun måtte opholde sig i Italien som følge af, at hun var uønsket i Schengen-området. I oktober 2014 blev ansøgeren meddelt et bødeforelæg på 2.300 kroner for ulovligt arbejde og ophold i Danmark uden fornøden tilladelse. Ansøgerens advokat anførte til støtte for klagen, at ansøgeren ikke kunne straffes og udvises for ulovligt arbejde, idet hendes arbejde i form af prostitution og ophold i Danmark måtte anses for at være en følge af det forhold, at hun var menneskehandlet. I oktober 2014 stadfæstede Østre Landsret byrettens kendelse, hvorved frihedsberøvelse af ansøgeren blev kendt lovlig og forlænget. Østre Landsret anførte i afgørelsen, at ansøgerens forklaring om gæld og pression ikke fandtes at være til hinder for udvisning af hende som følge af udlændingelovens § 26 a. Østre Landsret fandt herefter, at betingelserne for frihedsberøvelse med henblik på udvisning var opfyldt, idet mindre indgribende foranstaltninger ikke fandtes at være tilstrækkelige. Procesbevillingsnævnet havde ved en afgørelse i januar 2015 meddelt tilladelse til, at afgørelsen kunne kæres til Højesteret. I oktober 2014 blev ansøgeren påset udrejst af Danmark til Bologna i Italien. Der blev endvidere i sagen henvist til U 2014.1177H, Højesterets kendelse af 20. januar 2014.

Udlændingenævnet fandt, at betingelserne for at kunne udvise ansøgeren med indrejseforbud i to år var til stede, da Udlændingestyrelsen traf afgørelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren havde erkendt overfor politiet, at hun levede af at prostituere sig i Danmark uden arbejdstilladelse. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren havde vedtaget en bøde på 2.300 kroner for at have arbejdet som prostitueret på gaden og ved at have opholdt sig her i landet uden fornøden tilladelse. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke var oplyst om sådanne omstændigheder, herunder helbredsmæssige oplysninger, at udvisningen måtte antages at

virke særligt belastende for ansøgeren, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at det forhold, at ansøgeren var blevet vurderet menneskehandlet, og at ansøgerens advokat havde anført, at ansøgeren hverken kunne straffes eller udvises for ulovligt arbejde i medfør af udlændingelovens § 26 a, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgår af forarbejderne til udlændingelovens § 26 a, at bestemmelsen ikke finder anvendelse, såfremt hensynet til den offentlige orden tilsiger, at der sker udvisning, at ansøgeren i perioden fra 2009 til 2012 flere gange var blevet antruffet i miljøet omkring Istedgade i København, at ansøgeren tre gange var blevet anholdt for ulovligt arbejde i Danmark, og at ansøgeren ikke tidligere havde udnyttet de refleksionsperioder, hun var blevet tilbudt, idet hun selvstændigt i 2012 og i 2013 var rejst tilbage til Italien inden udløbet af refleksionsperioden for senere at indrejse i Danmark og tage ulovligt arbejde på ny. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det fremgik af Østre Landsrets kendelse, at betingelserne for frihedsberøvelse med henblik på udvisning af ansøgeren var opfyldt, idet mindre indgribende foranstaltninger ikke fandtes at være tilstrækkelige. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at Europarådets konvention om indsatsen mod menneskehandel ikke kunne føre til, at udrejsefristen ikke skulle fastsættes til straks, idet hensynet til den offentlige orden tilsagde det. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren angav fortsat at være handlet af den samme person, uden at ansøgeren ved sin seneste indrejse i Danmark havde kontaktet de relevante myndigheder med henblik på at modtage de tilbud, som blev givet til personer, der var ofre for menneskehandel. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at det forhold, at ansøgeren skyldte penge til en kvindelig alfons, som havde truet ansøgerens moder på livet, ikke kunne føre til en anden vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at de oplyste trusler ikke sås at have en sådan karakter eller intensitet, at de kunne føre til et andet resultat. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at Højesterets kendelse af 20. januar 2014 ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Højesterets kendelse ikke var sammenlignelig med ansøgerens sag, idet ansøgeren tre gange var blevet anholdt for ulovligt arbejde i Danmark, og at ansøgeren ikke tidligere havde udnyttet de refleksionsperioder, hun var blevet tilbudt. FAM/2015/22.

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning af en makedonsk statsborger med indrejseforbud i to år på grund af ulovligt arbejde i Danmark, jf. udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 1, og § 32, stk. 4, 5. pkt. Klageren havde tidligere i perioden 2001-2005 opholdt sig i Danmark, hvor han gentagne gange fik afslag på opholdstilladelse. Klageren blev i februar 2015 antruffet af politiet på en cafe, hvor klageren var i gang med at fremstille mad. Det fremgik af afhøringsrapporten fra februar 2015, at klageren var ankommet med tog til Danmark en dag i februar 2015, at klageren ankom til cafeen den pågældende dag klokken 17.00, at bestyreren af cafeen var en god ven af klageren, at klageren havde aftalt med bestyreren, at klageren skulle hjælpe til på cafeen, da der var travlt, at klageren ikke ville få løn for sin hjælp, og at klageren og bestyreren derefter skulle i byen i København. Det fremgår endvidere af afhøringsrapporten, at kla-

geren ikke havde aftalt med bestyreren, hvor længe klageren skulle hjælpe på cafeen, at klageren ikke havde været på cafeen før, at klageren havde arbejdet sammen med bestyreren syv år tidligere, og at klageren ikke var blevet instrueret i at arbejde på caféen, da han arbejdede på en restaurant i Sverige med et lignende koncept. Det fremgik endelig af afhøringsrapporten, at klageren havde en morbroder, der boede i Herlev, en moster, der boede i Ballerup, og to kusiner, som boede i København, som klageren så næsten hver uge. Klageren erkendte at have arbejdet uden fornøden arbejdstilladelse i cafeen og vedtog en bøde på 1.000 kroner herfor.

Udlændingenævnet fandt, at klageren ikke havde haft lovligt ophold i Danmark i længere tid end de sidste seks måneder på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse, og at betingelserne for at kunne udvise klageren med indrejseforbud i to år i medfør af udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 1, og § 32, stk. 4, 5. pkt., var til stede, da Udlændingestyrelsens traf sin afgørelse. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at politiet antraf klageren i færd med at fremstille mad på en cafe uden arbejdstilladelse, hvilket klageren erkendte. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at klageren vedtog en bøde på 1.000 kroner for at have arbejdet på cafeen uden arbejdstilladelse. Det anførte om, at klageren fandt Udlændingestyrelsens afgørelse urimelig, og at klagerens lovovertrædelse ikke var af væsentlig betydning, at klageren efter det oplyste hjalp med at fremstille mad på caféen, da der var travlt, og at klageren ikke modtog løn for at hjælpe på caféen, kunne ikke føre til en ændret vurdering, idet klageren havde erkendt, at han arbejdede uden arbejdstilladelse, og klageren havde vedtaget en bøde derfor. **Udlændingenævnet bemærkede**, at efter udlændingelovens § 13, stk. 1, skal en udlænding have arbejdstilladelse for at tage både lønnet og ulønnet beskæftigelse, at det er en aktivtets faktiske karakter, der er afgørende for vurderingen af, hvorvidt der er tale om arbejde, og at det efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 1, alene er afgørende, at der er grund til at antage, at udlændingen vil tage arbejde her i landet uden fornøden tilladelse. Det forhold, at klageren havde opholdstilladelse i Sverige, **fandt Udlændingenævnet endvidere** ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet en svensk opholdstilladelse ikke giver ret til at tage arbejde i Danmark. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke var oplyst om sådanne omstændigheder, herunder helbreds-mæssige oplysninger, at udvisningen måtte antages at virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. Det forhold, at klageren havde familie i Danmark, som klageren så næsten hver uge, kunne ikke føre til et ændret udfald, da dette forhold ikke kunne begrunde, at en udvisning måtte antages at virke særligt belastende for klageren. Det forhold, at klageren tidligere havde opholdt sig i Danmark i perioden fra september 2001 til juli 2005, kunne heller ikke føre til en ændret vurdering, idet dette var et processuelt ophold, hvor klageren gentagne gange var blevet pålagt at udrejse af Danmark. ÅB/2015/86.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse fra april 2015 om administrativ udvisning af Danmark med indrejseforbud i to år af en statsborger fra Makedonien, jf. udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 1 jf. § 32, stk. 4, 5. pkt. Det fremgik af politiets anmel-

delsesrapport fra april 2015, at klageren blev sigtet for at have arbejdet mindst tre dage uden at være i besiddelse af gyldig dansk arbejdstilladelse, jf. udlændingelovens § 59, stk. 3. Det fremgik af politiets afhøringsrapport fra april 2015, at klageren erkendte de faktiske omstændigheder, og at han havde oplyst at have hjulpet sin ven med henblik på senere ansættelse som mekaniker. Det fremgik endvidere, at klageren over for politiet havde forklaret, at hans ven havde en garage, hvor der blev foretaget autoreparation af busser, at klageren havde arbejdet to dage i garagen som mekaniker. Klageren havde forklaret, at han ikke havde modtaget løn for arbejdet, da han ikke betragtede det som arbejde, men som en form for prøvning for at vise, at han var en dygtig mekaniker for derefter at få fast arbejde i garagen. Klageren vedtog et bødeforelæg på 1.500 kr. for overtrædelse af blandt andet udlændingelovens § 59, stk. 3.

Udlændingenævnet fandt, at betingelserne for at kunne udvise klageren i medfør af udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 1, med indrejseforbud i to år, jf. udlændingelovens § 32, stk. 4, 5. pkt., var til stede, da Udlændingestyrelsen traf afgørelse herom i april 2015. **Udlændingenævnet bemærkede**, at klageren på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse ikke havde haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste seks måneder. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at klageren i februar 2015 blev antruffet af politiet i færd med at reparere et havareret køretøj på en motorvej, at han i den forbindelse blev anholdt og sigtet for ulovligt arbejde, og at han erkendte de faktiske forhold. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at klageren til politiet havde oplyst, at han indrejste i Danmark i april 2015, at han som en form for prøvning havde arbejdet ulønnet to dage for et firma i en garage som mekaniker, og at han i april 2015 vedtog et bødeforelæg for overtrædelse af udlændingelovens § 59, stk. 3. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at klageren var i færd med at arbejde her i landet uden fornøden arbejdstilladelse, jf. udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 1. Det af advokaten anførte om, at klageren havde udført ulønnet prøvearbejde for at finde ud af, om han kunne få tilbudt arbejde, at klageren ikke havde været ansat eller var blevet aflønnet, og at klageren fandt det urimeligt, at han havde fået to års udvisning for at have arbejdet gratis som mekaniker i en ganske kort tidsperiode, **fandt Udlændingenævnet desuden** ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at efter udlændingelovens § 13, stk. 1, skal udlændinge have arbejdstilladelse for at tage både lønnet og ulønnet beskæftigelse. **Udlændingenævnet bemærkede endvidere**, at det er en aktivitets faktiske karakter og ikke alene det forhold, om der udbetales løn herfor, der er afgørende for vurderingen af, hvorvidt der er tale om arbejde. Efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 1, er det alene afgørende, at der er grund til at antage, at udlændingen vil tage arbejde her i landet uden fornøden tilladelse. Uanset at der skulle være tale om et prøveforløb, er der således krav om arbejdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, der bevirkede, at udvisningen af den pågældende måtte anses for særligt belastende, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at den pågældende aldrig havde haft opholdstilladelse i Danmark eller tilknytning til Danmark i form af tidligere længerevarende ophold, at der ikke forelå særlige hel-

bredsmæssige eller andre personlige forhold, og at den pågældende ikke havde tilknytning til herboende personer. ÅB/2015/87.

3.13.3. Subsistensløshed

En udlænding, der ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste seks måneder, kan udvises efter indrejsen, hvis udlændingen ikke har de nødvendige midler til sit underhold her i landet og til hjemrejsen. Efter praksis skal en udlænding have cirka 350 danske kroner pr. dag til sit ophold i Danmark, hvis den pågældende under opholdet i Danmark skal overnatte på f.eks. vandrerhjem eller lignende. Hvis udlændingen ønsker at bo på hotel, skal beløbet være større – cirka 500 danske kroner pr. dag – ligesom det kan være mindre, hvis den pågældende bevisligt har mulighed for at bo privat.

Som eksempler på sager, hvor Udlændingenævnet har truffet afgørelse i klagesager, hvor en udlænding er blevet administrativt udvist for ikke at have de nødvendige midler til sit underhold både med hensyn til hele det påtænkte ophold i Schengenlandene og til enten hjemrejsen eller gennemrejsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 2, kan nævnes følgende eksempler:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse fra november 2014 om administrativ udvisning med indrejseforbud i to år til en statsborger fra Marokko, jf. udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 2, jf. § 32, stk. 4, 2. pkt. (nu 5. pkt.). Klageren indrejste i Danmark medio oktober 2014. Klageren blev i november 2014 antruffet af politiet og kunne i den forbindelse ikke godtgøre at have de fornødne midler til sit underhold her i landet og til sin hjemrejse. Ved politiets visitation blev klageren fundet i besiddelse af et italiensk opholdskort, italiensk id-kort, marokkansk pas og 417 kr. Klageren oplyste til politiet at have 2.000 kr. liggende hos en kammerat, men efter tre opkald til forskellige personer havde klageren stadig ikke kunnet fremskaffe pengene. Det fremgår af sagen, at klageren havde oplyst, at han havde boet i Italien siden 1999, og at han var tæt på at få italiensk statsborgerskab, samt at han havde en ren straffeattest. Desuden oplyste klageren at have haft to kreditkort med fra Italien, hvorpå klagerens venner og familie løbende havde indsat penge, at han var uddannet maskinmester, at han havde været i Danmark i cirka en måned, at han kom til Danmark for at arbejde eller få en overbygning på sin uddannelse, og at han havde planlagt at være i Danmark i højst tre måneder.

Udlændingenævnet fandt, at betingelserne for at kunne udvise klageren med indrejseforbud i medfør af udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 2, var til stede, da Udlændingestyrelsen traf afgørelse, idet klageren på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse i november 2014 efter det oplyste havde opholdt sig i Danmark i cirka en måned og således ikke havde haft lovligt ophold her i landet

i længere tid end seks måneder. **Udlændingenævnet lagde til grund**, at klageren ved sin anholdelse ikke var i besiddelse af de nødvendige midler til sit fortsatte underhold her i landet, der efter det oplyste skulle vare yderligere to måneder, herunder til hjemrejsen, idet klageren på anholdelsestidspunktet i november 2014 alene blev fundet i besiddelse af 417 kr. og ikke på politiets forespørgsel kunne fremskaffe yderligere midler til sit ophold, uagtet at han forsøgte at fremskaffe penge ved at ringe til tre forskellige personer. Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at advokaten til støtte for klagen havde anført, at en byret havde fundet, at frihedsberøvelsen ikke var lovlig. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at byretten ikke derved havde taget stilling til, om klageren havde de nødvendige midler til sit underhold i Danmark, men alene havde taget stilling til, om hans tilstedeværelse i Danmark kunne sikres med mindre indgribende midler. Det forhold, at advokaten i klagen havde anført, at klageren ikke havde begået noget kriminelt under sit ophold i Danmark, og at han havde permanent opholdstilladelse i Italien, hvor han havde boet siden 1999, kunne ikke føre til en ændret vurdering i sagen. Det forhold, at klageren i forbindelse med sin forklaring i retten havde oplyst, at han ved sin anholdelse var i besiddelse af to kreditkort, som han fik indsat penge på, når der var behov for det, kunne heller ikke føre til en ændret vurdering i sagen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren på tidspunktet for sin anholdelse ikke kunne fremskaffe de nødvendige midler til sit underhold i landet eller til sin hjemrejse trods flere telefonopkald. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at udvisningen måtte antages at virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet tillagde det betydning**, at klageren aldrig havde haft opholdstilladelse i Danmark, og at der ikke forelå oplysninger om tilknytning til herboende personer eller oplysninger om helbredsmæssige forhold, der kunne føre til, at en udvisning af klageren måtte antages at virke særligt belastende. ÅB/2015/88.

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om administrativ udvisning med indrejseforbud i to år til en nigeriansk statsborger, jf. udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 2, jf. § 32, stk. 4, 5. pkt. Ansøgeren henvendte sig i september 2014 til politiet, da han ønskede at anmelde, at han havde tabt sit italienske fremmedpas. Politiet kontaktede politiets udlændingesektion, da ansøgeren ikke havde ID på sig, og da ansøgeren ikke havde penge med sig. Udlændingesektionen oplyste, at ansøgeren skulle anholdes med henblik på at klarlægge, om han havde lovligt ophold og midler til at opholde sig i Danmark. Ansøgeren oplyste over for politiet, at han ikke kunne fremvise kopi af sin italienske opholdstilladelse, at han havde opholdt sig i Danmark siden juli 2014, at han havde 100 euro på sig, og at han havde til hensigt at tage til Italien i oktober 2014. Det fremgik af politiets system POLCON, at ansøgeren tidligere var indberettet i Norge for at opholde sig ulovligt der. Ansøgeren blev udvist i september 2013 af Norge med indrejseforbud indtil september 2018.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse ikke havde haft lovligt ophold i Danmark i længere tid end de sidste seks måneder. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at ansøgeren ikke havde de nødvendige midler til sit underhold i Danmark og til hjemrejsen til Italien eller Nigeria. **Udlændingenævnet lagde vægt på** politiets oplysninger om, at ansøgeren på anholdelsestidspunktet var i besiddelse af 100 euro, at han ikke havde en hjemrejsebillet, at han over for politiet havde oplyst, at han havde til hensigt at rejse til Italien i oktober 2014, og at han efter at have kontaktet tre venner ikke kunne skaffe midler til det videre ophold i Danmark. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det forhold, at ansøgeren ikke havde foretaget sig noget kriminelt i Danmark, ikke kunne føre til en ændret vurdering, da det påhviler en udlænding, der opholder sig i Danmark, at have de fornødne midler til sit underhold i Danmark og til hjemrejsen. **Udlændingenævnet fandt således**, at betingelserne for at kunne udvise ansøgeren med indrejseforbud var til stede. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at udvisningen måtte antages at virke særligt belastende for ansøgeren. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren aldrig havde haft opholdstilladelse i Danmark, at der ikke forelå oplysninger om tilknytning til herboende personer eller oplysninger om helbredsmæssige forhold, der kunne føre til, at en udvisning af ansøgeren måtte antages at virke særligt belastende. FAM/2015/11.

3.13.4. Ulovligt ophold

Som eksempler på sager, hvor Udlændingenævnet har truffet afgørelse i klagesager, hvor en udlænding enten er blevet administrativt udvist for at have opholdt sig her i landet uden fornøden tilladelse efter udlændingelovens § 25 b, stk. 1, eller hvor en tredjelandstatsborger er blevet udvist for ikke at udrejse i overensstemmelse med en fastsat udrejsefrist, jf. udlændingelovens § 25 b, stk. 2, kan nævnes følgende afgørelser:

Udlændingenævnet hjemviste i april 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning af en somalisk statsborger, som var blevet udvist med indrejseforbud i to år under henvisning til, at hun ikke havde overholdt en fastsat udrejsefrist. Udrejsefristen blev fastsat i forbindelse med, at ansøgeren i marts 2014 blev meddelt endeligt afslag på asyl. Ansøgeren indrejste i Danmark i november 2012 og indgik i januar 2015 ægteskab med en somalisk statsborger, som i oktober 2012 blev meddelt asyl i Danmark. Det fremgik af sagen, at parret boede sammen, og at parret i december 2014 fik et fællesbarn.

Udlændingenævnet fandt grundlag for at hjemvise sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen forud for afgørelsen om, hvorvidt ansøgeren burde udvises af Danmark, kunne tage stilling til om ansøgeren og dennes ægtefælle havde etableret et beskyttelsesværdigt

familieliv, som Danmark var nærmest til at beskytte, eller om parret kunne henvises til at udøve familielivet i Somalia. FAM/2015/118.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2015 Udlændingestyrelsens afgørelser om udvisning af et serbisk ægtepar for indrejse i Danmark i strid med et indrejseforbud meddelt i et andet Schengenland, jf. udlændingelovens § 25 b, stk. 1, og § 32, stk. 4, 3. pkt.

Udlændingenævnet fandt, at betingelserne for at kunne udvise klagerne med indrejseforbud i fem år i medfør af udlændingelovens § 25 b, stk. 1, og § 32, stk. 4, 3. pkt., var opfyldt, da Udlændingestyrelsen traf afgørelserne i maj 2015. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klagerne var indrejst i Schengen-området i april 2015 på trods af, at klagerne var meddelt indrejseforbud i Schengen-området i to Schengen-lande gældende til henholdsvis september 2015 og februar 2017. Det forhold, at klagerne havde oplyst, at de ikke havde kendskab til indrejseforbuddene i de to Schengen-lande, kunne ikke føre til et andet resultat. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at den ene klager var blevet deporteret til Serbien af Ungarn i september 2010, og at den anden klager var blevet udvist af Tyskland i marts 2010, efter at den pågældende var blevet dømt for flere tilfælde af tyveri. **Udlændingenævnet henviste til**, at det var to Schengen-lande, der havde indberettet klagerne i SIS, og såfremt klagerne ville gøre indsigelser mod disse landes indberetning i SIS, måtte klagerne rette henvendelse til de relevante landes myndigheder. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at klagerne havde oplyst, at klagerne var blevet overfaldet gentagne gange i Serbien som følge af deres tilknytning til Kosovo, og at klagerne havde en verserende konflikt med en tidligere arbejdsgiver, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der var tale om forhold af asylretlig karakter, der ikke indgik i vurderingen af sagen. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at klagerne havde frafaldet deres asylansøgninger i Danmark. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det forhold, at en af klagerne led af hjerteproblemer, for højt kolesterol samt dårlige nerver, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke herved forelå sådanne omstændigheder, at udvisningen måtte antages at virke særligt belastende for klagerne. FAM/2015/235.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning med indrejseforbud i to år, jf. udlændingelovens § 25 b, stk. 2, jf. § 32, stk. 4, 2. pkt., på grund af ulovligt ophold i Danmark, til en pakistansk statsborger, der ved Flygtningenævnets afgørelse fra december 2014 var blevet meddelt afslag på asyl, og som i den forbindelse blev pålagt at udrejse af Danmark senest 15 dage efter afgørelsesdatoen, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2, 2. pkt. Klageren udrejste ikke i overensstemmelse hermed. Klageren havde et mindreårigt barn, født i 2013, med en bulgarsk statsborger. Barnets moder forsvandt efter det oplyste kort efter fødslen, og klageren havde en verserende sag ved Statsforvaltningen om ophævelse af den fælles forældremyndig-

hed. Han ønskede herefter at søge opholdstilladelse efter EU-retten under henvisning til sin søn, der var bulgarsk statsborger.

Udlændingenævnet fandt, at betingelserne for at kunne udvise klageren med indrejseforbud i medfør af udlændingelovens § 25 b, stk. 2, var opfyldt, da Udlændingestyrelsen traf afgørelse i juni 2015. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren ved Flygtningenævnets afgørelse i december 2014 var blevet meddelt afslag på asyl, og at han i den forbindelse var blevet pålagt at udrejse af Danmark senest 15 dage efter afgørelsesdatoen, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2, 2. pkt., og at han ikke var udrejst i overensstemmelse hermed. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at klageren ved sit fremmøde hos Rigspolitiet, Nationalt Udlændingecenter, i december 2014 havde oplyst, at han og hans søn ønskede at medvirke frivilligt til udsendelsen, at han skulle bruge to måneder til at få afsluttet sine sager, men at når sagerne var afsluttede, ville han gerne samarbejde fuldt ud med myndighederne. **Udlændingenævnet bemærkede herved**, at klageren og hans søns asylsag var afsluttet ved Flygtningenævnets afgørelse i december 2014, og at det oplyste om den verserende sag om ophævelse af fælles forældremyndighed ikke gav anledning til at udsætte udrejsefristen. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke var oplyst om sådanne omstændigheder, herunder helbredsmæssige oplysninger, at udvisningen måtte antages at virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at klageren aldrig havde haft opholdstilladelse i Danmark, at han alene sås at have haft procesuelt ophold under asylsagsbehandlingen, at han blev meddelt endeligt afslag på asyl ved Flygtningenævnets afgørelse i december 2014, og at han senest i november 2015 havde fået afslag på genoptagelse af sin asylsag. Det forhold, at partsrepræsentanten havde anført, at udvisningen af klageren ville stride mod retten til familieliv efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 og barnets interesse efter FN's Børnekonvention, idet klagerens mindreårige søn ville blive adskilt fra sin fader, hvis denne blev udvist, da den mindreårige søn ikke havde et gyldigt pas, og klageren ikke havde fuld forældremyndighed over drengen, og at dette betød, at den mindreårige søn ikke kunne følge med til Pakistan og heller ikke kunne søge om opholdstilladelse i Pakistan uden et gyldigt pas, **fandt Udlændingenævnet desuden ikke** kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at EMRK artikel 8 ikke giver familier ret til at vælge, i hvilket land de vil udøve deres familieliv. **Udlændingenævnet fandt endelig ikke**, at FN's børnekonvention giver en videre ret til familiesammenføring end EMRK artikel 8 eller en selvstændig ret til immigration. Det forhold, at partsrepræsentanten havde henvist til to domme afsagt af EU-domstolen – sag C-34/09 Gerardo Ruiz Zambrano mod Office national de l'emploi (Onem) og sag C-200/02 Kungian Catherine Zhu og Man Lavette Chen mod Secretary of State for the Home Department – kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Udlændingenævnet ikke havde kompetence til at behandle sager om opholdsret efter EU-retten. **Udlændin-**

genævnet konstaterede i den forbindelse, at den rette myndighed – Statsforvaltningen – allerede havde behandlet sagen. FAM/2015/250.

3.14. Fremmedpas

Ifølge udlændingebekendtgørelsens § 7, stk. 3, kan en udlænding få udstedt et fremmedpas, såfremt den pågældende ikke er i stand til at skaffe sig et pas eller anden rejselegitimation fra myndighederne i det land, hvor vedkommende er statsborger. Ved bekendtgørelse om udlændinges adgang her til landet, jf. bekendtgørelse nr. 375 af 20. marts 2015 blev § 6 om udstedelse af rejsedokumenter for flygtninge og udlændinge i den tidligere udlændingebekendtgørelse ændret til § 7 i den nuværende udlændingebekendtgørelse¹², men ordlyden af bestemmelsen er den samme.

Dokumentation for, at udlændingen ikke er i stand til at skaffe sig et pas fra hjemlandets myndigheder, kan bestå i en erklæring fra ambassaden i det land, hvor udlændingen er statsborger, om, at ambassaden ikke vil udstede den pågældende et nationalitetspas. Det er samtidig en forudsætning, at udlændingen har fremvist den dokumentation, som myndighederne i hjemlandet har anmodet om for at kunne udstede et nationalitetspas.

Det fremgår af udlændingebekendtgørelsens § 7, stk. 4, at en udlænding, der ikke er omfattet af § 7, stk. 1-3, endvidere kan få udstedt et fremmedpas, hvis særlige grunde taler derfor.

Vurderingen af, om der foreligger særlige grunde, der taler for, at udlændingen skal have udstedt et fremmedpas, beror på sagens konkrete omstændigheder.

I praksis lægges der ved vurderingen af, om der foreligger særlige grunde til at udstede et fremmedpas, vægt på blandt andet:

- Om udlændingen lider af så alvorlige psykiske lidelser og/eller har en humanitær opholdstilladelse, at den pågældende ikke kan påbydes at skulle tage kontakt til det land, hvor vedkommende er statsborger.
- Hvorvidt udlændingen kan påvise, at vedkommende forgæves har forsøgt at kontakte de relevante myndigheder i det land, hvor udlændingen er statsborger, og hvor det anses for godtgjort, at den pågældende ikke kan få udstedt et nationalitetspas.
- Hvorvidt udlændingen er plejebarn, som skal have mulighed for at rejse med sine plejeforældre på ferie.
- Hvorvidt udlændingen er optaget på lov om dansk indfødsret og er ved at blive løst fra sit statsborgerskab, hvor der kan udstedes et fremmedpas med gyldighed på seks måneder ud over datoen for, hvornår lovforslaget om indfødsret kan forventes vedtaget.
- Hvorvidt udlændingen lider af helbredsmæssige problemer, som indebærer, at vedkommende kræver behandling i udlandet, og at rejsen er hastende.

¹² Se bilag 3

- Hvorvidt udlændingen er påbudt udsendt, men hvor vedkommende er udsendelseshindret, hvorfor det må anses for godtgjort, at den pågældende ikke kan få udstedt et nationalitetspas.

Hvis begrundelsen for, at udlændingen ikke kan få udstedt et nationalitetspas, er en uafklaret situation i hjemlandet, som f.eks. en straffesag eller en forældremyndighedssag, skal udlændingen som udgangspunkt i disse situationer meddeles afslag på at få udstedt et fremmedpas.

Hvis en udlænding er under 18 år, skal der gives skriftligt samtykke fra forældrene i ansøgningskemaet, såfremt vedkommende skal have udstedt et fremmedpas. Hvis begge forældre har forældremyndigheden, skal begge forældre meddele deres samtykke, hvorimod det er tilstrækkeligt med samtykke fra den ene forælder, såfremt det kun er denne, der opholder sig i Danmark. I tilfælde af, at det alene er den ene af forældrene, der har meddelt samtykke, skal det som udgangspunkt dokumenteres, at den pågældende har eneforældremyndighed.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til fremmedpas, kan følgende afgørelser nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på fremmedpas til en statsborger fra Ukraine, jf. udlændingebekendtgørelsens § 6, stk. 4. Ansøgeren havde til støtte for ansøgningen anført, at hans ukrainske nationalitetspas ikke kunne forlænges, da han havde en verserende politisag i Ukraine. Ansøgeren havde til støtte for klagen anført, at han havde været på Den Ukrainske Ambassade for at søge om nationalitetspas, at han på ambassaden havde fået at vide, at han skulle rejse til Kiev for at få nyt pas, men at han ikke kunne rejse til Ukraine grundet en verserende retssag.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke havde dokumenteret, at han ikke kunne få udstedt nationalitetspas fra sit hjemlands myndigheder. Det forhold, at ansøgeren havde kontaktet Den Ukrainske Ambassade med henblik på at få et nationalitetspas, men her var blevet vejledt om at tage til Kiev, kunne ikke føre til en ændret vurdering, da ansøgeren ikke herved havde dokumenteret, at han ikke kunne få udstedt nationalitetspas. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke var tale om sådanne særlige grunde, at der kunne udstedes fremmedpas efter udlændingebekendtgørelsens § 6, stk. 4. Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at ansøgeren havde oplyst, at han havde en verserende straffesag i Ukraine, og at han herved ikke mente, at han kunne tage til Ukraine. **Udlændingenævnet fandt**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, da en uafklaret situation i hjemlandet, herunder mulig strafforfølgelse, som udgangspunkt ikke kan føre til udstedelse af fremmedpas. FAM/2015/225.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på fremmedpas samt Udlændingestyrelsens afslag på genoptagelse af afslag på fremmedpas vedrøren-

de en statsborger fra Rusland, jf. udlændingebekendtgørelsens § 7, stk. 4. I forbindelse med ansøgningen om fremmedpas oplyste ansøgeren, at hun var statsborger i Rusland. Ansøgeren havde i forbindelse med sagens behandling oplyst, at Rusland ikke ville give bevis på, at ansøgeren ikke kunne få udstedt pas fra Rusland, og at ansøgerens eget land (det tidligere Sovjetunionen) ikke længere eksisterede. Ansøgeren havde endvidere oplyst, at hun ikke havde haft nationalitetspas siden 1970'erne, hvor hun fik udstedt et militærpas, som blev inddraget ved den polske grænse, at hun ikke var russisk statsborger, men statsborger i Georgien, hvilket hun dog ikke kunne bevise på grund af krigen, og de georgiske myndigheder ville derfor heller ikke udstede nationalitetspas til ansøgeren.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne tildeles fremmedpas, da hun ikke havde dokumenteret, at hun ikke kunne få udstedt nationalitetspas af sit hjemlands myndigheder. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at hverken de russiske eller georgiske myndigheder ville give ansøgeren en erklæring herom, da ansøgeren ikke fandtes i myndighedernes systemer, ikke kunne føre til en ændret vurdering, da ansøgeren i ansøgningen havde oplyst at være russisk statsborger, hvilket ligeledes fremgik af Det Centrale Personregister (CPR). **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det forhold, at ansøgeren havde søgt om asyl i Danmark, ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen, da ansøgeren i marts 2009 blev meddelt endeligt afslag på asyl. **Endelig fandt Udlændingenævnet**, at Udlændingestyrelsen med rette havde meddelt ansøgeren afslag på genoptagelse, da ansøgeren ikke havde anført nye, væsentlige oplysninger, som kunne føre til en ændret vurdering af sagen. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afslag på genoptagelse fortsat ikke havde dokumenteret, at hun ikke kunne få udstedt nationalitetspas fra sit hjemlands myndigheder. FAM/2015/232.

Det følger af udlændingebekendtgørelsens § 7, stk. 5, at en udlænding kan nægtes at få udstedt et fremmedpas, såfremt det skønnes nødvendigt af sikkerhedsmæssige grunde eller af hensyn til statens sikkerhed.

I praksis kan det blandt andet skønnes nødvendigt at nægte at udstede et fremmedpas i tilfælde af misbrug. Indikationer på misbrug kan være, at udlændingen har fået udstedt flere pas inden for en kort årrække, at der indgives ansøgning om erstatningspas kort tid efter en pasudstedelse, at der i sagen er oplysninger om, at udlændingen har solgt eller på anden måde misbrugt fremmedpasset, eller at udlændingens forklaring vedrørende et eller flere tidligere bortkomne pas forekommer utroværdig.

Som et eksempel herpå kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på fremmedpas til en statsborger fra Irak, jf. udlændingebekendtgørelsens § 6, stk. 5. Ansøgeren havde i ansøgningen medsendt kopi af en erklæring om mistet fremmedpas, hvoraf det fremgik, at ansøgeren havde mistet sit sidste fremmedpas under flytning. Vedlagt ansøgningen var endvidere en skrivelse fra Kriminalvården i Sverige fra oktober 2013, hvoraf det fremgik, at ansøgeren havde fået en dom på 25 dages fængsel. Ansøgeren havde til støtte for klagen oplyst, at han var stoppet med kriminalitet, at hans ekskone havde smidt hans sidste fremmedpas ud, da han i 2007 fik en fængselsstraf på tre år, men at han nu gerne ville have et fremmedpas, så han kunne rejse ud og få ordnet sine tænder.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren i alt seks gange i perioden fra 1998 til 2007 havde fået bevilget udstedelse af fremmedpas eller erstatningspas for fremmedpas, og at det på den baggrund ikke var sikkerhedsmæssigt forsvarligt at udstede et nyt fremmedpas til ansøgeren. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at ansøgeren havde oplyst, at han var stoppet med kriminalitet, ikke kunne føre til en ændret vurdering, da det fremgik af sagen, at ansøgerens nyeste dom var fra oktober 2013. **Endelig fandt Udlændingenævnet**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgeren ønskede at rejse til udlandet for at få lavet sine tænder. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det var muligt at få ordnet tænder i Danmark, og at det fremgik af ansøgerens ansøgning om fremmedpas fra august 2006, at han også heri havde ønsket fremmedpas for at rejse til udlandet for at få lavet sine tænder. FAM/2015/222.

3.15. Om Danmarks internationale forpligtelser

Den danske stat har tiltrådt et stort antal internationale konventioner, som har betydning for udlændingeområdet. Dette sker oftest ved en fortolkning af udlændingelovens regler i lyset af Danmarks internationale forpligtelser under den juridiske behandling af de konkrete sager.

I dette afsnit vil nogle af de centrale konventioner samt Udlændingenævnets anvendelse af disse blive beskrevet. Det bemærkes, at EU-reglerne ikke vil blive nærmere beskrevet i dette afsnit, da Udlændingenævnet med undtagelse af klager over administrativ udvisning af EU-borgere ikke har kompetence til at behandle sager, som er omfattet af EU-reglerne.

3.15.1. Den Europæiske Menneskerettighedskonvention¹³

Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) blev undertegnet af Danmark i 1950 og trådte i kraft i 1953. Konventionen beskytter grundlæggende borgerlige rettigheder og friheder, her-

¹³ Den Europæiske Menneskerettighedskonvention kan i sin helhed findes her: <https://www.retsinformation.dk/forms/r0710.aspx?id=81462>

under i relation til sager vedrørende udlændingeområdet, som Udlændingenævnet har kompetence til at behandle, navnlig retten til et familieliv (artikel 8) og diskriminationsforbuddet (artikel 14).

EMRK er som den eneste af de generelle menneskerettighedskonventioner inkorporeret i dansk ret, jf. lov nr. 285 af 29. april 1992 med senere ændringer.

3.15.1.1. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8

Efter EMRK artikel 8 har enhver ret til respekt for sit privatliv og familieliv. Retten til et familieliv omfatter efter Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols (EMD) praksis retten til at opretholde et eksisterende familieliv, f.eks. ved at staten undlader at udvise et familiemedlem, samt i visse situationer statens positive forpligtelse til at tilvejebringe de nødvendige forudsætninger for at udøve et familieliv, f.eks. ved at staten giver et familiemedlem opholdstilladelse.

Det kan udledes af EMD's praksis, at bestemmelsen ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da familier ikke efter EMRK artikel 8 har en umiddelbar ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv. Der skal i hver enkelt sag, hvor en udlænding søger om familiesammenføring med en herboende person, foretages en konkret vurdering af, hvorvidt det på baggrund af sagens omstændigheder er proportionalt – bl.a. ud fra Danmarks interesse i at kontrollere indvandringen – at meddele afslag på opholdstilladelse. Proportionalitetsvurderingen tager afsæt i, om der er uoverstigelige hindringer for at udøve familielivet i et andet land. Dette vil være tilfældet, hvis det herboende familiemedlem må antages at være asylrelevant forfulgt i et fælles hjemland, eller hvis Danmark i øvrigt er klart nærmest til at beskytte familielivet, f.eks. på grund af et eller flere familiemedlemmers familiemæssige, sproglige og kulturelle tilknytning her til landet.

Det er Udlændingenævnets opfattelse, at FN's konventioner, der vedrører udlændingeområdet, ikke giver videre rettigheder på udlændingeområdet end den, der følger af EMRK artikel 8.

Om Udlændingenævnets anvendelse af EMRK artikel 8 i ægtefællesammenføringsager kan der henvises til FAM/2015/124 og FAM/2015/201, som er gengivet i henholdsvis afsnit 3.1.1.1.2 og 3.1.1.6.

For så vidt angår anvendelse af EMRK artikel 8 i sager om familiesammenføring med mindreårige børn, kan der henvises til FAM/2015/152 og ÅB/2015/30, som er gengivet i henholdsvis afsnit 3.1.2.1.1 og afsnit 3.1.2.2, mens der – for så vidt angår artikel 8 og sager om familiesammenføring med voksne børn – kan henvises til FAM/2015/117, som er gengivet i afsnit 3.1.2.5.

I sager om familiesammenføring med forældre til herboende mindreårige børn kan der henvises til FAM/2015/32, som er gengivet i afsnit 3.1.3.1.1, og for så vidt angår familiesammenføring med forældre til voksne børn, henvises der til FAM/2015/108, som er gengivet i afsnit 3.1.3.1.2.

Derudover kan der – for så vidt angår immigrationsafslag og EMRK artikel 8 – henvises til FAM/2015/120 og FAM/2015/194, som begge er gengivet i afsnit 3.1.4, mens der – for så vidt angår anvendelse af EMRK artikel 8 i sager der vedrører afvisning af en opholdstilladelse i sager vedrørende ægtefæller og børn – kan henvises til FAM/2015/104, FAM/2015/69 og FAM/2015/246, som alle er gengivet i afsnit 3.8.1.

3.15.1.2 Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 14

Efter EMRK artikel 14 skal nydelsen af de i konventionen anerkendte rettigheder og friheder sikres uden forskel på grund af køn, race, farve, sprog, religion, politisk eller anden overbevisning, national eller social oprindelse, tilhørsforhold til et nationalt mindretal, formueforhold, fødsel eller ethvert andet forhold. Opregningen af diskriminationsgrunde er ikke udtømmende. Bestemmelsen beskytter således også mod diskrimination på grund af f.eks. alder, handicap og seksuel orientering.

Bestemmelsen er efter sin ordlyd knyttet til de materielle rettigheder i konventionen, herunder f.eks. artikel 8, og finder således kun anvendelse på diskrimination inden for de enkelte bestemmelsers område.

Diskrimination defineres normalt som forskelsbehandling, der finder sted på grundlag af ikke-saglige kriterier, og som er skadelig for den person eller gruppe af personer, der udsættes for behandlingen. Bestemmelsen beskytter både mod direkte og indirekte diskrimination, hvor den direkte diskrimination er, når en person stilles ringere end andre under henvisning til dennes køn, race eller lignende (begrundelsen), og hvor indirekte diskrimination er, når et i formen generelt og neutralt krav i særlig grad rammer bestemte personer på grund af deres køn, race eller lignende (virkningen).

Det kan udledes af EMD's praksis, at det ved vurderingen af, om en forskelsbehandling er diskriminerende, skal indgå, om forskelsbehandlingen beror på objektive og relevante forskelle, og om kravene er nødvendige og rimelige i lyset af, at de fører til forskelsbehandling.

3.15.2. FN's Konvention om Borgerlige og Politiske Rettigheder¹⁴

Danmark har tiltrådt FN's Konvention om Borgerlige og Politiske Rettigheder (ICCPR) fra 1966 med tilhørende valgfri protokol.

ICCPR indeholder en række af de samme rettigheder som EMRK, herunder retssikkerhedsgarantier ved udvisning af udlændinge, som har lovligt ophold i landet (artikel 13), retten til respekt for bl.a. privatliv, familieliv og hjem (artikel 17), retten til et familieliv (artikel 23), børns ret til beskyttelse og statsborgerskab (artikel 24) og diskriminationsforbuddet (artikel 26). En række af de i ICCPR indeholdte rettigheder kan genfindes i andre FN-konventioner, herunder FN's Børnekonvention, FN's Kvindekonvention og FN's Handicapkonvention.

Som et eksempel på en sag, hvor Udlændingenævnet havde inddraget ICCPR, kan der henvises til FAM/2015/120, som er gengivet i afsnit 3.1.4.

3.15.3. FN's Børnekonvention¹⁵

FN's Børnekonvention blev vedtaget i 1989 og trådte for Danmarks vedkommende i kraft den 18. august 1991.

Konventionen indeholder en regulering af børns rettigheder på alle samfundsområder. Konventionen indeholder bl.a. et krav om, at der i alle spørgsmål vedrørende børn først og fremmest skal tages hensyn til barnets tarv, ligesom konventionen opregner børns rettigheder, herunder børns grundlæggende rettigheder (mad, bolig, sundhed), børns ret til udvikling (skolegang, leg, fritid, information), børns ret til beskyttelse (mod krig, vold, narkotika, seksuel udnyttelse), og børns ret til medbestemmelse (ytringsfrihed, indflydelse, deltagelse, medbestemmelse, selvbestemmelse).

På det udlændingeretlige område har konventionen bl.a. betydning for behandlingen af sager om familiesammenføring med børn, men konventionen kan også have betydning i andre sager, hvor et barns forhold bliver berørt. Det fremgår af artikel 3, at barnets tarv i alle foranstaltninger vedrørende børn, hvad enten disse udøves af offentlige eller private institutioner for socialt velfærd, domstole, forvaltningsmyndigheder eller lovgivende organer, skal komme i første række. Deltagerstaterne påtager sig at sikre barnet den beskyttelse og omsorg, der er nødvendig for barnets trivsel under hensyntagen til de rettigheder og pligter, der gælder for barnets forældre, værge eller andre personer

¹⁴ FN's Konvention om Borgerlige og Politiske Rettigheder kan i sin helhed findes her:

<https://www.retsinformation.dk/Forms/R0710.aspx?id=60860>

¹⁵ FN's Børnekonvention kan i sin helhed findes her:

<https://www.retsinformation.dk/forms/r0710.aspx?id=60837>

med juridisk ansvar for barnet, og skal med henblik herpå træffe alle passende lovgivningsmæssige og administrative forholdsregler.

Artikel 9 giver barnet ret til ikke at blive adskilt fra sine forældre mod dets vilje, medmindre dette skønnes uforeneligt med barnets tarv, ret til at opretholde kontakt til begge forældre, hvis det lever adskilt fra den ene eller dem begge, og forpligter desuden staten til at genskabe en sådan kontakt, hvis adskillelsen skyldes årsager iværksat af staten.

På det udlændingeretlige område vil forpligtelsen være særlig relevant i sager hvor der skal tages stilling til spørgsmålet om udvisning af en udlænding, som hidtil har haft opholdstilladelse i Danmark. Bestemmelsen er derimod som udgangspunkt ikke relevant i sager, hvor forælderen har opholdstilladelse i Danmark, men barnet ikke har en sådan, da adskillelsen af barnet fra forælderen i sådanne sager beror på, at forælderen er rejst til Danmark uden barnet, og derfor skyldes forældrens beslutning, og ikke ”årsager iværksat af staten”.

På det udlændingeretlige område indebærer konventionens artikel 9 en forpligtelse til at inddrage barnets tarv ved vurderingen af, om der kan meddeles en opholdstilladelse på baggrund af f.eks. familiesammenføring, idet Danmark er forpligtet til at sikre, at et barn kan opretholde kontakt til sine forældre, ligesom familiesammenføringsager skal ”behandles på en positiv, human og hurtig måde”, jf. artikel 10.

Herudover er Danmark ved administrationen af udlændingeloven forpligtet af konventionens artikel 12, hvorefter et barn, der er i stand til at udforme sine egne synspunkter, skal sikres retten til at udtrykke disse synspunkter i alle forhold vedrørende barnet, ligesom barnets synspunkter skal tillægges passende vægt i overensstemmelse med barnets alder og modenhed.

Derudover beskytter konventionen bl.a. retten til livet (artikel 6), retten til navn og statsborgerskab (artikel 7), barnets identitet (artikel 8), retten til privatliv (artikel 16), flygtningebørn (artikel 22) og handicappede børn (artikel 23). Konventionen indeholder endvidere forbud mod handel med og bortførelse af børn (artikel 35) og forbud mod straf og tortur (artikel 37).

For så vidt angår Udlændingenævnets anvendelse af FN's Børnekonvention, kan der henvises til FAM/2015/152, FAM/2015/32 og FAM/2015/120, som er gengivet i henholdsvis afsnit 3.1.2.1.1, afsnit 3.1.3.1.1 og afsnit 3.1.4.

3.15.4. FN's Handicapkonvention¹⁶

Danmark tiltrådte i 2009 FN's konvention af 13. december 2006 om rettigheder for personer med handicap.

FN's Handicapkonvention indeholder en regulering af handicappede personers rettigheder på alle samfundsområder.

Det er karakteristisk for konventionen, at den indeholder en række programerklæringer og bestemmelser om økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder, som skal gennemføres gradvist i de enkelte deltagerstater ved passende foranstaltninger. Dette betyder, at der ikke i konventionen er krav om, at sådanne foranstaltninger skal være gennemført på et bestemt tidspunkt eller på et bestemt niveau. Enkelte bestemmelser stiller dog sådanne krav, herunder artikel 5 om diskriminationsforbuddet.

Efter konventionens artikel 1 er det konventionens formål at fremme, beskytte og sikre fuld og lige nydelse af alle menneskerettigheder for personer med handicap og at fremme respekten for sådanne personers værdighed.

En person med handicap er defineret som en person med en langvarig fysisk, psykisk, intellektuel eller sensorisk funktionsnedsættelse, som sammen med en eller flere barrierer forhindrer dem i at deltage fuldt og helt i samfundslivet på lige fod med andre.

På det udlændingeretlige område forpligter konventionen til at sikre, at handicappede personer kan nyde deres rettigheder på lige fod med andre, uanset at den pågældende har en langvarig fysisk, psykisk, intellektuel eller sensorisk funktionsnedsættelse, som hindrer den pågældende i at opfylde en eller flere betingelser i udlændingeloven.

Konventionen er især relevant for udlændingelovens bestemmelser om tidsubegrænset opholdstilladelse, statsborgerskab, ægtefællesammenføring samt udlændingelovens § 9 c, stk. 1. Personer, der som følge af handicap ikke er i stand til at opfylde en eller flere betingelser, vil i overensstemmelse med konventionen ikke blive mødt med disse krav. Det vil kun være de betingelser, som den pågældende grundet sit handicap ikke kan opfylde, der vil blive undtaget fra. Andre krav, som ikke relaterer sig til den pågældendes handicap, vil skulle opfyldes på lige fod med andre. For så vidt angår personer med handicap og deres mulighed for at udøve familieliv med en ægtefælle, samlever eller mindreårige børn, hvor en af parterne ikke i forvejen er bosiddende i Danmark, er dette således

¹⁶ FN's Handicapkonvention kan i sin helhed findes her:
<https://www.retsinformation.dk/forms/r0710.aspx?id=127181>

beskyttet på lige fod med andre borgeres mulighed, idet betingelserne for familiesammenføring i udlændingeloven vil blive fraveget, hvis betingelsen sammen med handicappet udgør en barriere for, at personen med handicap kan nyde sin ret til familieliv på lige fod med andre. Dette gælder, uanset om personen med handicap er herboende eller ansøger, og uanset om personen med handicap er barn eller voksen.

I det omfang en udlænding lider af en langvarig fysisk, psykisk, intellektuel eller sensorisk funktionsnedsættelse, og betingelserne for opnåelse af tidsubegrænset opholdstilladelse sammen med handicappet udgør en barriere for, at personen med handicap kan opnå en sådan opholdsret med de fordele, der måtte følge af anden lovgivning, vil disse betingelser for tidsubegrænset opholdstilladelse i udlændingeloven blive fraveget. I henhold til udlændingelovens § 9 c, stk. 1, er der mulighed for at give opholdstilladelse til en udlænding, der ved en tilbagevenden til et hjemland med vanskelige levevilkår vil være i risiko for at få eller opleve en forværring af et alvorligt handicap (handicapkriteriet). Det forhold, at en ansøger har mulighed for at få eller opleve en forbedring af sit helbred, hvis ansøgeren får mulighed for at fortsætte sit ophold her i landet, kan ikke begrunde meddelelse af opholdstilladelse efter bestemmelsen.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet i sager om ægtefællesammenføring har taget stilling til FN's Handicapkonvention, kan nævnes ÅB/2015/9 og ÅB/2015/19, som er gengivet i henholdsvis afsnit 3.1.1.1.1 og afsnit 3.1.1.4, mens der – for så vidt angår afgørelser om immigration – kan henvises til FAM/2015/194, som er gengivet i afsnit 3.1.4.

Om sager vedrørende tidsubegrænset opholdstilladelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til FN's Handicapkonvention, kan der henvises til afsnit 3.9.8.

3.15.5. FN's Kvindekonvention¹⁷

Danmark tiltrådte i 1983 FN's konvention af 18. december 1979 om afskaffelse af alle former for diskrimination mod kvinder (CEDAW).

FN's Kvindekonventions artikel 1 definerer begrebet ”diskrimination af kvinder” som enhver kønsbestemt sondring, udelukkelse eller indskrænkning, hvis virkning eller formål er at svække eller tilsidesætte princippet om, at kvinder på lige fod med mænd uanset ægteskabelig stilling skal have

¹⁷ FN's Kvindekonvention kan i sin helhed findes her:

<https://www.retsinformation.dk/forms/R0710.aspx?id=71519>

anerkendt, kunne nyde eller udøve menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder på politiske, økonomiske, sociale, kulturelle, borgerlige og alle andre områder.

Efter konventionens artikel 3 skal staterne på alle, og især på politiske, sociale, økonomiske og kulturelle områder, tage passende skridt, herunder lovgivning, for at sikre kvinders fulde udvikling og fremgang, således at de får sikkerhed for at kunne udøve og nyde menneskerettigheder og fundamentale frihedsrettigheder på grundlag af ligestilling med mænd.

Efter Kvindekonventionens artikel 16 har staterne pligt til at tage alle passende forholdsregler til at afskaffe diskrimination imod kvinder i alle ægteskabs- og familieforhold og skal, på grundlag af ligestilling mellem mænd og kvinder, især sikre bl.a. samme ret til at indgå ægteskab, samme ret til frit at vælge ægtefælle, samt samme rettigheder og ansvar under ægteskabet og som forældre i forhold, der vedrører deres børn.

Efter praksis indebærer hensynet til Danmarks forpligtelse efter FN's Kvindekonvention, at det generelt skal anses som en ganske særlig grund til at fravige kravet om den herboende ægtefælles selvforsørgelse i udlændingelovens § 9, stk. 5, at modtagelse af kontanthjælp er begrundet i barsel. Dette vil således være tilfældet, hvor kvinden går på barsel fra beskæftigelse eller uddannelse, og hvor kvinden vender tilbage hertil efter endt barsel, og således bortset fra barselsperioden har været selvforsørgende. Hensynet indgår tilsvarende ved vurderingen af, om en kvinde opfylder de krav til beskæftigelse, der stilles for at kunne få tidsubegrænset opholdstilladelse.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet i en sag om ægtefællesammenføring har taget stilling til FN's Kvindekonvention, kan nævnes FAM/2015/148, som er gengivet i afsnit 3.1.1.10, mens der – for så vidt angår Udlændingenævnets anvendelse af FN's Kvindekonvention i en sag om tidsubegrænset opholdstilladelse – kan henvises til FAM/2015/191, som er gengivet i afsnit 3.9.6.

Kapitel 4 – Prøvelse af Udlændingenævnets afgørelser

Udlændingenævnet er et uafhængigt kollegialt forvaltningsorgan. Det betyder, at Udlændingenævnets afgørelser er endelige inden for det administrative system, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 8. Nævnets afgørelser kan således ikke påklages til udlændinge-, integrations- og boligministeren.

Udlændingenævnets afgørelser kan indbringes for domstolene.

Det kan ske efter udlændingelovens § 52, hvorefter der gælder en særlig adgang til prøvelse af bestemte typer af afgørelser, herunder hvis en afgørelse har vedrørt afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1. nr. 2 (mindreårigt barn under 15 år) eller bortfald, inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en sådan tilladelse. Det kan også ske, hvis der er truffet afgørelse om administrativ udvisning med indrejseforbud af en udlænding, som er omfattet af EU-reglerne om fri bevægelighed, og hvor den administrative udvisning sker på grund af f.eks. ulovligt arbejde, kriminalitet eller ulovligt ophold.

Den særlige adgang til domstolsprøvelse efter udlændingelovens § 52 betyder, at en udlænding eller dennes partsrepræsentant, hvor der er truffet afgørelse efter en af de i § 52 opregnede afgørelsestyper, inden 14 dage efter, at udlændingen har modtaget afgørelsen, kan kræve denne indbragt for domstolene. Dette kan ske ved henvendelse til Udlændingestyrelsen, ligesom det er Udlændingestyrelsen, der efter udlændingelovens § 52, indbringer sagen og fører sagen for retten, herunder fremsender sagens akter m.v. til retten. Det gælder også for de sager, hvor Udlændingenævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse.

Det kan endvidere ske efter de almindelige regler herom i grundlovens § 63.

I 2015 ses der i alt at have været indbragt syv nye sager for domstolene, jf. grundlovens § 63, over en eller flere afgørelser truffet af Udlændingenævnet. Udlændingestyrelsen har endvidere informeret Udlændingenævnet om, at tre sager er blevet indbragt for byretten, jf. udlændingelovens § 52. Det bemærkes, at en anlagt retssag kan vedrøre flere samtidige afgørelser truffet af Udlændingenævnet, herunder f.eks. for flere udlændinge, hvis disse er i familie.

I 2015 ses der at være syv retssager, jf. udlændingelovens 52 eller grundlovens § 63, der har været anlagt mod en af Udlændingenævnet truffne afgørelser efter 1. januar 2013, og som er blevet endelig afsluttet, herunder også ved at sagen (en sag) er blevet afvist af retten. De afsluttede retssager i 2015 vedrører både afgørelser truffet af Udlændingenævnet i 2014 og tidligere. Der er tale om retssager afsluttet ved enten byret eller landsret.

I forhold til afgørelser truffet af Udlændingenævnet efter dets oprettelse, og hvor domstolene har realitetsbehandlet sagen, og hvor dommen ikke er blevet anket, er Udlændingenævnets afgørelse i 2015 blevet underkendt af domstolene (byret) i en sag, mens Udlændingenævnets afgørelse i fem sager er blevet opretholdt af en byret. Fem af disse sager indbragt efter grundlovens § 63 redegøres der nærmere for i afsnit 4.1.

Folketingets Ombudsmand kan endvidere behandle klager over Udlændingenævnets afgørelser.

Udlændingenævnet kan i den forbindelse henvise til Folketingets Ombudsmands Beretning 2015, jf. ”Året i tal” (<http://beretning2015.ombudsmanden.dk/aaretital>), hvorefter det fremgår, at Folketingets Ombudsmand i forhold til Udlændingenævnet i 2015 har behandlet 27 sager, og at otte af disse sager er afsluttet ”uden kritik, henstilling, anbefaling mv.” 18 andre sager er blevet afsluttet med ”anden form for behandling og hjælp til borgerne”, mens en sag er blevet afvist af formelle grunde.

4.1. Domme fra 2015 vedrørende afgørelser truffet af Udlændingenævnet

De fem af de seks sager, som i 2015 er afgjort af en byret, var følgende:

Domstolssag nr. 1/2015

Retten i Viborg opretholdt i februar 2015 Udlændingenævnets afgørelse fra april 2013. Sagen omhandlede afslag på tidsbegrænset opholdstilladelse under henvisning til den dagældende udlændingelovs § 11, stk. 7, vedrørende betingelsen om ikke at have begået visse typer af kriminalitet i forhold til meddelelse af tidsbegrænset opholdstilladelse, og var anlagt efter grundlovens § 63.

Ansøgeren, der var statsborger i Kosovo, blev første gang i 1999 meddelt opholdstilladelse i Danmark i medfør af lov nr. 933 af 28. november 1992 om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v. (Kosovo-nødloven), og blev i 2007 meddelt humanitær opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 b, stk. 1, der senere var blevet forlænget til februar 2016. Ansøgeren var tidligere blevet meddelt afslag på tidsbegrænset opholdstilladelse i juli 2009, hvilken afgørelse blev stadfæstet af det daværende Ministerium for Flygtninge, Indvandrere og Integration i december 2009.

Ansøgeren blev i januar 2011 ved Retten i Randers idømt en behandlingsdom i henhold til straffelovens § 68 a. Ansøgeren indgav i november 2011 på ny ansøgning om tidsbegrænset opholdstilladelse. Udlændingestyrelsen meddelte i september 2012 ansøgeren afslag på tidsbegrænset opholdstilladelse, hvilken afgørelse Udlændingenævnet stadfæstede i april 2013.

Udlændingenævnet lagde ved sin afgørelse vægt på, at ansøgeren i januar 2011 blev idømt en behandlingsdom i henhold til straffelovens § 68 a, hvorved der blev fastsat en længstetid for foranstaltningen på 5 år, jf. straffelovens § 68 a, stk. 1, og hvorved ansøgeren blev betinget udvist af landet med en prøvetid på to år fra endelig dom, jf. udlændingelovens § 24, stk. 1, nr. 1, jf. § 22, stk. 1, nr. 6, jf. § 24 b, stk. 1. Udlændingenævnet fandt på den baggrund, at ansøgerens ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse var indgivet inden for den karenperiode på fire år, regnet fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om foranstaltningens ophævelse, jf. udlændingelovens § 11 a, stk. 4, nr. 1, hvorfor ansøgeren ikke kunne meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 7.

Retten i Viborg lagde ved sin dom i februar 2015 til grund, at det fulgte af den dagældende udlændingelovs § 11, stk. 7, jf. § 11 a, stk. 4, nr. 1, at der ikke var mulighed for at meddele tidsubegrænset opholdstilladelse inden for den i § 11 a, stk. 4, nr. 1, anførte karenperiode på fire år fra rettens endelige bestemmelse om foranstaltningens ophævelse, dog mindst seks år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om idømmelse af foranstaltningen. Retten tog herefter Udlændingenævnets principale påstand om frifindelse til følge, allerede fordi karenperioden endnu ikke var udløbet.

Domstolssag nr. 2/2015

Københavns Byret opretholdt i juli 2015 Udlændingenævnets afgørelse fra november 2013. Sagen omhandlede afslag på forlængelse af opholdstilladelse under henvisning til udlændingelovens § 9 m, stk. 1, og var anlagt efter grundlovens § 63.

Ansøgeren, der var født i 1993, blev i marts 2007 meddelt opholdstilladelse i Danmark som medfølgende barn til sin far, gældende til den 1. november 2009. Ansøgeren var statsborger i Irak. Opholdstilladelsen blev i marts 2009 forlænget til december 2011. Ansøgeren indgav i oktober 2011 en ansøgning om forlængelse af sin opholdstilladelse som medfølgende barn til sin far. Ansøgeren søgte i maj 2012 om tilbagejættilladelse, hvilket han blev meddelt fra maj 2012 til august 2012. Ansøgeren blev dernæst meddelt afslag på en ny ansøgning om tilbagejættilladelse af 4. september 2012 i forbindelse med behandling i Tyskland. Det blev under sagen oplyst, at ansøgeren fra juni 2010 havde været udrejst af Danmark fra tre til fire uger til tre til fire måneder ad gangen i perioderne juni 2010 til september 2010, september 2010 til januar 2011, februar 2011 til juni 2011, og fra juli 2011 til september 2011.

Det fremgik herudover af Det Centrale Personregister, at ansøgeren siden september 2010 havde været udrejst af Danmark. Ansøgeren oplyste til Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering, at der måtte være tale om en fejl i Det Centrale Personregister, idet han alene havde haft kortere ophold i udlandet, men fortsat havde sin bopæl i Danmark.

Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering meddelte herefter i oktober 2012 ansøgeren afslag på forlængelse af opholdstilladelse som medfølgende familie til sin far, hvilken afgørelse Udlændingenævnet stadfæstede i november 2013.

Udlændingenævnet lagde ved sin afgørelse vægt på, at ansøgeren var registreret som værende udrejst af Danmark siden september 2010, hvorfor Udlændingenævnet fandt, at der ikke forelå dokumentation for, at ansøgeren under hele perioden for sin seneste opholdstilladelse havde opholdt sig her i landet og haft fast bopæl i Danmark sammen med sin far, og at det ifølge praksis er en betingelse for opholdstilladelse som medfølgende familie, at familien bor samlet på fælles bopæl i Danmark. Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på, at ansøgeren ifølge stemplerne i sit pas fra juni 2010 til juli 2011 alene havde opholdt sig i Danmark i 33 dage. Det forhold, at ansøgeren skulle have opholdt sig i udlandet i forbindelse med praktikophold, kunne på samme baggrund ikke føre til en ændret vurdering. Under byrettens behandling af sagen blev der fremlagt tre fakturaer vedrørende køb af returflybilletter til ansøgeren fra Amman til København og retur.

Københavns Byret fandt ved sin dom i juli 2015, at ansøgeren ikke havde godtgjort, at han havde opholdt sig i Danmark i flere dage, end hvad der fremgik af stemplerne i ansøgerens pas, ligesom de fremlagte returbilletter ikke kunne føre til et andet resultat, da de ikke dokumenterede, hvornår rejsen måtte være blevet foretaget. Retten fandt endvidere, at Udlændingenævnets afgørelse ikke udgjorde en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, idet retten ikke fandt grundlag for at antage, at ansøgeren ikke ville kunne udøve familielivet i samme omfang som hidtil i eksempelvis Amman, hvor familien efter egen forklaring samledes hver sommer i seks uger.

Domstolssag nr. 3/2015

Københavns Byret opretholdt i august 2015 Udlændingenævnets afgørelse fra april 2014. Sagen omhandlede afslag på opholdstilladelse under henvisning til udlændingelovens § 9, stk. 8 (formodning for tvangsægteskab) og var anlagt efter grundlovens § 63.

Ansøgeren, der var statsborger i Afghanistan, indrejste i Danmark i juli 2013, efter at ansøgeren og den herboende ægtefælle havde indgået ægteskab i marts 2013. Parret var på tidspunktet for indgåelse af ægteskabet henholdsvis 27 og 24 år. Ægtefællerne var beslægtede med hinanden, idet den herboende ægtefælle var ansøgerens mors fætter. Ægtefællerne var således omfattet af den i udlændingelovens § 9, stk. 8, 2. pkt., angivne personkreds for, hvornår ægtefæller må anses for nærmere beslægtede.

Udlændingestyrelsen meddelte i november 2013 ansøgeren afslag på familiesammenføring. Udlændingestyrelsen udviste endvidere ansøgeren administrativt i marts 2014 og meddelte hende indrejseforbud i to år for ulovligt ophold, jf. udlændingelovens § 25 b, stk. 2, og § 32, stk. 4. 2. pkt. Udlændingenævnet stadfæstede ved mundtlig nævnsbehandling i april 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring.

Udlændingenævnet lagde ved sin afgørelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 8, vægt på, at ægtefællerne ikke havde boet sammen inden ægteskabet, men alene i forbindelse med ægteskabets indgåelse, ligesom ægtefællerne ikke havde dokumenteret eller sandsynliggjort, at de selv planlagde brylluppet og afholdt udgifterne hertil. Det var indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering af sagen, at ansøgeren på tidspunktet for afgørelsen var gravid med ægtefællernes første fællesbarn. Udlændingenævnet fandt imidlertid, at dette ikke i sig selv kunne afkræfte formodningen for, at ægteskabet ikke var indgået efter begge parterens ønske, ligesom der ikke fandtes at foreligge væsentlige grunde til at meddele opholdstilladelse.

Under byrettens behandling af sagen blev der ført en række vidner, der var venner/bekendte til ægtefællerne, og som angav, at ægteskabet var indgået frivilligt, ligesom det blev forklaret, at det i den afghanske kultur er sædvanligt, at en pige bliver anbefalet til en mand.

Københavns Byret fandt ved sin dom i august 2015, at det ved forklaringerne under sagen ikke var godtgjort eller sandsynliggjort, at ægteskabet var frivilligt. Retten lagde ved afgørelsen til grund, at kontakten mellem ægtefællerne blev etableret gennem parrets forældre, og at de blev forlovet hurtigt efter og uden, at de havde mødt hinanden, og at de først mødte hinanden ca. 14 dage før brylluppet i marts 2013 efter at have kommunikeret sammen over internet og telefon i ca. et år. Retten fandt, at det ikke kunne føre til et andet resultat, at ansøgeren på tidspunktet for rettens afgørelse havde født parrets fællesbarn, der var 17 måneder, og at ansøgeren ligeledes var gravid med parrets andet fællesbarn. Retten fandt endvidere, at Udlændingenævnets afgørelse ikke stred mod Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, allerede fordi der ikke forelå uoverstigelige hindringer for, at ægtefællerne kunne tage ophold sammen i Afghanistan, eller mod artikel 14, idet der ikke var belæg for en antagelse om diskrimination.

Domstolssag nr. 4/2015

Københavns Byret opretholdt i september 2015 Udlændingenævnets afgørelse fra november 2014. Sagen omhandlede afslag på opholdstilladelse under henvisning til udlændingelovens § 9, stk. 9 (formodning for proforma) og var anlagt efter grundlovens § 63.

Ansøgeren, der var født i 1967 i Kina, hvor hun var statsborger, indgav i maj 2014 en ansøgning om familiesammenføring under henvisning til en herboende dansk statsborger, der var født i 1952. Parret indledte deres bekendtskab via Skype i februar 2014, hvorefter de havde kontakt to gange dagligt gennem Skype. Ansøgeren indrejste i Danmark i april 2014, hvor parret besluttede at indgå ægteskab efter fire dages personligt bekendtskab. Parret indgik ægteskab i maj 2014, og ansøgeren søgte dagen efter ægteskabets indgåelse om familiesammenføring.

Udlændingestyrelsen meddelte i juni 2014 ansøgeren afslag på familiesammenføring, hvilken afgørelse Udlændingenævnet stadfæstede ved mundtlig nævnsbehandling i november 2014.

Udlændingenævnet lagde ved sin afgørelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 9, vægt på, at der var bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse var at opnå opholdstilladelse til ansøgeren. Udlændingenævnet lagde herved vægt på, at der var 15 års aldersforskel mellem ægtefællerne, og at ægtefællerne indgik ægteskab efter meget kort tids forudgående personligt bekendtskab. Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på, at ægtefællerne indledte deres bekendtskab via Skype i februar 2014, at ansøgeren blev meddelt visum til Danmark i perioden fra april 2014 til maj 2014, at ægtefællerne efter det personlige møde besluttede at indgå ægteskab, at ægtefællerne flyttede sammen umiddelbart herefter, og at ægtefællerne indgik ægteskab i maj 2014. Udlændingenævnet henviste desuden til, at det af de medsendte udskrifter fra Skype fremgik, at ægtefællerne allerede talte om at gifte sig, hvor de alene havde haft ca. to ugers bekendtskab via Skype.

Under byrettens behandling af sagen blev der ført en række vidner, der var venner og bekendte til ægtefællerne, og som angav, at der efter deres opfattelse ikke var tale om et proformaægteskab.

Københavns Byret fandt ved sin dom i september 2015, at det ikke var godtgjort under sagen, at Udlændingenævnets afgørelse var baseret på ulovlige kriterier, eller at Udlændingenævnet havde undladt at inddrage relevante forhold i afvejningen, hvorfor Udlændingenævnet blev frifundet. Retten bemærkede indledningsvist, at domstolsprøvelse af Udlændingenævnets afgørelser efter grundlovens § 63, skal ske på grundlag af ægtefællernes forhold på afgørelsestidspunktet, hvorefter der ikke kunne lægges vægt på mellemkommende forhold. Retten henviste herefter til, at Udlændingenævnet ved afgørelsen havde lagt vægt på de oplysninger, som ægtefællerne i forbindelse med ansøgningen og under nævnsmødet havde afgivet.

Domstolssag nr. 5/2015

Københavns Byret ophævede i september 2015 Udlændingenævnets afgørelse fra oktober 2014, hvorved sagen blev hjemvist til fornyet behandling. Sagen omhandlede afslag på opholdstilladelse

under henvisning til udlændingelovens § 9, stk. 8 (formodning for tvangsægteskab) og var anlagt efter grundlovens § 63.

Ægtefællerne var blevet gift i Tyrkiet i 2008, da ansøgeren var 22 år, og den herboende ægtefælle var 20 år. Ansøgeren, der var statsborger i Tyrkiet, indrejste i Danmark i 2009 på et turistvisum og søgte i marts 2010 asyl i Sverige. Sverige ønskede dernæst i medfør af Dublinforordningen at tilbagevende ansøgeren til Danmark. Ansøgeren blev herefter registreret som forsvundet af de svenske myndigheder, ligesom han aldrig blev registreret som værende indrejst i Danmark igen. Ansøgerens ægtefælle fødte i maj 2010 parrets fællesbarn i Danmark. Ægtefællerne var beslægtede med hinanden, idet ansøgeren var den herboende ægtefælles fasters søn. Ægtefællerne var således omfattet af den i udlændingelovens § 9, stk. 8, 2. pkt., angivne personkreds for, hvornår ægtefæller må anses for nærmere beslægtede.

Ansøgeren havde i 2012 første gang søgt om familiesammenføring, men fået afslag herpå af Udlændingestyrelsen i februar 2013. Udlændingenævnet stadfæstede i september 2013 ved mundtlig nævnsbehandling Udlændingestyrelsens afslag på familiesammenføring.

I marts 2014 søgte ansøgeren på ny om familiesammenføring i Danmark. Udlændingestyrelsen meddelte afslag herpå i marts 2014, hvilket Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2014 ved skriftlig nævnsbehandling. Udlændingenævnet lagde ved sin afgørelse vægt på, at ægtefællerne ikke havde haft et længerevarende og indgående bekendtskab til hinanden ud over den familiemæssige relation forud for ægteskabet, og at ægtefællerne efter det oplyste ikke havde boet sammen inden ægteskabet udover ved årlige ferieophold i Tyrkiet inden brylluppet. Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på, at ansøgeren ikke sås at være registreret som tilbagerejst til Danmark siden sin udrejse til Sverige i 2009, hvorfor det ikke kunne lægges til grund, at parret havde haft uafbrudt samliv i Danmark i perioden fra august 2009 til juni 2012. Udlændingenævnet fandt desuden, at det forhold, at ægtefællerne havde et fællesbarn, ikke kunne tilbagevise formodningen for, at der var tale om et tvangsægteskab.

Under byrettens behandling af sagen blev der ført en række vidner, der var familie, venner og bekendte til ægtefællerne, og som angav, at ægteskabet var indgået frivilligt.

Københavns Byret fandt ved sin dom i september 2015, at ægtefællerne havde afkræftet formodningen for tvangsægteskab, og lagde i den forbindelse vægt på, at parret havde været forlovet i en længere periode, og at parret begge troværdigt havde forklaret om deres forlovelse og indgåelsen af ægteskabet. Retten lagde endvidere vægt på, at parret samstemmende og troværdigt havde forklaret om, at det var parrets egen beslutning at indgå ægteskab og arrangere bryllup. Efter forklaringerne for retten lagde retten endvidere til grund, at ansøgeren havde været i Danmark sammen med den

herboende ægtefælle fra august 2009 til juni 2012, hvor ansøgeren rejste til Tyrkiet for at søge om familiesammenføring, og at han var vendt tilbage til Danmark i 2014 med parrets barn. Retten henviser endvidere til, at ægteskabet nu havde bestået i syv år.

Kapitel 5 – Statistik

5.1. Udlændingenævnets afgørelser i 2015

Udlændingenævnet har i 2015 afholdt 107 nævnsmøder (heraf 41 såkaldte ”kombi-nævn”, som indeholder en kombination af både mundtlige og skriftlige sager) og truffet afgørelse i i alt 2.741 sager (heraf 1.895 familiesammenførings-sager, 647 erhvervs-sager, 22 øvrige sager (hovedsagelig fremmedpas-sager) og 177 genoptagelsessager). Der berammes som udgangspunkt 15 sager til behandling pr. nævn.

Tabel 1, 2 og 3 nedenfor viser antallet af nævnsafgørelser fordelt på sagstyper i 2015.

Tabel 1. Udlændingenævnets afgørelser fordelt på sagstyper (familiesammenføring m.v.)

	2015
Administrativ ud- og afvisning	148
Familiesammenføring ekskl. EU-sager, 1. gang	814
Familiesammenføring ekskl. EU-sager, forlængelse/inddragelse	53
Familiesammenføring mv., bortfald	27
Religiøse forkyndere, 1. gang/forlængelse/inddragelse	18
Tidsubegrænset forlængelse	533
Øvrige familiesammenførings-sager	302
Passager	22
Afgjorte sager i alt	1.917

Tabel 2. Udlændingenævnets afgørelser fordelt på sagstyper (erhverv m.v.)

	2015
Au pair, 1. gang	62
Au pair, forlængelse/inddragelse	8
Erhvervs-sager, 1. gang	60
Erhvervs-sager, forlængelse/inddragelse	7
Greencard, 1. gang	357
Greencard, forlængelse/inddragelse	48
Greencard, bortfald	8
Studie mv., 1. gang	68
Studie mv., forlængelse/inddragelse/bortfald	29
Afgjorte sager i alt	647

Tabel 3. Udlændingenævnets afgørelser fordelt på sagstyper (genoptagelsesansøgning)

	2015
Erhverv og familiesammenføring, genoptagelsesansøgninger	177
Afgjorte sager i alt	177

5.2. Sagernes behandlingsform

Tabel 4, 5 og 6 nedenfor viser Udlændingenævnets afgørelser i 2015 fordelt på behandlingsform.

Tabel 4. Udlændingenævnets afgørelser fordelt på behandlingsform (familiesammenføring m.v.)

	Mundtligt Nævnsmøde	Skriftligt Nævnsmøde	Formandskompetence	Sekretariatskompetence	Afvist pga. for sen klage	I alt
Administrativ ud- og afvisning	-	108	25	15	-	148
Familiesammenføring ekskl. EU-sager, 1. gang	121	401	15	239	38	814
Familiesammenføring ekskl. EU-sager, forlængelse/inddragelse	-	44	1	7	1	53
Familiesammenføring mv., bortfald	-	24	1	2	-	27
Religiøse forkyndere, 1. gang/forlængelse/inddragelse	-	8	1	8	1	18
Tidsubegrænset forlængelse	-	236	83	171	43	533
Øvrige familiesammenføringssager	2	242	14	22	22	302
Passager	-	15	2	5	-	22
I alt	123	1.078	142	469	105	1.917

Tabel 5. Udlændingenævnets afgørelser fordelt på behandlingsform (erhverv m.v.)

	Mundtligt Nævnsmøde	Skriftligt Nævnsmøde	Formandskompetence	Sekretariatskompetence	Afvist pga. for sen klage	I alt
Au pair, 1. gang	-	32	7	22	-	61
Au pair, forlængelse/inddragelse	-	3	1	4	-	8
Erhvervssager, 1. gang	-	30	10	17	3	60
Erhvervssager, forlængelse/inddragelse	-	2	1	4	-	7
Greencard, 1. gang	-	126	84	136	12	358
Greencard, forlængelse/inddragelse	-	25	4	16	2	47

Greencard, bortfald	-	2	1	3	2	8
Studie mv., 1. gang	-	33	13	22	1	69
Studie mv., forlængelse/inddragelse/bortfald	-	11	14	4	-	29
I alt	-	264	135	228	20	647

Tabel 6. Udlændingenævnets afgørelser fordelt på behandlingsform (genoptagelsesansøgning)

	Mundtligt Nævnsmøde	Skriftligt Nævnsmøde	Formandskompetence	Sekretariatskompetence	Afvist pga. for sen klage	I alt
Erhverv og familiesammenføring, genoptagelsesansøgninger	-	53	34	90	0	177
I alt	-	53	34	90	0	177

Som det fremgår af tabel 4, blev hovedparten (56 %) af familiesammenføringssagerne behandlet på skriftligt nævnsmøde, mens 25 % af familiesammenføringssagerne blev afgjort på sekretariatskompetence, 7 % blev afgjort på formandskompetence, og 6 % blev afgjort på mundtligt nævnsmøde. De resterende 6 % af familiesammenføringssagerne blev afgjort på anden måde (afvist på grund af for sent indgivet klage).

Det fremgår af tabel 5, at hovedparten (41 %) af erhvervsagerne blev behandlet på skriftligt nævnsmøde, mens 35 % af erhvervsagerne blev afgjort på sekretariatskompetence, og 21 % af erhvervsagerne blev afgjort på formandskompetence. De resterende af erhvervsagerne (3 %) blev afvist på grund af for sent indgivet klage.

Endelig fremgår det af tabel 6, at 51 % af genoptagelsesansøgningerne blev afgjort på sekretariatskompetence, mens næsten 30 % af genoptagelsesansøgningerne blev afgjort på skriftligt nævnsmøde, og de resterende 19 % af genoptagelsesansøgningerne blev afgjort på formandskompetence.

5.3. Indkomne sager i 2015

Tabel 7, 8 og 9 nedenfor viser antallet af indkomne sager fordelt på sagstyper set i forhold til antallet af afgjorte sager.

Tabel 7. Indkomne sager set i forhold til afgjorte sager (familiesammenføring m.v.)

	Indkomne sager	Afgjorte sager
Administrativ ud- og afvisning	159	148
Familiesammenføring ekskl. EU-sager, 1. gang	979	814
Familiesammenføring ekskl. EU-sager, forlængelse/inddragelse	144	53
Familiesammenføring mv., bortfald	28	27
Religiøse forkyndere, 1. gang/forlængelse/inddragelse	14	18
Tidsubegrænset forlængelse	565	533
Øvrige familiesammenføringssager	414	302
Passager	19	22
Afgjorte sager i alt	2.322	1.917

Tabel 8. Indkomne sager set i forhold til afgjorte sager (erhverv m.v.)

	Indkomne sager	Afgjorte sager
Au pair, 1. gang	73	62
Au pair, forlængelse/inddragelse	15	8
Erhvervssager, 1. gang	60	60
Erhvervssager, forlængelse/inddragelse/bortfald	13	7
Greencard, 1. gang	371	357
Greencard, forlængelse/inddragelse	62	48
Greencard, bortfald	19	8
Studie mv., 1. gang	109	68
Studie mv., forlængelse/inddragelse/bortfald	25	29
Afgjorte sager i alt	747	647

Tabel 9. Indkomne sager set i forhold til afgjorte sager (genoptagelsesansøgning)

	Indkomne sager	Afgjorte sager
Erhverv og familiesammenføring, genoptagelsesansøgninger	209	177
Afgjorte sager i alt	209	177

Hovedtotal	3.278	2.741
-------------------	--------------	--------------

Udlændingenævnet tilpasser løbende antallet af nævnsmøder til det indkomne antal af nye sager.

Udlændingenævnet har i 2015 haft en gennemsnitlig sagsbehandlingstid for alle sagstyper på 142 dage (lidt under fem måneder). Der er en tidsforskydning mellem tidspunktet for indgivelse af klagen til Udlændingenævnet og tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse af klagen. Dette betyder, at en klage, der registreres indgivet i ét kalenderår, ikke nødvendigvis afgøres af Udlændingenævnet i samme kalenderår.

5.4. Sagernes udfald

Tabel 10-12 nedenfor viser udfaldet af Udlændingenævnets afgørelser i 2015.

Tabel 10. Afgørelsernes udfald i 2015 (familiesammenføring m.v.)

	Omgørelse	Stadfæstelse	Hjemvisning	Afvisning	Afsluttet uden en afgørelse	I alt
Administrativ ud- og afvisning	3	124	9	-	12	148
Familiesammenføring ekskl. EU-sager, 1. gang	68	461	153	45	87	814
Familiesammenføring ekskl. EU-sager, forlængelse/inddragelse	-	44	3	1	5	53
Familiesammenføring mv., bortfald	1	23	1	-	2	27
Religiøse forkyndere, 1. gang/forlængelse/inddragelse	-	8	6	3	1	18
Tidsubegrænset forlængelse	75	261	114	52	31	533
Øvrige familiesammenføringssager	11	239	11	23	18	302
Passager	1	12	5	-	4	22
I alt	159	1.172	302	124	160	1.917

Tabel 11. Afgørelsernes udfald i 2015 (erhverv m.v.)

	Omgørelse	Stadfæstelse	Hjemvisning	Afvisning	Afsluttet uden en afgørelse	I alt
Au pair, 1. gang	2	35	5	8	12	62
Au pair, forlængelse/inddragelse	-	4	1	1	2	8
Erhvervssager, 1.gang	-	39	1	11	9	60
Erhvervssager, forlængelse/inddragelse	-	3	-	2	2	7
Greencard, 1. gang	20	172	77	77	11	357
Greencard, forlængelse/inddragelse	-	24	12	8	4	48
Greencard, bortfald	1	1	1	5	-	8
Studie mv., 1. gang	2	43	7	6	10	68
Studie mv., forlængelse/inddragelse/bortfald	1	24	-	-	4	29
I alt	26	345	104	118	54	647

Tabel 12. Afgørelsernes udfald i 2015 (genoptagelsesansøgning)

	Afsluttet uden en afgørelse	Tilladelse til genoptagelse	Afslag på genoptagelse	I alt
Erhverv og familiesammenføring, genoptagelsesansøgninger	29	27	121	177
I alt	29	27	121	177

Det fremgår af tabel 10, at 61 % af familiesammenføringsagerne blev stadfæstet, mens næsten 16 % af familiesammenføringsagerne blev hjemvist til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, og 8 % af familiesammenføringsagerne blev omgjort. Herudover blev 8 % af familiesammenføringsagerne afsluttet uden en afgørelse (fordi klagen blev frafaldet, eller klagen af andre årsager ikke længere var relevant), og næsten 7 % af familiesammenføringsagerne blev afvist.

Det fremgår endvidere af tabel 11, at 53,5 % af erhvervsagerne blev stadfæstet, mens næsten 16 % af erhvervsagerne blev hjemvist til fornyet behandling i Styrelsen for International Rekruttering og Integration, og 4 % af erhvervsagerne blev omgjort. Herudover blev 8,5 % af erhvervsagerne afsluttet uden en afgørelse (fordi klagen blev frafaldet, eller klagen af andre årsager ikke længere var relevant), og 18 % af erhvervsagerne blev afvist.

Endelig fremgår det af tabel 12, at 68,5 % af genoptagelsesansøgningerne blev afslået, mens 15 % af genoptagelsesansøgningerne blev tilladt genoptaget, og 16,5 % af genoptagelsesagerne blev afsluttet uden en afgørelse (fordi genoptagelsesansøgningen blev frafaldet eller på anden måde bortfaldt).

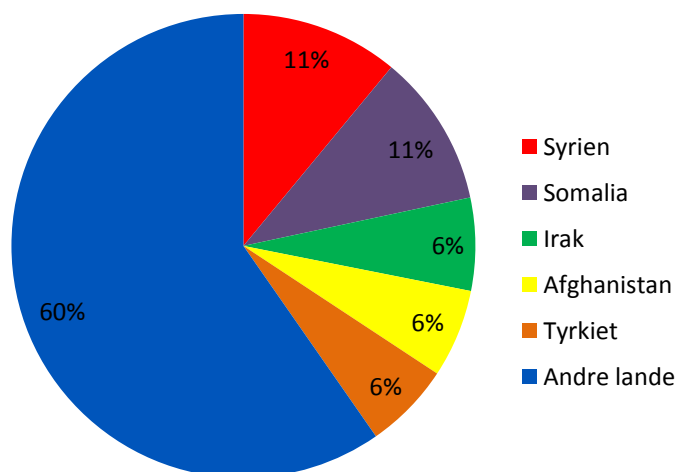
5.5. Nationalitetsfordelingen i afgjorte sager

Udlændingenævnet har i 2015 på alle sagsområder behandlet sager vedrørende 107 forskellige nationaliteter.

Figur 1 nedenfor viser nationalitetsfordelingen vedrørende alle afgørelser truffet af Udlændingekolnævnet i 2015 i sager på hele familiesammenføringsområdet for de fem største nationaliteter og andre lande, ekskl. genoptagelsessager. Der blev i alt truffet afgørelse vedrørende 101 forskellige nationaliteter, hvoraf de 96 nationaliteter udgjorde "Andre lande". Som det fremgår af figuren, var de største nationalitetsgrupper statsborgere fra henholdsvis Syrien og Somalia.

Figur 1.

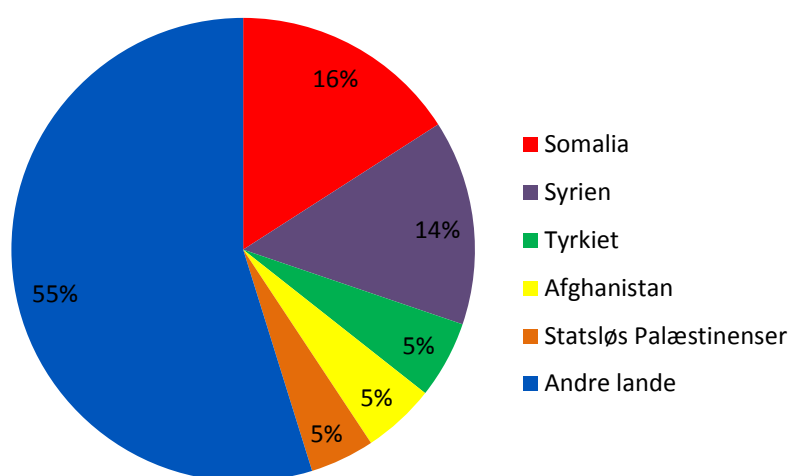
**5 største nationaliteter - Familiesammenføring,
ud- og afvisning, tidsubegrænset opholdstilladelse m.v.**

Figur 2 nedenfor viser nationalitetsfordelingen for alle afgørelser, som Udlændingenævnet har truffet i 2015 i sager vedrørende familiesammenføring med ægtefæller og børn for de fem største nationaliteter og andre lande, ekskl. genoptagelsessager. Som det fremgår af figuren, var den største nationalitetsgruppe statsborgere fra Somalia.

Figur 2.

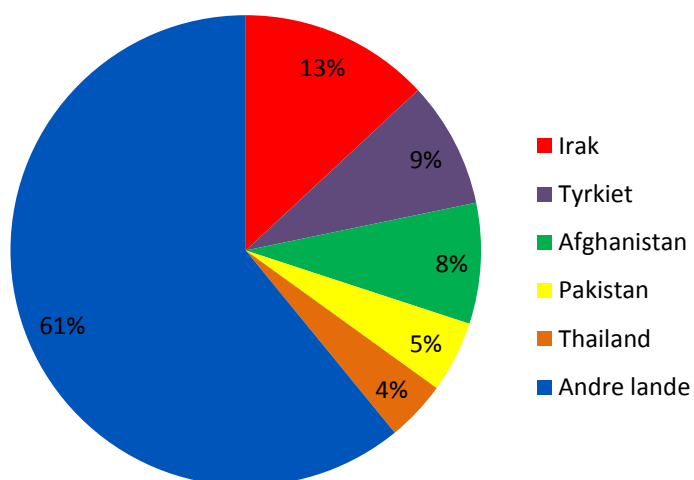
5 største nationaliteter - Sager på familiesammenføringsområdet

Figur 3 nedenfor viser nationalitetsfordelingen for alle afgørelser, som Udlændingenævnet har truffet i 2015 i sager vedrørende tidsubegrænset opholdstilladelse for de fem største nationaliteter og andre lande, ekskl. genoptagelsessager. Som det fremgår af figuren, var den største nationalitetsgruppe statsborgere fra Irak.

Figur 3.

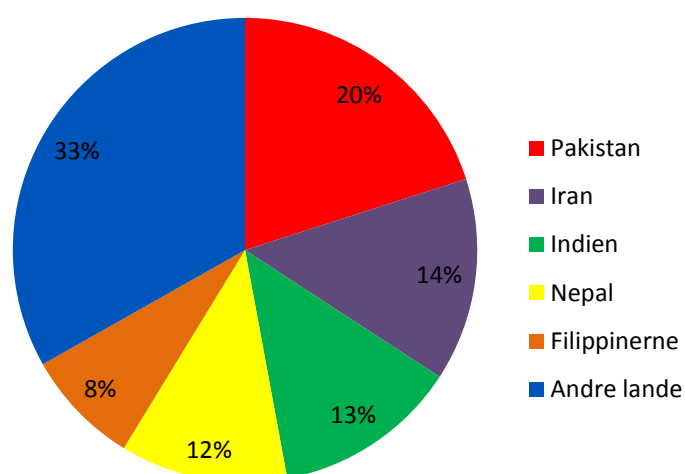
5 største nationaliteter - Tidsubegrænset opholdstilladelse

Figur 4 nedenfor viser nationalitetsfordelingen vedrørende alle afgørelser truffet af Udlændingekolnævnet i 2015 i sager på hele erhvervsområdet m.v. for de fem største nationaliteter og andre lande, ekskl. genoptagelsessager. Der blev i alt truffet afgørelse vedrørende 46 forskellige nationaliteter, hvoraf de 41 nationaliteter udgjorde "Andre lande". Som det fremgår af figuren, var den største nationalitetsgruppe statsborgere fra Pakistan.

Figur 4.

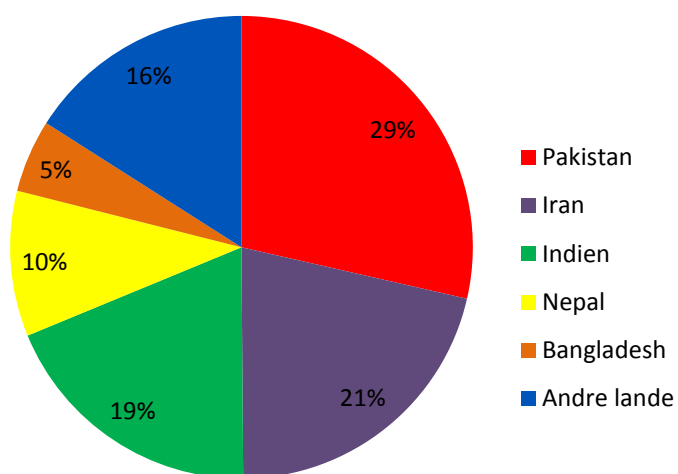
5 største nationaliteter - Erhverv, studie m.v.

Figur 5 nedenfor viser nationalitetsfordelingen for alle afgørelser, som Udlændingenævnet har truffet i 2015 i sager vedrørende greencard for de fem største nationaliteter og andre lande, ekskl. genoptagelsessager. Som det fremgår af figuren, var den største nationalitetsgruppe statsborgere fra Pakistan.

Figur 5.

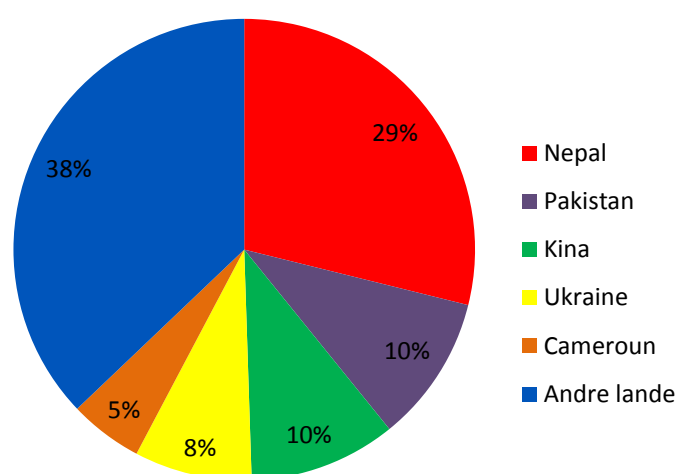
5 største nationaliteter - Greencardsager

Figur 6 nedenfor viser nationalitetsfordelingen for alle afgørelser, som Udlændingenævnet har truffet i 2015 i sager vedrørende studieophold for de fem største nationaliteter og andre lande, ekskl. genoptagelsessager. Som det fremgår af figuren, var den største nationalitetsgruppe statsborgere fra Nepal.

Figur 6.

5 største nationaliteter - Studiesager

5.6. Sagsbehandlingstider

Tabel 13 nedenfor viser nævnets gennemsnitlige sagsbehandlingstid i 2015.

Tabel 13. Gennemsnitlige sagsbehandlingstider i 2015

Sagstype	Sagsbehandlingstid
Familiesammenføring	143 dage
Erhverv m.v.	137 dage
Genoptagelsesansøgning	142 dage
Samlet gennemsnitlig sagsbehandlingstid i 2015	142 dage

Bilag 1-5

Bilag 1

Udlændingeloven

Bekendtgørelse af udlændingeloven

Lovbekendtgørelse nr. 1021 af 19. september 2014

<https://www.retsinformation.dk/Forms/R0710.aspx?id=164258>

Bilag 2

Bekendtgørelse nr. 207 af 26. februar 2015 om forretningsorden for Udlændingenævnet

<https://www.retsinformation.dk/Forms/R0710.aspx?id=168352>

Bilag 3

Bekendtgørelse nr. 375 af 20. marts 2015 om udlændinges adgang her til landet (udlændingebekendtgørelsen)

<https://www.retsinformation.dk/Forms/R0710.aspx?id=169278>

Bilag 4

Bekendtgørelse nr. 1549 af 23. december 2014 om greencardordningens pointsystem

<https://www.retsinformation.dk/Forms/R0710.aspx?id=166462>

Bilag 5

Bekendtgørelse nr. 1550 af 23. december 2014 om meddelelse af opholds- og arbejdstilladelse til studerende

<https://www.retsinformation.dk/Forms/R0710.aspx?id=166588>